

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Prstenec.PDB

PDB Name: Larry Niven - Prstenec.txt

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 2.7.2003

Modification Date: 2.7.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Larry Niven

Prstenec

Kapitola 1

LOUIS WU

Louis Wu se zmaterializoval v srdci nočního Bejrútu v jedné z řady transferových kabin.

Jeho třiceticentimetrový copánek se leskl neposkvřenou bělostí umělého sněhu, jeho kůže a vyholená lebka byly chromové žluté, zorničky zlaté. Na sobě měl blankytně modrý oděv se zlatou plastickou výšivkou draka. V okamžiku, kdy se objevil, měl na tváři široký úsměv, který odhaloval perleťový standardní chrup bez jediného kazu. Smál se a mával. Úsměv pomalu pohasínal, a když po chvíli zmizel docela, jeho tvář připomínala poničenou gumovou masku. Louis Wu už nebyl žádný mladík.

Chvíli pozoroval nich nočního města kolem sebe: lidé zhmotňující se odkudsi z neznáma v kabinách, dav pěšky putující po pohyblivých chodnících, které už byly na noc vypnuté. Hodiny začaly odbíjet jedenáctou. Louis Wu pokrčil rameny a vykročil do světa.

V Reshtu, kde dosud na plný plyn probíhala oslava jeho narozenin, právě začínal nový den. Zde v Bejrútu bylo o hodinu méně. V jedné zahradní restauraci poručil všem několik rund rakie a vyhecoval přítomné ke zpěvu - v arabštině a v interworldu. Před půlnocí se přemístil do Budapešti.

Kdo ví, jestli už si všiml, že odešel z vlastního večírku? Budou si myslet, že se vytratil s nějakou ženskou a za pár hodin se znovu objeví. Louis Wu však odešel sám, prchaje před půlnocí a novým dnem v jejích patách. Čtyřicet hodin byla na oslavu dvoustých narozenin příliš krátká doba, to dá rozum.

Poradí si i bez něj. Louisovi přátelé se o sebe dokázali postarat. V tomto ohledu neměl žádné obavy.

V Budapešti na něj čekalo víno a temperamentní tance. Místní ho považovali za zámožného cizince a cizinci zase za bohatého domorodce. Tancoval, pil víno a před půlnocí zmizel.

V Mnichově bloumal po ulicích.

Vzduch byl teplý a čistý; pomáhal zaplašit chmury, které se mu honily hlavou. Kráčel po jasně osvětlených pohyblivých chodnících, přidáváje tempo své chůze k jejich šestnácti kilometrům za hodinu. Tehdy ho napadlo, že ve všech městech na Zemi jsou stejné chodníky a že se všechny pohybují šestnáctikilometrovou rychlostí za hodinu.

Byla to nesnesitelná představa. Ne nová, jen nesnesitelná. Uvědomil si, jak velmi se Mnichov podobá Káhiře a Reshtu... a San Francisku a Topece a Londýnu a Amsterdamu. V obchodech kolem chodníků se ve všech městech světa prodávaly stejné věci. I obyvatelé, kteří ho dnes v noci míjeli, vypadali díky uniformnímu oblečení jeden jako druhý. Žádní Američané nebo Němci či Egyptané, prostě lidé z nížin.

Tato uniformita byla důsledkem tři a půl století provozu transferových kabin, které pokryly svět sítí okamžitých služeb. Vzdálenost mezi Moskvou a Sydney spočívala ve zlomku vteřiny a desetistarové minci. Během století města splynula a jedinými pozůstatky jejich někdejší existence zůstala jejich jména.

Například San Francisco a San Diego tvořily severní a jižní cíp jedné rozlehlé přímořské metropole. Kolik lidí ale vědělo, který cíp je který? Nikdo?

Na člověka slavicího dvousté narozeniny poněkud pesimistické úvahy.

Ale prolínání měst bylo holou skutečností, které byl Louis během svého života očitým svědkem. Všechny místní, krajové a časové iracionality splynuly v jednu velkou, celosvětovou, šedou, beztvarou racionalitu Města. Copak dnes někdo mluví deutsch, English, francais, español? Všichni mluví interworldem. Módní trendy v barvení těla se rovněž měnily na celém světě současně, v jedné obhlavné vlně.

Že by nadešel čas na další roční volno? Sám v malém kosmickém člunu s kůží, očima a vlasy v jejich přirozené barvě a s bradou, která si roste, jak se jí zachce...

"Nesmysl," odpověděl si Louis v duchu. "Z jednoho ročního volna jsem se přece nedávno vrátil." Před dvaceti lety. Blížila se půlnoc. Louis našel nejbližší transferovou kabinu, vložil do ní kreditkartu a naťukal kód Sevilly.

Objevil se ve sluncem zalitém pokoji.

"Co je, kruci?" zamžoural udiveně. Něco se muselo stát s kabinou. V Seville neměl být den. Louis Wu zvedl ruku, aby to zkusil znovu, potom se otočil a vytřeštil oči.

Nacházet se v naprosto anonymně vyhlížícím hotelovém pokoji, prostředí natolik prozaickém, aby na něj jeho obyvatel zapůsobil dvojnásobně šokujícím dojmem.

Uprostřed pokoje stálo na třech nohách stvoření, které nebylo ani lidské, ani vzdáleně humanoidní, a dívalo se na Louise dvěma hlavami posazenými na ohebných, štíhlých krcích. Většina jeho podivné tělesné schránky byla pokryta bílou hebkou kůží, s výjimkou husté a hrubé hnědé hřívy, sbíhající uprostřed mezi šíji podél páteře a obrůstající složité vypadající kyčelní kloub jediné zadní nohy. Obě přední nohy to mělo široce rozkročené, takže jeho malá rohovitá kopýtka tvořila skoro rovnostranný trojúhelník.

Nebylo těžké si domyslet, že má před sebou nějaké mimozemské zvíře. V těch plochých hlavách by se těžko našlo místo pro normální mozek. Jeho pozornost zaujal hrbol chráněný hustou hřívou, který spojoval oba krky... a v tu chvíli se mu vrátila sto osmdesát let stará vzpomínka.

Byl to loutkař, Piersonův loutkař. Jeho lebka a mozek se ukrývaly pod hrbolem. Žádné zvíře; byl přinejmenším stejně inteligentní jako člověk. Jeho oči, hluboko zasazené v očních jamkách po jednom v každé hlavě, na Louise upřeně hleděly ze dvou stran. Louis sáhl po klíče. Bylo zamčeno. Byl zavřený uvnitř kabiny. Mohl klidně vytukat kód a zmizet, ale ani ho to nenapadlo. Piersonova loutkaře člověk nepotká každý den. Tenhle drah se vytratil ze známého vesmíru dlouho předtím, než se Louis narodil. "Mohu ti nějak pomoci?" řekl Louis Wu. "Můžeš," odpověděl cizinec hlasem, který probouzel sny mládí. Kdyby si měl k tomu hlasu představit nějakou ženu, byla by to Kleopatra, Helena Trojská, Marilyn Monroe a Lorelei Huntzová v jednom.

"Krucci!" Zaklení bylo tentokrát namístě více než jindy. Pěkná spravedlnost! Takový hlas v těle dvouhlavého mimozemšťana neurčitěho pohlaví!

"Neboj se," řekl loutkař. "Můžeš odejít, kdykoli se ti zlíbí."

"Ve škole nám ukazovali vaše obrázky. Zmizeli jste už hodně dávno, aspoň jsme si to mysleli."

"Když má civilizace prchala ze známého vesmíru, já mezi nimi nebyl," vysvětloval loutkař. "Zůstal jsem ve známém vesmíru, protože má civilizace mne zde potřebovala."

"Kde ses celou tu dobu schovával? A kde to k čertu vlastně jsme?"

"S tím si nelam hlavu. Jsi Louis Wu MMGREWPLH?"

"Jak to víš? Jsi tu snad kvůli mně?"

"Ano. Podařilo se nám zmanipulovat síť transferových kabin této planety."

Louis si uvědomil, že by to sice stálo v úplatcích hotové jmění, ale bylo to možné. Jenže - "Proč?"

"To je na delší povídání."

"Nechceš mě pustit ven?"

Loutkař se zamyslel. "Předpokládám, že budu muset. Ale měl bys vědět, že jsem ozbrojen. Dokážu tě zastavit, kdybys mě napadl."

Louis Wu si znechuceně odfrkl. "Proč bych to dělal?"

Loutkař neodpověděl.

"Teď si vzpomínám. Jste civilizace zbabělců. Celý váš etický systém je založený na zbabělosti."

"Nepřesné, ale budiž."

"No co, jsou i horší věci," usoudil Louis. Každá inteligentní civilizace měla své výstřelky. Bylo určitě snadnější domluvit se s loutkářem než s paranoidním trinokem, nebo kzinem s jeho neovladatelnými vražednými sklony, nebo s přisedlým Grogem a jeho..., řekněme, znepokojivými náhražkami rukou.

Pohled na stojícího loutkaře uvolnil celou záplavu zaprášených vzpomínek. Informace o obchodním impériu loutkařů, o jejich kontaktech s lidmi i o jejich náhlém a šokujícím zničení se mísily se vzpomínkami na Louisovu první opravdovou cigaretu, na tápání jeho neohrabaných prstů po klávesách psacího stroje a na záplavy slovíček interworldu, které se musel naučit, na zvuk a chuť angličtiny a na nejistotu a rozčarování mládí. O loutkářích se dozvěděl na přednáškách historie, ale potom na ně na dlouhých sto osmdesát let zapomněl. Bylo neuvěřitelné, kolik si toho lidská paměť dokázala uchovat!

"Zůstanu uvnitř," řekl. "Jestli ti to pomůže."

"Ne, musíme se setkat."

Svaly pod loutkařovou jemnou kůží se nervózně zaškubaly. Nato se dveře transferové kabiny otevřely a Louis Wu vstoupil do pokoje.

Loutkař o několik kroků ustoupil.

Louis se posadil do křesla, ani ne tak kvůli svému pohodlí jako kvůli loutkáři. Vsedě nebude působit tak nebezpečně. Bylo to klasické masážní křeslo, které se automaticky přizpůsobilo lidské postavě. Louis po chvíli ucítil vůni, která jako by zavanula z chemické laboratoře a cestou profoukla poličku s kořením. Kupodivu byla příjemná.

Tvor usedl na skrčenou zadní nohu. "Asi bys rád věděl, proč jsi tady. Je to trochu složitější. Co o nás víš?"

"Už jsem dlouho ze školy... Byli jste obchodní impérium. To, čemu jsme zvyklí říkat "známý vesmír", byla jen jeho malá část. Víme, že jste obchodovali s trinoky, se kterými se my setkali teprve před dvaceti lety."

"Ano, s trinoky jsme obchodovali. Hlavně prostřednictvím robotů, jestli si dobře vzpomínám."

"Vaše obchodní impérium bylo staré několik tisíc let, předpokládá se, a stovky světelných let velké, přinejmenším."

Potom jste najednou zmizeli a na všechno se vykašlali. Proč?"

"Je možné, že jste už zapomněli? Utekli jsme přece před explozí galaktického jádra."

"No jo." Louisovi se dokonce vybavilo, že řetězovou reakci nov v galaktickém jádru objevili právě loutkáři. "Ale proč jste utekli tak brzy? Slunce v jádru se proměnila na nový před deseti tisíci lety. Světlo sem nedorazí dříve než za dvacet tisíc let."

"Vy lidé," začal loutkař, "potřebujete, aby vás někdo stále hlídal, jinak nutně přijdete k úrazu. Copak nechápete, jaké nebezpečí vám hrozí? Radiace společně s tlakovou vlnou promění tuto část galaxie v neobyvatelnou pustinu!"

"Dvacet tisíc let je dlouhá doba."

"Vyhlazení za dvacet tisíc let zůstává vyhlazením. Má civilizace prchla směrem k Magellanovu mračnu. Ale pár nás tady zůstalo pro případ, že by migrace loutkářů narazila na nějaké nebezpečí. Což se stalo."

"Ale? Jaké nebezpečí?"

"Na tuto otázku nejsem oprávněn odpovědět. Prohlédni si tohle." Loutkař sebral něco ze stolu,

Louis, který až dosud přemítal nad tím, kde má loutkař ruce, pochopil, že rukama mu jsou jeho ústa.

A neledajakýma, uvědomil si, když mu loutkař bázně podal hologram. Loutkařovy masité, jakoby gumové rty byly několik centimetrů široké, suché stejně jako lidské a pokryté drobnými výrůstky. Za plochým, býložravým chrupem zahlédl Louis kmitnutí rozeklaného jazyka.

Vzal hologram a zadíval se na něj.

Zpočátku nemohl pochopit, o co jde, a čekal, až se obraz vyjasní. Potom uviděl malý, pronikavě bílý disk, který mohl být sluncem typu GO, K9 nebo K8, s úzkou tětívou vykrojenou podél rovného černého okraje. Zářící objekt však nemohlo být slunce. Za ním se, částečně ukrytý, proti černému pozadí rýsoval proužek nebeské modři. Modrý pruh byl zcela rovný, s ostrými obrysy, viditelně umělý a širší než samotný světelný kotouč.

"Vypadá to jako slunce s obručí," řekl Louis. "Co to je?"

"Můžeš si to nechat, jestli chceš. Teď už ti mohu prozradit důvod, proč jsem tě sem přivolal. Hodlám vytvořit čtyřlenný výzkumný tým. Ty a já budeme jeho prvními dvěma členy."

"A co budeme zkoumat?"

"To ti prozatím nemohu říct."

"To nemyslíš vážně. Jen blázen by se pouštěl do něčeho, o čem nic neví."

"Všechno nejlepší k dvoustým narozeninám," řekl loutkař.

"Díky," odpověděl zmateně Louis.

"Pročpak jsi odešel ze svého narozeninového večíru?"

"Do toho ti nic není."

"Ale je. Odpověz prosím. Proč jsi odešel z oslavy svých dvoustých narozenin, Louisi Wu?"

"Prostě jsem si řekl, že čtyřadvacet hodin je na oslavu dvoustých narozenin příliš krátká doba. Tak jsem utíkal před půlnocí, abych si je trochu prodloužil. Jako mimozemšťan to nemůžeš pochopit -"

"Jinými slovy, radoval ses z toho, jak se věci vyvíjejí?"

"Ne, tak bych to neřekl. Ne..."

Neradoval se, spíše naopak. I když se večírek vyvíjel celkem dobře.

Rozběhl se minutu po půlnoci. Proč ne. Jeho přátelé žili roztroušeni ve všech časových pásmech: Neexistoval důvod, proč promarnit jedinou minutu toho dne. Po celém dome byly rozestaveny spací kóje, ve kterých si bylo možno krátce, zato důkladně odpočinout. Pro ty, kteří nechtěli o nic přijít, byly připraveny povzbuzující prostředky, některé se zajímavými vedlejšími účinky, jiné bez nich.

Mnohé z hostů Louis neviděl už sto let, ale byli tam i ti, s nimiž se setkával denně. Někteří z nich bývali dokonce kdysi dávno jeho úhlavními nepřáteli. Přišly ženy, na které už dočista zapomněl, a on jen opakovaně žasl, jak se jeho vkus postupem času měnil.

Představování jednotlivých hostů zabralo mnoho hodin. Příliš mnoho. Jen těch jmen, co se musel naučit! Příliš mnoho přátel se mu odcizilo.

Několik minut před půlnocí vešel Louis Wu do transferové kabiny, navolil kód a zmizel.

"Děsně jsem se nudil," přiznal se teď loutkaři. "Mluvili jeden přes druhého: 'Vyprávěj nám o svém posledním ročním volnu, Louisi!' 'Jak můžeš být tak dlouho sám, Louisi?' 'To byl dobrý tah, pozvat třineckého velvyslance, Louisi!' 'Tak dlouho jsme se neviděli, Louisi!' 'Hej, Louisi! Víš, proč je třeba těch Jinxianů k natření mrakodrapu?'"

"Tak proč tolik?"

"Tolik čeho?"

"No Jinxianů."

"Jeden stříká barvu a ostatní posouvají mrakodrapem nahoru a dolů. Tenhle vtip si pamatuju ještě z mateřské školky. Všechno zaprášené haraburdí mého života včetně těch starých vtipů, a to všechno v jednom baráku. Nemohl jsem to vydržet."

"Jsi neklidný člověk, Louisi Wu. Roční volno - to byl tvůj nápad, že?"

"Nepamatuju se už, kdo s tím přišel. Vím jen, že se to rychle ujalo. Většina mých známých si je dělá taky."

"Ale ne tak často jako ty. Přibližně každých čtyřicet let tě začne lidská společnost nudit, nasedneš na loď a ženeš se až k okraji známého vesmíru. Tam za jeho hranicemi pak setrváváš tak dlouho, dokud se ti potřeba lidské společnosti nevrátí. Z posledního, už čtvrtého ročního volna ses vrátil před dvaceti lety."

Jsi neklidný, Louisi Wu. Na každé z planet obydlených lidmi jsi byl dost dlouho, aby tě tam považovali za místního.

Dnes jsi odešel ze svých narozenin. Začínáš být znovu neklidný?"

"To je můj problém, nemyslíš?"

"Ano, a můj problém je sestavit posádku. Byl bys platným členem mého výzkumného týmu. Dokážeš na sebe vzít riziko, ale nejdřív si ho spočítáš. Nebojíš se být sám. Jsi dost opatrný a chytrý, abys byl po dvou stech letech naživu. Jelikož jsi nezanedbával své tělo, máš fyzickou kondici dvacetiletého muže. A konečně to nejdůležitější, zdá se, že rád pobýváš ve společnosti mimozemšťanů."

"To je fakt." Těch pár xenofobií, co znal, Louis považoval za idioty. Život by byl hrozně nudný, kdyby měl člověk kolem sebe jen lidi.

"Ale nechceš se rozhodovat naslepo. Nestačí ti vědět, že já, loutkař, budu s tebou? Kdyby se bylo čeho obávat, já bych se přece obával dvojnásobně. Uvážlivá opatrnost mé civilizace je příslovečná."

"To je fakt," potvrdil Louis. Ve skutečnosti už visel na háčku. Xenofilie, neklid a zvědavost dohromady rovná se: kam jde loutkař, tam jde i Louis Wu. Jen se o tom všem chtěl dovědět víc.

Navíc měl skvělou vyjednávací pozici. Mimozemšťan by v takové místnosti dobrovolně nebydlel. Tento, pro člověka na první pohled obvykle vypadající hotelový pokoj, který působí uklidňujícím dojmem na lidské smysly, musel být speciálně zařízený jako náborová místnost.

"Takže se nedozvím, cože to chceš vlastně zkoumat," řekl Louis. "A dozvím se aspoň kde?"

"Dvě stě světelných let odtud, směrem k Menšímu mračnu."

"Ale to nám i s hyperpohonem potrvá dva roky."

"Nepotrvá. Máme loď, která se pohybuje rychleji než běžná plavidla s hyperprostorovým pohonem. Jeden světelný rok urazí za jednu a čtvrt minuty."

Louis otevřel ústa a nezmohl se na slovo. Za minutu a čtvrt?

"To by tě nemělo překvapovat, Louisi Wu. Jak jinak bychom mohli vyslat průzkumníka do galaktického jádra a dozvědět se tak o řetězové reakci nov. Mohlo tě napadnout, že taková loď existuje. Pokud bude mít má mise úspěch, předám loď, společně s plány na její sestavení, posádce."

Loď bude tvoje... odměna, tvůj honorář. Říkej tomu jak chceš. Až dohoníme migraci loutkářů, můžeš si ověřit její letové charakteristiky. Potom se také dozvíš, co je cílem naší výzkumné výpravy."

Dohoníme migraci loutkářů... "Beru," řekl Louis Wu. Příležitost spatřit migraci celé civilizace! Obrovské dopravní lodě přepravující tisíce nebo miliony loutkářů, celé fungující ekosystémy...

"Výborně," loutkař se postavil, "Jak jsem už řekl, naše posádka bude celkem čtyřčlenná. Teď půjdeme vybrat jejího třetího člena," oznámil a vklusal do transferové kabiny.

Louis zastrčil tajemný hologram do kapsy a vykročil za ním. V kabině se pokusil přečíst číslo na stupnici, aby se dozvěděl, ve které části světa se nachází. Loutkař ale bleskurychle naťukal kód a v tu ránu byli pryč.

Louis Wu následoval loutkaře z kabiny do potměšitého přepychového interiéru luxusní restaurace. Poznal ji podle černošlaté výzdoby a podle marnotratného uspořádání boxů do tvaru podkovy. Krushenko, New York.

Za přicházejícím loutkařem se ozýval udivený šepot. Vrchní číšník, člověk stejně bezvýrazný jako robot, je zavedl ke stolku. Místo jedné židle zde ležela na zemi poduška, na které se loutkař uvelebil.

"Věděli, že přijdeš," pochopil Louis.

"Ano. Zamluvil jsem stůl. V Krushenku jsou na obsluhu mimozemských hostů zvyklí."

Teprve potom si Louis všiml dalších mimozemských stolovníků: čtyři kzinové u vedlejšího stolu a jeden kdatlyno, usazený přesně uprostřed mezi nimi a protější stranou místnosti. V takové blízkosti budovy Spojených národů nic divného. Louis si stisknutím tlačítka objednal tequilu s citronem a tiskl je nepřetržitě, dokud objednaný nápoj nedorazil.

"To byl dobrý nápad," řekl. "Umírám hladu."

"Nepřišli jsme sem jíst, ale verbovat."

"Cože? Tady, v restauraci?"

Loutkař se nadechl k odpovědi, ale to, co řekl, věru žádná odpověď nebyla. "Vážně jsi neviděl Kchula-Rrita, mého kzina? Mám ho místo psa."

Louis se div že neudusil tequilou. Za loutkařem se tyčily čtyři hory oranžových kožichů, čtyři kzinové; jakmile loutkař domluvil, všichni čtyři se otočili a vycenili zuby ostré jako dýky. Vypadalo to jako úsměv, ale tenhle škleb u kzina věru úsměv neznamenal.

Rrit bylo jméno, které patřilo rodině kzinského patriarchy. Louisovi, kterému se konečně podařilo dostat tequilu tam, kam patří, to ovšem bylo srdečně jedno. Smrtelná urážka to byla tak či tak a víc než jednou ho stejně nesežerou.

Nejbližší kzin se postavil.

Hustý oranžový kožich s černou maskou kolem očí pokrýval něco, co by se dalo nazvat dva metry čtyřicet vysokým, vypaseným mourovatým kocourem. Ovšem místo tuku měl kzin svaly, pružné, silné a podivně uspořádané kolem stejné podivné kostry. Na rukou, připomínajících černé kožené rukavice, měl vytažené ostré černé drápy.

Čtvrt tuny inteligentního masožravce se postavilo nad loutkaře a řeklo: "Povez mi, proč si myslíš, že můžeš urážet patriarchy kzinů a zůstat naživu?"

Loutkař odpověděl okamžitě a v jeho hlase nebyla ani stopa po strachu. "To jsem byl já, kdo na planetě, která obíhá kolem Beta Lyrae, kopnul kzina jménem Kapitán Chufi zadní nohou do břicha a zlámal mu tři články vnitřní kostry."

Hledám kzina, který má odvahu."

"Pokračuj," řekl černooký kzin. Navzdory limitovaným možnostem tvaru jeho úst byl jeho interworld bez jediné vady. V jeho hlase se neodrážel ani náznak vzteku, který v něm musel vřít. Nezasvěcený divák si mohl myslet, že se kzin a loutkař baví o počasí.

Avšak maso na stole před kzinem bylo krvavé a kouřilo se z něj. Těsně před servírováním bylo ohřáté na tělesnou teplotu. Ostatní kzinové se usmívali.

"Tento člověk a já," pokračoval loutkař, "jedeme zkoumat místa, o kterých se žádnému kzinovi nikdy ani nesnilo."

Potřebujeme kzina do posádky. Odváží se kzin tam, kam ho povede loutkař?"

"Neříká se, že loutkáři jsou kytkožrouti a že spíše než by se do něj hrmuli, se nebezpečí vyhýbají?"

"To posoudíš sám. Když přežiješ, dostaneš za odměnu plány na novou kosmickou loď plus loď samotnou. Jako příplatek za extrémní riziko."

Louise napadlo, že loutkař dělá všechno pro to, aby kzina ještě více urazil. Kzinovi se přece příplatek za riziko zásadně nenabízí. Kzin nezná nebezpečí!

"Přijímám," bylo kupodivu to jediné, co z kzina vypadlo.

Ostatní tři kzinové na něj něco zavrčeli.

Zavrčel na ně taky.

Když mluvil jeden, znělo to, jako když se perou kocouři. Ovšem hádka čtyř kzinů, to už znělo jako totální kočičí válka plná nepřívětivých slabik. Automaticky se zapnuly tlumiče hluku. Prskání, i když teď už o poznání slabší, pokračovalo vesele dál.

Louis si objednal další drink. Z toho, co věděl o kzinech, vyplývalo, že tihle čtyři se museli obdivuhodně ovládat.

Loutkař byl stále ještě naživu.

Hádka konečně skončila a čtyři kzinové se obrátili směrem k nim. Ten s černou maskou kolem očí se zeptal: "Jak se jmenuješ?"

"Užívám lidské jméno Nessus," odpověděl loutkař. "Mé skutečné jméno zní -" V tu chvíli se z loutkářových pozoruhodných hrdel rozlínul jakýsi úryvek orchestrální hudby,

"Tak tedy, Nesse. Abys chápal, my čtyři zastupujeme kziny zde na Zemi. Toto je Harch, tohle Ftanss a ten se žlutými pruhy je Hroth. Já jsem pouze jejich pomocník, kzin nízkého původu, a jméno prozatím nemám. Říkají mi podle toho, co dělám: Mluvící-Se-Zvířaty."

Louis zaťal zuby.

"Náš problém je v tom, že zde ještě musíme zůstat. Choulostivé politické rozhovory..., ale to tebe jistě nezajímá. Dohodli jsme se, že já jediný jsem postradatelný. Jestli se ukáže, že ta tvoje loď opravdu za něco stojí, přidám se k vám. Jestli ne, dokážu svou odvahu jinak."

"V pořádku," řekl loutkař a vstal.

Louis zůstal sedět. "Jak ti říkají v jazyce kzinů?" zeptal se.

„V jazyce Bohatýrů to zní -" Kzin něco vřestlivě zavrčel.

"Tak proč jsi to řekl naší řečí? Měla to být úmyslná urážka?"

"Ano," řekl Mluvící-Se-Zvířaty, "měl jsem vztek."

Louis, zvyklý na obvyklé reakce lidského chování, si myslel, že se kzin uchýlí ke lži. On by potom mohl předstírat, že mu věří, a kzin by byl v budoucnu zdvořilejší. Teď ale nemohl couvnout. Zlomek vteřiny zaváhal a potom řekl: "Co v takovém případě káže mrav?"

"Souboj holýma rukama, hned jak mě vyzveš. Anebo se některý z nás musí omluvit."

Louis vstal. Páchal sebevraždu; ale co káže mrav, věděl moc dobře. "Vyzývám tě na souboj," řekl. "Zub proti zubu, dráp proti nehtu, když v tomto vesmíru nemůžeme žít vedle sebe v míru."

Kzin jménem Hroth řekl, aniž by pohnul hlavou. "Omlouvám se jménem mého druha Mluvícího-Se-Zvířaty."

"He?" bylo jediné, na co se Louis zmohl.

"To je má funkce," vysvětloval kzin se žlutými pruhy. "Vyhledávat situace, kde je možné se buď omluvit, nebo bojovat, je naše slabost. Co se stane, když bojujeme, víme. Dnes je nás o sedm osmín méně než v dobách, kdy jsme poprvé narazili na člověka. Naše kolonie jsou teď vaše, naši otroci jsou svobodní a učí se lidské technologie a lidskou etiku. Když má dojít k omluva nebo boji, má funkce spočívá v tom se omluvit."

Louis se posadil. Vypadlo to, že ještě nějakou dobu bude žít. "Tvou práci bych nechtěl za nic na světě," poznamenal.

"To je mi jasné - když dokážeš vyzvat kzina na souboj holýma rukama. Ale náš patriarcha si myslí, že se na jinou práci nehodí. Moje inteligence je malá, zdraví chatrné a koordinace mizerná. Jak jinak si mám udržet své jméno?"

Louis upil ze sklenice a v duchu se modlil, aby někdo změnil téma. Kzinova pokora ho zahanbovala.

"Pojďme jíst," navrhl Mluvící-Se-Zvířaty. "Leda by naše výprava musela vyrazit hned,"

"Kdepak. Ještě nejsme kompletní. Až mí kolegové lokalizují kvalifikovaného čtvrtého člena naší posádky, zavolají mi. Rozhodně se najíme."

Než se Mluvící-Se-Zvířaty vrátil ke svému stolu, řekl ještě něco: "Tvoje vyzvání na souboj, Louisi Wu, bylo zbytečně dlouhé a verbalistické. Úplně stačí vztekle zařvat. Prostě zařveš a vyskočíš."

"Zařveš a vyskočíš," Louis chápavě pokýval hlavou "Tak fajn."

Kapitola 2

A JEHO STRAKATÁ POSÁDKA

Louis Wu znal lidi, kteří v transferových kabinách zavírali oči, aby se jim při přechodu nezatočila hlava. Považoval to za nesmysl; ale na druhou stranu, někteří jeho přátelé byli ještě daleko výstřednější.

S otevřenými očima navolil kód, přihlížející mimozemšťané zmizeli a někdo zavolal. "Hele! Už se vrátil!"

Kolem dveří se tísnil malý hlouček lidí a Louis je musel otevřít násilím. "Hrom aby do vás! To se ještě nikomu nechce domů?" Rozpřáhl ruce, jako by je chtěl obejmout, ale pohnul se dopředu a tlačil je jako sněžný pluh před sebou.

"Uvolněte dveře, telata. Vědu další hosty."

"Paráda!" zakřičel mu někdo do ucha. Něčí ruce uchopily jeho dlaň a vtiskly mu do prstů sklenici. Louis s úsměvem objal sedm nebo osm svých hostů, pobavený jejich nečekaným uvítáním.

Louis Wu. Z dálky vypadal jako orientálec, se sinavě žlutou kůží a rozevlátými bílými vlasy. Bohatý bleděmodrý šat na něm visel tak ledabyle, že mu snad musel překážet v pohybu; ale nepřekážel.

Zblízka bylo všechno jinak, jeho kůže nebyla vůbec bledě žlutá s hnědým nádechem, ale hladká a chromově žlutá, jako mají hrdinové comicsů Fu Manchu, Jeho copánek byl příliš tlustý; nebyla to bílá barva stárí, ale zářivě bílá s nepatrným nádechem modré. Barva bílých trpaslíků. Jako všichni obyvatelé nížin i Louis Wu upřednostňoval kosmetické barvy.

Obyvatelé nížin. Bylo to zřejmé na první pohled. Jeho rysy nebyly ani kavkazské, ani mongoloidní, ani negroidní, i když se v nich zračily stopy všech tří ras; sourodá směsice, jejíž vznik si musel vyžádat celá staletí. Při gravitaci 9,98 metru za sekundu bylo jeho přímé držení těla přirozené. Pozvedl plnou sklenici a usmál se na své hosty.

Nějak se stalo, že jeho úsměv směřoval do páru lesklých stříbrných očí, vzdálených jen tři centimetry od těch jeho.

Jakási Teela Brownová se záhadným způsobem octla tváří v tvář, tělo na tělo proti němu. Měla modrou kůži protkanou žilkami stříbrných nitek, její účes připomínal hořící oheň. Oči, dvě kulatá zrcadélka. Dvacetiletá. Louis si s ní stačil před svým odchodem chvíli popovídat. To, co říkala, bylo povrchní tlachání plné fráží a laciného nadšení; zato byla moc hezká.

"Musíš mi prozradit," vychrlila ze sebe udýchaně, "jak se ti sem podařilo dostat trinoka?"

"Chceš říct, že je ještě tady?"

"To ne, docházel mu vzduch, a tak se musel vrátit domů."

"Výmluva," informoval ji Louis. "Trinocký systém na výrobu vzduchu vydrží několik týdnů. Ale jestli tě to opravdu zajímá, tak tenhle trinok byl dlouhou dobu mým hostem a vězněm. Jeho loď havarovala na hranicích známého vesmíru, zbytek posádky přišel o život. Musel jsem ho dopravit na Margrave, kde mu postavili kabinu s umělým prostředím." V dívčích očích se objevil radostný úžas. Louise příjemně překvapilo, že se nacházely v téže rovině jako jeho. Křehká krása Teely Brownové ji dělala menší, než ve skutečnosti byla. Její oči sklouzly za Louisovo rameno a ještě více se rozšířily. Louis se se škodolibým výrazem otočil.

Z transferové kabiny se právě vykolébal Nessus.

Napadlo ho to, když odcházeli z Krushenka a on se snažil Nessa přemluvit, aby mu o výpravě prozradil něco bližšího.

Loutkař se ale bál odposlouchávacích paprsků.

"Tak pojďme ke mně," navrhl Louis.

"A co tví hosté!"

"Do kanceláře se nedostanou. A moje kancelář je absolutně bezpečná. Mimo to si představ, jaký uděláš na večírku dojem! Pokud už všichni neodešli domů."

Dojem, jakým jeho noví hosté zapůsobili, předčil veškeré Louisovo očekávání. Klapání loutkařových kopýtek byl najednou jediný zvuk v místnosti. Za ním se zhmotnil Mluvíci-Se-Zvířaty. Kzin přešel pohledem masu lidských tváří kolem kabiny a pomalíčku vycenil zuby.

Komusi se podařilo vylít si polovinu sklenice clo květináče s palmou. Velkolepé gesto. Z jejího listoví se ozvalo rozzlobené štěbetání orchidáтка z Gummidgy. Lidé ustupovali od kabiny. Bylo slyšet tlumené poznámky: "Ne, nezdá se ti to. Já je vidím taky." "Tabletky pro vystřízlivění? Jo, mám je někde v ledvince." "Tomu říkám oslava, co!?" "Starý dobrý Louis," "Jak že se to jmenuje?"

Nevěděli, jak mají na loutkaře reagovat. Dělalí jakoby nic; báli se něco poznamenat na jeho adresu, aby nevypadali jako hlupáci. Ještě nepochopitelněji reagovali na Mluvíciho-Se-Zvířaty. Kzin, kdysi největší nepřítel lidstva, byl pro ně nyní něco jako bájný hrdina. Pohlíželi na něj s bázlívou úctou.

"Pojď za mnou," obrátil se Louis na loutkaře. Při troše štěstí se kzin vydá za nimi. "Dovolíte," zahulákal a začal si razit cestu davem. Na vzrušené a rozpačité otázky okolostojících odpovídal jen záhadným úsměvem.

Když se protlačili do kanceláře, Louis zatarasil dveře a zapnul protiodposlechové zařízení. "Okay. Máte na něco chuť?"

"Napil bych se ohrátkého bourbonu," řekl kzin, "Ale jestli mi ho nemůžeš ohrát, vypiju ho stejně."

"Nesse?"

"Stačí nějaký zeleninový džus. Třeba teplou mrkvovou šťávu?"

"Brr," oťrásl se Louis, ale zadal potřebné instrukce baru, ze kterého po chvíli vyjelo několik baněk teplé mrkvové šťávy a bourbonu,

Nessus se usadil na skrčené zadní noze a kzin dosedl na nafukovací sedátko. Zvláštní že pod jeho vahou neexplodovalo jako dětský balónek. Druhý nejstarší nepřítel člověka, balancující na malém nafukovacím sedátku, vypadal exoticky a směšně.

Lidsko-kzinské války byly početné a kruté. Kdyby se kzinům první z nich podařilo vyhrát, člověk by po zbytek věčnosti plnil funkci jejich otroků a jatečního zvířectva. Nestalo se tak a kzinové i v následujících válkách utrpěli porážky. Hlavně díky jejich tendenci útočit dříve, než byli k útoku důkladně připraveni. Měli jen malý smysl pro trpělivost a smilování či omezenou válku neznali vůbec. Každá následující válka je stála značnou část populace a represivní konfiskace několika kzinských planet.

Už dvě stě padesát let nezaútočili na lidmi obydlený vesmír. Neměli čím. Už dvě stě padesát let nezaútočili lidé na kzinské planety; a žádný kzin to nebyl schopen pochopit. Lidé pro ně byli nevyluštělnou hádankou.

Byli tvrdí a nemilosrdní, a přitom Nessus, představitel civilizace, která byla zosobněním zbabělosti, klidně urazil na veřejnosti čtyři dospělé kziny.

"Zopakuj mi," požádal loutkaře Louis, "jak je to s tou vaší příslovečnou opatrností. Zapomněl jsem."

"Asi jsem ti měl říct jednu podstatnou věc, Louisi... Příslušníci mé civilizace mě považují za šílence."

"No fajn," Louis usrl ze sklenice, kterou dostal od anonymního dobrodince. Obsahovala vodku, murčinkovou šťávu a drcený led.

Kzinův ohon sebou nervózně zakmítal. "To jako že máme letět s veřejně známým maniakem? Musíš být opravdu blázen, když ti nevadí letět s kzinem."

"Nevzrušuj se tolik," odpověděl Nessus svým měkkým, přesvědčivým, nesnesitelně smyslným hlasem. "Všichni loutkaři, se kterými přišli lidé do styku, byli podle našich vlastních měřítek šílení. Žádný příslušník cizí civilizace ještě neviděl rodnou planetu loutkářů a žádný zdravý loutkař by nikdy nesvětil svůj drahocenný život nejistým životním systémům kosmické lodě, nebo neznámým, a možná i smrtelným nebezpečím, která na něj číhají na cizí planetě."

"Šílený loutkař, kzin a já. Doufám, že čtvrtý člen bude psychiatr."

"Ne, Louisi, žádný z našich kandidátů není psychiatr."

"A proč ne?"

"Nevybíral jsem je náhodou." Loutkař jednou hlavou mluvil, zatímco druhou upíjel z baňky. "Naše výprava má za cíl

přinést užitek mé civilizaci, tudíž v ní musí být její představitel, A ten musí být natolik šílený, aby se vydal do neznáma, ale současně natolik přičetný, aby využil své inteligence k přežití. A já jsem něco takového.

Pro začlenění kzina jsme měli vážný důvod. To, co teď řeknu, Mluvící-Se-Zvířaty, je tajné. Vaši civilizaci sledujeme už dávno. Věděli jsme o vás dávno předtím, než jste zaútočili na lidstvo."

"Dobře že jste se tenkrát neukázali," zavrčel kzin.

"O tom není pochyb. Ze začátku jsme si mysleli, že kzinové jsou stejně tak nebezpeční jako neužiteční. Započal výzkum, který měl za cíl zjistit, jestli by bylo možno vaši civilizaci bezpečně vyhladit."

"Asi ti zauzluju krky."

"Žádného násilí se nedopustíš,"

Kzin se postavil.

"Má pravdu," vložil se mezi ně Louis. "Posaď se Mluvící. Když ho zabiješ, nic nezískáš."

Kzin se posadil. Ani tentokrát sedátko neprasklo.

"Projekt byl zrušen," pokračoval Nessus. "Zjistili jsme, že války s lidmi vaší expanzi dostatečně zamezily a snížily nebezpečí, které jste představovali. Ale sledovali jsme vás dál.

Během několika století jste šestkrát napadli planety obydlené lidmi. Šestkrát jste byli poraženi a pokaždé jste přišli skoro o dvě třetiny mužské populace. Je třeba komentovat úroveň projevené inteligence? V každém případě vám však nikdy nehrozilo skutečné vyhubení. Vašich samic se válka většinou nedotkla, a zabití vojáky nahradila další generace. Jen jste postupně přicházeli o impérium, které jste budovali několik tisíc let.

Nakonec jsme pochopili, že se kzinové vyvíjejí obrovskou rychlostí."

"Vyvíjejí?"

Nessus něco zapraskal v jazyce Bohatýrů. Louis až překvapením nadskočil. Nečekal, že loutkářova hrdla jsou schopna něčeho takového.

"Ano," řekl Mluvící-Se-Zvířaty. "Myslel jsem si, že to znamená tohle. Jenom nechápu, co tím myslíš."

"Evoluce spočívá v přežití těch nejzdatnějších, a nejzdatnější byli několik stovek kzinských let ti, kteří byli natolik chytrí nebo trpěliví, aby se vyhnuli válkám s lidmi. Výsledek je jasný na první pohled. Skoro dvě stě padesát let panuje mezi kziny a lidmi mír."

"Válka by neměla smysl! Stejně bychom ji nevyhráli!"

"Vaše předky to nezastavilo."

Mluvící-Se-Zvířaty se zhluboka napil teplého bourbonu. Jeho ocas, hladký a růžový jako ocas krysy, zuřivě kmital ze strany na stranu.

"Vaše civilizace byla zdecimována," pokračoval loutkař, "Všichni žijící kzinové jsou potomky těch, kteří se vyhnuli smrti ve válkách s lidmi. Řada z nás se domnívá, že někteří kzinové už mají dostatek inteligence, ohleduplnosti a sebeovládání k tomu, aby mohli vycházet s ostatními civilizacemi."

"A proto chceš riskovat svůj život a cestovat společně s kzinem."

"Ano," odpověděl Nessus a celý se roztřásl. "Mám silnou motivaci. Bylo mi naznačeno, že jestli díky své odvaze prokážu své civilizaci užitek, dostanu povolení se množit."

"To mi jako moc silná motivace nepříjde," poznamenal suše Louis.

"Potom mám ještě jeden důvod, proč vzít kzina. Budeme v cizím prostředí plném neznámých nebezpečí, Kdo je k něčemu takovému vybavený lépe než kzin?"

"Mám chránit loutkaře?"

"Připadá ti to šílené?"

"To bych řekl," odpověděl Mluvící-Se-Zvířaty. "Ale taky zábavné. A co tenhle, Louis Wu?"

"Spolupráce s lidmi se pro nás ukázala být velmi výhodná. Proto jsme se přirozeně rozhodli aspoň pro jednoho člověka. Louis Gridley Wu je díky svému nenucenému, bezstarostnému způsobu života osobou s ověřenou schopností přežít."

"Nenucený - to je, bezstarostný taky. Když mě vyzval na souboj."

"Přijal bys, kdyby tam nebyl Hroth? Ublížil bys mu?"

"Aby mě za trest poslali domů, že jsem vyvolal vážný diplomatický incident? Ale o to přece nejde?" nedal se odbýt kzin.

"Možná jde právě o to. Louis žije, a ty teď víš, že ho strachem nemůžeš ovládnout. Chápeš, co z toho plyne?"

Louis diskrétně mlčel. Když v něm chce loutkař vidět chladně uvažujícího drsňáka, proč ne.

"Tvé motivy tedy známe, teď si promluvíme o těch mých," řekl Mluvící. "Co já z toho budu mít, když se k vaší výpravě přidám?"

Výjednávání mohlo začít.

Pro loutkaře byl hyperprostorový pohon Kvantum II danajský dar. Díky němu mohla sice kosmická loď překonat vzdálenost jednoho světelného roku za jednu a čtvrt minuty, zatímco klasická loď tuto vzdálenost přeletěla za tri dny. Jenže klasická loď měla nákladový prostor.

"Motor jsme instalovali do trupu General Products číslo čtyři, největšího, jaký vyrábíme. Když naši vědci a technici dokončili práci, ukázalo se, že skoro celý vnitřek zabere mechanismus hyperprostorového pohonu. To znamená, že nám bude trochu těsno."

"Zkušební model," zamručel kzin. "Jak důkladně jste ho odzkoušeli?"

"Plavidlo podniklo jednu cestu do galaktického jádra a zpět."

Jediný let! Loutkáři ho sami vyzkoušet nemohli a nemohli ani hledat jiné civilizace, které by to udělaly za ně; byli

uprostřed migrace. Loď, přestože měla přes kilometr a půl v průměru, neměla vézt žádný náklad. Navíc nemohla zpomalit, aniž by nepřešla zpátky do normálního prostoru.
"My ji nepotřebujeme," řekl Nessus. "Ale vy ano. Naším úmyslem je předat loď posádce společně s plány na výrobu dalších. Vylepšíte si ji bezpochyby sami."

"To mi získá jméno," prohlásil Kzin. "Vlastní jméno. Musím tu loď vidět v provozu."

"Uvidíš."

"Za takovou loď mi dá patriarcha jméno, to vím. Jaké si vyberu? Co třeba -" Kzin něco zaprskal.

Loutkař mu odpověděl v jeho rodném jazyce.

Louis sebou podrážděně zavrtěl. Jazyk Bohatýrů samozřejmě neovládal. Už se chtěl zvednout a odejít, ale v tu chvíli ho napadlo něco lepšího. Vytáhl z kapsy loutkářův hologram a hodil ho Kzinovi do chlupatého klína.

Kzin ho vzal opatrně do svých černých prstů s polštářky. "Vypadá to jako okroužkovaná hvězda," poznamenal. "Co je to?"

"Má to spojitost s naší výpravou," odpověděl loutkař. "Víc ti prozatím říct nemohu."

"Jak záhadné. A kdy odletíme?"

"Předpokládám, že je to otázka několika dní. Mí agenti teď hledají čtvrtého kvalifikovaného člena našeho výzkumného týmu."

"Takže nám nezbyvá než čekat. Nepřipojíme se k tvým hostům, Louisi?"

Louis vstal a protáhl se. "Jasně, ať mají trochu vzrušení. Mluvící, než půjdeme, měl bych takový návrh. Neber to, prosím tě, jako útok na tvoji důstojnost. Jen mě napadlo..."

Večírek se rozdělil na několik táborů: pozorující diváky, hráče bridže a pokeru, milence v párech i větších skupinách, vypravěče historek a oběti nudy. Na trávníku zalitým vycházejícím sluncem byla skupina posledně přichozích a s ní několik xenofilů. Nessus s Mluvicím byli samozřejmě středem pozornosti. Také Louis Wu, Teela Brownová a přepracovaný tlačítkový barman.

Trávník, na kterém leželi, patřil k těm, o které se pečovalo podle prastaré britské zásady: pět set let sít a válet. Pět set let skončilo krachem na burze, ze kterého vyšel Louis při penězích, zatímco jistá ctihodná baronská rodina bez nich. Tráva byla zelená a lesklá a na první pohled přírodní; s jejími geny si v honbě za pochybným vylepšením nikdo nikdy nepohrával. Pod travnatým svahem byl tenisový kurt, po kterém pobíhaly a skákaly malé postavičky a zuřivě se oháněly předimenzovanými plácačkami na mouchy.

"Sport je skvělá věc," řekl Louis. "Vydržel bych sedět a dívat se na něj celý den."

Teelin smích ho překvapil. Vzpomněl si na milion vtipů, které nikdy neslyšela a neuslyší, protože je už nikdo nevyprávěl. Z těch milionů vtipů, které Louis znal, patřilo 99 procent do pravěku. Minulost a současnost nejdou dohromady.

Louis ležel na trávě s hlavou položenou v Teelině klíně, což bylo příčinou, proč se barman vznášel v nakloněné poloze. Louis vleže vytřel na klávesnici objednávku - dvě moka kávy. Zachytil obě baňky, které vyklouzly z barmanova slotu, a jednu podal Teele.

"Připomínáš mi jednu dívku, kterou jsem kdysi znal," řekl. "Slyšela jsi někdy o Paule Cherenkovové?"

"Té kreslířce? Co se narodila v Bostonu?"

"Jo. Žije teď na Zaslíbené."

"Moje praprababička. Kdysi jsme u ní byli na návštěvě."

"Kdysi dávno jsem z ní dostal srdeční koliku. Jako bys jí z oka vypadla."

Když se ozval Teelin smích, ucítil příjemné šimrání kolem páteře. "Slibuju, že ze mě srdeční koliku nedostaneš, jen mi musíš říct, co to znamená."

Louis se zamyslel. Tu frázi vymyslel sám, aby popsal stav, v jakém se v té době nacházel. Použil ji jen několikrát a nikdy ji nemusel vysvětlovat. Ženy vždycky věděly, co tím myslí.

Nehybně, klidné ráno. Kdyby šel teď spát, dvanáct hodin by o sobě nevěděl. Únava se začínala hlásit o slovo. Teelin klín bylo pohodlné místo k odpočinku. Polovinu Louisových hostů tvořily ženy, z nichž mnohé byly kdysi jeho manželky nebo milenky. V první fázi večírku oslavil své narozeniny v soukromí se třemi ženami, které byly pro něj kdysi velmi důležité, stejně jako on pro ně.

Tři? Čtyři? Ne, tři. Vypadalo to, že už je proti srdečním kolikám imunní. Dvě stě let zanechalo na jeho osobnosti příliš mnoho jizev. Odpočíval teď s hlavou položenou v klíně neznámé ženy, která vypadala stejně jako Paula Cherenkovová. "Zamiloval jsem se do ní," přiznal. "Znali jsme se už dlouhá léta, dokonce jsme spolu kdysi trochu chodili. Jednoho večera jsme se nějak víc rozpovídali a bác ho. Zamiloval jsem se. Myslel jsem si, že mě taky miluje."

Tu noc jsme neskončili v posteli - myslím v jedné. Požádal jsem ji o ruku. Odmítla. Dělal kariéru. Neměla na vdávání čas, tak to aspoň tvrdila. Ale naplánovali jsme si výlet do Amazonského národního parku, něco jako týdenní náhražka líbánek.

Následující týden byl jako bitva plná zvratů. Začalo to vítězstvím. Měl jsem lístky a rezervovaný hotel. Bylas někdy do někoho tak zamilovaná, že jsi byla přesvědčená o tom, že ho nejsi hodná?"

"Ne."

"Byl jsem mladý. Dva dny jsem strávil ujišťováním sám sebe, že jsem Pauly Cherenkovové hoden. Nakonec se mi to povedlo. Potom zavolala a výlet zrušila. Už si ani nevzpomínám proč. Určitě měla dobrý důvod."

V tom týdnu jsem ji vzal párkrát na večeři. K ničemu nedošlo. Snažil jsem se nenaléhat. Nejspíš ani netušila, jaké úsilí mě to stálo. Lítal jsem nahoru a dolů jako jo-jo. Rozsekla to ona. Řekla, že mě má ráda, že je jí se mnou dobře a že bychom měli zůstat přáteli.

Nebyl jsem její typ," dodal Louis. "Myslel jsem, že jde o lásku. Ona si to myslela taky, tak týden. Nebyla krutá. Prostě jen nechápala, co se děje."

"Ale co ta srdeční kolika?"

Louis pohlédl na Teelu Brownovou. Její stříbrné oči na něj nechápavě hleděly, a on si uvědomil, že nic nepochopila. Louis se už mnohokrát setkal s mimozemšťany. Snad instinktivně, snad zkušeností uměl vycítit, když jim bylo nějaké téma příliš cizí, aby ho pochopili, nebo aby o něm dokázali hovořit. Teď narazil na podobnou nepřekonatelnou propast v dorozumění.

Jaká obrovská překážka to od sebe oddělovala Louise Wu a tuhle dvacetiletou dívku? Že by opravdu tak hrozně zestárl? Jestli ano, byl ještě vůbec člověk?

Teeliny nechápavé oči čekaly na vysvětlení.

"Krucci!" Louis zaklel a postavil se. Po šatech mu pomalu sklouzly kousky bláta.

Loutkař Nessus přednášel o etice. Přerušil se (doslova, neboť pro pobavení svých obdivovatelů mluvil současně ústy obou hlav), aby odpověděl na Louisův dotaz. Ne, jeho agenti se ještě neozvali.

Podobně vytížený Mluvící-Se-Zvířaty připomínal velkou oranžovou hromadu uprostřed trávníku. Dvě ženy ho jemně škrábaly za ušima. Zvláštní uši, které se uměly roztáhnout jako růžové čínské deštníčky, nebo se naopak přitisknout těsně k hlavě, měl nastražené a Louis si všiml, že na každém je vytetovaný obrázek,

"Tak co?" zavolal na něj. "Nebyl to skvělý nápad?"

"Byl," zaryčel kzin, aniž by se pohnul.

Louis se v duchu zasmál. Kzin, ta hrůzostrašná bestie. Ale kdo by se bál kzina, který se nechá drbat za ušima? Louisovi hosté se díky tomu uklidnili a kzin se uklidnil také. Všechna zvířata stojící vývojově nad polní myši se přece ráda nechávají drbat za ušima.

"Střídají se," zamručel ospale kzin. "K samici, která mě škrábala, přistoupil nějaký samec a řekl jí, že by se mu to taky líbilo. Potom někam zmizeli. Přišla druhá a vystřídala ji. Musí to být zajímavé, patřit k civilizaci se dvěma inteligentními pohlavími."

"Někdy to věci děsně komplikuje."

"Vážně?"

Dívka za kzinovým levým ramenem, jejíž kůže byla černá jako vesmír a posetá hvězdami a galaxiemi, vlasy chladný bílý háv ocasu komety, se zvedla od práce. "Teelo, vystřidej mě na chvíli," řekla vesele. "Mám hlad."

Teela si poslušně klekla za velkou oranžovou hlavu. "Teelo Brownová, tohle je Mluvící-Se-Zvířaty," představil je Louis. "Doufám že si -"

Odněkud zblízka se ozval disonantní, disharmonický výbuch hudby.

"- budete dobře rozumět. Co to bylo? Áá, Nessus. Co -?"

Hudba přicházela z loutkářových hrdel. Nessus se nezdvořile vecpal mezi Louise a dívku. "Ty jsi Teela

Jandrová-Brownová, identifikační kód IKLUGGTYN?"

Dívka byla překvapená, ale nepolekala se. "Ano, tak se jmenuju. Ale svůj identifikační kód si nepamatuju. Co má být?"

"Celý týden pročesáváme Zemi, abychom tě našli. A pak tě potkám na oslavě, na kterou jsem se dostal úplně náhodou. To, co řeknu mým agentům, se jim nebude líbit."

"Jenom to ne," zaúpěl tiše Louis.

Teela se nejistě postavila. "Já jsem se před nikým neschovávala. Ani před tebou, ani před žádným jiným mimozemšťanem. O co jde?"

"Počkej!" Louis se postavil mezi Nessa a dívku. "Nesse, Teela Brownová přece není žádný průzkumník. Vyber někoho jiného."

"Ale Louisi -"

"Tak moment," kzin se posadil. "Louis, nechej toho býložravce, ať si svoji posádku vybere sám."

"Ale vždyť se na ni podívej!"

"Podívej se na sebe, Louisi, nemáš ani dva metry a hubený jsi i na člověka. Myslíš, že vypadáš jako průzkumník? Nebo Nessus?"

"Řekne mi někdo, o co tu hergot vlastně jde?" zeptala se výhružně Teela.

"Pojďme do tvé kanceláře, Louisi," navrhl Nessus. "Teelo Brownová, musíme ti učinit nabídku. Nemusíš ji přijmout, dokonce ji nemusíš ani vyslechnout, ale možná se ti bude zdát zajímavá."

Výměna názorů pokračovala v Louisově kanceláři.

"Splňuje moje požadavky," trval na svém Nessus. "Musíme s ní počítat."

"Přece nemůže být jediná na celé zeměkouli!"

"Ne, Louisi. Jistěže ne, ale ostatní se nám nepodařilo kontaktovat."

"A k čemu mě vlastně potřebujete?"

Loutkař se ujal slova. Ukázalo se, že Teela Brownová se o vesmír vůbec nezajímá, že nikdy nebyla ani na Měsíci a neprojevila touhu překročit hranice známého vesmíru. Její zájem nevzbudil ani hyperprostorový pohon Kvantum II. Když se na její tváři objevil udivený a zmatený výraz, Louis je znovu přerušil.

"Nesse, jaképak jsou ty požadavky, které Teela tak skvěle splňuje?"

"Mí agenti hledali potomky výherců Loterie plodního práva."

"Vzdávám to. Ty jsi vážně šílenec."

"Vůbec ne, Louisi. Mé rozkazy pocházejí od samotného Nejzadnějšího, od toho, který řídí nás všechny. O jeho zdravém rozumu nemůže být pochyb. Mohu to vysvětlit?"

Pro lidi není regulace porodnosti už dávno žádný problém, Stačí umístit pod kůži na pacientčině předloktí maličký krystal. Trvá rok, než se rozpustí. Po tu dobu nemůže žena počít dítě. V předešlých stoletích se k tomuto účelu používaly méně elegantní metody.

Kolem poloviny dvacátého prvního století se populace na Zemi stabilizovala na osmnácti miliardách. Rada plodnosti, podorgan Organizace spojených národů, vytvořila a prosadila zákony o kontrole porodnosti, které přes pět set let zůstaly beze změn: dvě děti na jeden pár, jestliže Rada nerozhodne jinak. Na rozhodnutí Rady záleželo, kolikrát může být kdo rodičem. Rada mohla udělit povolení na dítě navíc, nebo taky nepovolit žádné, vše na základě vhodnosti či nevhodnosti rodičovských genů.

"Neuvěřitelné," komentoval to kzin.

"Proč? Začínalo tady být sakramentsky těсно - osmnáct miliard lidí v pasti primitivní technologie."

"Kdyby se patriarchát pokusil takový zákon kzinům vnutit, tak bychom ho za takovou nehoráznost vyhladili."

"Jenže lidé nejsou kzinové. Zákon se udržel přes pět set let. Dokud se před více než dvěma sty lety nezačaly šířit zvěsti o machinacích Rady. Skandál nakonec vyústil do drastických změn v zákoně o regulaci porodnosti.

Každý člověk, bez ohledu na stav a hodnotu svých genů, měl od té doby právo na jedno dítě. Právo na druhé a třetí dítě měl za prokazatelně vysoké IQ, za prokazatelně užitečné psychické schopnosti jako třeba mimosmyslové vnímání nebo absolutní orientační smysl, či za taková pozitiva, jako je telepatie, přirozená dlouhověkost nebo dokonalý chrup. Plodní právo se dalo také koupit. Milion stárů za jedno. Co by ne? Umění vydělávat peníze byl vyzkoušený faktor životaschopnosti. A navíc se tím v zárodku zlikvidovaly veškeré snahy o úplatky.

Plodní právo se také dalo vybojovat v aréně, tedy pokud už člověk nevypotřeboval První plodní právo. Vítěz získal Druhé a Třetí plodní právo, poražený ztratil První plodní právo a svůj život. Vlej - vylej."

"Viděl jsem ty zápasy ve vašich zábavných pořadech," řekl Mluvicí. "Domníval jsem se, že se perou jen tak."

"Mysleli to vážně," ujistil ho Louis. Teela se zachichotala.

"A loterie?"

"Ty přišly chvíli potom," řekl Nessus. "I přes velké množství prostředků proti stárnutí umírá na Zemi každým rokem více lidí, než se jich narodí..."

A tak Rada plodnosti každý rok spočítala počet zemřelých a vystěhovaných, odečetla počet narozených a přistěhovaných a výsledné číslo dalo počet Plodních práv pro Novoroční Loterii.

Zúčastnit se směl každý. Když vám přálo štěstí, mohli jste vyhrát právo na deset nebo dvacet dětí, pokud se to ovšem dá nazvat štěstím. Ani odsouzení zločinci nesměli být z Loterie vyřazeni."

"Já měl čtyři děti," řekl Louis Wu, "z toho jedno loterijní. Kdybyste přišli o dvanáct hodin dříve, mohli jste tři z nich potkat."

"Zní to velmi zvláště a komplikovaně," řekl kzin. "To když se naše populace začne přemnožovat, tak -"

"Napadnete nejbližší planetu obydlenou lidmi."

"Kdepak. Válcíme mezi sebou. Čím větší tlačnice, tím snazší záminka. Náš populační problém se řeší sám. Takových řádových hodnot jako vašich dvakrát osm na desátou lidí jsme na jedné jediné planetě nikdy nedosáhli."

"Asi začínám chápat," ozvala se Teela Brownová. "Oba mí rodiče vyhráli v Loterii." Nervózně se zasmála. "Nebýt toho, tak bych se nikdy nenarodila. Když nad tím tak přemýšlím, můj dědeček..."

"Pět generací tvých předků se narodilo jediné díky výhrám v Loterii."

"Opravdu?! To jsem nevěděla!"

"Záznamy mluví jasně," ujistil ji Nessus.

"Nedostal jsem odpověď na svou otázku," připomněl se Louis. "Co na tom?"

"Ti-kterí-vládou ve flotile loutkářů přišli na to, že lidé se rozmnožují díky štěstí."

"Ha?!"

Teela Brownová se zvědavě naklonila v křesle. Komu se poštěstí vidět na vlastní oči šíleného loutkaře?

"Pomysli na Loterii, Louisi. Pomysli na evoluci. Přes sedm set let se tvoje civilizace rozmnožuje podle jednoduché aritmetiky: dvě Plodní práva na osobu, dvě děti na pár. Tu a tam se někomu poštěstí vyhrát Třetí právo, nebo z pochopitelných příčin, jako jsou diabetické geny, nebo něco podobného, přijít o První. Ale většina lidí má dvě děti. Potom se zákon změnil, a tak se za posledních dvě stě let deset až třináct procent lidí z každé generace narodilo jen díky vítězství v Loterii. Co rozhoduje o tom, kdo přežije a bude mít potomstvo? Na Zemi šťastná náhoda.

A Teela Brownová je potomek šesti generací šťastlivců..."

Kapitola 3

TEELA BROWNOVÁ

Teela se bezradně chichotala.

"Nebud' blázen," řekl Louis Wu. "Člověk může zdědit srostlé obočí, ale ne štěstí!"

"A co dědičná telepatie?"

"To není totéž. Telepatie není psychická síla. Její mechanismus se nachází v pravém temenním laloku a je dobře zmapován. Až na to, že u většiny lidí nefunguje."

"Telepatie byla kdysi považována za projev mimosmyslového vnímání. A ty teď tvrdíš, že štěstí je něco jiného."

"Štěstí je štěstí." Situace by to byla opravdu směšná, přesně taková, jaká Teele připadala, ale Louis věděl něco, co Teela nevěděla. Totiž že to loutkař myslí smrtelně vážně, "Všechno je otázka náhody. Nepřeje ti štěstí - bum, vypadáváš ze hry jako dinosauři. Nebo ti padají šestky..."

"Panuje názor, že někteří lidé to dokážou ovlivnit."

"V pořádku, vybral jsem špatný příklad, jde o to..."

"Právě," zamručel kzin. Když chtěl, dovedl hlasem roztřást zeď. "Jde o to, že bereme každého, koho vybere Nessus. Je to tvá loď, Nesse. Takže kde je čtvrtý člen tvé posádky?"

"V tomto pokoji."

"Tak počkat," Teela vstala. Stříbrná pavučina se jí na blankytné kůži kovově leskla a vlasy jí ohnivě vlály v proudu vzduchu z ventilátoru.

"Vždyť je to celé nesmysl. Já nikam neletím. Proč bych měla?"

"Vyber někoho jiného, Nesse. Určitě najdeš miliony vhodných kandidátů. V čem je problém?"

"Miliony ne, Louisi. Máme jen pár tisíc jmen, většinou i s telefonními čísly nebo čísly jejich soukromých transferových kabin. Předkové každé z těchto osob se nejméně pět generací rodili jedině díky Loterii."

"A?"

Nessus začal pochodovat po pokoji. "Mnohé vyřadila smůla, myslím doslova. A z těch, kteří zbyli, se nám nepodařilo nikoho sehnat. Kdykoliv jim voláme, nejsou doma. Když to zkusíme znovu, počítač nás spojí s někým jiným. Když chceme mluvit s některým Brandtem, rozezvoní se všechny telefony v Jižní Americe, Lidé si začínají stěžovat. Je to velmi deprimující." Klap klap klap. Klap klap klap.

"Ani jsi mi nerekl, kam se chystáte," zeptala se Teela.

"To nemohu prozradit. Ale můžeš..."

"U všech rohatých! To nám neřekneš ani tohle?"

"Můžeš si prohlédnout hologram, který má Louis u sebe. To je jediná informace, kterou vám mohu momentálně poskytnout."

Louis jí podal hologram, představující zářící bílou kouli ovázanou modrým proužkem na černém pozadí. Hodnou chvíli si ho prohlížela, a jen Louis si všiml, jak se jí rozčilením vehnala krev do tváří.

Když konečně promluvila, jednotlivá slova z ní vystřelovala jako pecky z mandarinky. "Tohle je největší blbost, jakou jsem kdy slyšela. Čekáš, že se s Louisem poženeme za hranice známého vesmíru, a to spolu s kzinem a loutkařem, když všechno, co víme o cíli naší výpravy, je kus nějaké modré stužky a bílý flek? To je... blbost!"

"Chápu to tak, že tvá odpověď zní ne."

Dívka povytáhla obočí.

"Musím dostat jasnou odpověď. Každou chvíli mohou mít agenti lokalizovat dalšího kandidáta."

"Ano, říkám ne," prohlásila Teela Brownová.

"Nezapomeň, že shodně s vašimi zákony musíš zachovat v tajnosti všechno, co jsi zde vyslechla. Dostala jsi honorář jako poradce."

"Komu bych to vykládala?" rozesmála se teatrálně Teela. "Kdo by mi uvěřil? Louisi, ty se chceš vážně zúčastnit téhle praštěné..."

"Ano." V tu chvíli už Louis přemýšlel o jiných věcech, například o tom, jakým způsobem ji taktně dostat z kanceláře.

"Ano, ale to má čas. Večírek stále trvá. Mohla bys pro mě něco udělat? Přepni diskžokeje ze čtyřky na pětku. A kdyby se na mne někdo vyptával, řekni, že přijdu za minutku."

Když za ní zapadly dveře, Louis řekl: "Udělej mi laskavost. A sobě taky. Dovol mi, abych posoudil, je-li daný člověk vhodný pro výlet do neznáma."

"Ty víš, v čem ta vhodnost spočívá," řekl Nessus. "A taky víš, že nemáme z koho vybírat."

"Sám jsi tvrdil, že jich máte desítky tisíc."

"Ne tak docela. Mnozí nesplňovali všechny požadavky a ostatní nemůžeme najít. Ale řekni mi, z jakého důvodu nebyl člověk, co právě odešel, pro tebe vhodný?"

"Je moc mladá."

"Každý případný další kandidát musí být její vrstevník."

"Rozmnožování podle štěstí! No nic, nebudu ti to vyvracet. Známi větší blázny. Pár jich je ještě na večírku... A viděl jsi sám, že není žádný xenofil."

"Ale ani xenofob. Nikoho z nás se nebojí."

"Nemá žádnou jiskru. Není... není..."

"Není v ní neklid," dokončil za něj Nessus. "Je šťastná tam, kde je. To je skutečně minus. Nic nechce. Jenže jak to můžeme vědět tak jistě, když jsme se jí ani nezeptali?"

"Okay, vybírej dál." Louis vyšel z kanceláře.

"Louisi! Mluvíci!" zahoukal za ním loutkař. "Mám signál! Jeden z mých agentů našel dalšího kandidáta!"

"Jistě," procedil mezi zuby znechuceně Louis. Teela Brownová stála uprostřed obývacího pokoje a nevěřicně hleděla na dalšího Piersonova loutkaře.

Louis se pozvolna probouzel. Pamatoval si, že si nasadil hypnočelenku a nastavil si hodinový spánek, Takže to muselo být před hodinou. Aparát se vypnul a on se probudil, protože ho měl na hlavě...

Neměl.

Prudce se posadil.

"Sundala jsem ti ji," řekla Teela Brownová. "Potřeboval ses vyspat."

"A sakra, kolik je?"

"Něco po páté odpoledne."

"Jsem to ale hostitel. Jak pokračuje večírek?"

"Zbylo ještě asi dvacet lidí. Nedělej si starosti, řekla jsem jim, co jsem udělala. A všichni uznali, že je to dobrý nápad."

"Tak jo." Louis se skutálel z postele. "Díky. Nepůjdeme rozveselit ty, co zbyli?"

"Nejprve si chci s tebou promluvit."

Znovu se posadil. Ospalost pomalu ustupovala. "O čem?" zeptal se.

"Opravdu letíš na tu šílenou výpravu?"

"Opravdu."

"Nechápu proč."

"Jsem desetkrát starší než ty, nemusím si vydělávat na živobytí, Nemám trpělivost, aby ze mě byl vědátor. Kdysi jsem trochu psal, ale ukázalo se, že je to celkem fuška, což jsem vůbec nečekal. Co mi tedy zbývá? Hrát si."

Potřásla hlavou a na stěnách zatančily ohnivé stíny,

"Tohle mi jako hraní nepřijde."

Louis pokrčil rameny. "Nuda je největší nepřítel. Zabíla mnoho mých přátel, ale mě nedostane. Když se nudím, jdu si někam pohrát se životem."

"A neměl bys aspoň vědět, v čem to hraní spočívá?"

"Dostanu dobře zapláceno,"

"Peníze přece nepotřebuješ."

"Zato lidstvo potřebuje to, co mají loutkaři. Slyšela jsi přece, co říkal o té lodi s drahým kvantem. Je to jediná loď ve známém vesmíru, která dokáže překonat vzdálenost jednoho světelného roku rychleji než za tři dny. A to skoro čtyřistakrát rychleji!"

"Kdo potřebuje takovou rychlost?"

Louis neměl náladu na vysvětlování podrobností na téma Výbuch galaktického jádra.

"Vraťme se na večírek."

"Počkej!"

"Čekám."

Měla velké dlaně s dlouhými štíhlými prsty. Když si jimi nervózně prohrábla své planoucí vlasy, zazářilo na nich odražené světlo. "Krucí, asi to jen komplikuju, ale... miluješ teď někoho, Louisi?"

Její otázka ho překvapila. "Neřekl bych."

"Opravdu vypadám jako Paula Cherenkovová?"

V pološeru ložnice vypadala spíš jako hořící žirafa z Dalího obrazů. Její vlasy svítily vlastním světlem - proud oranžového a žlutého ohně přecházející v temný kouř. V jejich světle se celý zbytek Teelina těla proměnil v pouhý stín zviditelněný jen mihotavým odleskem jejích vlasů. Louisova paměť si doplnila zbývající detaily: dlouhé skvostné nohy, dokonale kulatá prsa, jemná krása drobného obličeje. Poprvé ji spatřil před čtyřmi dny, zavěšenou do Tedrona Dohenyho, vytáhlého flamendra, který přiletěl na Zemi speciálně kvůli tomuto večírku.

"Myslel jsem, že jsi Paula," řekl. "Bydlí teď na Zaslíbené, kde jsem poznal i Teda Dohenyho. Když jsem vás spolu uviděl, napadlo mě, že Paula a Ted přiletěli stejnou lodí."

Svůj omyl jsem poznal teprve zblízka. Máš hezčí nohy, ale Paula se uměla ladněji pohybovat. Její obličej byl... chladnější, řekl bych. Ale třeba se pletu."

Za dveřmi vybuchla kaskáda počítačové hudby, divoká, a čistá, a bez světelných obrazců tak nějak zvláště neúplná, Teelin ohnivý stín se na stěně nepokojně zachvěl.

"Nad čím uvažuješ? Nezapomeň, že loutkaři si mohou vybírat z tisíců kandidátů. Každým dnem, každým okamžikem mohou najít čtvrtého člena posádky. A potom - tradá."

"Já vím," řekla Teela.

"Zůstaneš do té doby se mnou?"

Teelina ohnivá hlava přikývla.

Loutkař se ukázal o dva dny později.

Louis s Teelou seděli na trávníku, vyhřívali se na slunci a hráli smrtelně vážnou partii magických šachů. Louis jí vzal koně a teď toho litoval. Teela střídala intelekt s intuicí a nebylo možné odhadnout její následující tah. Navíc bojovala na život a na smrt.

Zvažovala další tah a přitom si lehce hryzala spodní ret, když k nim připlachtilo rozdrnčené servo. Louis pohlédl na jeho obrazovku a uviděl na ní dva jednooké hroznýše.

"Pošli ho sem," řekl ležerně.

Teela se ztuhle postavila na nohy. "Určitě si chcete vykládat nějaké tajnosti."

"Možná. Co budeš dělat ty?"

"Něco si přečtu, abych nevyšla ze cviku." Pohrozila mu prstem. "Neopovaž se dotknout šachovnice."

Ve dveřích se minula s loutkařem. Nedbale mávla rukou. Loutkař uskočil dva metry stranou.

"Promiň," zašveholil. "Překvapila jsi mě."

Teela povytáhla obočí a vešla do domu.

Loutkař se u Louise usadil a poskládal nohy pod sebe. Jedna jeho hlava se dívala na Louise, zatímco druhá se nervózně rozhlížela na všechny strany.

"Nemůže nás ta žena špehovat?"

"Jistěže může," odvětil s patřičným údivem Louis. "Viš dobře, že na otevřeném prostranství neexistuje ochrana před odposlechoвым paprskem. Takže?"

"Tady nás může špehovat kdokoli. Pojďme do tvé kanceláře."

"Ach jo." Louis se cítil naprosto skvěle tam, kde se právě nacházel. "Mohl bys přestat kmitat tou hlavou? Chováš se, jako bys byl na smrt vydešený/"

"Bojím se, ačkoliv vím, že má smrt by mnoho neznamenal. Kolik meteoritů dopadne ročně na Zemi?"

"Nemám ponětí,"

"Jsme tady nebezpečně blízko pásma asteroidů. Ale na tom teď nezáleží, protože se nám dosud nepodařilo najít čtvrtého člena naší výpravy,"

"To je zlé," pokýval hlavou Louis. Loutkařovo chování ho mátl. Kdyby byl Nessus člověk... Jenže nebyl. "Doufám, žeš to nevzdal."

"Ne, ale prozatím narážíme jen na samé problémy. Poslední čtyři dny jsme hledali jistého Normana Haywooda KJMMCWTAD, ideálního kandidáta na člena posádky."

"A?"

"Je naprosto zdravý a plný vitality. Má dvacet čtyři a čtvrt pozemského roku a jeho předkové se už šest pokolení rodí díky vítězství v Loterii. A co je nejdůležitější, rád cestuje. Je v něm neklid, který potřebujeme."

Samozřejmě jsme se s ním pokusili zkontaktovat osobně. Moji agenti mu tři dny šlapali na paty, ale pokaždé byli o jeden transfer pozadu, zatímco Norman Haywood lyžoval ve Švýcarsku, surfoval na Cejloně, nakupoval v New Yorku a navštěvoval známé ve Skalisticích horách a Himalájích. Včera večer ho můj agent dostihl ve chvíli, kdy nastupoval na osobní loď letící na Jinx. Odletěla dřív, než můj agent překonal strach z vaší mezihvězdné dopravní techniky."

"Takové dny znám. Nemohli jste mu poslat vzkaz hy-pervlnou?"

"Louisi, tahle výprava má být tajná."

"No jo," zamručel Louis, před sebou hadí hlavu, která se točila sem a tam, tam a sem, a hledala neviditelné nepřátele.

"Jednou to vyjít musí," uklidňoval se loutkař. "Tisíce potenciálních kandidátů se nemohou ukrývat věčně. Nebo ano? Vždyť ani neví, že je hledáme!"

"Někoho najdeš. Jasná věc."

"Co bych za to dal, aby k tomu nedošlo! Jak to mám udělat, Louisi? Jak můžu někam letět se třemi neloutkaři ve zkušební lodi konstruované pro jednoho pilota? To je přece šílenství!"

"Co tě žere, Nesse? Ta výprava byla přece tvůj nápad."

"To ne. Rozkazy přišly od Těch-kteří-vládou, ze vzdálenosti dvě stě světelných let."

"Něco tě vyděsilo. A já chci vědět co. Co ses dozvěděl? Už víš, jaký je skutečný smysl naší výpravy? Co se změnilo od doby, kdy jsi po hospodách s přehledem urážel čtveřice kzinů? No tak, uklidni se, klid!"

Loutkař schoval obě hlavy mezi přední nohy a stočil se do klubička.

"No tak," konejšil ho Louis. "Neboj se!" Oběma rukama pohladil loutkaře po krcích - po tom, co z nich bylo vidět.

Nessus se zachvěl. Jeho kůže byla hebká jako semiš a příjemná na dotek.

"Tak už se neschovávej. Tady ti nikdo neublíží. Svoje hosty si dovedu ochránit."

"Musel jsem zešilet. Zešilet!" zabědoval odněkud zpod svého břicha loutkař. "Vážně jsem urazil čtyři kzin?"

"No tak, vylez přece. Tady jsi v bezpečí. No vida." Ze tmy živého klubička se vysunula jedna ploská hlava. "Vidíš? Není se čeho bát."

"Čtyři kzinové? Nebyli jen tři?"

"Áá, máš pravdu. Musel jsem se přepočítat. Ano, tři."

"Promiň, Louisi. Loutkař se odvážil vystrčit druhou hlavu - po oko. "Moje maniakální fáze skončila. Teď jsem v depresivní fázi cyklu."

"Dá se s tím něco dělat?" Louis si představil, jaké by to mohlo mít následky, kdyby se loutkař zhoupl na špatnou stranu své periody v nějaké mezní situaci.

"Mohu počkat, dokud neskončí. Mohu se chránit - do jisté míry, samozřejmě. Mohu se pokusit nenechat se tím ovlivnit ve svém úsudku."

"Ubohý Nesse. Určitě ses nedozvěděl nic nového?"

"Copak už nevím dost, aby to vyděsilo každého normálního loutkaře?"

Loutkař se nejistě postavil na nohy. "Jak to, že jsem tu potkal Teelu Brownovou? Myslel jsem, že už odjela."

"Požádal jsem ji, aby se mnou zůstala, dokud neseženeme čtvrtého člena posádky."

"Proč?"

Taky mi to vrtá hlavou, pomyslel si Louis. S Paulou Cherenkovovou to mělo pramálo společného. Od té doby už byl někdo docela jiný. A mimo to neměl ve zvyku dělat z žen kopie bývalých svých lásek.

Je pravda, že spací pole byla konstruovaná pro dvě osoby, ne pro jednu. A na večírku byly i jiné dívky..., ale ne tak hezké jako Teela. Že by se starý lišák Louis nechal nachytat jen na krásu?

V těch ospalých, stříbrných očích se ale skrývalo něco víc než pouhá krása. Něco velmi komplikovaného.

"Z pohlavních důvodů," odpověděl Louis Wu. Byl si vědom toho, že mluví s mimozemšťanem, který by něco tak složitého nepochopil. Uvědomil si, že se loutkař stále třese, a dodal: "Pojďme do kanceláře. Ta je pod zemí. Žádné meteority."

Když loutkař odešel, Louis se vydal hledat Teelu. Našel ji v knihovně. Seděla před čtecí obrazovkou a posouvala stránky tempem závratným dokonce i na rychločetbu.

"Ahoj," přivítala ho. Stopla stránku a otočila se. "Jak se má náš dvouhlavý přítel?"

"Šílí strachy. A já padám únavou. Hrál jsem si na psychiatra."

Teela se rozzářila. "Povídej mi o sexuálním životě loutkařů."

"Vím jen to, že Nessus nemá povolení se rozmnožovat. Pořád na to myslí. Vypadá to, že tohle povolení je jedinou překážkou jeho rodičovství. On sám se ale tomu tématu úzkostlivě vyhýbá. Je mi líto."

"O čem jste teda mluvili?"

Louis mávl rukou.

"O třech staletích strachu. Tak dlouho už žije Nessus v lidském vesmíru. Už si pořádně nepamatuje rodnou planetu. Mám dojem, že se celých těch tři sta let ani na okamžik nepřestal bát."

Louis se svalil do masážního křesla. Snaha vcítit se do duševních pochodů mimozemšťana vyčerpala jeho intelekt, jakož i jeho zásoby představivosti.

"Co ty? Co to čteš?"

"Čtu o explozi galaktického jádra." Teela mávla rukou ke čtecí obrazovce.

Svítily na ní hvězdy, ohromné množství hvězd nahromaděných do mračen, pásů a mlhovin. Žádná tma, jen samé hvězdy. Mohla by to být velmi hustá hvězdokupa, ale nebyla. Teleskopy totiž tak daleko nedohlédnou a ani žádná klasická vesmírná loď se tak daleko nedostala.

Bylo to galaktické jádro - pět tisíc světelných let v průměru, kulovité seskupení hvězd v samotné ose galaktického víru. Tak daleko se dostal jen jediný člověk, bylo tomu už přes dvě stě let, na palubě loutkařské experimentální lodi.

Obrazovka ukazovala červené, modré a zelené hvězdy, jednu na druhé, ty červené největší a nejjasnější. Ve středu snímku se nacházela oslepující bílá skvrna ve tvaru nafouklé pomlčky. Obsahovala i pásma stínu, který byl ale mnohem jasnější než nejjasnější i okolních hvězd.

"Kvůli tomuhle potřebuješ tu jejich loď, vid'?"

"Ano."

"Jak se to stalo?"

"Hvězdy jsou příliš blízko sebe," odpověděl Louis. "Průměrně půl světelného roku jedna od druhé, jako v jádře kterékoli jiné galaxie. Nej hustější jsou u středu. V centru jsou si hvězdy tak blízko, že se navzájem zahřívají. A čím jsou žhavější, tím rychleji hoří. A tím rychleji stárnou.

Před deseti tisíci lety musely být všechny hvězdy jádra na hranici proměny v novu.

Potom se jedna z nich skutečně novou stala. Uvolnila obrovské množství tepla a gama-záření a ještě více zahřála okolní hvězdy. Počítám, že díky gama-záření taky celkově vzrostla hvězdná aktivita. A tak se stalo, že jich několik explodovalo. Řekněme tři. Jejich teplo zase ohřálo další. Vznikla řetězová reakce, která se nedala nijak zastavit. Ta bílá skvrna, to jsou všechno supernovy. Jestli chceš, trochu dál je to všechno v číslech."

"Ne, díky," odpověděla jak se dalo čekat "Teď už je asi po všem, že?"

"Jo. To, na co se díváš, je staré světlo, které zatím nedorazilo do této části galaxie. Řetězová reakce musela skončit asi tak před deseti tisíci lety."

"Tak k čemu ten poprask?"

"Radiace. Rychlé částice všeho druhu." Relaxační masáž začínala pomalu účinkovat. Louis se zabořil hlouběji do poddajné masy křesla a nechal si jeho postupujícími brázdami masírovat svalstvo. "Podívej se na to z téhle stránky; známý vesmír je malá kulička s hvězdami, vzdálená od osy galaxie třiatřicet tisíc světelných let. Novy začaly explodovat před více než deseti tisíci lety. To znamená, že tlaková vlna těchto násobných explozí nás dostihne asi za dvacet tisíc let, souhlasí?"

"Ovšem."

"A hned za ní subnukleární radiace milionů nových hvězd."

"...ááh."

"Za dvacet tisíc let budeme muset evakuovat každou planetu, o které jsi někdy slyšela, a nejspíš mnohé další."

"Dvacet tisíc let je dlouhá doba. Kdybychom začali hned, tak to s loděmi, které teď máme, snadno stihneme."

"Uvažuj. Při rychlosti jednoho světelného roku za tři dny by naše lodě dosáhly Magellanových mračen asi za šest set let."

"Mohli bychom, dejme tomu každý rok nebo tak nějak, dělat přestávky a doplňovat zásoby vzduchu a jídla..."

"Nevím, jestli by se ti dneska podařilo k tomu někoho přemluvit," rozesmál se Louis. "Víš, jak to vidím já? Panika nastane teprve tehdy, když začne prachovými mračny mezi naším vesmírem a galaktickou osou prosvítat světlo výbuchu. To nám bude zbývat tak sto let."

Loutkaři uvažovali správně. Vyslali k jádru průzkumníka a nadělali kolem toho hodně halasu, aby získali prostředky na další výzkum. Průzkumník poslal snímky, tady tyhle, a než se stačil vrátit, loutkáři byli pryč; na žádné lidské planetě nezůstal jediný loutkař. My lidé to uděláme jinak. Budeme čekat a čekat, a když se konečně rozhoupeme k činu, budeme najednou muset vystěhovat z galaxie biliony bytostí. A k tomu budeme potřebovat ty největší a nejrychlejší lodě, a to ohromné množství. Ten jejich nový pohon potřebujeme teď hned, abychom ho už teď mohli začít vylepšovat. Taky..."

"Okay. Letím s vámi."

"Ha?" vyhekl Louis přerušeny uprostřed přednášky.

"Letím s vámi," zopakovala Teela Brownová,

"Ty ses pomátla."

"Ty letíš, nebo ne?"

Louis musel zatnout zuby, aby nevybuchl. Když konečně otevřel ústa, mluvil klidněji, než to situace vyžadovala.

"Ano, já letím. Ale mám k tomu důvody, které ty nemáš, a navíc se lépe vyznám v tom, jak zůstat naživu, protože to dělám mnohem déle než ty."

"A já mám zase víc štěstí."

Louis zafuněl.

"Moje důvody možná nejsou tak dobré jako ty tvoje, ale pro mě jsou dobré dost!" Hlas se jí třásl hněvem.

"Už je vidím."

Teela poklepala prstem na čtecí obrazovku. Pod nehtem jí plápolal oslnivý světelný disk nových hvězd. "A tohle není

dobrý důvod?"

"Tu loď získáme stejně, bez ohledu na to, jestli poletíš nebo ne. Slyšela jsi, co říkal Nessus. Takových jako ty jsou tisíce."

"A já jsem jedna z nich!"

"V pořádku, tak jsi jedna z nich," zafuněl zlostně Louis,

"Co se o mě tak staráš? Prosila jsem se tě o to?"

"Promiň, nemám právo ti nic zakazovat. Jsi dospělý, svobodný člověk."

"Díky, že sis všiml. Mám v úmyslu připojit se k vaší výpravě." Její hlas byl chladný a oficiální.

Největším paradoxem bylo, že skutečně byla dospělá. Nejen že ji nešlo k ničemu nutit - pokoušet se o to by bylo přímo neslušné, a navíc by to k ničemu nevedlo.

Ale mohl se ji pokusit přesvědčit...

"Uvažuj," řekl Louis Wu. "Nessus si dal obrovskou práci, aby udržel výpravu v tajnosti. Proč? Co skrývá?"

"To je snad jeho věc, ne? Možná je tam, kam letíme, něco vzácného. Něco, co by se vyplatilo ukrást."

"A i kdyby? Místo, kam letíme, je přece dvě stě světelných let odtud. Nikdo jiný se tam nedostane."

"Potom jde o loď."

Ať byla Teela všelijaká, hloupá nebyla. Že by mohlo jít o loď, Louise nenapadlo. "Vezmi si naši posádku," řekl. "Dva lidé, loutkař a kzin. Ani jeden profesionální průzkumník."

"Vím, o co se snažíš, Louisi, ale jsem rozhodnutá, letím s vámi. Pochybuju, že bys mě mohl zastavit."

"Tak se aspoň zkus zamyslet na tím, do čeho se ženeš. Proč taková divná posádka?"

"To je Nessův problém."

"A já bych řekl, že náš. Nessus dostává rozkazy bezprostředně od Těch-kteří-vládou, z loutkařského ústředí. Myslím, že teprve před pár hodinami pochopil, co ty rozkazy skutečně znamenají. A teď má strach. Ti jejich... veleknězi... pro přežití hrají něco jako simultanku na čtyřech šachovnicích, a to nepočítám cíl naší výpravy."

V Teeliných očích se objevil záblesk zájmu a Louis bez meškání pokračoval. "Za prvé, Nessus. Když je natolik šílený, aby přistál na neznámé planetě, může mít vůbec dost zdravého rozumu, aby to přežil? Ti-kteří-vládou tohle musí vědět. Jakmile dosáhnou Magellanových mračen, budou muset vybudovat další obchodní impérium. A stavebními prvky jejich obchodní existence jsou právě takoví šílení loutkáři jako Nessus."

Dále náš chlupatý přítel. Jako velvyslanec cizí civilizace by měl být jedním z nejkultivovanějších kzinů, jakého můžeš vůbec potkat. Je ale natolik kultivovaný, aby se s námi snesl? Nebo nás pozabíjí, aby měl více životního prostoru a čerstvé jídlo?

Potom ty a tvoje takzvané štěstí, údajně vědecky ověřený fenomén, o kterém jsem ale nikdy neslyšel. A nakonec já - údajně ideální průzkumník. Možná spíš takový regulátor. Víš, co si myslím?" To už dramaticky postával nad Teelou a chrtil ze sebe jeden argument za druhým - řečnická technika, kterou si osvojil, když před sto třiceti lety, nutno dodat že neúspěšně, kandidoval do OSN. Ani v nejmenším neměl v úmyslu Teelu Brownovou zastrašit, ale zoufale se ji snažil přesvědčit. "Loutkařům ani za mák nezáleží na planetě, jedno jaké, na kterou máme letět. Taky proč by mělo, když opouštějí galaxii? Prostě je to test malé vzorkové skupiny odsouzené k záhubě. Ale než přijdeme o krk, loutkáři budou mít spoustu studijního materiálu o našich interakcích."

"Nemyslím, že je to planeta," řekla Teela.

"Krucí! Co to s tím má společného?" vybuchl Louis.

"No tohle - když se to vezme kolem a kolem a když už teda máme při výzkumu té planety přijít o život, bylo by dobré vědět kde a proč. Myslím si totiž, že to není žádná planeta, ale vesmírná loď."

"Neříkej."

"Obrovská loď ve tvaru prstence s magnetickým polem ke sbírání mezihvězdného vodíku. Řekla bych, že zachycuje vodík do osy prstence a tam ho spaluje. Tím by získala potřebný tah a zároveň by si tak vytvořila malé slunce. Odstředivá síla by prstencem otáčela. Musel by mít prosklenou vnitřní plochu."

"Hmm," zamručel Louis, vzpomínaje na podivný hologram, který dostal od loutkaře. Asi nad ním příliš málo přemýšlel.

"Je to možné. Velká, primitivní a špatně ovladatelná loď. Proč by se o ni měli Ti-kteří-vládou zajímat?"

"Může to být utečenecká loď. Civilizace ze středu galaxie se o hvězdných procesech určitě dozvěděly dříve, když mají slunce tak blízko sebe, Možná erupci dokonce předpověděly už před tisíci lety..., když existovaly jen dvě nebo tři supernovy."

"Je to možné... a tobě se podařilo odvést mě od tématu. Snažím se ti vysvětlit, o jakou hru, si myslím, loutkařům jde. Já to vím, a přesto letím, aby byla nějaká legrace. Jaký je tvůj důvod?"

"Erupce galaktického jádra."

"Altruismus je hezká věc, ale nesnaž se mi namluvit, že tě opravdu trápí to, co se má stát za dvacet tisíc let. Další pokus."

"Hernajs, Louisi, když si můžeš hrát na hrdinu ty, tak já taky! A pokud jde o Nessa, mylíš se. Kdyby šlo o nějakou sebevražednou misi, tak by z ní určitě vycouval. A taky - k čemu by loutkařům byly nějaké podrobnosti o nás nebo o kzinech? Pro jaký účel by nás testovali? Opouštějí přece naši galaxii a už nikdy s námi nebudou mít nic společného." Ne, Teela vůbec nebyla hloupá. Ale... "Jsi na omylu. Loutkáři mají velmi dobrý důvod, aby se o nás dozvěděli co nejvíce."

Teela ho pohledem pobídla, aby to rozvedl.

"Všechno, co víme o jejich migraci, je to, že je do ní zapojený každý zdravý, normální loutkař. A taky to, že se pohybují rychlostí o něco málo menší, než je rychlost světla. Loutkáři se bojí hyperprostoru."

A teď - touto mírně podsvětelnou rychlostí dosáhne loutkařská flotila Malého Magellanova mračna asi za osmdesát

pět tisíc let. A koho asi tak předpokládají, že tam najdou?"

Zeširoka se usmál a přispěchal s pointou. "Nás, koho jiného. Lidi a kziny určitě. Pravděpodobně taky kdatlyny, pieriny a delfíny. Dobře vědí, že budeme vyčkávat do poslední chvíle, a vědí taky, že použijeme nadsvětelný pohon. Prostě, že až k Mračnu dorazí, budou mít co dělat buď s námi..., nebo s těmi, co nás vyvraždili; a když budou znát nás, budou moci odhadnout schopnosti těch, kteří vyvraždili nás. Důvodů, aby si nás otestovali, mají habaděj."

"Okay."

"Ještě pořád se chceš přidat?"

Teela přikývla.

"Proč?"

"To je moje věc." Teela byla očividně pevně rozhodnuta. Co mohl dělat? Kdyby ještě neměla devatenáct, zavolal by některému z jejích rodičů. Ale ve dvaceti je už úředně dospělá. Člověk musí vědět, kdy prohrál.

Jako dospělá měla svobodu volby a právo očekávat od Louise Wu slušné chování, jisté oblasti jejího soukromí byly nedotknutelné. Louis ji mohl jen zkoušet přesvědčit; a to se mu nepodařilo.

Teela proto vůbec nemusela udělat to, co udělala. Uchopila ho nečekaně za ruce a s šibalským úsměvem zavrněla:

"Vezmi mě s sebou, Louisi. Já opravdu nosím štěstí, vážně. Kdyby Nessus vybral někoho jiného, s kým bys spal?"

Sám? Vždyť by ses zbláznil, Řekni, že ne?"

Měla ho v hrsti. Nemohl dělat vůbec nic. Stačilo, aby šla za Nessem.

"Dobře," řekl. "Tak ho zavoláme."

Představa, že by spal sám, byla skutečně příšerná,

Kapitola 4

MLUVÍCI-SE-ZVÍŘATY

"Chci se přidat k expedici," řekla Teela do obrazovky videofonu.

Loutkař táhle zakvičel ve sníženém tónu.

"Prosím?"

"Pardon," omluvil se vzápětí. "Hlas se zítra v 8.00 na startovací ploše Vnitrozemí, Austrálie. Tvá zavazadla nesmí vážit více než dvacet pět pozemských kilogramů. Pro tebe platí totéž, Louisi. Aách -" Loutkař zaklonil hlavy a zaskučel.

"Není ti něco?" zeptal se starostlivě Louis.

"Ne. Jen se mi zjevila má vlastní smrt. Skoro bych si přál, Louisi, abys byl býval méně přesvědčivý. Sbohem. Uvidíme se na stanici Vnitrozemí."

Obrazovka zhasla.

"Vidíš?" ušklíbla se vítězoslavně Teela. "To máš za to, že umíš být tak přesvědčivý!"

"Já a můj zlatý jazyk. Nu co, předvedl jsem své řečnické maximum. Zajdeš-li nějakou strašlivou smrtí, moje chyba to nebude."

V noci, zrovna když se Louis zvolna propadal clo říše spánku, zaslechl ji, jak říká: "Miluju tě, jedu s vámi, protože tě miluju."

"Taky tě miluju," zamručelo v polospánku jeho zdvořilý já. Potom mu to došlo. "Tohle jsi měla na mysli, když jsi říkala, že je to tvoje věc?"

"Mm hmm."

"Chceš říct, že chceš letět dvě stě světelných let jenom proto, že nemůžeš být beze mě?"

"Ano prosím."

"Ložnice, poloviční osvětlení," poručil Louis. Místnost zalilo modravé světlo.

Vznášeli se třicet centimetrů od sebe mezi spacími plošinami. V rámci přípravy na vesmírnou výpravu si oba odstranili z kůže všechny barvy a zbavili vlasy veškerých úprav. Louisův copánek byl teď černý a rovný a jeho obličej zarostlý šedivým strništěm. Žlutohnědá pleť a hnědé, nepatrně šikmé oči zásadním způsobem změnily jeho vzhled.

Stejně drastickým způsobem se změnila i Teela. Její vlasy teď byly tmavé a vlnité, vzadu svázané. Její kůže měla světlý nordický odstín. V její oválné tváři byly nejvýraznější velké hnědé oči a malá, vážná ústa; nos byl sotva postřehnutelný. Vznášela se ve spacím poli jako olej na vodě, naprosto uvolněně.

"Vždyť jsi nebyla ani na Měsíci."

Pokrčením ramen mu dala za pravdu.

"A na světě jsou i lepší milenci. Sama jsi mi to řekla."

Znovu přikývla. Teela Brownová měla ve zvyku říkat věci tak, jak jsou. Během těch dvou dnů a nocí nezalhala, ani se nesnažila nic přikrášlit, nevyhnula se ani jediné otázce. Poznal by to. Řekla mu i o svých dvou milencích - o toho prvního se přestala zajímat po půlroce, a druhý, její bratranec, když ji začal nudit, se chopil příležitosti vystěhovat se na Mount Lookitthat. Louis jí toho o sobě řekl jen velice málo a ona, jak se zdálo, jeho zdrženlivost akceptovala. Sama ovšem jakoukoli postrádala a pokládala ty nejnemožnější otázky.

"Tak proč já?" zeptal se,

"Nevím," přiznala. "Že by tvé charisma? Jsi přece hrdina."

Louis byl jediný žijící účastník prvního kontaktu člověka s mimozemskými druhy. Copak ho ta epizoda s trinoky bude pronásledovat celý život?

Zkusil to ještě jednou. "Poslouchej. Já toho nejlepšího milence na světě znám. Je to můj přítel. Má to jako koníčka. Píše o tom knihy. Má doktorát z fyziologie a psychologie. Posledních sto třicet let -"

Teela si zakryla uši. "Přestaň," řekla. "Přestaň."

"Nechci, abys ses někde zabila. Jsi příliš mladá." Na tváři se jí objevil ten známý nechápavý výraz, který znamenal, že i

přesto, že jeho interworld byl správný, nedávají smysl. Srdeční kolika? Někde se zabila? Louis v duchu povzdychl. "Ložnice, spojit uzly," řekl a se spacím polem se něco stalo. Dvě samostatné oblasti stálé vyváženosti, dvě fyzikální anomálie, které zabraňovaly, aby vypadli ze spacích polí, se přiblížily a spojily v jednu. Louis a Teela pomalu padali s nimi, až do sebe narazili a přitiskli se k sobě,

"Opravdu se mi chtělo spát, Louisi. Ale nevádí..."

"Než upadneš do říše snů, využij přepychu soukromí. V raketách bývá těsno."

"Chceš snad říct, že se nebudeme moci milovat? Louisi, je mi fuk, jestli se budou dívat. Nejsou to lidé."

"Mně ne."

Znovu ten nechápavý výraz. "A kdyby to byli lidé? Vadilo by ti to?"

"Ano, leda bychom se dobře znali. Připadám ti staromódní?"

"Trochu."

"Ten přítel, o kterém jsem se zmínil, ten nejlepší milenec na světě - měl kamarádku, která mě naučila něco, co on naučil ji. A k tomu potřebujeme gravitaci," dodal. "Ložnice, vypni pole." Tíže se vrátila.

"Snažíš se změnit téma," řekla Teela.

"Ano. Vzdávám se..."

"Okay, ale jedno si uvědom. Tvůj loutkařský přítel mohl chtít místo třech civilizací čtyři. Místo mě jsi mohl klidně objímat nějakého trinoka."

"Příšerná představa, Ale vraťme se k tématu, dělá se to na tři fáze. První poloha jezdce..."

"Poloha jezdce, co to je?"

"Ukážu ti to..."

Než skončila noc, byl Louis docela rád, že letí spolu. A když se pochybnosti vrátily, bylo už pozdě. To už ostatně delší dobu.

Nezúčastnění obchodovali s informacemi. Dobře za ně platili a draze je prodávali. Co jednou koupili, prodali mnohokrát, protože jejich trh zabíral celou galaktickou spirálu. Ve všech bankách lidmi obydleného vesmíru měli prakticky neomezený úvěr.

Jich civilizace pravděpodobně vznikla na chladném, lehkém měsíci nějakého plynového obra; světě velmi podobném Nereidě, největšímu Neptunovu měsíci. Nyní obývali mezihvězdný prostor v lodích-městech nejrůznějších typů a vybavení, počínaje fotonovými plachtami až po motory, jejichž existence byla pro pozemskou vědu teoreticky nemožná. Byl-li nějaký planetární systém obydlen potenciálními klienty a zároveň se v něm nacházela vhodná planeta nebo měsíc, Nezúčastnění tam na pronajatých pozemcích vybudovali obchodní centra, rekreační zóny a zásobovací stanice. Před pěti sty lety si takto pronajali Nereidu.

"A tady musí být jejich hlavní obchodní zóna," řekl Louis Wu. "Někde tam dole." Natáhl jednu ruku, ponechávaje druhou na řídicím panelu přepravní lodi.

Nereida byla ledová rozeklaná plocha osvětlená jasnou září hvězd. Slunce odsud vypadalo jako tlustá bílá kapka a vydávalo asi tolik světla jako Měsíc v úplňku; toto světlo ozařovalo labyrint nízkých zdí rozprostírající se pod nimi. Kromě nich byly vidět ještě kopulovité stavby a shluky malých pomocných raket orbitální kyvadlové dopravy s nechráněným prostorem pro cestující, Ale více než polovinu plochy zabíraly ony nízké zdi.

"Rád bych věděl, k čemu jim je to bludiště. Někaké obranné zařízení?" prohodil Mluvící-Se-Zvířaty, vznášející se v prostoru za Louisem.

"Dobíjecí pláž," řekl Louis. "Nezúčastnění žijí z termoelektřiny. Leží s hlavou na slunci a ocasem ve stínu. Rozdílem teplot vzniká proud. Ty zídky tam jsou proto, aby takových hranic mezi světlem a stínem bylo co nejvíce."

Nessus se během desetihodinového letu stačil uklidnit. Obešel celý životní systém přepravní lodi, zkontroloval tu to, tam zas ono, strkal jednu i druhou hlavu do různých zákoutí a přes rameno svou činnost komentoval, anebo odpovídal na otázky. Jeho baňatý skafandr s výztuží nad hrbolem ukrývajícím mozek vypadal lehce a pohodlně - regenerátory vzduchu a výživy byly až neuvěřitelně malé.

Těsně před startem je všechny trochu zaskočil. V kabině se znenadání ozvala hudba, příjemná, harmonická hudba s hojnými mollovými podtóny, jako zpívané smutnění počítače posedlého sexuální touhou. Nessus si pískal. Jeho dvoje ústa, bohatá na nervy a svaly tak, jak to přísluší orgánu, který slouží zároveň i jako ruka, dělala z loutkaře hotový chodící orchestr.

Trval na tom, aby plavidlo řídil Louis, a jeho důvěra v Louisovy schopnosti šla tak daleko, že se ani nepřipásal. Louis měl podezření, že na lodi z loutkařské dílny musí být nějaké tajné, speciální bezpečnostní zařízení.

Mluvící-Se-Zvířaty se objevil na palubě s desetikilovým zavazadlem, ve kterém, jak se ukázalo, kromě sklápěcí mikrovlnné trouby k ohřívání nebylo skoro nic. Až na syrovou kďoví z čeho kýtu, zřejmě spíše kzinského než pozemského původu. Louis si z nějakého neznámého důvodu představoval, že kzinův skafandr bude připomínat mohutné středověké brnění. Nic takového. Byl to průhledný, vrstvený balon s nestvůrně těžkým batohem a helmou připomínající kulaté akvárium s ezotericky vyhlížejícím jazykovým ovládním. Přestože v jeho výbavě chyběly jakékoli identifikovatelné zbraně, batoh se příliš nápadně podobal velké polní a Nessus trval na tom, aby ho nechal v zavazadlovém prostoru.

Kzin většinu cesty prospal,

Ted' stáli všichni za Louisovými zády a dívali se mu přes ramena,

"Vysadím nás někde poblíž lodi Nezúčastněných," řekl Louis.

"Ne, leť dál na východ. Slepá rána parkuje mimo osídlenou zónu."

"Proč? Myslíš, že by nás Nezúčastnění mohli špehovat?"

"Ne. Slepá rána nemá raketový, ale plazmový pohon. Její startovací a přistávací teplota by mohla Nezúčastněným vadit."

"Proč Slepá rána?"

"Pojmenoval ji tak Beowulf Schaeffer, jediná rozumná bytost, která s ní kdy letěla. Pořídil jediné existující holosnímkové exploze galaktického jádra. Nemá termín Slepá rána něco společného s hazardem?"

"Má. Možná nepředpokládal, že se vrátí. Měl bys vědět, že jsem nikdy neřídil loď s plazmovým pohonem. Moje loď má obyčejné nerekční rakety, stejně jako tahle."

"Musíš se to naučit," konstatoval Nessus.

"Tak moment," vmísil se mezi ně Mluvící-Se-Zvířaty, "Já už loď s plazmovými motory řídil. Takže Slepou ránu budu pilotovat já."

"Vyloučeno. Pilotní křeslo je konstruované na lidskou postavu a řídicí panely mají lidský standard."

Z kzinova hrdla se vydralo nespokojené zamručení.

"Tamhle, Louisi, přímo před námi."

Slepá rána vypadala jako třístametrová průhledná bublina. Louis nestvůru obkroužil, ale na jejím těle nebylo jediného místa, které by nezabíral bronzovo-zelený mechanismus hyperprostorových derivačních motorů. Člověk, který se trochu vyznal v kosmických plavidlech, na první pohled poznal, že má standardní trup General Products č. 4, který byl tak velký, že se obvykle užíval jen na přepravu prefabrikovaných kolonií. Tahle věc ale kosmické plavidlo vůbec nepřipomínala. Vypadala spíše jako primitivní stacionární družice sestavená z civilizací, jejichž limitované zdroje a technologie vyžadovaly, aby byl každíček kousek prostoru maximálně využitý.

"Kde budeme sedět?" zajímal se Louis. "Na špičce?"

"Kabina je dole. Přistaň pod křivkou trupu."

Louis posadil loď na tmavý led a opatrně popojel pod vzdušné břicho Slepé rány.

V prostoru pro posádku se svítilo. Louis rozeznal dvě malé kabiny - v dolní se s obtížemi tísnilo pilotní křeslo, ukazatel hmoty a podkovovitá řada přístrojů. Horní nebyla o nic větší. Ucítil, jak k němu zezadu přistoupil kzin.

"Zajímavé," poznamenal Mluvící-Se-Zvířaty. "Předpokládám, že Louis má cestovat v dolní kabině a my v horní, že?"

"Ano. Vtěsnat do tak malého prostoru tři křesla nám způsobilo značné potíže. Kvůli maximální bezpečnosti je každé vybaveno stázovým polem. A jelikož budeme cestovat ve stázi, nemá nedostatek místa k pohybu velký význam."

Kzin zafíkal a Louis vycítil, že se opět vzdálil od jeho ramene. Počkal, až se loď posune o několik posledních centimetrů, a postupně vymáčkl všechny přepínače.

"Chtěl jsem se na něco zeptat," řekl. "Teela a já dostaneme dohromady tolik jako Mluvící-Se-Zvířaty sám."

"Chceš příplatek? Můžu to zvážit."

"Chci něco, co už nepotřebujete," řekl Louis. "Něco, co tvoje civilizace nechala za sebou." Vybral si správný okamžik. Nemyslel si sice, že mu to vyjde, ale za pokus to určitě stálo. "Chci znát polohu naší planety."

Nessovy hlavy se nejprve vytočily do stran, potom se přetočily o sto osmdesát stupňů a podívaly se jedna na druhou. Nessus na sebe chvíli jen tak udiveně hleděl a potom se zeptal: "Proč?"

"Kdysi dávno byla poloha planety loutkářů nejcenějším tajemstvím známého vesmíru. Vy sami byste tomu, kdo by ji znal a chtěl ji vykrást, dali všechno, o čem si řekl, jen aby zůstala v tajnosti," řekl Louis. "Právě proto byla tak cenná. Kolik dobrodruhů prohledalo každou hvězdu typu G a K, která byla v dohledu, jen aby ji našli. Já a Teela bychom i dnes tuhle informaci mohli za slušné peníze prodat kterékoli zpravodajské síti."

"A co když se nachází za hranicemi známého vesmíru?"

"Hmmm," zabručel Louis. "Můj učitel dějepisu si to taky myslel. Ale i tak by se tahle informace dala dobře zpeněžit."

"Dobrá, než vyrazíme na naši výpravu," řekl rozvážně Nessus, "prozradím ti souřadnice naší planety, ale myslím si, že ti tato informace nakonec bude více než užitečná připadát, překvapující." Loutkařovy oči se znovu na okamžik střetly.

"Věnuj svou pozornost těmto čtyřem kuželovitým výstupkům," upozornil Louise vzápětí.

"Dobře." Louis si už předtím všiml čtyř dutých kuželů vedoucích ven a dál dolů z dvojité kabiny. "To jsou plazmové motory?"

"Ano. Časem zjistíš, že se loď chová velmi podobně jako loď poháněná nerekčním raketovým pohonem, s tím rozdílem, že nemá žádnou vnitřní gravitaci. Naši konstruktéři neměli mnoho prostoru nazbyt. Co se týče provozu hyperprostorového pohonu Kvantum II, musím tě na něco upozornit -"

"Mám variomeč," ozval se náhle za nimi Mluvící-Se-Zvířaty. "Zachovejte klid."

Význam jeho slov došel Louisovi až po chvíli. Pomalu se otočil, aniž by udělal jakýkoli prudký pohyb.

Kzin stál u zakřivené stěny a v praxe držel něco, co připomínalo držadlo velkého švihadla. Tri metry od rukojeti, přesně v úrovni kzinových očí, visela ve vzduchu malá zářící červená kulička. Drátek, který ji spojoval s rukojetí, byl příliš tenký, aby se dal zrakem postřehnout. Louis ale o jeho existenci ani na okamžik nezapochyboval. Drátek, chráněný a vyztužený Slaverovým polem, mohl snadno rozseknout většinu kovů, včetně (kdyby ho snad napadlo se za něj schovat) opěradla Louisova pilotního křesla. Kzin stál na místě, ze kterého mohl zasáhnout kterýkoli bod v kabině. U jeho nohou ležel ten kus masa neznámého původu. Maso bylo rozervané a samozřejmě duté.

"Dal bych přednost milosrdnější zbrani," řekl Mluvící-Se-Zvířaty. "Omračující pistole by byla ideální, jenže se mi žádnou nepodařilo včas sehnat. Louisi, dej ruce z řízení a polož je na opěradlo křesla."

Louis poslechl. Napadlo ho, že by mohl něco udělat s gravitací kabiny; ale kzin by ho jistě rozsekl dřív, než by se o to stačil pokusit.

"A teď, když zůstanete všichni v klidu, povím vám, co bude následovat."

"Raději nám pověz proč," řekl Louis. V duchu počítal, jaké mají šance. Červená kulička ukazovala, kde končilo ostří kzinova variomeče. Kdyby se mu tak podařilo konec uchopit a nepřijít přitom o prsty -

Nesmysl, kulička byla příliš malá.

"To je snad jasné," odvětil Mluvící. S tou svou černou maskou kolem očí vypadal jako maskovaný bandita z kresleného filmu. Kzin nebyl nijak zvlášť napjatý, ale ani uvolněný. A navíc stál na místě, kde bylo téměř nemožné na něj zaútočit.

"Hodlám získat pro můj národ Slepou ránu. Poslouží nám jako model, podle kterého postavíme více takovýchto lodí, díky kterým budeme mít v příští válce nad lidmi zdrcující převahu. Samozřejmě jen v případě, že lidé plány na Slepou ránu nezískají také. Stačí?"

"Snad jsi nedostal strach z toho, kam letíme?" zeptal se Louis sarkasticky."

"Ne." Urážka se minula účinkem. Jak by mohl kzin chápat sarkasmus? "Teď se všichni svlékněte, ať mám jistotu, že nejste ozbrojeni. Loutkař si potom nasadí skafandr a nastoupí se mnou do Slepé rány. Vy dva zůstanete tady, já si vezmu vaše oblečení, zavazadla a skafandry a vyřadím z provozu tuhle loď. Nezúčastnění budou určitě zvědaví, proč jste se nevrátili na Zemi, a přijdou vám na pomoc, dřív než vám přestanou fungovat životní systémy. Rozuměli jste všichni?"

Louis Wu, uvolněný a připravený využít každického klopýtnutí, kterého by se snad kzin dopustil, koutkem oka zahlédl Teelu Brownovou a zhroutil se. Teela se chystala ke skoku.

Mluvící ji rozsekne vejplů.

Musí ji předběhnout.

"Jen žádné hlouposti, Louisi, pomalu vstaň a jdi ke stěně. Ty se svlékneš prvmíííauu..."

Kzinova slova přešla v podivný, jakoby kočičí jekot,

Louise zarazilo před skokem něco, co se vymykalo jeho chápání.

Mluvící-Se-Zvířaty zaklonil svou velkou oranžovou hlavu a začal mňoukat - ultrazvukové kňučení, tak by se to také dalo nazvat. Rozhodil ruce, jako by chtěl obejmout celý vesmír, drátěná čepel variomeče, aniž by viditelně zpomalila, rozřízla nádrž s vodou; ze všech čtyř stran začala najednou kapat voda. Mluvící to ale nevnímal. Neviděl, neslyšel.

"Vezmi mu zbraň," řekl Nessus.

Louis se pohnul. Opatrně se přibližoval ke kzinovi, jsa připravený vrhnout se při sebemenším pohybu jeho variomeče k zemi. Kzin mečem jemně pohupoval jako taktovkou. Louis vytáhl rukojeť z jeho zázračně poddajné pěsti, dotkl se příslušného tlačítka a červená kulička se zatáhla zpět do rukojeti.

"Nechej si ho," řekl Nessus. Čelistmi uchopil kzina za ruku a odvedl ho do křesla. Kzin nekladl žádný odpor. Ani už nevydával žádný zvuk, jen zíral do prázdna a z jeho velké chlupaté tváře vyzařovala nesmírná spokojenost.

"Jak se to stalo? Co jsi mu udělal?"

Mluvící-Se-Zvířaty, zcela uvolněný, zíral do prázdna a předl.

"Dívejte se," řekl Nessus. Opatrně odstoupil od kzinova křesla, obě ploché hlavy měl přitom toporně vzpřímené. Ani na okamžik nespustil z kzina oči.

Kzinův pohled se najednou vyjasnil. Šlehl jím od Louise přes Teelu až k Nessovi. Poté vydal kvílivý ston, narovnal se v křesle a přešel do interworldu.

"To bylo moc, moc příjemné. Škoda že..."

Na chvíli ztlchl a potom dodal; "Nevím, co to bylo," směrem k loutkařovi, "ale už to víckrát nedělej."

"Odhadl jsem tě na velmi kultivovaného kzina," řekl Nessus, "a nemýlil jsem se. Jedině kultivovaná bytost se bojí taspu."

"Ach tak," vydechla Teela.

"Taspu?" nechápal Louis.

Loutkař se obrátil k Mluvícímu-Se-Zvířaty. "Doufám, že je ti jasné, že ho použiji pokaždé, když mě k tomu donutíš. Pokaždé, když mě vylekáš. A jestli mě budeš lekat často, staneš se na taspu brzy závislý. Mám ho chirurgicky implantovaný, takže abys ho získal, musel bys mě nejdřív zabít. Ale to tvoji ponižující závislost nijak nezmění."

"Velmi rafinované," řekl Mluvící. "Zcela nekonvenční postup. Už tě nikdy nebudu obtěžovat."

"Kruci! Tak řekne mi někdo konečně, co to ten taspu je?"

Zdálo se, že Louisova neinformovanost všechny překvapila. Byla to nakonec Teela, kdo mu odpověděl. "Taspu stimuluje centrum rozkoše v mozku."

"Na dálku?" Louis neměl ani tušení, že je něco takového, byť jen teoreticky, možné.

"Ovšem. Je to, jako bys měl k hlavě přiloženou elektrodu a někdo do ní pustil proud. S taspem je to o něco jednodušší. Obvykle je tak velký, abys s ním mohl jednou rukou pohodlně zamířit."

"Už s ním někdy po tobě někdo střelil? Chápu, že to není moje věc, ale..."

Teelu jeho ohledy rozesmály. "Ano, vím, jaké to je. Taková chvílka - vlastně se to ani nedá pořádně popsat. Ale taspu nepoužíváš sám na sebe, ale na někoho, kdo to nečeká. V tom je právě ta legrace. Policie pořád honí po parcích nějaké taspéry."

"Vaše taspéry indukují necelou vteřinu proudu," řekl Nessus. "Můj indukuje celých deset vteřin."

Účinek, který v Mluvícím-Se-Zvířaty tasp vyvolal, musel být děsivý. Louis se na to díval jinak. "To je skvělé. Skvělé, opravdu. Koho jiného než loutkaře by napadlo chodit po světě se zbraní, která dělá nepříteli dobře?"

"A kdo jiný než hrdý a kultivovaný jedinec by se obával přemíry rozkoše? Loutkař má úplnou pravdu," řekl

Mluvící-Se-Zvířaty, "Podruhé už to riskovat nebudu, Pár výbojů a je ze mne jeho poslušný otrok. Já - kzin, ztotočen býložravcem!"

"Pojďme na palubu," zakončil debatu Nessus. "Už tak jsme promarnili dost času kvůli hloupostem."

Louis vstoupil na Slepou ránu jako první.

Když se jim na skalnatém povrchu Nereidy roztančily nohy, nezaskočilo ho to. Louis věděl, jak se pohybovat při nízké gravitaci. Předpokládal ale, že při vstupu do přechodové komory Slepé rány se gravitace normalizuje, a když se tak nestalo, klopýtl a skoro upadl.

"V těchto škatulích má být přece umělá gravitace," zamumlal, když se škrábal do kabiny. "Co...?"

Kabina vypadala primitivně. Samý pravý úhel, samý roh, o který si člověk mohl narazit koleno nebo loket. Všechno bylo zbytečně masivní. Rozmístění jednotlivých ukazatelů bylo děsivé...

A kdyby jen primitivní, navíc i malá. Když se Slepá rána stavěla, tak v ní gravitace určitě byla, ale ani v kilometr široké lodi nezbylo dost místa pro všechna zařízení, natož pro pořádné pilotní křeslo.

Řídicí panel, indikátor hmoty, kuchyňský robot, skořepinové křeslo a za ním prostor, kam se snad mohl vklínit člověk se skloněnou hlavou.

Přesně to Louis teď udělal a k tomu vysunul kzinův variomeč do metrové délky,

Za Louisem, pomalu a obezřetně, vstoupil na palubu Mluvící-Se-Zvířaty. Bez meškání vylezl kolem Louise do horního oddělení.

Horní oddělení bylo původně odpočinkovým prostorem pro pilota, z něhož byl odstraněn posilovači stroj a čtecí obrazovka, a namísto nich instalována tři skořepinová křesla. Mluvící se do jednoho z nich nasoukal.

Louis tam vylezl za ním, jednou rukou se přitom přidržoval žebříku, v druhé držel aktivovaný meč. Uzavřel víko kzinova křesla a přepnul nožový spínač.

Skořepinové křeslo se změnilo v obrovské zrcadlové vejce. V jeho nitru až do chvíle, než Louis vypojí stázové pole, nebude ubíhat čas. Kdyby se loď náhodou srazila s meteorem z antihmoty, tak by se trup General Products sice změnil v mračno ionizované páry, ale na zrcadlovém povrchu kzinova křesla by nezanechal ani škrábnutí.

Louis se uklidnil. Měl pocit, jako kdyby právě dokončil podivný rituální tanec, jehož účel byl však velmi reálný. Kzin měl skutečně pádné důvody, aby se pokusil loď ukrást. Existence taspu na tom nic nemění. Mluvící nesmí dostat další příležitost.

Louis se vrátil do pilotní kabiny a napojil se na okruh loď-skafoandry. "Můžete nahoru."

Uplynulo něco přes sto hodin a Louis Wu byl za hranicemi sluneční soustavy.

Kapitola 5

RŮŽICE

Matematika hyperprostoru počítá se singularitami. Jedna taková singularita obklopuje každou dostatečně velkou hmotu einsteinovského vesmíru. Vně těchto singularit se mohou lodě pohybovat rychleji než světlo. Když se o to pokusí uvnitř singularity, zmizí.

Slepá rána, nacházející se teď něco přes osm světelných hodin od Slunce, měla lokální singularitu Slunce za sebou.

A Louis Wu se nacházel ve stavu beztíže.

Pociťoval napětí v gonádách a v oblasti bránice a jeho žaludek si toužil říhnout. Tyto pocity však měly pominout.

Vedle toho pociťoval také paradoxní nutkání létat...

Ve stavu beztíže se nacházel už mnohokrát. V obrovské bublině hotelu Svět, který kroužil kolem Měsíce, kde ale nehrozilo nebezpečí, že se máchnutím rukou připraví o nějaký životně důležitý přístroj.

Rozhodl se pro zrychlení dvě g. Byl to už přibližně pátý den, co pracoval, jedl a spal v pilotní skořepině. Přes skvěle vybavení byl špinavý a zanedbaný. A přes padesát hodin spánku vyčerpaný.

Budoucnost se mu rýsovala ve stále temnějších barvách. Napadlo ho jedno slovo, které charakterizovalo celou výpravu - nepohodlí.

Obloha hlubokého vesmíru se příliš nelišila od oblohy na Měsíci. Planety sluneční soustavy nebylo možné pouhým okem odlišit od ostatních. Na jihu galaktického nebe svítila jedinečná jasná hvězda; tou hvězdou bylo Slunce.

Louis se dotkl řízení, Slepá rána se natočila a hvězdy se mu přemístily pod nohy.

Dvacet sedm, tři sta dvanáct, tisíc - tyhle souřadnice mu Nessus udal chvílku předtím, než nad ním Louis zaklapl víko křesla. Označovaly polohu migrace loutkařů. Louis si až teď uvědomil, že tyto souřadnice neleží ve směru

Magellanových mračen. Loutkař lhal.

Ale kolem dvou set světelných let to skutečně je, přemítal Louis. Někde podél galaktické osy; možná se loutkaři rozhodli vystěhovat z galaxie nejkratší cestou, aby se potom po jejím okraji dostali k Menšímu mračnu. Vyhnuli by se tak veškeré meziplanetární suti: sluncím, prachovým mračkům, vodíkovým shlukům...

Vlastně na tom ani moc nezáleželo. Louisovy ruce, podobné rukám klavíristy, který se chystá zahájit koncert, se přenesly nad řídicí panel a - slétly dolů.

Slepá rána zmizela.

Průhledné podlaže nevěnoval pozornost. Už dávno přestal bádát nad tím, proč nejsou na oknech kryty. Někoho by dovedl takový pohled dohnat k šílenství, ale našli se i tací, co ho dokázali snést. Nebo museli, jako pilot Slepé rány. Namísto toho sledoval ukazatel hmoty, průhlednou kouli nad řídicím panelem, z jejíhož středu vycházelo velké množství modrých čar.

Koule byla na rozměry kabiny nepřiměřeně velká. Louis se opřel do opěradla a sledoval čáry.

Pohybovaly se. Stačilo se na jednu soustředit a sledovat, jak se pomalu posouvá po oblouku koule. Byl to nezvyklý a zároveň vyčerpávající pohled. Při letu s běžným hyperprostorovým pohonem zůstávaly čáry bez hnutí celé hodiny.

Louisova levá ruka se vznesla nad havarijní spínač.

Otvor lodní kuchyně po jeho pravici mu předložil podezřele chutnající kávu a porci něčeho, co se mu v prstech rozpadlo na jednotlivé vrstvy masa, chleba, sýra a nějakého listu. Tenhle kuchyňský robot už měl být sto let přeprogramovaný. Paprskovité čáry na ukazateli hmoty se rozšířily, vyšplhaly nahoru jako sekundová ručička a

zmizely. Neostrá modrá čára ve spodní části koule byla stále delší a delší... Louis zmáčkl poplachový spínač.

Pod jeho nohama zaplápolal neznámý rudý obr.

"Hrozně rychlé," zavrčel Louis. "Čertovsky rychlé!" Na normální lodi stačilo kontrolovat ukazatel hmoty přibližně jednou za šest hodin. Na Slepé ráně aby se člověk bál mrknout!

Louisův pohled se svezl dolů, na jasně červený zamížený kotouč a jeho hvězdné pozadí. "Krucí! To už jsem mimo známý vesmír!" Obrátil loď, aby se podíval na hvězdy. Pod ním se rozprostírala neznámá obloha. "Jsou moje, všechny jsou moje!" vítězně se chechtal Louis a mluvil si přitom rukou. Při svých ročních volnec se také musel o zábavu starat sám. Červená hvězda se vrátila do jeho zorného pole a on ji nechal poskočit o dalších devadesát stupňů. Dostal se k ní příliš blízko, teď ji bude muset obletět. V tu chvíli měl za sebou hodinu a půl letu. Když měl za sebou tři hodiny letu, vypadl z hyper-prostoru znovu.

Neznámé hvězdy mu nedělaly starosti. Na většině zemského povrchu byly hvězdy zastíněny světly velkoměst; a Louis byl vychován jako dítě nížin, takže první hvězdu viděl až ve svých šestadvaceti... Ujistil se, že je opět ve volném vesmíru, zaklapl krytky na řídicí sekci, a potom se konečně protáhl.

"Páni, oči mám jak dvě provařené cibule." Uvolnil popruhy skořepinového křesla, vznesl se a snažil se rozcvičit levou ruku, která tři hodiny svírala spínač hyperpohonu. Od lokte dolů ji skoro necítil.

Pod stropem viselo nářadí na izometrické cvičení. Po chvilce cvičení napětí ve svalech povolilo. Únava ho ale stále neopouštěla.

Hmm. Vzbudit Teelu? Bylo by fajn si s ní teď popovídat, To není špatný nápad. Příště s sebou na roční volno vezmu ženskou. Proč nespojit příjemné s užitečným?

Až na to, že v tuhle chvíli vypadal a cítil se jako vyplavenina ze zatopeného hřbitova. Byl by z něj mizerný společník. Tak nic.

Neměl dopustit, aby letěla s nimi. Ne kvůli němu! Jistě, byl rád, že zůstala ty dva dny. Bylo to, jako by k příběhu o Louisovi Wu a Paule Cherenkovové někdo dopsal šťastný konec. Třeba to tak mělo být.

V Teele bylo něco povrchního, ale nebylo to jen jejím věkem. Louis měl přátele všech věkových kategorií a i mezi těmi nejmladšími se našly skutečné osobnosti. Ty také nejvíce trpěly, jako by bolest byla nedílnou součástí vzdělávacího procesu. Což pravděpodobně i byla.

Ne, Teela postrádala schopnost empatie, postrádala schopnost vcítit se do cizí bolesti...

Radost - tu dokázala vycítit, reagovat na ni, vytvářet ji. Byla skvělá milenka: bolestně krásná, svěží, smyslná jako kočka a překvapivě bez zábran...

Nic z toho ji ale nekvalifikovalo na průzkumníka. Teelin život byl šťastný a fádni. Dvakrát se zamilovala a dvakrát to byla ona, kterou to přestalo bavit jako první. Nikdy se neocítila ve skutečně stresové situaci, nikdy se jí nestalo nic opravdu vážného. Až k tomu dojde, až se Teela poprvé octne tvář, v tvář skutečnému nebezpečí, pravděpodobně zpanikaří.

Ale to já si ji vybral jako milenkou, hádal se Louis v duchu sám se sebou. Ztracený Nessus! Kdyby se Teela někdy ocítila ve stresové situaci, býval by ji vyřadil jako smolaře!

Byla chyba, že ji vzal s sebou. Bude mu přítěží. Stráví příliš mnoho času její ochranou, místo aby se staral o vlastní bezpečí.

Jakým stresovým situacím mohou čelit? Loutkaři byli dobří obchodníci, Nikdy nepřepláceli. A Slepá rána byla odměna neslýchané hodnoty. Louis měl nepříjemné tušení, že bude zasloužená.

Konec úvah, rozkázal si v duchu. Usedl zpátky do křesla, aby si na hodinku nasadil spací čelenku. Když se probudil, nasměroval loď a vrátil se zpátky do hyperprostoru.

Po pěti a půl hodině cesty od Slunce z něj znovu vypadl.

Loutkařovy souřadnice vymezovaly malý obdélníkový výřez oblohy při pohledu od Slunce, plus radiální vzdálenost v tomto směru. Na danou vzdálenost to představovalo krychli o straně půl světelného roku. Někde v ní se měla údajně nacházet loutkařská flotila. A pokud přístroje nelhaly, nacházeli se v ní teď i Louis Wu a Slepá rána.

Někde daleko za ním zůstala malá bublinka plná hvězd, mající přibližně sedmdesát světelných let v průměru - známý vesmír, malý a hrozně vzdálený.

Nemělo smysl hledat flotilu, aniž by věděl, co má hledat. Vydal se probudit Nessa.

Nessus, zakousnutý do cvičebních žebřin, nakukoval Louisovi přes rameno. "Potřebuji se zorientovat. Zaměř toho zelenobílého obra a přepni na obrazovku..."

V pilotní kabině bylo těsně, Louis se skláněl nad palubní deskou, aby vlastním tělem chránil ovladače před loutkařovými neopatrnými kopýtky.

"Spektrální analýzu... dobře. A teď tu modrožlutou dvojhvězdu na druhé... To mi stačí. Přejdi na 348, 72."

"Co vlastně hledáme, Nesse? Oheň z plazmových trysek? Vlastně raketových..."

"Musíš na to vzít teleskop. Poznáš to, neměj obavy." Na obrazovce teleskopu se ukázalo pár roztroušených hvězd. Louis přidával zvětšení, až... "Pět bodů tvořících pravidelný pětiúhelník. Je to ono?"

"To je náš cíl."

"Fajn. Ještě se podívám na vzdálenost. Kruci! Tady něco nehraje. Jsou příliš daleko." Žádný komentář.

"Lodě to být nemohou, ani kdybychom měli vadný dálkoměr. Vaše flotila se přece musí pohybovat někde pod hranicí rychlosti světla. Museli bychom vidět nějaký pohyb."

Pět nevýrazných hvězd ve tvaru pravidelného pětiúhelníku. Vzdálené pětinu světelného roku, okem neviditelné. Při daném zvětšení to musely být planety, Jedna z nich se na obrazovce teleskopu zdála být o něco méně modrá a slaběji zářící než ostatní.

Kemplererova růžice. Opravdu zvláštní. Vezměte tři nebo více objektů stejné hmotnosti, umístěte je do vrcholů

rovnostanného mnohoúhelníka a udejte jim stejnou úhlovou rychlost vzhledem k těžišti. Dostanete seskupení ve stavu úplné rovnováhy. Orbity jednotlivých složek mohou mít kruhové nebo eliptické dráhy. V těžišti obrazce se může nacházet další hmotný objekt, ale taky může být prázdné, na tom nezáleží. Obrazec je tak stabilní jako Trójanské librační body.

Háček je v tom, že librační bod může snadno, a to hned několika způsoby, zachytit jakýkoli hmotný objekt (vezměte si právě ony Trójanské asteroidy na oběžné dráze Jupitera). Zato je téměř nemožné, aby pět hmotných objektů náhodně vytvořilo Kemplererovu růžici.

"Páni, to je divočina," zamumlal Louis. "Skutečný unikát. Kemplererovu růžici přece ještě nikdo nenašel..." Nedokončil větu.

Co mohlo ty objekty, tady, v mezihvězdném prostoru, osvětlovat?

"Ne, to ne," zavrtěl hlavou Louis Wu. "Tomu nikdy neuvěřím. Máš mě za úplného idiota?"

"Čemu neuvěříš?"

"Ty víš sakramentsky dobře čemu!"

"Jak myslíš. Tohle je náš cíl, Louisi. Až budeme v dosahu, přiletí nám naproti loď a srovná s námi rychlost."

Loď, která jim přiletěla naproti, měla trup General Products číslo tři, válec se zaoblenými konci a plochým spodkem, natřená byla děsivě růžovou barvou, průzory žádné. Nikde nebyly vidět žádné trysky. Musela mít nereakční motory, buď pohon lidského typu, nebo něco pokročilejšího.

Louis podle Nessových pokynů ponechal manévrování na druhé lodi. Slepé ráně by to s jejími plazmovými motory trvalo měsíce, než by s flotilou loutkařů srovnala rychlost. Druhé lodi to trvalo necelou hodinu. Znenadání ji měli vedle sebe a její spojovací hrdlo se jako skleněný had natahovalo k přechodové komoře Slepé rány.

Vylodění nebylo vůbec snadnou záležitostí. Na lodi bylo příliš málo místa na to, aby mohla celá posádka najednou procitnout ze stáže. A co bylo důležitější, byla to pro Mluvícího poslední šance zmocnit se lodi. "Myslíš, že ho můj tasp odradí, Louisi?"

"Ne, myslím si, že se určitě pokusí ještě jednou lodi zmocnit. Uděláme to jinak..."

Odpojili řídicí panel od plazmových motorů Slepé rány. Kzin by to určitě dokázal opravit. S trochou času a intuice, kterou má každý lepší mechanik, by to nebyl problém. Jenže čas mít nebude...

Louis se díval, jak loutkař prochází spojovacím hrdlem. Nessus vlekl skafandr Mluvícího. Oči měl přitom zavřené, což byla škoda, protože výhled, který se mu naskýtal, byl úžasný.

"Stav beztlíže je hnusná věc," postěžovala si Teela, když otevřel víko jejího křesla. "Že bych se cítila nějak zvlášť dobře, se říct nedá. Raději mě drž, Louisi. Co je nového? Už jsme tam?"

Louis ji odvedl k přechodové komoře a cestou ji načrtl situaci. Naslouchala, ale Louis si domyslel, že se soustředí spíše na svůj žaludek. Bylo vidět, že jí je opravdu bídně. "Na té druhé lodi bude gravitace," snažil se ji povzbudit.

Podívala se směrem, kterým Louis ukazoval, a uviděla růžici. Nyní už byla vidět pouhým okem, pět bílých hvězd tvořících vrcholy pětiúhelníku. Otočila se k němu, v zasnoucích očích otázku. Ten pohyb ale roztočil polokruhovitě závit jejího středního ucha. Než zmizela v přechodové komoře, Louis stačil zahlédnout, jak se její výraz změnil. Kemplererovy růžice byly jedna věc. A kosmická nemoc druhá. Louis se za ní díval, jak se vzdaluje na pozadí neznámých hvězd.

"Žádné hlouposti, jsem ozbrojený," řekl pak, když se odklopilo víko kzinova křesla.

Výraz kzinova oranžového obličje zůstal zcela beze změny. "Jsme na místě?"

"Jo. Odpojil jsem plazmový pohon, takže ho hned tak nezapneš, a taky jsme v dosahu dvou velkých rubínových laserů."

"A co kdybych třeba použil k útěku hyperpohon? Vlastně, to by nešlo. Určitě jsme v nějaké singularitě."

"Kdyby v jedné. V pěti."

"V pěti? Vážně? Ale to s tím laserem sis vymyslel, Louisi, styď se!"

Kzin vstal z křesla celkem klidně. Louis šel za ním, variomeč v pohotovosti. U přechodové komory se kzin náhle zarazil, překvapený pohledem na zvětšující se pětiúhelník.

Lepší výhled si ani přát nemohl.

Slepá rána provedla poslední přibližovací manévr hyperpohonem a zastavila se asi půl světelné hodiny před loutkařskou flotilou - o něco méně, než je vzdálenost mezi Zemí a Jupiterem. Flotila se pohybovala závratnou rychlostí, opožďujíc se jen o něco málo za vlastním světlem. Světlo, které přicházelo ke Slepé ráně, tudíž ve skutečnosti pocházelo z mnohem větší dálky. Když se Slepá rána zastavila, růžice ještě nebyla vidět. Ukázala se až ve chvíli, kdy Teela vstoupila do přechodové komory. Teď už dosahovala obrovských rozměrů a neustále se zvětšovala.

Pět bílých hvězd tvořících vrcholy pětiúhelníka rozprostřených po obloze, stále větší, stále dál od sebe...

Bšhem závratně krátkého okamžiku se Slepá rána ocitla uprostřed pětice planet. Okamžik nato byly pryč. Neztmavly, prostě zmizely. Světlo, které po sobě zanechaly, zčervenalo a rozplynulo se. A Mluvící-Se-Zvířaty držel variomeč.

"Kruci!" vybuchl Louis. "Copak v tobě není špetka zvědavosti!"

Kzin se zamyslel. "Jsem zvědavý, ale moje hrdost je mnohem silnější." Zatáhl drátěné ostří a podal meč Louisovi.

"Každá hrozba je výzva. Půjdemě?"

Loutkařská loď byla automat. Veškerý prostor za přechodovou komorou tvořila jedna velká místnost. Uvnitř stála čtyři skořepinová křesla, lišící se tvarem podle toho, komu byla určena. Byla rozestavena v kruhu kolem panelu s občerstvením.

Ani jediné okno.

Gravitace našťestí ano. Nebyla úplně stejná jako na Zemi, a i vzduch byl jiný než pozemský. Tlak byl o něco málo vyšší. Louis ucítil ve vzduchu různé pachy, nebyly nepříjemné, spíš zvláštní. Rozeznal v něm ozon, uhlovodíky, loutkaře -

desítky loutkařů - a další pachy, které nikdy nebude schopen identifikovat.

Místnost neměla žádné rohy. Zaoblená stěna přecházela plynule v podlahu a strop. Skořepiny a panel s občerstvením vypadaly jako by byly mírně roztavené. Ve světě loutkařů neexistovalo nic tvrdého ani ostrého, nic, co by vám mohlo udělat modřinu nebo vás připravit o kapku krve.

Nessus ležel rozvalený v křesle. Působil dojmem trochu směšné, téměř absurdní spokojenosti.

"Nechce mluvit," postěžovala si Louisovi se smíchem Teela.

"Ovšem že ne," řekl loutkař. "Přece to nebudu vysvětlovat dvakrát. Určitě jste dumali nad našimi -"

"Létajícími planetami," dořekl za něj Kzin.

"A Kemplererovými růžicemi," dodal Louis. Sotva slyšitelné šumění mu prozradilo, že se loď pohybuje. Spolu s Mluvicím uložili zavazadla a posadili se k ostatním. Teela podala Louisovi červený, ovocně vyhlížející nápoj v kulaté plastové baňce.

"Kolik máme času?" zeptal se loutkaře.

"Hodinu do přistání. Potom dostanete instrukce o cíli naší výpravy."

"To by mělo stačit. Okay, tak spusť. Proč létající planety? Mně osobně se nezdá zrovna bezpečné takhle žonglovat obydlennými planetami."

"Ale to je bezpečné, Louisi!" odpověděl loutkař smrtelně vážně. "Mnohem bezpečnější, než je tato loď, například. A ta je ve srovnání s vašimi plavidly velice bezpečná. Navíc máme v přemísťování planet praxi."

"Praxi?! Kde jste k ní přišli?"

"Abych to mohl vysvětlit, je třeba povědět si něco o teple... a o řízení porodnosti. Nebude vás to urážet nebo uvádět do rozpaků?"

Ne, zavrtěli hlavou jeho posluchači. Louis byl natolik taktní, že se přitom nerozesmál. Teela nikoli.

"Musíte vědět, že řízení porodnosti je pro nás velmi obtížné. Existují jen dva způsoby, jak se vyhnout rodičovství. Jedním způsobem je vážný chirurgický zákrok. Druhým naprostá sexuální abstinence."

"Ale to je příšerné!" vyhrkla šokovaná Teela.

"Je to handicap. Abyste chápali, chirurgický zákrok není náhražkou abstinence, ale její vynucení. Dnes už umíme následky takového zákroku odstranit, ale v minulosti to bylo nemožné. Jen málo loutkařů tento zákrok podstoupilo." Louis hvízdal: "Ani se nedivím. Takže řízení vaší porodnosti je čistě záležitostí vůle?"

"Ano. Abstinence má ale nepříjemné vedlejší účinky jak na nás, tak i na jiné civilizace. Důsledkem toho tradičně bývalo přemnožení. Před pěti sty tisíci lety nás bylo půl bilionu. V kzinské matematické soustavě to dělá -"

"Já umím počítat," ujistil ho Kzin. "Ale neřekl bych, že tyhle 'problémy' mají něco společného s vaší flotilou." Kzin si nestěžoval, jen komentoval, co slyší. Z obslužného panelu vytáhl kzinsky vyhlížející karafu s dvoulitrovým obsahem.

"Ale ovšemže mají. Půl bilionu civilizovaných bytostí vytváří jako vedlejší civilizační produkt úctyhodnou dávku tepla, nemyslíš?"

"To jste civilizovaní už tak dlouho?"

"Zajisté. Která necivilizovaná kultura by uživila tak velkou populaci? Už dávno jsme spotřebovali všechnu zemědělskou půdu a museli jsme pro potřeby zemědělství terraformovat dvě planety naší soustavy. Bylo nutné je přemístit blíže ke slunci. Už rozumíte?"

"To byla vaše první zkušenost s přemísťováním planet. Samozřejmě jste použili automatizované lodě."

"Samozřejmě... Potom už potraviny nebyly problém. Životní prostor také nebyl problém. Už tehdy jsme stavěli do výšky, a navíc máme rádi společnost."

"Stádní pud, že jo? Proto tahle loď páchne jako stádo loutkařů?"

"Ano, Louisi. Nám je příjemné cítit přítomnost ostatních. Náš jediný problém v době, o které mluvím, bylo teplo."

"Teplo?"

"Teplo se vytváří jako odpadní produkt civilizace."

"Nechápu," řekl Mluvicí-Se-Zvířaty. Louis, který jako člověk z rovin chápal dokonale, mlčel. (Země byla mnohem hustěji osídlená než Kzin.)

"Uvedu příklad. Představ si, že potřebuješ mít v noci zdroj světla. Bez něho bys musel spát, přestože bys měl na práci něco lepšího."

"To je jasné."

"Dejme tomu, že tvůj světelný zdroj je dokonalý. To znamená, že vydává záření ve spektru viditelném pouze pro kziny. Ale i tak část světla, které nevyprchá oknem, pohltí stěny a nábytek. Promění se v rozptýlené teplo."

Další příklad. Země vytváří pro svých osmnáct miliard lidí příliš málo sladké vody, proto se tam musí synteticky destilovat slaná voda. Destilaci se uvolňuje teplo. Náš svět, který je obydlený mnohem hustěji, by se bez těchto destilačních závodů neobešel ani den.

Třetí příklad. Doprava, jejímž principem je změna rychlosti, vytváří obrovské množství tepla. Vesmírná loď, která dováží zrní ze zemědělských planet, vytváří další teplo při vstupu do atmosféry. A ještě více tepla vytvoří při startu."

"Ale chladičí systémy -"

"Většina chladičích přístrojů jen přečerpává teplo do jiných prostor, přičemž ještě přidává své vlastní."

"U-u-urr. Začínám chápat. Čím více loutkařů, tím více tepla."

"Takže už chápeš, že teplo, které vzniká jako vedlejší produkt naší civilizace, činí naši planetu postupně neobyvatelnou."

Smog, napadlo Louise Wu. Spalovací motory. Štěpné pumy a nukleární rakety v atmosféře. Průmyslový odpad v jezerech a v oceánech. Kolikrát nezbyvá mnoho, abychom se nezadusili vlastním odpadem. Je možné, že by bez Rady porodnosti Země už dávno umírala, ve svém vlastním odpadním teple?

"Neuvěřitelné," řekl Mluvící-Se-Zvířaty. "Proč jste se nepřestěhovali na jinou planetu?"

"Kdo by toužil vystavit život nástrahám vesmíru? Jedině blázen jako já. Měli jsme osídlit planety našimi blázný?"

"A co tak poslat loď s nákladem oplodněných vajíček. Vy blázni byste je řídili, samozřejmě."

"Rozhovory o sexu mi nedělají dobře, naše biologie není na takové metody přizpůsobená, ale určitě by se něco podobného dalo vymyslet..., jenže k čemu? Náš počet by se tím nezmenšil a my bychom dále umírali ve svém odpadním teple!"

"Škoda že není vidět ven," postěžovala si zničehonic Teela.

Loutkař zkoprněl. "To myslíš vážně? Nebojíš se, že se ti něco stane?"

"V loutkářské lodi?"

"No... ano. Je určitě pravda, že naším vyhlížením ven se nebezpečí nijak nezvětší. Dobrá tedy." Nessus něco zatrylkoval ve své mateřštině a loď zmizela.

Viděli sebe, viděli čtyři skořepinová křesla vznášející se v prostoru, a také samoobslužný panel uprostřed. Všechno ostatní byl černý vesmír. A za Teelinými tmavými vlasy zářilo v bělostné nádheře pět planet.

Byly stejně velké: možná dvojnásobek úhlového průměru Měsíce v úplňku, viděného ze Země. Tvořily pětiúhelník. Kolem čtyř z nich kroužily korálky malých světýlek: orbitální slunce vydávající umělé, žlutobílé světlo. Stejně byly i co do jasu a vzhledu: zamžené modré koule, obrysy kontinentů byly na tuto vzdálenost nepostřehnutelné. Ale pátá.... Pátá planeta žádné orbitální osvětlení neměla. Zářila svým vlastním světlem - skvrnami ve tvaru kontinentů a barvy slunečního svitu. Mezi světelnými skvrnami vládla temnota, která se vyrovnala temnotě okolního vesmíru; a stejně jako on byla i ona plná hvězd.

"V životě jsem neviděla nic tak krásného," řekla Teela a v jejím hlase zazněly slzy. Louis, který už viděl kdeco, s ní v duchu souhlasil.

"Neuvěřitelné," řekl Mluvící-Se-Zvířaty. "Skoro se bojím tomu uvěřit. Vzali jste si své světy s sebou."

"Loutkaři nedůvěřují kosmickým lodím," poznamenal Louis nepřítomně. Po zádech mu přeběhl mráz při myšlence, že o to všechno mohl být připraven, že si loutkař mohl místo něj vybrat někoho jiného. Zemřel by, aniž by viděl loutkařskou růžici! "Ale jak...?"

"Už jsem vysvětlil," řekl Nessus, "že naše civilizace umírala ve vlastním odpadním teple. Úplná přeměna energie nás zbavila veškerých odpadních produktů naší civilizace, kromě tohoto. Nezbyvalo nám než přestěhovat náš svět dál od slunce."

"Nebylo to nebezpečné?"

"Velmi. Toho roku mnoho loutkářů zešílelo. Proto se zapsal do naší historie. Ale podařilo se nám zakoupit od Neorgan... nereakční, neinertní pohon. Dovedete si představit jeho cenu. Splácíme jej dodnes. Přemístili jsme dvě zemědělské planety. Pomocí pohonu Neorg... jsme experimentovali s dalšími, dříve neupotřebitelnými planetami naší soustavy.

Nakonec se nám to podařilo. Přemístili jsme náš svět. V následujících tisíciletích dosáhl náš počet celého bilionu. Nedostatek denního světla nás donutil k osvětlení ulic během dne, čímž jsme produkovali další teplo. Naše slunce se zbláznilo.

Zkrátka jsme zjistili, že slunce je nám spíše na škodu než k užítu. Přesunuli jsme naši planetu na vzdálenost desetiný světelného roku a slunce si ponechali pouze jako kotvu. Potřebovali jsme zemědělské planety a bylo by nebezpečné nechat náš svět náhodně bloudit vesmírem. Nebýt toho, nepotřebovali bychom je vůbec."

"Aha," řekl Louis Wu. "Teď konečně chápu, proč jsme vaši planetu nikdy nenašli."

"Ano, částečně i proto."

"Prozkoumali jsme každého žlutého trpaslíka ve známém vesmíru i některé další mimo něj. Moment, jak to, že nikdo nenašel vaše zemědělské planety, když byly v Kemplerově růžici?"

"Hledali jste kolem nesprávných hvězd, Louisi."

"Jak to? Přece musíte pocházet od žlutého trpaslíka."

"Ano, vyvinuli jsme se kolem žlutého trpaslíka, podobného Procyonovi, Ale asi víš, že Procyon přejde za půl milionu let do stadia rudého obra."

"U všech rohatých! Z vašeho slunce se stal rudý obr?"

"Ano. Krátce potom, co jsme dokončili přesun planety, začal proces expanze našeho slunce. Tví předkové si v té době ještě rozbíjeli lebky stehenními kostmi z antilopy. A když jste pak začali pátrat po naší planetě, prohledávali jste nesprávné orbity kolem nesprávných sluncí.

Přetáhli jsme z okolních soustav vhodné planety, a tím rozšířili počet našich zemědělských planet na čtyři. A utvořili jsme Kemplerovu růžici. Museli jsme je přemístit všechny současně, když se slunce začalo zvětšovat, a taky jsme jim museli opatřit zdroje ultrafialového záření, které by kompenzovalo změny našeho slunce. Takže chápete, že když před dvěma sty lety nastal čas opustit galaxii, byli jsme na to dobře připraveni. V přemísťování planet jsme prostě už měli praxi."

Růžice planet se mezitím notně zvětšila. Planeta loutkařů nyní zářila přímo pod jejich nohama a stoupala jako příliv, který je měl za okamžik pohltit. Roztroušené hvězdy v černých mořích narůstaly do desítek malých ostrůvků.

Kontinenty hořely slunečním ohněm.

Kdysi dávno stál Louis Wu na pustém úpatí Mount Lookitthat. Řeka vodopádů tam končí nejvyšším vodopádem známého vesmíru. Louis sledoval jeho hloubku, kam až jeho zrak přes mlžný opar dohlédl. Beztvará bílá nicota mu ochromila mozek a Louis, napůl zhypnotizovaný, si v duchu přísahal, že bude žít věčně. Jak jinak by stihl vidět všechno, co bylo ve vesmíru k vidění?

Teď se ve svém někdejším rozhodnutí utvrdil. Kolem něj se zvedala planeta loutkařů.

"Děsí mne to," řekl Mluvicí-Se-Zvířaty. Mrskal nervózně holým růžovým ocasem, ale jeho chlupatý obličej ani hrubý hlas neprozrazovaly žádné emoce. "Vaše zbabělost si zasloužila naše pohrdání, Nesse, ale to pohrdání nás zaslepilo. Jste opravdu nebezpeční. Kdybyste se nás tehdy více obávali, byl by to náš konec. Vaše moc je ohromná. Nikdy bychom vás nezastavili."

"Kzin se přece nemůže bát býložravce."

Nessus to nemyslel jako výsměch, ale Mluvicí zareagoval vztekle: "Která rozumná bytost by se takové moci nebála?" "Začínáš mě znepokojovat. Strach je bratrem nenávisti. Loutkař by očekával, že když se kzin něčeho bojí, tak na to zaútočí."

Rozhovor se začínal ubírat nesprávným směrem. Slepá rána byla miliony kilometrů za nimi, známý vesmír stovky světelných let daleko, a oni vydáni loutkářům na milost. Kdyby jim začali připadat nebezpeční...

Změň téma, honem! Louis už otvíral ústa -

"Hej," ozvala se Teela. "Pořád mluvíte o nějaké Kemplererově růžici. Co to vůbec je?"

Oba mimozemšťané se ujali role přednášejících a Louise napadlo, proč vlastně se mu Teela někdy zdála povrchní.

Kapitola 6

VÁNOČNÍ STUŽKA

"Dostal jsi mě," přiznal Louis Wu. "Teď vím, kde vaši planetu hledat. Moc hezké, Nesse. Dodržel jsi slovo."

"Varoval jsem tě, že ta informace bude pro tebe spíše překvapivá než k užítku."

"Prima för," řekl kzin. "Takový smysl pro humor bych od tebe nečekal, Nesse."

Pod nimi se rozprostíral malý, podlouhlý ostrov obklopený černým mořem. Ostrov se zvětšoval jako ohnivý salamandr a Louisovi se zdálo, že na něm rozeznává vysoké štíhlé budovy. Příslušníka cizí civilizace by si přece nepustili na kontinent.

"Žádný för," odporoval Nessus. "My loutkáři nemáme smysl pro humor."

"Zvláštní. A já myslel, že humor je jedním z projevů inteligence."

"Ne. Humor je projevem narušeného obranného mechanismu."

"Ale stejné -"

"Mluvicí, žádné inteligentní stvoření svůj obranný mechanismus dobrovolně nenarušuje,"

Jak loď klesala, světla začínala nabírat konkrétnějších tvarů: sluneční panely kolem ulic, okna v budovách, osvětlení velkých ploch připomínajících parky. V posledním okamžiku Louis zahlédl budovy štíhlé jako ostří kordu a vysoké několik kilometrů. Nato je město pohltilo a oni přistáli.

V parku plném neznámých barevných rostlin. Nikdo se ani nepohnul. Loutkaři jsou druhý nejneškodnější působící druh inteligentních bytostí známého vesmíru. Jsou příliš plaší, příliš malí a příliš zvláštní, aby někomu připadali nebezpeční. Leda legrační.

Teď však byl z Nessa opět příslušník jeho civilizace; a ta byla daleko mocnější, než si lidé vůbec dokázali představit. Šílený loutkař tiše seděl a natahoval krky po svých vyvolených společnících. Nebylo na něm v té chvíli vůbec nic legračního. Jeho civilizace dokázala přemísťovat planety, dokonce pět najednou. Proto je Teelino zachichotání tak šokovalo. "Jen mě tak napadlo," vysvětlovala, "že jediný způsob, jak zabránit narození dalších malých loutkářů, je nemít žádný pohlavní styk. Mám pravdu, Nesse?"

"Ano."

Znovu se zachichotala. "Není divu, že loutkáři nemají smysl pro humor."

Vydali se parkem, parkem příliš pravidelným, příliš symetrickým a příliš dobře udržovaným, za plujícím modrým světlem. Vzduch byl hustý nepřírozně aromatickým pachem loutkářů. Ten umělý pach byl všude. Vyplňoval všechny obyvatelný prostor přepravní lodě a nezmizel, ani když se přechodová komora otevřela. Ve vzduchu planety bylo cítit miliony loutkářů, vůně, která zde měla přetrvávat navěky. Nessus se přímo vznášel; jeho malá kopýtko jako by se ani nedotýkala měkkého povrchu chodníčku. Kzin se plížil jako kočka, jeho holý ocas rytmicky kmítal sem a tam. Zvuk loutkářových kopýtek zněl jako stepování ve třičtvrtěčném rytmu. Kzinovy pohyby byly naprosto tiché.

Teelina chůze byla skoro stejně neslyšná. Budila dojem nemotornosti, ale tak tomu nebylo. Teela nikdy nezakopla, nikdy do něčeho nevrátila. Takže Louis vypadal z celé čtveřice nejméně důstojně.

Ale proč by tomu mělo být jinak? Byl přece jen vylepšená opice, kterou evoluce nikdy docela neadaptovala na chůzi po rovné zemi. Jeho předkové žili miliony let na stromech a po zemi chodili, jen když si to nutnost žádala. Po čtyřech, samozřejmě.

Pleistocén se svými miliony let sucha tomu učinil konec. Lesy zmizely a zanechaly Louisovy předky o hladu a žízni kdesi v horách. Ze zoufalství začali jíst maso. Štěstí se na ně usmálo, když objevili tajemství antilopí stehenní kosti, jejíž dvojité hlavičky zanechala stopy na mnoha fosilních lebkách.

Louis Wu a Teela Brownová, zdegenerované chápavé prsty stále na nohou, teď kráčeli bok po boku se dvěma mimozemšťany.

Na tomto světě si ovšem jako cizinec musel připadat i šílený, vyobcovaný Nessus se svou neudržovanou hnědou hřívou a neklidně se rozhlížejícími tvářemi svých dvou hlav. Ani kzin nebyl ve své kůži. Jeho oči zasazené v černé masce prohledávaly neznámou vegetaci, pátrající po živočiších s jedovými váčky, nebo se zuby ostrými jako břitva. Instinkt, Loutkaři by přitom něco tak nebezpečného ve svém parku nikdy nestrpěli.

Dorazili ke kopuli, která zářila jako perla zasazená v zemi. Letící světlo se rozdvojilo.

"Musím vás teď opustit," oznámil Nessus. Louisovi neušlo, že je vyděšený k smrti.

"Musím předstoupit před Ty-kteří-vládnu. Mluvicí, pověz mi," zeptal se tichým, leč naléhavým hlasem, "kdybych se nevrátil, vydal by ses mne hledat, abys mne zabil a pomstil tak urážku v Krushenku?"

"Může k tomu dojít?"

"Může. Těm-kteří-vládou se nemusí zamlouvat to, co jim musím sdělit. Ptám se tě proto znovu, vydáš se po mé stopě, abys mě zabil?"

"Tady? Na cizí planetě, mezi bytostmi, které mají tak děsivou sílu a tak pramalou důvěru v mírové úmysly kzinů?" Kzin znovu energicky zamrskal ohonem. "Ne, ale ani bych nepokračoval v expedici."

"To mi stačí." Nessus, který se viditelně chvěl po celém těle, odklusal za naváděcím světlem.

"Čeho se tak bojí?" divila se Teela. "Udělal všechno, co mu nařídili. Proč by se na něj měli zlobit?"

"Myslím, že má něco za luhem," řekl Louis. "Něco ďábelského. Ale co?"

Modré světlo se opět pohnulo. Následovali ho do duhové kopule...

Kopule zmizela. Dva lidé a kzin sledovali, jak se k nim přes cizokrajnou nádhernou vegetaci zkrocené džungle blíží nějaký loutkař. Buď byla kopule zevnitř neviditelná, anebo byl celý park pouhou projekcí. Ve vzduchu byl silně cítit odér loutkářů.

Neznámý loutkař se prodral až k nim, odhrukuje přitom větve převislých šarlatových úponků. (Louis si uvědomil, že Nessa bral jako "jeho", a ne jako "to." Kdy k té změně došlo? Kzina, coby známého mimozemšťana, bral jako "jeho" od prvopočátku.) Loutkař se zastavil před pomyslnou hranicí perleťové kopule. Jeho hřívá byla, na rozdíl od Nessovy, stříbrná a úhledně spletená do složitého účesu. Hlas měl však stejný jako Nessus - rozechvělý kontraalt.

"Omlouvám se, že vás nevítám osobně. Říkejte mi Chiron."

Takže projekce, Louis a Teela něco zdvořile zamručeli. Mluvíci-Se-Zvířaty vycenil zuby.

"Ten, kterému říkáte Nessus, ví vše, co se nyní dozvíte vy. Jeho přítomnost je teď nutná jinde. Nicméně se mi zmínil o vašich reakcích na naše inženýrské schopnosti."

Louis se nepatrně ušklíbl. Loutkař pokračoval. "Může nám to být k užtku. Abyste lépe pochopili naše reakce na jisté, ještě ambicióznější inženýrské dílo."

Polovina kopule zčernala.

Mrzuté bylo, že to byla polovina naproti projektovanému loutkáři. Louis nahmatl ovládání sedadla, ale pak si uvědomil, že by potřeboval dvě hlavy s nezávisle se pohybujícíma očima, aby mohl sledovat obě poloviny kopule najednou. Na potměšlé straně se ukázala hvězdná obloha tvořící pozadí malému, zářícímu kotouči.

Kotouči s prstencem. Byla to zvětšenina hologramu, který měl Louis dosud v kapse.

Světelný zdroj byl malý a zářivě bílý, velmi podobný Slunci při pohledu z Jupitera. Prstenec kolem něj byl značného průměru, sahál přes polovinu potměšlé kopule, ale byl úzký, jen o něco málo širší než světelný zdroj v jeho ose. Blížší strana byla černá s ostrými hranami rýsujícími se proti světlu. Vzdálenější připomínala bleděmodrou stužku, roztaženou napříč vesmírem.

Louis si začínal pomalu zvykat na zázraky, ale ještě nebyl natolik blazeovaný, aby se pustil do hlásání stupidních teorií. Místo toho řekl: "Vypadá to jako hvězda s prstencem. Co to je?"

Chironova odpověď zas tak překvapivá nebyla. "Je to hvězda s prstencem. S prstencem z pevné hmoty. Umělé těleso."

Teela Brownová zatleskala a radostně se zachichotala. Po chvíli se jí podařilo se ovládnout, ba dokonce nasadit netypicky vážný výraz ve tváři, přestože její oči nepřestávaly zářit. Louis jí dokonale rozuměl. Ucítil závan stejné radosti. Slunce s prstencem bylo jeho i její soukromé potěšení: něco nového ve starém známém vesmíru.

(Vezmete patnáct metrů bleděmodré stužky, asi dva centimetry široké, jakou vážete vánoční dárky. Na holou zem postavíte hořící svíčku a obtočíte kolem ní stužku tak, že leží na hraně a od její vnitřní strany se odráží světlo plamene.) Kzinův ocas švihl sem a tam, tam a sem. (Koneckonců to nebyla žádná svíčka, ale slunce.) "Víte už," řekl Chiron, "že posledních dvě stě čtyři vaše pozemské roky se pohybujeme směrem na sever podél galaktické osy. Podle kzinského kalendáře -"

"Dvě stě sedmáct."

"Ano. Během té doby jsme přirozeně sledovali prostor před námi, jestli nespátříme známky hrozícího nebezpečí. Věděli jsme, že hvězda EC-1752 má kolem sebe prstenec. Nezvykle úzký pruh z kompaktní, černé hmoty. Mysleli jsme si, že je z prachu nebo kamenných úlomků, ale překvapovala nás jeho pravidelnost.

Asi před devadesáti dny se naše flotila dostala do polohy, ve které prstenec zakryl samotnou hvězdu. A my poznali, že má velmi ostré okraje. Další průzkum ukázal, že prstenec netvoří plyn ani prach, dokonce ani asteroidní kamení, ale pevný pás značné tažné síly. Samozřejmě nás to vyděsilo."

"Jakým způsobem jste určili jeho tažnou sílu?" zeptal se Mluvíci-Se-Zvířaty.

"Spektroanalýza a frekvenční posuvy nám poskytly relativní rozdíly v rychlostech. Prstenec se otáčí kolem svého slunce rychlostí 1240 kilometrů za vteřinu, což je rychlost dost velká, aby kompenzovala přitažlivost slunce a poskytla dodatečné dostředivé zrychlení v hodnotě 9,94 metru za sekundu. Chápete, jak úžasnou tažnou sílu musí ta struktura mít, aby se při takové zátěži nerozpadla?"

"Gravitace," odušil Louis. "Podle všeho ano."

"O něco menší než na Zemi. To znamená, že na vnitřní straně někdo bydlí. Ohó!" vyjádřil své pocity Louis Wu, když mu začaly docházet všechny souvislosti. Zamrazilo ho v zátylku. Zaslechl švihání kzinova ohonu.

Nebylo by to poprvé, co lidé narazili na vyspělejší civilizaci. Doposud měli štěstí...

Louis vstal ze sedadla a vykročil ke stěně kopule. Ale nepomohl si. Prstenec a hvězda se před ním vzdalovaly, dokud nenarazil na hladký povrch kopule. Ale uviděl něco, čeho si předtím nevšiml.

Prstenec byl kostkovaný. Na jeho modrém povrchu byly patrné pravidelné pravoúhlé stíny. "Můžete zaostřit obraz?"

"Můžeme ho zvětšit," odvětil kontraalt. Hvězda velikosti G2 vyrazila vpřed směrem k Louisovi, aby vzápětí uhnula doprava. Louis se díval na osvětlený vnitřní povrch prstence. Obraz byl neostrý a Louis si mohl jen domýšlet, že

jasnější bílé oblasti mohou být mraky, tmavě modré pevniny a světle modré zase moře.

Velmi dobře rozeznatelné byly oblasti světla a stínu. Zdálo se, že prstenec sestává ze samých čtyřúhelníků. Dlouhý pruh zářící blankytné modři střídal krátký pruh tmavě modré barvy a za ní další dlouhý pruh blankytu. Tečky a čárky.

"Ty stíny musí něco vrhat," poznamenal Louis. "Něco na orbitě?"

"Přesně tak. Kolem slunce obíhá dvacet pravoúhlých objektů v Kemplererově růžici. Jejich účel neznáme."

"Ani nemůžete. Už jste příliš dlouho bez slunce. Ty obíhající obdélníky oddělují den od noci. Jinak by bylo na prstenci stále poledne."

"Teď sami chápete, proč jsme si vás přizvali na pomoc. Věděli jsme, že jiný úhel vašeho pohledu nám přinese užitek."

"Hmm. Jak velký ten prstenec je? Už jste ho důkladně prozkoumali? Vyslali jste sondy?"

"Prozkoumali jsme ho tak, jak to bylo bez zpomalení a bez upoutání pozornosti možné. Žádné sondy jsme samozřejmě nevyslali. Musely by být dálkově ovládány hypervlnou a oni by nás tak mohli vystopovat."

"Hypervlnový signál se přece nedá vystopovat. To je teoreticky nemožné."

"Ti, kteří postavili prstenec, mohou mít úplně jiné teorie."

"Hmm."

"Ale zkoumali jsme ho jinými metodami." Obraz na kopuli se při Chironových slovech začal měnit. Přešel do nejrůznějších odstínů černé a bílé. Obrisy se přesunuly a zakolísaly. "Udělalí jsme fotografie a holografie na všech elektromagnetických frekvencích. Jestli vás to zajímá -"

"Moc toho na nich vidět není."

"Není. Světlo je příliš narušené gravitačními poli a slunečním větrem a taky oblaky hvězdného prachu a plynu. Větší detaily naše teleskopy zaznamenat nemohly."

"Takže jste se vlastně moc nedozvěděli."

"Řekl bych, že jsme se dozvěděli dost. Také jednu opravdu velmi zvláštní informaci. Prstenec zadržuje řádově čtyřicet procent neutronů."

Teela se tvářila nechápavě, Mluvící užasle vyprskl a Louis jen dlouze hvízdal.

To už bylo něco.

Normální hmota, dokonce i hmota abnormálně zhuštěná v jádru hvězdy není schopna zachytit skoro žádná neutrina.

Každé neutrino má přibližně padesátiprocentní šanci, že prorazí několik světelných let silnou vrstvu olova.

Předmět nacházející se ve Slaverově stázovém poli odráží všechna neutrina. Stejně jako General Products.

Neexistovalo ovšem nic, co by zastavilo 40 procent neutronů a zbytek nechalo projít.

"Takže něco nového," řekl zamyšleně Louis. "Jak je vůbec ten prstenec velký? A jaká je jeho hmotnost?"

"Váží dvakrát deset na třicátou gramů, jeho poloměr činí jedna celá padesát tři krát deset na osmou kilometrů a je široký jedna celá šest krát deset na šestou kilometrů." Louisovi se příliš nedařilo uvažovat v abstraktních mocninách deseti a snažil se je převést na obrazy. Jeho srovnání s vánoční stužkou bylo namístě.

Prstenec měl poloměr necelých 150 milionů kilometrů, byl dlouhý přes 900 milionů kilometrů, jak odhadoval, a široký 1,6 milionu kilometrů, rozumí se od jednoho okraje k druhému. Vážil o něco více než Jupiter...

"Ta hmotnost se mi zdá nějak malá," uvažoval nahlas. "Něco tak velkého by mělo vážit aspoň tolik jako jedno pořádné slunce."

Kzin přitakal. "Nabízí se absurdní představa - miliarda bytostí se pokouší žít na konstrukci, která není tlustší než knižní pásk." "

"Mýlíte se," řekl loutkař se stříbrnými loknami. "Nesmíte zapomínat na rozměry. Kdyby byl prstenec ze stejného kovu jako trupy našich lodí, měl by přibližně patnáctimetrovou tloušťku." Patnáct metrů? Bylo těžké tomu uvěřit. Teela se dívala do stropu a němě pohybovala rty. "Má pravdu," řekla posléze. "Matematicky to sedí. Ale k čemu ta věc slouží? Proč by se někdo namáhal něco takového stavět?"

"Kvůli prostoru."

"Prostoru?"

"Životnímu prostoru," upřesnil Louis. "O nic jiného tady zřejmě nejde. Patnáct bilionů čtverečních kilometrů povrchu je třímilionkrát více prostoru, než je povrch Země. Jako když rozprostřeš vedle sebe povrch třech milionů světů a spojíš je dohromady. Tři miliony světů, které je možné projít pěšky. To by vyřešilo jakýkoli populační problém."

A ten jejich teda musel být! Něco takového nikdo pro nic za nic nepostaví."

"Právě," podotkl kzin. "Chirone, prohledali jste okolní hvězdy, jestli nenajdete podobné prstence?"

"Ano, ale -"

"Žádný jste nenašli. To jsem si myslel. Kdyby civilizace, která prstenec postavila, znala nadsvětelnou dopravu, jednoduše by osídlila jiné hvězdy. Nepotřebovali by prstenec. Proto je jen jeden."

"Ano."

"Ještě že tak. Aspoň v jednom stavitele prstence převyšujeme." Kzin se najednou vztyčil. "Máme tedy prozkoumat obyvatelnou vnitřní stranu prstence?"

"Fyzické přistání na prstenci může být příliš riskantní."

"Nesmysl. Musíme přece vyzkoušet loď, kterou jste pro nás připravili. Má dostatečně univerzální přistávací systémy? Kdy můžeme odstartovat?"

Chiron vypískl, překvapeně a disharmonicky. "Jsi blázen. Uvaž, jak vyspělá musí být civilizace, která prstenec postavila! Vedle nich vypadáme i my jako primitivové!"

"Nebo zbabělci."

"Jak myslíš. Loď si můžete prohlédnout, až se vrátí ten, kterému říkáte Nessus. Předtím vám ale sdělím, další podrobnosti týkající se onoho prstence."

"Zkoušíš mou trpělivost," řekl Mluvící, ale posadil se.

Ty lháři, pomyslel si Louis v duchu. Ale zahrál to skvěle, jsem na tebe pyšný. Mezi hvězdami kroužila modrá vánoční stužka a člověk dostal příležitost se znovu setkat s vyspělejšími bytostmi.

Poprvé to byli kzinové.

V době, kdy lidé objevili plazmové pohony, s jejichž pomocí se chystali překonávat mezihvězdné prostory, používali kzinové už dávno k pohonu svých mezihvězdných křižníků gravitační polarizéry. Jejich lodě byly díky tomu rychlejší a lépe ovladatelné než lidské. Lidé by proti kzinské flotile v podstatě neměli šanci, nebýt jednoho kzinského pořekadla: Reakční pohon je zbraň účinná v přímém poměru k jeho výkonnosti.

První vpád do lidského prostoru znamenal pro kzinu ohromný šok. Lidé, kteří žili dlouhá staletí v míru, zapomněli, co je to válka. Ovšem jejich mezihvězdné lodě používaly nukleární fotonové pohony, které tvořila kombinace fotonového křídla a laserových děl nacházejících se na asteroidech.

Kzinští telepati tvrdili, že lidé nemají žádné zbraně, a přitom teď obrovská laserová děla bombardovala kzinské lodě a menší mobilní děla je pronásledovala na světelném tlaku vlastních paprsků.

Válka zpomalená neočekávaným lidským odporem a bariérou rychlosti světla trvala místo několika let několik desetiletí. Kzinové by ji ale nakonec stejně vyhráli.

Nebýt toho, že na malou lidskou kolonii na Zaslíbené narazila náhodou loď Nezúčastněných a prodala jejímu guvernérovi tajemství hyperprostorového pohonu, samozřejmě na úvěr. Na Zaslíbené o válce s kzinu nic nevěděli, ale dozvěděli se o ní poměrně rychle, jen co postavili několik prvních nadsvětelných lodí. A na hyperpohon už kzinové lék neznali. Později se objevili loutkaři, aby zřídili v lidském vesmíru svá obchodní centra...

Lidé měli prostě štěstí. Třikrát narazili na civilizace, které byly technologicky nad nimi. Kzinové by je rozdrtili, nebýt hyperpohonu Nezúčastněných. Nezúčastnění, kteří stáli vysoko nad lidmi, od nich nepotřebovali nic, kromě zásobovacích základů a informací. Ty si ale mohli koupit. Navíc byli Nezúčastnění křehkými bytostmi s metabolismem na bázi helia II. Byli příliš citliví na teplo a gravitaci, aby z nich mohli být dobří válečníci. A loutkaři, jejichž moc přesahovala lidskou představivost, byli zase příliš zbabělí.

Kdo ale postavil ten prstenec? A... byli to válečníci? O několik měsíců později se kzinova nedočkavost Louisovi jevila jako zásadní zlom v jeho životě. Tenkrát mohl ještě vycouvat - kvůli Teele, samozřejmě. Prstenec byl dostatečně děsivý už jenom jako abstraktní přehlídka čísel. Představa, že se k němu přiblíží a že na něm přistanou...

Louis byl svědkem toho, jak kzinová vyděsila letící loutkařské planety. Kzinova lež byla úžasnou demonstrací odvahy. Copak se v tu chvíli mohl Louis projevit jako zbabělec?

Posadil se a podíval na zářící projekci; pohledem přitom zavadil o Teelu a jeho rozladění nad její pošetilostí neznalo mezí. Její tvář totiž zářila nadšením a špatně utajovaným vzrušením. To, co kzin předstíral, ona opravdu cítila. Byla snad příliš hloupá na to, aby se bála?

Vnitřní strana prstence měla atmosféru. Spektroanalýza ukázala, že vzduch je tam přibližně stejně hustý jako na Zemi a zhruba stejného složení, dýchatelný jak pro člověka, tak pro kzinu i loutkaře. Jak se tam atmosféra udržela, mohli jen hádat. Budou to muset zjistit na místě.

V soustavě hvězdy G2 nebylo kromě toho prstence nic, žádné planety, žádné asteroidy; žádné komety.

"Hezky to kolem vyklidili," řekl Louis. "Nechtěli, aby do prstence něco narazilo."

"Přirozeně," přitakal loutkař se stříbrnými lokny. "Kdyby totiž do prstence přece jen něco narazilo, došlo by k tomu rychlostí minimálně 1230 kilometrů za sekundu, což je rychlost jeho rotace. A bez ohledu na odolnost materiálu, ze kterého je vyroben, vždycky hrozí nebezpečí, že nějaký objekt mine vnější stranu, proletí kolem slunce a dopadne na nechráněný, obydlený vnitřní povrch."

Samotné slunce bylo žlutý trpaslík, který byl o něco chladnější a menší než pozemské Slunce. "Budeme potřebovat termoskafandry," řekl kzin - důležitě, pomyslel si Louis.

"Nebudete," odvětil Chiron. "Teplota na vnitřním povrchu je pro vás všechny snesitelná."

"Jak to můžete vědět?"

"Kmitočty infračerveného záření vnějšího povrchu -"

"Asi to byla hloupá otázka."

"Ale vůbec ne. My prstenec zkoumáme od chvíle, kdy jsme jej objevili. A vy o něm víte teprve pár minut. Infračervené pásmo ukazuje, že průměrná absolutní teplota je 290 stupňů. Což se samozřejmě vztahuje na oba povrchy. Pro tebe, Mluvící-Se-Zvířaty, tam bude o deset stupňů tepleji, než je tvé optimum, pro Louise a Teelu ideální teplota.

Nedejte se mýlit nebo odradit naším smyslem pro detaily," dodal Chiron. "Přistání vám povolíme, leda budou-li na něm trvat sami obyvatelé. Jen chceme, abyste byli připraveni na každou eventualitu."

"Nemáte nějaké detailní záběry struktury povrchu?"

"Bohužel ne. Rozlišovací schopnosti našich přístrojů jsou na to nedostatečné."

"Něco si můžeme domyslet," řekla Teela. "Například třicetihodinový denní cyklus. Stejně dlouho musel trvat den na jejich rodné planetě. Myslíte, že tohle je jejich mateřská soustava?"

"Předpokládáme, že je. Protože, jak to vypadá, neznají hyperpohon," odpověděl Chiron. "Ale je možné, že přestěhovali svoji planetu do jiného systému stejnou technikou, jakou jsme to udělali my."

"To bych řekl," zamručel kzin, "přece by nezničili vlastní soustavu. Myslím, že jejich mateřský systém najdeme někde poblíž, stejně oholený od ostatních planet jako tenhle. Než přikročili k tomuto zoufalému kroku, bezpochyby terraformovali všechny planety své soustavy."

"Zoufalému?" nechápala Teela.

"A když kolem tohoto slunce postavili prstenec, přemístili sem všechny planety mateřské soustavy, aby mohli

přestěhovat obyvatelstvo."

"Třeba ne," uvažoval Louis. "Možná že použili velké přepravní lodě, aby prstenec osídlili. Pokud byl dost blízko jejich mateřskému systému."

"Proč zoufalému?"

Obrátili k ní pohled.

"Já bych řekla, že ho postavili kvůli - kvůli -" zajíkla se Teela. "Prostě proto, že chtěli."

"Pro zábavu? Pro potěchu oka? Proboha, uvědom si, kolik materiálu a energie na to museli vyčlenit. Buď si jistá, že měli sakramentský populační problém. A v době, kdy už se bez prstence neobešli, si ho pravděpodobně už skoro nemohli dovolit. Ale stejně ho postavili, protože ho prostě potřebovali."

"Hmm," řekla Teela.

"Nessus se vrací," oznámil Chiron, beze slova se otočil a zmizel v parku.

Kapitola 7

PŘESTUPNÉ DISKY

"To nebylo hezké," podotkla Teela.

"Třeba se nechce potkat s Nessem. To ti nedošlo? Má ho za blázna."

"A kdo z nich není?"

"Oni si to, jak vidno, nemyslí, ale to neznamená, že nemůžeš mít pravdu. Pořád chceš letět?"

Místo odpovědi se na něj podívala stejně nechápavým pohledem jako tehdy, když se jí pokoušel vysvětlit, co to je srdeční kolika. "Chceš," odpověděl si Louis smutně.

"Ovšem. Kdo by nechtěl? Čeho se ti loutkáři tak bojí?"

"To bych ještě pochopil," řekl Mluvící-Se-Zvířaty. "Jsou prostě zbabělí. Ale proč se chtějí za každou cenu dozvědět víc, než už ví, to mi uniká. Prstenec už přece minuli, a to rychlostí o něco menší, než je rychlost světla. Je jasné, že ti, co ho postavili, nadsvětelnou dopravu neznají. Nemohou tudíž pro loutkaře znamenat žádné nebezpečí, ani teď, ani později. A taky mi není jasné, jakou roli v celé té záležitosti máme sehrát my."

"Ani se nedivím."

"Mám to brát jako urážku?"

"Ne, jistě že ne. Je to tím, že se tady pořád bavíme o populačním problému. Ten se přece kzinů netýká."

"Pravda, tak mi to tedy vysvětlí."

Louis se zadíval do zkrocené džungle, jestli nezahledne Nesse, "Nessus by to vysvětlil lépe. Ale co se dá dělat. Tak si představ bilion loutkářů žijících na této planetě. Zvládneš to?"

"Nosemaž moc dobře, jednoho vedle druhého. Už jen z té představy se mi ježí chlupy."

"A teď si je představ na tom prstenci. To už je lepší, ne?"

"Uurr. To jo. Osm na sedmou krát víc místa... Ale i tak tomu nerozumím. Myslíš, že se ho loutkaři chystají získat silou? Ale jak by se tam potom přepravili, když nedůvěřují kosmickým lodím?"

"To nevím. A taky nikdy neválčí. O to nejde. Jde jim o to, jestli je prstenec bezpečný."

"Uurr."

"Chápeš? Třeba uvažují o stavbě vlastních prstenců. Nebo si myslí, že v Magellanových mračnech najdou nějaký prázdný. Mimochodem, tohle není zas tak nereálná představa. Ale to je jedno. Prostě musí vědět, jestli je bezpečný, dřív než sami začnou cokoli podnikat."

"Nessus už jde." Teela se postavila a vykročila k neviditelné stěně. "Vypadá, jako by byl opilý. Myslíte, že loutkáři pijí?"

Nessus necupital, jak měl ve zvyku. Vrávoravě a s přehnanou opatrností obcházel kdejakou překážku, které by si jinak ani nevšiml, posouval střídavě jednu nohu po druhé a jeho ploché hlavy vystřelovaly zmatené pohledy sem a tam. Byl už blízko projekční kopule, když mu na zadek usedlo něco, co se podobalo velkému černému motýlu. Nessus hystericky zaječel a vyskočil tak vysoko, jako kdyby skákal přes plot, který mu měl zachránit život. Po dopadu se chvíli kutálel, a když se zastavil, zůstal schoulený do klubíčka, hlavy vtažené mezi přední nohy.

To už ale Louis běžel. "Depresivní fáze," zakřičel přes rameno. Trochu náhodou a trochu po paměti našel východ z kopule a vyrazil do parku.

Všechny květiny tu voněly jako loutkaři. (Jestli byly na loutkařské planetě všechny živé organismy založené na stejné chemické bázi, jak mohla Nessovi chutnat teplá mrkvová šťáva?) Louis pokračoval kolem cik cak pravidelně zastříženého oranžového živého plotu, až doběhl k loutkáři.

Klekl si vedle něj. "To jsem já, Louis. Už je dobře," uklidňoval ho. Sáhl do loutkařovy zašmodrchané hřívy a jemně ho poškrábal. Loutkař sebou nejprve trhl, ale potom se uklidnil.

Nevypadal dobře. Prozatím ale nebylo zapotřebí nutit ho, aby čelil nepřátelskému světu. "Byla ta věc, co na tebe sedla, nebezpečná?" zeptal se Louis.

"Tamto? Ne." Kontraalt zněl tlumeně a monotónně, ale stále nádherně čistě. "To byl jen... číchač."

"Jak jsi pořídil u Těch-kteří-vládou?"

Nessus se zachvěl. "Vyhrál jsem."

"Skvělé! A co?"

"Právo se rozmnožovat a sadu partnerů."

"A to tě tak vyděsilo?" Vlastně to není tak nepravděpodobné, pomyslel si Louis, Nessus mohl klidně být něco jako sameček černé vdovy, pro něhož je láska rozsudkem smrti. Nebo taky nervózním panicem... nebo pannou, kdo ví,

"Nemuselo to vyjít, Louisi," řekl loutkař. "Zastrašil jsem je. Oklamal."

"Pokračuj," Louis si uvědomil, že k nim dorazili Teela a Mluvící-Se-Zvířaty. Nepřestával Nessa jemně viskat ve hřívě, ale jinak se ani nepohnul.

Tlumený, monotónní kontraalt pokračoval. "Ti-kteří-vládnu mi nabídli právo se reprodukovat, pokud přežiji naši výpravu. To ale nestačí. Abych se mohl stát rodičem, potřebuji partnery. A kdo se dobrovolně spojí se šilencem s neupravenou hřívou?"

Musel jsem bluffovat. Najděte mi partnera, řekl jsem jim. Jinak zruším svou účast v expedici. A když nepoletím já, nepoletí ani kzin. To je rozzuřilo."

"To si umím představit. Musel jsi být na vrcholu své šílené fáze."

"Sám jsem si ji přivodil. Pohrozil jsem jim zmařením jejich plánů a oni kapitulovali. Kategoricky jsem oznámil, že se musí najít dobrovolník, který se se mnou, pokud se z prstence vrátím, spojí."

"Skvělé. Dobrý tah. A co, našel se?"

"Jedno naše pohlaví je... nesvéprávné. Neinteligentní, hloupé. Potřeboval jsem jen jednoho dobrovolníka.

Ti-kteří-vládnu-"

"Proč prostě neřekneš vůdcové?" přerušila ho Teela.

"Pokusil jsem se to přeložit do vaší řeči," vysvětloval loutkař. "Výstižnější překlad by byl Ti-kteří-vládnu-ze-zadu. Z nich se volí předseda nebo mluvčí-za-všechny nebo... přesný překlad zní Nejzadnější."

A právě Nejzadnější mě přijal za svého druha. Řekl, že nemůže od nikoho žádat, aby obětoval svoji sebeúctu."

Louis hvízdal. "Tak to už je něco. Jenom se pěkně boj, zasloužíš si to. Je lepší bát se až teď, když už je po všem."

Nessus se pohnul a trochu se uvolnil.

"Jenom to s tím rodem," řekl Louis. "To mi neleze do hlavy. Teď nevím, jestli mám říkat ona tobě, nebo Nejzadnějšímu,"

"To je od tebe netaktní, Louisi. O sexu se s představiteli cizí civilizace nemluví." Zpod Nessových nohou se vynořila jedna z hlav a dotčeně si ho změřila. "Vy byste se přece s Teelou v rné přítomnosti nepářili, že ne?"

"To je zvláštní, jednou už jsme na tohle téma rozmlouvali a Teela řekla -"

"Jsem uražen," oznámil loutkař.

"Proč?" nechápala Teela. Vystrčená hlava se stáhla zpět do bezpečí, "No tak, vylez! Já tě neukousnu."

"Opravdu?"

"Opravdu. Čestné slovo. Jsi hrozně milý."

Loutkař se celý rozbalil. "Opravdu jsi řekla, že jsem hrozně milý?"

"No jo," přisvědčila Teela a pohlédla za sebe na oranžovou masu Mluvícího-Se-Zvířaty. "Ty taky," dodala velkoryse.

"Nechci se tě dotknout," řekl kzin. "Ale tohle už nikdy neříkej. Nikdy!"

Na Teelině tváři se znovu objevil zmatený, nechápatý výraz.

Kolem parku se táhl zaprášený oranžový živý plot, tři metry vysoký, rovný jako struna, s kobaltově modrými chapadélky, povadle visícími k zemi. Podle toho, jak vypadala, se dalo usuzovat, že plot býval kdysi masožravý.

Nessus je vedl přímo k němu.

Louis čekal, že v plotě bude nějaký průchod. Proto ho zaskočilo, když Nessus vkročil přímo mezi keře. Plot se před loutkařem rozestoupil a zase zavřel. Následovali ho.

Když se i za nimi plot zavřel, blankytné nebe nad jejich hlavami se změnilo na černobílé. Po černém nebi věčné noci se hnaly mraky, podbřišky ozářené bílým světlem města, které se tyčilo nad jejich hlavami.

Na první pohled se zdál být jediný rozdíl mezi pozemským a tímto městem pouze ve velikostech. Budovy byly větší, mohutnější, jednodušší a také vyšší. Mnohem vyšší. Tak vysoké, že oblohu tvořila jen osvětlená okna a balkony, tyčící se až k tenounké černé čáře zenitu. Zde byly k vidění pravé úhly, jež byly v loutkařských interiérech zapovězeny, ovšem rozměrů tak obrovských, že narazit si o ně koleno bylo nemožné.

Ale jak to, že se město netyčilo i nad parkem? Na Zemi bylo jen několik budov vyšších než jedna míle. Tady nebyly žádné nižší. Louisovi došlo, že kolem parku musela být pole lámající světlo. Ale nikdy se nedostal k tomu, aby se na to zeptal. Byl to totiž ten nejmenší ze zázraků loutkařského světa.

"Naše loď je na druhé straně ostrova," oznámil Nessus. "Přestupnými disky se tam dostaneme za minutu. Ukážu vám to."

"Už je ti lépe?" zeptala se Teela.

"Ano. Jak řekl Louis, nejhorší mám za sebou." Loutkař spokojeně poskakoval před nimi. "Nejzadnější je má láska. Jen se musím vrátit z prstence."

Chodník byl měkký. Napohled vypadal jako z betonu pokrytého duhovými částčkami, ale na dotek připomínal vlhkou, pórovitou zem. Když došli na konec velmi dlouhého bloku, ocitli se na rozcestí. "Teď tudy," řekl Nessus a kývl hlavou vpřed. "Na první disk nešlapejte. Pojdte za mnou."

Uprostřed rozcestí byl velký modrý obdélník. Kolem něj, naproti jednotlivým chodníkům, ležely čtyři modré disky.

"Když šlápnete na obdélník, nic se neděje," vysvětloval Nessus, "ale dávejte pozor, abyste šlápli na správný disk.

Pojďte za mnou." Obešel nejbližší disk, přešel křížovátku, vbítl se na disk na opačné straně a zmizel.

Zůstali stát jako opaření. Jen Teela zavýskala jako zlomyslná bludička, skočila na disk a byla pryč.

Mluvící-Se-Zvířaty zavrčel a skočil. Ani tygr by nemířil přesněji. Louis osaměl.

"U všech démonů na blatech," vydechl ušasle. "Oni tady mají otevřené transferové kabiny." Vykročil vpřed.

A už stál uprostřed další křížovátky, Nessus nalevo, Mluvící napravo vedle něj. "Tvá družka běžela napřed," oznámil mu Nessus. "Doufám, že na nás počká."

Loutkař vystoupil z obdélníku, třemi kroky se dostal na další disk a znovu zmizel.

"To je věc!" zvolal obdivně Louis. Mluvil do prázdna, protože kzin už mezitím následoval Nessa. "Prostě jdeš. Co tři kroky, to blok. Čáry! Můžeš ve chvíli dojít, kam se ti zachce!" Vykročil.

Měl na nohou sedmimílové boty. Běžel po špičkách a každé tři kroky se mu naskytl jiný výhled. Kruhové značky na rozích budov musely být adresové kódy, aby chodec poznal, že je na místě. Potom stačí obejít disk a vkročit do ulice. Viděl výkladní skříně, které by si rád prohlédl. Nebo to bylo něco docela jiného? Ostatní už ale byli daleko před ním, Louis je zahlédl, jak se mihli na konci kanónu budov. Přidal do kroku.

Když došlápl, oba mimozemšťané mu stáli v cestě. "Měl jsem strach, že špatně odbočíš," stačil mu vysvětlit Nessus, než zmizel na levém disku.

"Počkejte -" Kzin ale zmizel také. Kde je ksakru Teela? Určitě někde vpředu. Louis odbočil vlevo.

Sedmimílové boty. Město se kolem něj míhalo jako ve snu.

Louis běžel a v hlavě mu tančila opilá lízátka. Rychlostní trasy, barevně odlišené, co disk, to deset bloků. Dálkové disky, co disk, to střed jiného, stovky kilometrů vzdáleného města, místní disky přes jeden blok. Zaoceánské disky: co krok, to ostrov! Nášlapné kameny mezi ostrovy!

Otevřené transferové kabiny. Loutkaři byli děsivě daleko před lidmi. Disk byl jen asi metr široký a zapínal se, aniž jste na něj museli vstoupit oběma nohama. Jeden krok a už jste vystupovali z dalšího cílového obdélníku. Kam se na tohle hrabaly pohyblivé chodníky!

Louis běžel a v jeho mysli se začínal rýsovat obraz obrovského loutkaře, stovky kilometrů vysokého, našlapujícího z jednoho ostrova na druhý, opatrně, protože kdyby se netrefil, mohl by si namočit kotníky. Přízrak byl stále větší a větší a ostrovy se měnily v planety... Loutkáři byli tak děsivě daleko...

Disky najednou skončily a on stál na břehu klidného černého oceánu. Nad horizontem svítily na hvězdné obloze čtyři velké měsíce seřazené v linii nad sebou. V půli cesty k horizontu zářil na moři malý ostrov. Oba mimozemšťané už na něj čekali.

"Kde je Teela?"

"Nevím," odpověděl Nessus.

"U všech démonů! Jak ji teď najdeme, Nesse?"

"Ona musí najít nás. Nemusíš mít strach, Louisi. Jestli -"

"Ztratila se na neznámé planetě! Může se jí stát cokoliv!"

"Ne na této planetě, Louisi. Tohle je nejbezpečnější místo ve vesmíru. Až dojde nakonec ostrova, zjistí, že přestupní disky vedoucí na další ostrovy pro ni nebudou fungovat. Potom půjde podél pobřeží, až najde ten, který fungovat bude."

"Myslíš, že stvoření, o kterém mluvíme, je počítač? Teela je dvacetiletá holka!"

V tu chvíli se Teela objevila vedle něho. "Ahoj. Trochu jsem zabloudila. Pročpak se hádáte?"

Mluvíci-Se-Zvířaty na Louise výsměšně vycenil tesáky. Louis, uhýbaje jejímu tázavému pohledu, cítil, že začíná rudnout. "Pojďte za mnou," vyřešil trapnou situaci jednoduše Nessus.

Následovali ho k místu, kde přestupní disky lemovaly pobřeží. Došli k tmavohnědé pěticipé hvězdě. Vstoupili na ni... Stáli na holé skále osvětlené slunečními zářivkami. Skalnatý ostrov o velikosti soukromého kosmoportu. Uprostřed stála jedna vysoká budova a jedno vesmírné plavidlo.

"Naše loď," oznámil jim Nessus. Teela a Mluvíci dali, každý po svém, najevo své zklamání - kzin sklopil uši a Teela se ohlédla zpátky k ostrovu, ze kterého přišli, ke světelné stěně tvořené kilometry budov, stojících jedna vedle druhé na pozadí mezihvězdné noci. Louis naopak ucítil, jak se jeho napjaté svaly konečně uvolňují. Měl už dost zázraků. Přestupné disky, obří město, čtyři planety zavěšené jako čtyři přezrálé dýně nad horizontem... všechno poněkud děsivé. Na rozdíl od lodi. Byl to General Products Č. 2 doplněný o trojúhelníkové křídlo opatřené tryskovými jednotkami a plazmovými motory. Samý známý hardware, nebylo zapotřebí žádných otázek.

Kzin byl jiného názoru. "Tohle je na loutkaře poněkud zvláštní konstrukce. Necítil by ses bezpečněji, Nesse, kdyby bylo všechno uvnitř trupu?"

"Ne. Tohle je první loď nové generace. Pojďte, ukážu vám to." Nessus odcupital směrem k lodi. Kzinova otázka byla namístě.

General Products, loutkařská obchodní společnost, prodávala ve známém vesmíru nejružnější zboží. Její bohatství však stálo především na trupech kosmických lodí. Existovaly čtyři typy, počínaje kuličkou o velikosti basketbalového míče po kouli, která měla více než tři sta metrů v průměru - trup číslo 4, tedy trup Slepé rány. Trup číslo 3, zaoblený válec s plochým spodkem, se užíval především jako dopravní loď. Právě taková, jaká je před několika hodinami dopravila na planetu loutkářů. Trup číslo 2, válec se zašpičatělými konci a uprostřed přešitý, byl určený obvykle pro jediného pilota.

Trup General Products byl ve viditelném světle průhledný. Pro všechny ostatní formy elektromagnetické energie a pro hmotu v jakékoli formě byl neprostupný. Společnost za to ručila svou pověstí, která přežila stovky let a miliony lodí.

Trup General Products představoval stoprocentní záruku bezpečnosti.

Loď, která tu stála před nimi, měla tedy trup General Products číslo 2.

Ovšem, pokud to mohl Louis posoudit, uvnitř trupu se nacházely pouze životní systémy a hyperpohon. Na rozdíl od páru plochých tryskových jednotek směřujících směrem dolů, dvou malých plazmových motorů mířících směrem dopředu, větších plazmových motorů na odtokových hranách křídla a dvou obrovských podvěsech na špicích křídla, kde musela být uložena detekční a komunikační zařízení, protože je nikde jinde nebylo vidět. To všechno bylo na jediném velkém delta křídle připojeném k trupu!

Polovinu lodi tedy tvořilo křídlo vystavené všem možným druhům nebezpečí, kterých se loutkáři tak obávali. Proč

nepoužili trup číslo 3 a neumístili všechno dovnitř?

Loutkař je zavedl pod křídlo ke zkosené zádi. "Šlo nám o to, abychom zachovali trup co nejvíce neporušený," vysvětloval jim. "Vidíte?"

Louis uviděl kabelážní trubici, silnou jako jeho stehno, vedoucí průhledným trupem do křídlové sekce. Zprvu to vypadalo dost komplikovaně. Potom si ale povšiml motoru, který mohl trubici zatáhnout do trupu, a kovového uzávěru v místě otvoru.

"Trup obyčejné lodi," řekl loutkař, "je v mnoha místech narušený: kvůli senzorům, které nepoužívají viditelné světlo, reakčním motorům, pokud jsou použity, a kvůli otvorům k palivovým nádržím. Na této lodi je trup přerušen pouze dvěma otvory: jeden pro kabeláž a druhý pro přechodovou komoru. Jedním prochází pasažéři, druhým informace. Oba mohou být uzavřeny.

Naši technici pokryli vnitřní povrch vrstvou průhledného vodiče. Když se oba otvory, informační i vzduchový, uzavřou, vznikne uvnitř lodi souvislý vodivý povrch."

"Stázové pole," domyslel si Louis.

"Přesně tak. V případě nebezpečí přejde celý obyvatelný prostor do stáže Slaverova typu. Čas přestane ubíhat a pasažérům se nemůže nic stát. Ale tak hloupí, abychom spoléhali jen na trup, zase nejsme. Trupem General Products mohou proniknout laserové paprsky na viditelné světlo, usmrtit pasažéry a zanechat loď neporušenou. Antihmota dokáže rozložit trup docela."

"To jsem nevěděl."

"Protože se o tom moc nemluví."

Louis se přesunul zpátky pod delta křídlo, kde si Mluvící-Se-Zvířaty prohlížel motory. "Proč je těch motorů tolik?" Kzin si odfrkl. "Neříkej mi, že nějaký člověk může zapomenout na Kzinskou poučku."

"Ach tak," Bylo přirozené, že každý loutkař, který studoval kzinské nebo lidské dějiny, znal Kzinskou poučku: Reakční pohon je zbraň účinná v přímém poměru k jeho výkonnosti. Raketové motory zde byly k mírovým účelům a plazmové jako případná zbraň. "Teď už vím, kde ses naučil řídit plazmové loď."

"To je přece samozřejmé, že jsem prošel vojenským výcvikem."

"Pro případ další války s lidmi?"

"Mám ti předvést názornou ukázkou, Louisi?" "Budeš mít možnost," vložil se mezi ně loutkař. "Naši technické přírůbky řízení lodi kzinským parametrům. Chceš si ho prohlédnout, Mluvící?"

"Jo, mrknu se na něj. Taky budu potřebovat technické údaje, záznamy ze zkušebních letů a tak dále. Je hyperpohon standardního typu?"

"Ano. Žádné zkušební lety nebyly." Pro ně typické, pomyslel si Louis, když vykročili k přechodové komoře. Prostě si postavili loď a počkali s ní na nás. Nic jiného jim ani nezbyvalo. Žádný loutkař by se dobrovolně nestal zkušebním pilotem.

Kam se zas poděla Teela?

Už se chystal zakřičet, když se objevila na výstupním pentagramu. Znovu si hrála s přestupnými disky a loď ji vůbec nezajímala. Následovala je na palubu, ale stále se otáčela zpátky k loutkařskému městu za černým mořem.

Louis na ni počkal u vnitřního uzávěru přechodové komory. Chystal se ji vypeskovat za její neopatrnost. Jeden by si myslel, že když se člověk ztratí, vezme si z toho ponaučení.

Uzávěr se otevřel. Teela jen zářila. "Ach, Louisi, jsem tak ráda, že jsem nakonec letěla s vámi. To město - úžasná zábava!" Vzala jeho ruce do svých dlaní a pevně je stiskla, v očích nevýslovnou radost ze života. Její úsměv byl jako paprsek slunce.

Nemohl jí to udělat. "Bylo to fajn," přikývl a políbil ji. S rukou kolem jejího pasu, palcem sleduje úžlabinu jejích boků, přešel do pilotní kabiny.

Teď už si byl jistý. Teele Brownové se ještě nikdy nic zlého nepříhodovalo. Nikdy se nenaučila opatrnosti a nechápala, co je strach. První bolest pro ni bude strašlivým překvapením. Možná ji docela zničí.

Co si počne, když bude stát nad jeho mrtvolou? Bohové neochraňují blázny. Blázny ochraňují jen schopnější blázni.

Trup General Products č. 2 byl šest metrů široký a devadesát metrů dlouhý, na obou koncích zúžený.

Většina zařízení lodi se nacházela mimo trup - na tenkém, předimenzovaném křídle. Prostor pro posádku byl dost rozsáhlý na to, aby se do něj vešly tři obývací ložnice, dlouhá úzká chodba, řídicí kabina, řada skříněk plus kuchyně, autoošetřovny, recyklovače, baterie atd. Řídicí panel byl vybavený podle kzinského standardu a označený kzinskými znaky. Louis byl sice přesvědčen, že by v případě nouze mohl loď pilotovat, ale to by muselo dojít opravdu k vážné situaci.

Ve skřínkách byla uložena spousta výzkumného vybavení. Nic takového, na co by Louis mohl ukázat prstem a prohlásit: "To je zbraň." Ale dost z toho se jako zbraň dalo použít. Ležely tam čtyři vzdušné skútry a čtyři tryskové batohy (vznosný pás s katalytickými tryskami), testovače potravin, ampulky s dietními přísadami, lékařské soupravy, vzduchová čidla a filtry. Někdo si byl setsakramentsky jistý, že tahle loď někde přistane.

Vlastně proč ne? Bytosti tak mocné jako stavitelé prstence, a díky neznalosti hyperpohonu stejně tak izolované, neměly důvod nedovolit jim přistát. Možná právě s tím loutkáři počítali.

Na palubě nebylo nic, na co by Nessus nemohl ukázat a říct: "Tohle není zbraň. Vzali jsme to s sebou pro ten a ten účel."

Posádku tvořily tři civilizace, vlastně čtyři, pokud se muž a žena měli brát jako dva odlišné živočišné druhy, což byla představa, která kzinovi ani loutkářovi jistě nebyla cizí. (Co když byl Nessus a Nejzadnější stejného pohlaví? Proč by nemohlo loutkářů mládě vzejít ze spojení dvou samců a jedné neinteligentní samice?) Obyvatelé prstence tak mohli na

první pohled vidět, že různé inteligentní druhy spolu mohou dobře vycházet.

Ale příliš velké množství těch věcí - ruční laserové svítlny, omračovače - mohlo být jako zbraně použito.

Odstartovali pomocí nereakčních motorů, aby nepoškodili ostrov. O půl hodiny později už byli z dosahu slábnoucí gravitace loutkařské růžice. Teprve tehdy si Louis uvědomil, že kromě Nessa, který s nimi přiletěl, a kromě projekce Chirona, nezahledli na planetě jediného loutkaře.

Když přešli do hyperprostoru, Louis strávil hodinu a půl důkladnou prohlídkou předmětů ve skříních. Raději teď než pozdě, řekl si. Celý ten arzenál v něm vybudil pocit podivné předtuchy.

Bylo tam příliš mnoho zbraní a každá z nich měla dvojí použití. Laserové svítlny. Plazmové reakční motory. Když na závěr prvního dne prožitého v hyperprostoru uspořádali malou oslavu na počest pokřtění lodi, Louis navrhl, aby ji nazvali Lhář. Teela s Mluvicím, oba pod dojmem svých osobních pocitů, souhlasili. Nessus nic nenamítal.

Hyperprostorem se pohybovali týden a urazili něco přes dva světelné roky. Když vklouzli zpátky do Einsteinovského vesmíru, byli v soustavě hvězdy typu G2, Okroužkované hvězdy, hvězdy s prstencem. A ona podivná předtucha Louise neopouštěla.

Někdo si byl setsakramentsky jistý, že na tom prstenci přistanou.

Kapitola 8

PRSTENEC

Planety loutkařů putovaly mírně podsvětelnou rychlostí podél galaktického severu. Mluvící se v hyperprostoru stočil ke galaktickému jihu slunce G2. Když Lhář z hyperprostoru vypadl, zamířil velkou rychlostí přímo k Prstenci.

Hvězda G2 vypadala zatím jako zářící bílý bod. Připomínala Louisovi Slunce, jak ho vídal, když se vracel z vesmíru, tak jak vypadalo z okraje sluneční soustavy. Tato hvězda však měla jen nepatrnou auru. Byl to první pohled na Prstenec, který se Louisovi naskytl, a tak se mu měl navždy vrýt do paměti. Prstenec byl objekt, který bylo vidět z okraje soustavy pouhým okem.

Mluvící zapnul plazmové motory na plný výkon, vyklopil z křídla ploché tryskové disky, seřídil jejich osy se zádi a přidal jejich výkon k výkonu hlavních raket. Lhář nacouval do soustavy jako oslnivá zpomalující dvojhvězda s přetížením téměř dvě stě g.

Teela o tom nevěděla, protože jí to Louis neřekl. Nechtěl ji znepokojovat. Kdyby se vnitřní gravitace jen na okamžik přerušila, skončili by všichni jako rozšlápnutí švábi.

Umělá gravitace však fungovala s nevtrávnou dokonalostí. V kabině panovala pouze mírná gravitace loutkařského světa a nepřetržitě dunění plazmových motorů. Dunění k nim pronikalo jediným možným otvorem pro trubici s kabely, který nebyl širší než lidské stehno.

Kzin nechával loď průhlednou i v hyperprostoru. Široké zorné pole mu vyhovovalo a pohled na Slepou skvrnu hyperprostoru nevadil. Loď byla kromě kabin posádky stále průhledná a výsledný pohled byl natolik znepokojivý, že si na něj člověk musel chvíli zvykat.

Společná kabina, řídicí kabina, stěny, podlaha a strop lodě splývaly a nebyly ani tak průhledné jako neviditelné.

Zdánlivou prázdnotu přerušovaly úseky hmoty: Mluvící v řídicím křesle, kolem něj podkova zelenooranžových ukazatelů, neonově zářící obrysy průchodů mezi sekcemi, křesla kolem stolu v centrální kabině, neprůhledný blok jejich kajut na zádi a samozřejmě ploché trojúhelníky křídla. A všude kolem hvězdy. Vesmír se zdál být tak blízký... A nehybný, neboť hvězda s prstencem byla přímo za zádi, zakrytá neprůhlednými kajutami, a oni nemohli vidět, jak narůstá. Ve vzduchu byli cítit ozon a loutkáři. Nessus, který se měl třást hrůzou z rachotu dvou set g v uších, vypadal naprosto spokojeně a seděl společně s ostatními v hale.

"Určitě neznají hypervlnu, matematika jejich systému to vylučuje," uvažoval. "Hypervlna je generalizací hyperprostorové matematiky, a proto nemohou mít hyperpohon."

"Mohli objevit hypervlnu náhodou."

"Ne, Teelo, ale můžeme zkusit hypervlnová pásma, když nemáme nic důležitějšího na práci. Jen -"

"Další odporné čekání!" Teela vyběhla z kabiny. Louis pokrčením ramen odpověděl na loutkářův tázavý pohled.

Teela měla náladu pod psa. Týden v hyperprostoru ji natolik otrávil, že vyhlídka na další den a půl zpomalování a nečinnosti ji doháněla k šílenství. Co od Louise očekávala? Snad že dokáže změnit zákony fyziky?

"Musíme čekat," souhlasil z řídicí kabiny kzin. Asi mu uniklo emocionální zabarvení posledních Teeliných slov.

"Nemám žádné signály z hypervlny. Ručím za to, že obyvatelé Prstence se s námi nesnaží dorozumět žádnou známou formou hypervlny."

Navázání kontaktu byla zásadní otázka. Dokud se nespojí s obyvateli Prstence, bude jejich výprava zavánět pirátstvím. Dosud ale nic nenasvědčovalo tomu, že by si jejich přítomnosti někdo všiml.

"Přijímám ve všech pásmech," oznámil Mluvící. "Jestli se pokusí o spojení na elektromagnetických frekvencích, uslyšíme je."

"Ne, když zkusí něco jednoduššího," namítl Louis.

"To je pravda. Mnohé civilizace použily k hledání cizí inteligence pásmo studeného vodíku."

"Jako kdatlynové. Šikovně si vás našli."

"A my si je šikovně zotročili."

Kosmický rádiový příjem je plný hvězdného šumu. Příjemné ticho panuje pouze v pásmu 21 centimetrů vyčištěném nekonečnými krychlovými světelnými roky studeného mezihvězdného vodíku. Pásmo, které by si každá rozumná civilizace vybrala ke komunikaci s jinými civilizacemi. Lhářův výfukový vodík o teplotě novy případné spojení bohužel znemožňoval.

"Nezapomeň, že naše dráha nesmí protnout Prstenec," připomněl Nessus.

"Opakuješ se, Nesse. Já mám dobrou paměť."

"Obyvatelé Prstence musí vědět, že jim od nás nehrozí žádné nebezpečí. Věřím, že na to nezapomeneš."

"Jsi loutkař, a loutkaři přece nevěří nikomu a ničemu," řekl kzin.

"Jen klid," zabručel unaveně Louis a zamířil do své kabiny, aby se trochu vyspal. Třenice byly to poslední, co potřebovali.

Hodiny ubíhaly. Lhář pomalu padal k okroužkované hvězdě a zanechával za sebou dvojitou ohnivou stopu plazmových trysek.

Na loď nedopadl jediný komunikační paprsek. Buď si obyvatelé Prstence Lháře ještě nevšimli, anebo neměli komunikační lasery.

Většinu týdne stráveného v hyperprostoru pobýval Mluvicí s lidmi, Louis s Teslou si oblíbili kzinovu kajutu kvůli její poněkud vyšší gravitaci a holoprojekcím oranžovožluté džungle se starobylými pevnostmi. Také kvůli ostré a proměnlivé vůni cizího světa. Jejich kabina byla vyzdobená jen suchopárnými holoplakáty měst a mořských farem, pokrytých geneticky upravenými řasami. Kzinovi se líbila více než jim.

Jednou se dokonce pokusili v jeho kabině společně poobědvat, ale kzin žral jako vyhladovělý vlk a stěžoval si, že lidské jídlo smrdí jako spálené odpadky. Tak toho raději nechali.

Teela a Mluvicí teď seděli u jednoho konce stolu v centrální kabině a tiše rozmlouvali. Louis naslouchal tichu a vzdálenému dunění plazmových motorů.

Smířil se dávno s tím, že jeho život závisí na spolehlivosti systému udržujícího umělou gravitaci. Jeho soukromá jachta zvládla 30 g. Ta ale používala bezhlučné rakety. "Nesse," řekl do monotónního hukotu hořících sluncí.

"Ano, Louisi?"

"Víš o Slepé skvrně něco, co my nevíme?"

"Nerozumím tvé otázce."

"Hyperprostor tě děsí. A tohle... couvání vesmírem na sloupci ohně ne. Slepou ránu jste postavili vy, takže musíte o hyperprostoru vědět něco víc než my."

"Možná. Možná opravdu něco víme."

"Co? Pokud to ovšem není jedno z vašich drahocenných tajemství."

Teela s Mluvicím přestali rozmlouvat a poslouchali. Kzinovy uši, obvykle ukryté v prohlubni kožichu, byly nastražené jako dva průhledné růžové deštníčky.

"Uvědomujeme si, že v nás není nic nesmrtelného," řekl Nessus. "O vaši civilizaci nemluvíme, na to nemám právo. Ale v nás žádná nesmrtelná část není: naši vědci to zjistili už dávno. Bojíme se smrti, protože víme, že je definitivní."

"No a?"

"Ve Slepé skvrně mizí lodě. Žádný loutkař by se v hyperprostoru nepřiblížil k singularitě, ale lodě se přesto ztrácely, v dobách, kdy lodě ještě řídili piloti. Věřím našim technikům, kteří postavili Lháře. Proto věřím generátorům umělé gravitace. Určitě nás nezklamou. Ale Slepé skvrny se bojí dokonce i naši technici."

Následovala další noc na palubě lodi, pro Louise noc mizerného spánku a divokých snů. Za ní den, bShem kterého Teela a Louis zjistili, že už se na sebe nemůžou ani podívat. Teela se nebála. Louis měl dokonce obavy, že se nikdy bát nebude. Prostě se jen k smrti nudila.

Toho večera, v rozmezí půlhodiny, hvězda ozdobená prstencem majestátně vystoupila zpoza zádi za spacími kajutami. Byla malá, bílá, svítila slaběji než pozemské Slunce a hověla si v tenounké modré čelence.

Postavili se za kzinova záda a Mluvicí aktivizoval obrazovku teleskopu. Potom našel modrou linku vnitřního povrchu Prstence a zmáčkl přibližovací tlačítko...

Jedna otázka byla zodpovězena téměř okamžitě.

"Na kraji něco je," zvolal Louis.

"Zaměř na okraj," řekl Nessus.

Okraj Prstence zaplnil celou obrazovku. Byla tam stěna. Stěna postavená na sluneční straně Prstence. Viděli její černou vnější stranu obrácenou k vesmíru, rysující se na pozadí sluncem ozářeného modrého povrchu. Nízká okrajová zeď, ovšem nízká pouze ve srovnání se samotným Prstencem.

"Jestli má Prstencem milion a půl kilometru na šířku," počítal Louis, "potom musí být okrajová zeď asi patnáct set kilometrů vysoká. Takže tohle tam drží atmosféru."

"To stačí?"

"Mělo by, odstředivá síla má hodnotu asi jedno g. Trochu vzduchu možná během tisíciletí unikne přes okraj, ale ten lze snadno nahradit. Ke stavbě Prstence museli mít nějaký levný způsob transmutace - pár stárů za kilotunu - nemluvě o dalších věcech, které se zcela vymykají lidskému rozumu."

"Zajímalo by mě, jak to vypadá vevnitř."

Mluvicí se dotkl ovládací hvězdice a pohled se přesunul. Zvětšení nebylo zatím tak velké, aby mohli rozeznat detaily, přes obrazovku teleskopu proletěly modré a bílé skvrny, které rozmazaly ostrou hranu pronikavě modrého stínu...

Ukázal se opačný okraj. Obvodová stěna byla nakloněná směrem ven.

Nessus, který stál ve dveřích do řídicí kabiny, obě hlavy vystrčené nad kzinova ramena, přikázal: "Nastav maximální zvětšení."

Obraz se roztáhl.

"Hory," vydechla Teela. "Nádherné." Obvodová stěna byla nepravidelně ohlodaná jako skalisko a měla barvu pozemského měsíce. "Hory vysoké patnáct set kilometrů."

"Větší zvětšení už nedostanu. Musíme blíž."

"Nejdříve se pokusíme o kontakt," rozhodl loutkař. "Stojíme?"

Mluvící zkontroloval palubní počítač. "Blížíme se ke hvězdě rychlostí padesáti kilometrů za sekundu. Je to dost pomalu?"

"Ano. Začni vysílat."

Na Lháře stále ještě nedopadl jediný laserový paprsek.

Provéřit elektromagnetické záření bylo mnohem obtížnější. Rádiové vlny, infračervené záření, ultrafialové, rentgenové. Bylo třeba projít celé spektrum od pokojové teploty vyzařované odvrácenou stranou Prstence až po světelná kvanta mající tolik energie, že se štěpila na hmotu-antihmotové páry. Pásmo jednadvaceti centimetrů bylo prázdné. Podobně i jeho násobky a dělitele, tedy pásma často používaná jen proto, že vodíkové pásmo bylo tak notoricky známé. Když Mluvící všechno prověřil, nezbývalo mu než střílet naslepo.

Na křídle lodi se rozevřely velké komunikační podvěsy a Lhář začal vysílat rádiové poselství v pásmu vodíkové absorpce a dalších pásmech, zaplavoval postupně jeden úsek vnitřního povrchu Prstence za druhým laserovými světelnými paprsky na deseti různých frekvencích a jednotlivými zážehy plazmových motorů vysílal signály v Morseově interworldu.

"Autopilot si poradí s překladem každé zprávy," řekl Nessus. "Musíme předpokládat, že jejich počítače jsou přinejmenším stejně výkonné."

"Dokážou ty vaše lobotomizované počítače přeložit i úplné ticho?" zeptal se jedovatě Mluvící.

"Soustřed' vysílání na okraj Prstence. Jestli mají nějaké kosmoporty, tak tam Přistávat v jiném místě by bylo nebezpečné."

Mluvící-Se-Zvířaty zavrčel v jazyce Bohatýrů něco velmi nevybraného a rázně tím ukončil konverzaci. Nessus však nadále setrval na stejném místě, na kterém stál už celé hodiny, hlavy vystrčené nad kzinova ramena.

Za trupem Lháře čekala kostkovaná modravá stužka Prstence, pomalu plující oblohou.

"Chtěl jsi mi něco říct o Dysonových koulích," ozvala se Teela.

"A tys mi řekla, ať se jdu bodnout."

Louis našel popis Dysonových koulí v lodní knihovně. Jeho chyba spočívala v tom, že s tím hned běžel za Teelou, která si právě vykládala pasiáns.

"Tak mi o nich pověz teď," řekla smířlivě.

"Jdi se bodnout."

Čekala.

"Tak dobře," rezignoval Louis. Poslední hodinu strávil jalovým zíráním na Prstenec. Nudil se stejně jako ona.

"Chtěl jsem ti říct, že Prstenec je vlastně jakýsi kompromis, Konstruktérský kompromis mezi Dysonovou koulí a normální planetou.

Dyson byl jedním z prvních přirozených filozofů ještě před pásovou, možná dokonce před atomovou teorií. Tvrdil, že civilizace je limitovaná množstvím dostupné energie. Kdyby chtělo lidstvo využít všechnu dostupnou energii, muselo by kolem Slunce vybudovat kulovitou skořápku a zachytit každý paprsek slunečního světla.

Když se přestaneš na chvíli hihňat, tak to pochopíš. Země totiž zachycuje asi půl miliardy sluneční energie.

Kdybychom mohli využít všechnu jeho energii...

V té době to zas tak šílený nápad nebyl. Neexistoval ještě ani teoretický podklad pro lety nadsvětelnou rychlostí. A jestli si vzpomínáš, my sami jsme nikdy hyperpohon ne vynalezli. Nikdy bychom na něj nepřišli, a to ani náhodou, protože by nás nikdy ani nenapadlo provádět pokusy za hranicemi naší singularity. Předpokládej, že by loď Nezúčastněných na toho robota Spojených národů nikdy nenarazila. Předpokládej dál, že by se neprosadil Zákon o rodičovství. Co myslíš, jak dlouho by vystačil bilion lidských bytostí namačkaných na Zemi s jadernou energií? Když jejich nejrychlejším dopravním prostředkem byly rakety? Za sto let bychom vyčerpali z oceánů všechn vodík.

Ale Dysonova koule neslouží jen k zachycování solární energie.

Řekněme, že bude mít poloměr jedné astronomické jednotky. Jako stavební materiál bys použila všechny okolní planety, protože bys musela vyčistit celou soustavu. Vznikla by skořápka, dejme tomu z chromové oceli, o tloušťce několika metrů. Potom bys po celé skořápce rozestavěla gravitační generátory. Dostala bys povrchovou plochu miliardkrát větší, než je plocha Země. Bilion pozenšťanů by se po ní mohl toulat celý život a nepotkat živou duši."

Teela se konečně dostala ke slovu. "Gravitační generátory na to, aby to drželo pohromadě?"

"Ano, aby se koule nezbořila. Vnitřní plochu pokryješ zeminou -"

"A co kdyby se některý z generátorů pokazil?"

"Kdyby, kdyby. Došlo by ke katastrofě a miliarda lidí by spadla do Slunce. S nimi půda a celá atmosféra a k tomu tornádo, které by spolklo celou zeměkouli."

"To se mi nelíbí," prohlásila rezolutně Teela.

"Počkej, možná existuje způsob, jak zabezpečit stoprocentní spolehlivost gravitačních generátorů,"

"Ne, o to mi nejde. Nešlo by dívat se na hvězdy."

To Louise nenapadlo. "Na tom nezáleží. Smysl Dysonových koulí je v tom, že každá inteligentní civilizace je nakonec bude potřebovat. Technicky vyspělé civilizace potřebují stále více a více energie. Prstenec je kompromis mezi normální planetou a Dysonovou koulí. Má sice jen zlomek celkové plochy koule, a zachytí proto jen zlomek slunečního záření, ale jsou vidět hvězdy a nemusíš si dělat starosti s gravitačními generátory."

Z řídící kabiny se ozvalo vzteklé zavrčení. Mluvícího nadávka se rozlehla celou kabinou lodi. Teela se zachichotala.

"Jestli loutkaři uvažují stejně jako Dyson," pokračoval Louis, "tak si myslí, že v Magellanových mračnách najdou jeden prstenec vedle druhého."

"A proto jsme tady."

"Hrozně nerad bych sázel na loutkařovy myšlenkové pochody, ale kdybych musel, tak na tohle."

"Není divu, že jsi pořád vysedával v knihovně."

"To je nehoráznost!" zavřeštěl kzin. "Taková drzost! Oni nás úmyslně ignorují! Provokují nás k útoku!"

"Nepravděpodobné," řekl Nessus. "Jestli nemůžeš zachytit žádné rádiové signály, znamená to, že je neznají. Totéž platí o laserových paprscích."

"Neznají lasery, neznají rádio, neznají ani hypervlnu. Jak se potom dorozumívají? Telepaticky? Písemně? Nebo snad používají zrcadla?"

"Papoušky," napověděl Louis, nahlízející do dveří řídicí kabiny. "Obrovské papoušky, speciálně vyšlechtěné pro své objemné plíce. Jsou tak velcí, že nemohou létat. Sedí na vrcholcích kopců a vřeští na sebe."

Mluvíci se otočil a podíval se Louisovi přímo do očí. "Čtyři hodiny se snažím navázat kontakt. Čtyři hodiny mě obyvatelé toho zatraceného Prstence ignorují. Jejich nevšímavost ani nemůže být větší. Neuráčili se mě poctit jediným slovem. Svaly se mi třesou nedostatkem pohybu, kožich mám splepený, moje oči se odmítají zaostřit, je tady těsno, moje mikrovlnná trouba ohřívá všechno maso na špatnou teplotu a já ji nemůžu opravit. Nebýt tvé pomoci a tvých skvělých nápadů, Louisi, asi bych si zoufal."

"Že by přišli o všechny vymoženosti civilizace?" uvažoval Nessus. "Vzhledem k situaci by to bylo od nich dost hloupé."

"Třeba jsou všichni mrtví," zaprskal zuřivě Mluvíci. "To by bylo taky hloupé. A to, že nás nekontaktují, je taky hloupé. Přistaneme a zjistíme, co se děje."

Nessus vystrašeně zapískal. "Přistát na světě, který možná zahubil své domorodé obyvatelé? Jsi šílený?"

"Jak jinak se to dozvíme?"

"No ovšem!" vmísila se do hovoru Teela. "Přece jsme neletěli takovou dálku, abychom tady teď jen kroužili!"

"To nepřipustím! Mluvíci, zkoušej dál navázat kontakt s Prstencem!"

"S tím už jsem skončil."

"Tak začni znovu!"

"Ne!"

"Uklidni se, chlupáči," vložil se mezi ně diplomaticky Louis Wu. "Má pravdu, Nesse. Kdyby nám obyvatelé Prstence měli co říct, dávno bychom to věděli."

"Ale co můžeme dělat, než se pokoušet navázat spojení?"

"Pokračovat v tom, kvůli čemu jsme sem přiletěli. Dáme jim ještě trochu času na uvážení."

Loutkař zdráhavě souhlasil.

Pomalů se blížili k Prstenci.

Mluvíci nasměroval Lháře tak, aby proletěl podél vnějšího okraje. Ustoupil Nessovi, který se bál, že by obyvatelé Prstence mohli přelet napříč považovat za akt nepřátelství. Také tvrdil, že Lhářovy plazmové motory vypadají jako zbraně; tudíž se pohybovali jen pomocí pomocných raket.

Pouhým okem nebylo možné posoudit měřítko. Prstenec během posledních hodin změnil postavení, ovšem to se dělo tak pomalu, že při umělé lodní gravitaci, která kompenzovala veškeré výkyvy tlaku až do 30 g, nedokázalo jejich střední ucho nic zaregistrovat. Čas se nesnesitelně vlekl a nechybělo mnoho, aby si Louis, poprvé od chvíle co opustili Zemi, začal okusovat nehty.

Konečně se Lhář octnul v rovině s hranou Prstence. Mluvíci zastavil loď na oběžné dráze kolem slunce, a potom ji pomalu postrčil směrem k okraji Prstence.

Konečně zaznamenali nějaký pohyb.

Hrana Prstence vyrostla z tenké čáry v obrovskou, patnáct set kilometrů vysokou, černou stěnu. Stěna postrádala jakékoli stavební prvky. Vzhledem k rychlosti pohybu Prstence by je stejně přehlédli. Byla od nich nyní vzdálená 800 kilometrů, zakrývala čtvrtinu oblohy a uháněla kolem nich pekelnou rychlostí 1230 kilometrů za sekundu. Její konce se sbíhaly do dvou líbezných bodů, dvou bodů v nekonečnu na obou stranách vesmíru. A z obou těchto bodů stoupala vzhůru tenká, blankytně modrá čára.

Pohlédnout do úběžného bodu znamenalo vstoupit do jiného vesmíru, vesmíru skutečně přímých přímek, pravých úhlů a jiných geometrických abstrakcí. Louis se hypnotizovaný vpíjel očima do úběžného bodu. Jakého bodu, vstupního, nebo výstupního? Mizela v něm černá stěna, nebo se z něj vynořovala?

...až toho bodu v nekonečnu se na ně něco vyřítilo,

Ostrá římsa narůstající jako další abstrakce podél základny obvodové stěny. Na ní řada černých kol seřazených vertikálně nad sebou. Mířila přímo na Lháře, přímo na kobyliku Louisova nosu. Zavřel oči a rychle si zakryl rukama hlavu. Zaslechl něčí vyděšené zaskučení.

V tu chvíli měla přijít smrt. Když se tak nestalo, otevřel oči. Kruhy se jeden za druhým v nepřetržitém sledu míhaly kolem nich a on si uvědomil, že mají nanejvýš osmdesát kilometrů v průměru.

Nessus byl stočený do klubička. Teela se dlaněmi opírala o průhledný trup lodě a dychtivě zírala ven, Mluvíci-Se-Zvířaty seděl klidně na svém místě a sledoval řídicí pult. Asi uměl odhadovat vzdálenosti lépe než Louis. Nebo se přetvařoval. To zaskučení se mohlo vydrat i z jeho hrdla.

Nessus se rozvinul. Podíval se na vzdalující se kola, která se postupně zmenšovala a sbíhala zpátky k sobě. "Mluvíci, musíš srovnat rychlost s Prstencem. Udržuj nás na pozici, musíme to prozkoumat."

Odstředivá síla je iluze, projev zákona setrvačnosti. Realitou je dostředivá síla. Síla, která se projevuje v pravých úhlech k rychlostnímu vektoru hmoty. Hmota klade odpor a snaží se pohybovat po navykklé přímce.

Vzhledem ke své rychlosti a zákonu setrvačnosti měl Prstenec tendenci se roztrhnout. Bránila mu v tom jen jeho pevná konstrukce. Dostředivá síla Prstence působila na Prstenec samotný. Když Lhář srovnal rychlost na 1230 kilometrů za

sekundu, musel srovnat i tuto dostředivou sílu.

Mluvící to udělal. Lhář se nehybně vznášel u obvodové stěny, udržoval tah 0,992 g, zatímco jeho posádka zkoumala kosmoport.

Kosmoportem byla dlouhá, úzká římsa, tak úzká, že dokud se k ní Mluvící s Lhářem nepřiblížil, nebylo ji skoro vidět. Potom už byl široký dost, tak široký, že na něm naopak stěží postřehli dvě obrovská kosmická plavidla. Lodě měly tvar válce se zploštělým koncem, byly neznámé konstrukce, která však dostatečně jasně prozrazovala, že mají nukleární motory. Tyhle lodě mohly během letu doplňovat palivo, měly elektromagnetické sběrače mezihvězdného vodíku. Jedné z nich někdo vykuchal střeva a její obnažené vnitřnosti teď byly vydány na pospas vakuu.

V horní části neporušené lodi byla vidět okna, podle kterých mohli odhadnout celkovou velikost plavidla. V roztroušeném světle hvězd vypadala okna docela jako kapičky cukrové polevy na dortu. Tisíce oken. Ta loď byla opravdu velká.

A byla v ní tma. Stejně jako na celém kosmoportu. Možná že bytosti, které ho používaly, nepotřebovaly světlo ve "viditelných" frekvencích. Louis nicméně nabyl dojmu, že kosmoport je už dávno opuštěný.

"Nechápu, co mají znamenat ty kruhy," řekla Teela.

"Elektromagnetické dělo," odpověděl nepřítomně Louis. "Na odpalování lodí."

"Ne," řekl Nessus.

"He?"

"Dělo musí sloužit k zachytávání na přistání. Dokonce lze odvodit, jakou metodu používají. Loď musí naletět na oběžnou dráhu podél obvodové stěny. Není třeba se zatěžovat srovnáváním její rychlosti s rychlostí Prstence, ale jednoduše zůstane ve vzdálenosti čtyřiceti kilometrů od základny obvodové stěny. Prstenec se otáčí, spirály elektromagnetického děla loď nabere a srovnají zrychlení za ní. Skláním se před těmi, kteří Prstenec postavili. Loď se ani na okamžik nemusí přiblížit k Prstenci. Nemůže ho ohrozit."

"Ale ke startům to mohou používat taky."

"Ne. Všimni si toho zařízení vlevo..."

"Kruci!"

Ono "zařízení" bylo něco jako padací dveře, dost velké, aby pozřely kteroukoli z těch obřích lodí.

Ovšem. Startovací rychlost činila 1230 kilometrů za vteřinu, rychlost otáčení Prstence. Startovací zařízení fungovalo tak, že jednoduše vyklopilo loď do vesmírné prázdnoty. Pilot jen zapnul hlavní motory a bylo to. "Zdá se, že přístav je dávno opuštěný," řekl Mluvící. "Energetická aktivita?"

"Přístroje žádnou nezaznamenaly. Žádná nadměrně teplá místa, žádná větší elektromagnetická aktivita. Taky je možné, že senzory, které řídí lineární akcelérátor, vyžadují méně energie, než dokážeme zaznamenat."

"Co navrhuješ?"

"Je možné, že zařízení je dosud provozuschopné. Můžeme to vyzkoušet. Stačí, když se přiblížíme k ústí lineárního akcelérátoru a vletíme dovnitř." Nessus se stočil do klubička.

"To by nešlo," řekl Louis. "Celá ta věc se může zapnout na nějaký identifikační signál, který neznáme. Nebo to může reagovat výhradně na kovový trup. Kdyby nás to nezachytilo, mohli bychom zasáhnout některou spirálu, a to bychom tady nadělali hezkou paseku."

"Už jsem za podobných podmínek pilotoval, při válečné simulaci."

"Jak je to dlouho?"

"Možná už příliš. Na tom nesejde. Co navrhuješ ty?"

"Obhlédnout to odspodu," odpověděl Louis. V tu ránu byl Nessus rozvinutý.

Pohánění silou jednoho G viseli pod spodní stranou Prstence. "Světla," vyhrkl Nessus.

Reflektory měly dosah osm set kilometrů, ale i když jejich světlo dosáhlo na povrch spodní strany Prstence, zpátky se nevrátilo. Sloužily výhradně k přistávání.

"Ještě pořád tak důvěřuješ vašim technikům, Nesse?"

"Přiznávám, že tuto eventualitu měli předvídat."

"Udělám to za ně. Ovšem když mi dovolíš použít nukleární motory," řekl kzin.

"Souhlasím."

Mluvící zapnul všechny čtyři motory: dva velké, směřující dozadu, a dva menší, které sloužily jako nouzové brzdy, případně jako zbraně. Právě na nich otevřel Mluvící trysky na maximum. Vodík proudil z motorů příliš rychle a nestačil se spalovat, díky čemuž klesla teplota na tryskách, obvykle převyšující teplotu jádra novy, na povrchovou teplotu žlutého trpaslíka. Na odvrácenou stranu Prstence dopadly dva světelné kužele.

První fakt: spodní strana nebyla rovná. Celý povrch byl zbrzděný nekonečným mořem vypouklin a důlků.

"Myslela jsem si, že bude hladká," řekla Teela.

"Jenže je tvarovaná," řekl Louis. "Vsadím se, že všude tam, kde vidíme výduť, je na přivrácené straně moře. A tam, kde je promáčkлина, je na opačné straně hora."

Nejasné formace dostaly zřetelnější obrysy, teprve když se Mluvící s lodí přiblížil k povrchu. Lhář nyní majestátně vplul ve vzdálenosti osmi set kilometrů přes okraj Prstence do "vnitrozemí". Pod nimi ubíhalo moře vypouklin a zářezů, nepravidelné, a přece... oku lahodící.

Výletní čluny brázdlily dlouhá staletí povrch pozemského Měsíce podobným způsobem. Tady se naskýtal stejný pohled: krajina bez atmosféry, plná kráterů a štítů, ostrá hranice světla a stínu ve světle silných reflektorů, které ve výbavě výletních jachet na odvrácené straně Měsíce nemohly chybět. Jeden rozdíl tady ale přece jen byl. Na Měsíci, ať jste se nacházeli v jakékoli výšce, bylo vždycky vidět lunární horizont, ostrý a zubatý, rýsující se proti černému

vesmíru a jemně zakřivený.

Na horizontu Prstence nebylo vidět žádné zuby ani žádnou křivku. Tvořila jej totiž geometrická přímka, přímka nepředstavitelně vzdálená, stěží viditelná na černém pozadí vesmírné noci. Jak to může Mluvící vydržet? přemítal v duchu Louis. Hodinu za hodinou křížovat s Lhářem nad povrchem tohoto... gigantického artefaktu.

Louis si teprve teď začínal uvědomovat nestvůrné rozměry Prstence. A běhal mu z toho mráz po zádech.

Odtrhl pohled od děsivého horizontu a přenesl jej zpátky k osvětlené zóně pod nimi.

"Vypadá to, že všechna moře jsou řádově stejně velká," řekl Nessus.

"Viděla jsem i pár menších," nesouhlasila Teela. "A tamhle, podívejte, řeka. Co jiného to může být? Zato jsem neviděla ani jeden pořádný oceán."

Moří tam bylo skutečně dost, samozřejmě pokud se Louis ve svém předpokladu nemýlil a všechny výdutě kolem nich byly naplněny vodou. Přestože nebyly stejně velké, jejich rozmístění bylo dost pravidelné, takže žádná oblast na osvětleném povrchu nebyla bez vody, byly - "Ploché. Všechna moře mají ploché dno."

"Ano," přitakal Nessus.

"Takže víme, že mají jen mělká moře. To znamená, že obyvatelé Prstence nejsou mořské bytosti. Využívají jen horní vrstvu oceánu. Jako my."

"Všechna ta moře mají hrozně nepravidelný tvar," řekla Teela. "A členité pobřeží. Víš, co to znamená?"

"Zátoky. Spoustu zátok, které se dají využít."

"Takže obyvatelé Prstence jsou suchozemci, kteří se nebojí vody," řekl Nessus. "Jinak by nepotřebovali zátoky. Budou se vzhledově podobat lidem. Kzinové vodu nesnášejí a my máme strach z utonutí."

Co všechno se člověk o světě nedozví, napadlo Louise, když se na něj dívá zespod. Jednou napíše monografii na téma...

"To musí být příjemné, vyřezat si svět podle svých představ," řekla Teela.

"Tvůj se ti už nelíbí?"

"Víš, jak to myslím."

Louis měl rád překvapení. Moc, nadvláda - to mu nic neřikalo. Nepatřil ani mezi kreativní jedince; dával přednost tomu, věci nacházet, ne je vytvářet.

Všiml si něčeho v dálce. Mnohem rozsáhlejší výdut'..., vyčnívající ploutev, obrovská černá masa ozářená světlem plazmových motorů, stovky tisíc čtverečních kilometrů velká.

Pokud to ostatní byla moře, potom byl toto oceán, král všech oceánů. Rozprostíral se všude kolem nich; a jeho dno nebylo ploché. Vypadal jako topografická mapa Pacifiku: hřebeny a údolí, měřtiny a příkopy, vrcholky tak vysoké, že to musely být ostrovy.

"Chtěli si uchovat původní mořský život," hádala Teela. "Proto potřebovali jeden hluboký oceán. Ta ploutev musí fungovat jako chladič - aby hlubiny oceánu byly stále studené."

Oceánu, který sice nebyl dost hluboký, ale zato byl dost široký, aby pohltil celou Zemi.

"To by stačilo," prohlásil najednou kzin. "Je čas se podívat na vnitřní stranu."

"Nejprve je třeba provést nezbytná měření. Má Prstenec skutečně kruhový tvar? Stačí nepatrná odchylka a všechna atmosféra unikne do kosmu."

"Že má Prstenec atmosféru, přece víme. Jestli tam jsou nějaké odchylky, to se dozvíme z rozmístění vodních ploch."

"Dobře," ustoupil Nessus. "Ale nejdřív se zaletíme podívat na vzdálenější okraj."

Uviděli závrtý po dopadech meteoritů. Nebylo jich mnoho, ale byly tam. Představa, že stavitelé Prstence tak ledabyle vyčistili svoji soustavu, byla pro Louise zárážející a úsměvná zároveň. Ne, to není možné, ty meteority musely přiletět odjinud - z hvězd. Ve světle plazmových motorů se mihl kónický kráter a na jeho dně Louis zahlédl něco lesklého.

Musela to být "podlaha" Prstence. Látka tak hustá, že zachycovala čtyřicet procent neutronů, a podle všeho také neobyčejně pevná. Na ní hlína, moře, města, a nakonec vzduch. Pod ní porézní materiál, něco jako pěnoplast, jehož úkolem bylo ztlumit náraz meteoritu. Většina meteoritů se v hrubé, pěnovité vrstvě stačila vypařit, ale několik jich proniklo tak daleko, že po sobě zanechaly kónické otvory s lesklým dnem.

V dálce, skoro až za nekonečně jemnou křivkou Prstence, postřehly Louisovy oči malý důlek. To musí být macek, napadlo ho v duchu, když je vidět na takovou dálku.

Ostatní členy expedice však na důlek po meteoritu neupozornil. Jeho oči a mysl přece jen ještě nebyly zvyklé na rozměry Prstence.

Kapitola 9

OBDELNÍK NOCI

Zpoza rovného, černého okraje Prstence vysvitlo zářící žluté slunce. Nechráněným okem na něj mohl Louis pohlédnout, teprve když Mluvící zapnul polarizátor kabiny, Okraj disku slunce zakrýval stín. Obdélník noci.

"Musíme být opatrní," nabádal Nessus. "Jestli srovnáme s Prstencem rychlost a zůstaneme viset nad vnitřním povrchem, určitě na nás zaútočí."

Mluvící místo odpovědi zavrčel. Po tolika hodinách strávených za podkovou řídicího panelu už na něj musela doléhat únava. "Čím by na nás asi tak zaútočili, když tady nemají ani fungující rozhlasovou stanici?"

"Můžeme jen hádat, na jakém principu funguje jejich komunikace. Možná používají telepatii, možná vibrace podlahy Prstence, nebo drátový přenos elektrické energie. A stejně tak nevíme nic o jejich vojenské technice. Jestli zůstaneme viset nad povrchem, budeme pro ně představovat vážnou hrozbu a oni proti nám použijí takové zbraně, jakými disponují."

Louis souhlasně přikývl. Opatrnost mu sice nebyla vrozená a Prstenec byl navíc obrovským soustem pro jeho

zvědavost, ale loutkař měl nepochybně pravdu.

Jestli proletí nad vnitřním povrchem, stane se z nich potenciální meteorit. A to hodně velký. Taková hmota představovala i při orbitální rychlosti pekelné nebezpečí; jediné olíznutí horních vrstev atmosféry a už sviští rychlostí několika stovek kilometrů za vteřinu k zemi. Kdyby letěli rychleji, než je orbitální rychlost Prstence, nechávající se motory unášet po zakřivené dráze, představovali by nebezpečí, možná ne tak bezprostřední, zato mnohem větší. V případě havárie by "odstředivá síla" mrštila loď přímo na obydlenou oblast. Dalo se očekávat, že obyvatelé Prstence neberou meteority na lehkou váhu. Ne, když jim jediný otvor v podlaze může vysát všechnu dýchatelnou atmosféru. Mluvíci se otočil od řidičeho pultu. Jeho oči se dívaly přímo mezi loutkářovy ploché hlavy. "Tvoje rozkazy?"

"Nejdřív musíš zpomalit na orbitální rychlost."

"Potom?"

"Nabrat rychlost ke slunci. Zatímco se pod námi bude vzdalovat obyvatelný povrch Prstence, my budeme mít možnost ho částečně prozkoumat. Naším hlavním cílem ale budou černé čtyřúhelníky kolem slunce."

"To je zbytečná a ponížující opatrnost. Ty černé obdélníky nás přece vůbec nezajímají!"

Krucí! zaklel Louis v duchu. Nestačí, že je unavený a hladový, teď aby ještě dělal dvěma mimozenšťanům smířčího soudce. Už příliš dlouho se nikdo z nich pořádně nevyspal a nenajedl. A jestli je unavený on, co teprve kzin. Není divu, že reaguje tak podrážděně.

"Ale zajímají, a jak," říkal loutkař. "Jejich povrch zachycuje více slunečního světla než samotný Prstenec. Mohou to být ideální termoelektrické generátory."

Kzin zavřel něco jedovatého v jazyce Bohatýrů, ale jeho odpověď v interworldu byla skoro až absurdně klidná. "To nedává smysl. Proč se máme zajímat o energetické zdroje Prstence? A i kdyby, stačí přece přistát, najít nějakého domorodce a zeptat se na to jeho."

"O přistání odmítám uvažovat."

"Máš pochybnosti o mých schopnostech coby pilota této lodě?"

"Máš pochybnosti o mých schopnostech coby velitele této výpravy?"

"Když už o tom mluvíš -"

"Nezapomínej, že mám tasp. O tom, jak se naloží se Slepou ránou a s Kvantem II, rozhoduji já. Já jsem na téhle lodi Nejzadnější. Pamatuj si, že -"

"Tak dost!" ozval se Louis.

Oba k němu otočili hlavy.

"Proč se hádáte a předbíháte události? Stačí přece na čtverce namířit teleskopy, a hned budete mít více faktů, abyste je mohli jeden druhému otlouct o hlavu. O to vám přece jde, nebo ne?"

Nessovy hlavy se na sebe zblízka zadívaly. Kzin zatáhl drápy.

"Vzato zcela pragmaticky, jsme všichni utahaní, hladoví, nervózní. Koho baví hádat se s prázdným žaludkem? Mě ne, takže si na hodinku nasadím spací čelenku. A vám doporučuji udělat totéž."

"Konečně uvidíme vnitřní stranu a ty si to hodláš nechat ujít?" zeptala se užasle Teela.

"Stačí, když se to dozvím od tebe," řekl a odešel.

Probudil se vyhladovělý a malátný. Hlad, který ho vymanil z měkké náruče spacího pole, byl natolik silný, že před odchodem z kabiny ještě vymámlil z jídelního automatu svačinu, a teprve potom, s jídlem v ruce, se odebral na můstek.

"Tak jak?"

"Všechno jsi zmeškal," odpověděla mu přes čtecí obrazovku Teela. "Otrokářské lodě, démoni, draci, masožravý kosmický pyl, všechno se to na nás vrhlo najednou. Mluvíci s nimi musel bojovat holýma rukama. Líbilo by se ti to."

"Nesse?"

"Dohodli jsme se s Mluvicím, že se přesuneme k čtyř-úhelníkům kolem slunce," odpověděl mu z pilotní kabiny loutkař.

"Mluvíci spí. Za chvíli budeme ve volném vesmíru."

"Nějaké novinky?"

"Ano, a dost zajímavé. Pojď se podívat."

Loutkař se dotkl ovládání obrazovky teleskopu. Někde se musel naučit kzinskou symboliku.

Pohled, který se na obrazovce objevil, připomínal Zemi viděnou z ptačí perspektivy. Hory, jezera, údolí, řeky, velká holá místa, která vypadala jako pouště.

"Poušť?"

"Vypadá to tak. Mluvíci provedl spektrální analýzu teploty a vlhkosti. Čím dál více faktů nasvědčuje tomu, že obyvatelstvo Prstence přišlo, alespoň částečně, o vymoženosti civilizace. Proč jinak by někdo potřeboval pouště? Na opačné straně Prstence jsme našli další hluboký oceán, stejně velký jako tento. Spektrální analýza potvrdila, že je slaný. Konstrukteři Prstence považovali zjevně za nezbytné tak obrovskou vodní masu kompenzovat."

Louis si ukousl další sousto.

"Tvůj návrh se ukázal jako velmi prozíravý," pokračoval Nessus. "Budeš asi lepší diplomat než já a Mluvíci, přestože my jsme byli pro tento účel vyškoleni. Když jsme obrátili teleskop na černé obdélníky kolem slunce, Mluvíci okamžitě změnil názor."

"Ale? Pročpak?"

"Zjistili jsme něco zvláštního. Pohybují se rychlostí značně větší, než je orbitální rychlost Prstence." Louis zapomněl polknout.

"Není to vůbec tak nemožné, jak to vypadá," dodal loutkař. "Obdélníky mohou udržovat stabilní eliptickou dráhu.

Nemusí obíhat kolem slunce po kružnici."

Louisovi se přece jen podařilo polknout. "To je ale šílené! Znamenalo by to proměnlivou délku dne!"

"Napadlo nás, že tak chtějí odlišit léto od zimy tím, že se noci budou postupně prodlužovat," řekla Teela. "Ale nedává to smysl."

"To tedy nedává. Jejich oběh trvá necelý měsíc. Na co je někomu rok, který tvá tři týdny?"

"Takže chápeš," ujal se znovu slova Nessus. "Tuhle nepatrnou anomálii jsme z naší soustavy odhalit nemohli. Co ji asi způsobuje? Že by v blízkosti slunce docházelo k výjimečnému nárůstu gravitace, vyžadujícímu vyšší orbitální rychlost? Ať je tomu jakkoli, ty objekty si zaslouží, abychom se na ně podívali zblízka."

Běh času označoval ostrý okraj černého obdélníku postupující po disku slunce.

Krátce nato vyšel z kabiny Mluvící, prohodil pár zdvořilostních Mží s lidmi v centrální kabině a vystřídal Nessa u řízení. Dlouho tam nepobyl. Když se znovu objevil ve dveřích, nevydal žádný zvuk, který by věstil blížící se bouři, ale Louis si všiml, že loutkař pomalu ustupuje před kzinovým vražedným pohledem. Mluvící byl připraven zabít.

"Okay," povzdychl si rezignovaně Louis. "V čem je problém tentokrát?"

"Tenhle požírač listí," zachřel kzin. Vztek mu nedovolil pokračovat. Začal znovu. "Tenhle schizofrenik, tenhle velitel-ze-zadku nás, zatímco jsem spal, navedl na trajektorii pro minimální spotřebu paliva. Potrvá čtyři měsíce, než se doplahočíme k pásu obdélníků." Kzin ze sebe začal chrlit další nadávky v jazyce Bohatýrů.

"Ty sám jsi nás na ni navedl," zaprotestoval chabě loutkař.

"Chtěl jsem pomalu vystoupat od Prstence, abychom si mohli dobře prohlédnout jeho povrch," řekl zvýšeným hlasem kzin. "Potom stačilo nabrat rychlost přímo k černým obdélníkům. Za pár hodin bychom tam byli, ne za čtyři měsíce!"

"Nemusíš tak křičet. Kdybychom nabrali rychlost směrem k obdélníkům, naše trajektorie by se křížila s Prstencem. A tomu se já chci vyhnout."

"Tak ať zamíří ke slunci," řekla Teela.

Všichni přítomní se k ní otočili.

"Jestli mají obyvatelé Prstence strach z toho, že na ně spadneme," vysvětlovala trpělivě Teela, "tak nás nejspíš celou dobu sledují. No, ale když naše předpokládaná dráha protne slunce, tak pro ně nejsme nebezpeční. Chápete?"

"To by šlo," zamručel Mluvící.

"Pilot jsi ty," řekl rozechvěle loutkař. "Dělej, jak myslíš, ale nezapomeň -"

"Nemám v úmyslu proletět sluncem, bez obav. V pravý čas přejdu na orbitu souběžnou s obdélníky," uklidnil ho kzin a vycouval zpátky k řízení, A vycouvat není pro kzinu nic snadného.

Za okamžik už byla loď natočená souběžně s Prstencem. Potom se dlouho nic nedělo; kzin, poslušen rozkazů loutkaře, používal k manévrování jen pomocné rakety. Potom vypnul motory a nechal loď padat ke slunci. Nakonec obrátil před ve směru letu a začal zvyšovat rychlost.

Z Prstence se stala široká modrá stužka, zčeřená vlnkami a chuchvalci nápadně bílých mračen. Vzdařovala se, Mluvící měl naspěch.

Louis objednal dvě baňky moka kávy. Jednu podal Teele,

Dovedl kzinův hněv pochopit. Prstencem ho děsil. Byl přesvědčený, že přistání je nevyhnutelné, a zoufale se snažil, aby to měl co nejrychleji za sebou..., dříve než ztratí odvahu.

Kzin se po chvíli vrátil do centrální kabiny. "Za čtrnáct hodin se dostaneme na oběžnou dráhu těch černých věcí. Něco ti řeknu, Nesse. My, bojovníci Patriarchátu, se od mla učíme trpělivostí, ale vy kytkožrouti, vy máte trpělivost mrtvol."

"Stáčíme se," zvolal Louis a znepokojeně se zdvihl ze židle. Před lodí se odchýlila od slunce.

Nessus zavřeštěl a přeskočil celou kabinu. Když se Lhář rozsvítil jako nějaká gigantická výbojka, byl ještě ve vzduchu. Loď se naklonila.

Diskontinuita.

Loď se naklonila, jako kdyby ani nebyli v kosmu, ale na moři, Louis se stačil zachytit opěradla křesla; Teela s nepochopitelnou přesností dopadla do vlastního křesla; stočená kulička loutkaře narazila do stěny. To všechno za ostrého, nafialovělého světla. Tma, která je vzápětí nato zahálila, trvala jen okamžik, aby ji opět vystřídalo rozptýlené světlo barvy ultrafialové zářivky. Přicházelo zvenčí. Bylo všude.

Mluvící zřejmě navedl Lháře na kurz, a pak přepnul na automatické řízení, přemýšlel chvatně Louis. Autopilot po něm kurz překontroloval a dospěl k názoru, že hvězda je meteor, meteor dost velký na to, aby byl nebezpečný, a učinil příslušná opatření, aby se mu vyhnul.

Gravitace kabiny se ustálila. Louis se posbíral ze země. Nic se mu nestalo. Teele viditelně také ne. Stála u stěny a hleděla fialovou září směrem k přidi.

"Polovina panelu mi nefunguje," oznámil Mluvící.

"Nemá proč," řekla Teela. "Křídlo je fuč."

"Cože?"

"Křídlo je fuč."

Bylo to tak. Plus všechno, co na něj bylo napojené: pomocné rakety, nukleární agregáty, komunikační podvěsy, přistávací systém. Trup byl dočista holý. Z Lháře zůstalo jen to, co chránil trup General Products.

"Někdo po nás střílil," prohlásil zlověstně Mluvící. "A stříli dál, pravděpodobně paprsky X. Tato loď se nachází ve válečném stavu. Přebírám velení."

Klubíčko, které bývalo Nessem, neprotestovalo. Louis si k němu klekl a jemně ho začal prohmatávat.

"Kruci, copak jsem nějaký ufo doktor? Nemám ponětí, co mu je."

"Je jen vyděšený. Snaží se ukrýt ve vlastním břiše. Zapásejte ho a nechte ho tak."

Louise ani moc nepřekvapilo, jak poslušně vykonává kzinovy rozkazy. Měl za sebou silný šok. Ještě před chvílí letěl v kosmické lodi, teď to byla jen skleněná jehla padající ke slunci.

Uložili loutkaře do skořepinového křesla a zajistili ho. "Proti nám stojí nepřátelská civilizace," řekl kzin. "X-lasery jsou v celém vesmíru považovány za útočnou zbraň. Nebýt našeho nezranitelného trupu, byli bychom mrtví."

"Muselo se zapnout Slaverovo pole. Kdoví jak dlouho jsme byli ve stázi," řekl Louis.

"Ne víc než pár vteřin," řekla Teela. "To fialové světlo musí být fluorescenční kovová mlha z našeho křídla."

"Anihilovaného jejich laserem. Ano. Už se rozptyluje." Byla to pravda, světlo začínalo slábnout.

"Naše automatika je bohužel zaměřená jen na obranu. Co jiného byste taky od loutkařů mohli čekat!" vztekal se Mluvící. "Vždyť i plazmové motory jsme měli na křídle. A nepřítel po nás stále střílí! Ale já jim ještě ukážu, co to znamená zaútočit na kzin!"

"Hodláš jim udělit lekci?"

Louisův sarkasmus Mluvícímu unikl. "O tom nepochybuj."

"A čím?" vybuchl Louis. "Víš, co nám zbylo? Hyperpohon a životní systém, to nám zbylo! Vždyť nemáme ani pár polohovacích trysek. Nejsi tak trochu megaloman, když si myslíš, že se s tímhle vrakem dá vést válka!"

"Přesně tak uvažuje náš nepřítel! Jenže neví -"

"Jaký nepřítel pořád?"

"- že zaútočit na kzin -"

"Vždyť je to automat, ty hlavo zabedněná! Nepřítel by po nás začal střílet, hned jak bychom se dostali na dostřel!"

"Taky jsem se divil, na co čekají."

"Jací oni! Roboti! Lasery na odstřelování meteoritů. Naprogramované, aby sestřelily všechno, co může zasáhnout Prstenec. Jakmile naše trajektorie protla Prstenec, prásk! Lasery!"

"To... to je možné." Kzin začal odpojovat všechny nečinné indikátory na řídicím panelu. "Ale já doufám, že se mylím."

"Bodejt'. Měl bys to na koho svěst."

"Ne, věděl bych, že náš kurz neprotnul Prstenec." Kzin stačil mezitím odpojit polovinu řídicího panelu. "Máme vysokou rychlost, díky které se dostaneme ven ze soustavy, mimo dosah místní singularity, kde budeme moci použít hyperpohon a vrátit se k loutkařské flotile. Nejdřív ale musíme minout Prstenec."

Tak daleko Louis neuvažoval. "Měl jsi naspěch, co?" opáčil trpce.

"Aspoň víme, že mineme slunce. Automatika by po nás nevystřelila, pokud bychom se neměli zhoupnout kolem slunce."

"Střílí po nás dál," hlásila Teela. "Hvězdy sice vidím, ale to světlo je kolem nás pořád. To znamená, že stále míříme na povrch Prstence, je to tak?"

"Jestli jsou ty lasery řízené automaticky, tak jo."

"Zabijeme se, když dopadneme na Prstenec?"

"Zeptej se Nessa. Lhář je loutkařský výrobek. Jestli ho ovšem dokážeš rozbalit,"

Kzin si znechuceně odfrkl. Stačil mezitím odpojit většinu ukazatelů a na řídicím panelu nyní žalostně plápolalo několik zbylých světel, indukujících sekce, o které nepřišli.

Teela Brownová se sklonila k loutkaři stočenému do klubička pod jemnou bezpečnostní sítí jeho skořepinového křesla.

Navzdory Louisovým předpovědím nejevila Teela od počátku laserového útoku žádné známky paniky. Položila ruce na loutkařovy šije a jemně ho začala vískat ve hřivě, tak jak to viděla dělat Louise.

"No tak, vylez, nebuď takový strašpytel," domlouvala vyděšenému Nessovi. "Vystrč hlavu, no tak. Přijdeš o to nejlepší, uvidíš!"

O dvanáct hodin později se Nessus stále ještě nacházel ve stavu katatonie.

"Když se ho snažím uklidnit, stáhne se ještě pevněji!" Teela neměla daleko k slzám. Odešli se najíst do kabiny, ale dívka neměla na jídlo ani pomyslení. "Určitě něco dělám špatně, Louisi, Vím to."

"Pořád mluvíš o tom, jak je to všechno vzrušující. Nessus ale o vzrušení vůbec nestojí," vysvětloval Louis, "Zapomeň na to. Zatím se nic neděje. Až ho budeme potřebovat, rozbalí se sám, třeba jen proto, aby si zachránil kůži. Do té doby ať si klidně schovává hlavy v klíně."

Teela nejistými kroky přecházela po kabině. Ještě stále si docela nepřivykla na rozdíl mezi pozemskou a lodní gravitací. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale potom si to rozmyslela a namísto toho vyhrkla: "Bojíš se?"

"To víš, že jo."

"Myslela jsem si to," přikývla a pochodovala dál. Po chvíli se zeptala: "Jak to, že Mluvící se nebojí?"

Kzin od začátku útoku pořád něco dělal: katalogizoval výzbroj, primitivními trigonometrickými výpočty se snažil vypočítat jejich kurz a hlasem nepřipouštějícím námitky tu a tam vydával stručné a jasné rozkazy.

"Já si myslím, že je vyděšený k smrti; Vzpomínáš si, jak reagoval, když uviděl loutkařské planety? Má strach, ale nikdy nedopustí, aby to Nessus poznal."

Zakroutila hlavou. "Nerozumím tomu. Vůbec tomu nerozumím! Proč se všichni bojí, jen já ne?"

Láska a lítost sevřely Louisovo srdce bolestí tak dávnou, tak hluboko zasutou ve vzpomínkách, že mu připadala skoro neznámá. Jsem tady nový, já jediný to nevím! "Nessus měl částečně pravdu," pokusil se jí to vysvětlit. "Nikdy se ti nic zlého nestalo, nemám pravdu? Máš příliš velké štěstí, aby tě potkalo něco zlého. My se bojíme, ale ty to nechápeš, protože se ti nikdy nic zlého nepříhodilo."

"To je šílenství. Ano, nikdy jsem si nic nezlomila, ale to přece není žádná parapsychologická veličina!"

"Ne, štěstí skutečně není žádná parapsychologická veličina. Štěstí je statistika, a ty jsi živoucím vyjádřením

matematické šťastné náhody, Bylo by divné, kdyby Nessus ze čtyřiceti třech miliard lidí v celém známém vesmíru nenašel někoho, jako jsi ty. Chápeš, co udělal?

Vybral si skupinu lidí, kteří byli přímými potomky výherců Loterie na život. On tvrdí, že jich jsou tisíce, ale já se vsadím, že kdyby nenašel to, co hledal, rozšířil by vyber i na ty ostatní, jejichž předkové patřili mezi výherce Loterie. To by znamenalo desítky milionů lidí..."

"Ale co vlastně hledal?"

"Přece tebe. Vzal si těch svých pár tisíc a postupně eliminoval všechny méně šťastné. Ten si zlomil ve třinácti prst, Ta měla problémy s dospíváním. Ta zase uhry. Ten se vždycky zaplete do nějaké rvačky a dostane přes hubu. Tenhle přes hubu sice nedostane, ale prohraje u soudu. Ten si zase pouštěl modely raket, dokud si ne-upálil nehet. Tamta zase prohrává v ruletě... Chápeš? Ty jsi jediná, která vždycky jen vyhrávala. Ta, které chleba nikdy nespadne namazanou stranou na žera."

Teela se zatvářila zamyšleně. "Takže jde o pravděpodobnost. Ale Louisi, já v ruletě vždycky nevyhrávám."

"Ale nikdy neprohraješ tolik, abys z toho musela být smutná."

"No... to ne."

"A o to Nessovi šlo."

"Takže ty tvrdíš, že jsem něco jako monstrum."

"Ale houby monstrum! Nic. takového. Nessus postupně eliminoval všechny kandidáty, až jsi mu zbyla ty. Je přesvědčený, že objevil nějaký základní princip. Ale všechno, co ve skutečnosti našel, je opačný konec křivky. Teorie pravděpodobnosti říká, že existuješ. Říká taky, že až si přišť hodíš minci, tvoje vyhlídky na vítězství budou stejné jako moje: jedna k jedné, protože madam Štěstěna nemá ani za nehet paměti."

Teela klesla do křesla. "Jako talisman jsem se teda moc nepředvedla. Chudák Nessus. Zklamala jsem ho."

"Dobře mu tak."

Vkoutcích úst jí zaškubalo. "Můžeme to vyzkoušet."

"Co?"

"Objednej topinku. Házíš první."

Obdélník noci byl černější než ta nejčernější barva, jakou při složitých a nákladných pokusech s černými tělesy předváděli středoškolští pedagogové. Jeden jeho roh v ostrém úhlu zasahoval do modré linie Prstence. Zářez sloužil jako vodítko, podle kterého si vnímavé oko mohlo dokreslit zbytek - zkosený obdélník kosmické prázdnoty, v níž, na rozdíl od zbytku oblohy, zcela chyběly hvězdy.

Louis měl na očích vypouklé brýle z materiálu, který v místech vertikálního dopadu přílišného množství světla matněl. Polarizace kabiny už nedostačovala. Mluvící, který v řídící kabině řídil to, co k řízení zbývalo, je měl na očích také. Našli i dvě samostatná skla s krátkou gumičkou a společnými silami je nasadili Nessovi na hlavy.

Devatenáct milionů kilometrů vzdálené slunce vypadalo za Louisovými skly jako široký černý disk s ohnivou aureolou. Všechno páliło. Klimatizace jela na nejvyšší obrátky.

Teela zapadla do kabiny a rychle za sebou zavřela dveře. Když vyšla ven, měla brýle i ona. Usedla vedle Louise.

Obdélník se změnil na obrovské prázdno. Bylo to, jako když přejedete hadrem tabuli s bílými tečkami.

Kvílení klimatizačního agregátu zabraňovalo jakémukoli hovoru.

Jakým způsobem se zbavuje tepla, když teplota venku daleko převyšuje teplotu uvnitř lodi? Nezbavuje, domyslel si Louis. Někde v klimatizačním okruhu se nachází bod o teplotě slunce, a ta teplota s každou vteřinou narůstá.

Další důvod k obavám. Černá nicota se zvětšovala.

Byla to právě její velikost, která budila zdání, že se přibližuje jen zvolna. Černý obdélník byl široký přibližně jako slunce, přes jeden a půl milionu kilometrů, zato dlouhý byl čtyři miliony kilometrů. V jediném okamžiku narostl do obludných rozměrů. Jeho okraj zakryl slunce a nastala noc.

Obdélník noci zakrýval polovinu vesmíru. Jeho okraje, černé na černém pozadí vesmírné noci, byly nekonečně vzdálené, neviditelné.

Část lodi za sekci s kabinami byla rozpálená do běla. Klimatizační agregát se zbavoval nahromaděného odpadního tepla. Louis pokrčil rameny a obrátil se zpátky k černému obdélníku.

Kvílení klimatizace najednou ustalo. Zůstalo po něm jen zvonění v uších.

"Tak...", řekla nejistě Teela.

Mluvící vyšel z pilotní kabiny. "Smůla, že z teleskopu zůstala jen obrazovka. Mohl by nám teď odpovědět na spoustu otázek."

"Například?" zakřičel Louis,

"Například proč se obdélníky pohybují vyšší než orbitální rychlostí. Slouží skutečně jako generátory energie? Co je drží přivázené ke slunci? Všechny kytko-žroutovy otázky mohly být zodpovězeny, jen kdyby bylo obrazovku teleskopu na co napojit."

"Zasáhneme slunce?"

"Ovšemže ne. O tom už jsme mluvili. Asi půl hodiny ještě budeme za obdélníky. Potom, o hodinu později, proletíme mezi následujícím obdélníkem a sluncem. A když se udělá moc velké horko, můžeme aktivovat stázové pole."

Obklíčilo je ohlušující ticho. Obdélník noci se proměnil na beztvárovou oblast černého prázdna bez hranic. Z absolutní černě lidské oko žádnou informaci získat nedokáže.

Po chvilce se ukázalo slunce a v kabině se znovu rozeznělo kvílení klimatizace.

Louis se zadíval do prostora před nimi. Jeho oči postřehly další černý obdélník. Díval se, jak se blíží, když tu blesk udeřil znovu.

Alespoň to jako blesk vypadalo. Udeřil bez varování, potom nastala opět chvíle děsivě oslepujícího světla fialově bílého zbarvení. Loď se pohnula -

Diskontinuita.

- a světlo zmizelo. Louis si oběma ukazováčky zajel pod brýle, aby si promnul oslepené oči.

"Co to bylo?" vykřikla užasle Teela.

Louisovi se pomalu vrátil zrak. Uviděl, že Nessus má jednu hlavu vystrčenou, Mluvicí něco kutí u skříněk a Teela na něho civí. Ne, necivěla na něj, ale někam do zadu. Otočil se.

Ze slunce se stal černý disk, menší než prve, olemovaný žlutobílým plamenem. Za dobu, kterou strávili ve stázi, se znatelně zmenšilo. Znamenalo to, že stáze musela trvat několik hodin. Kvílení klimatizace přešlo ve znervózňující pištění.

Venku hořelo ještě něco.

Černá, tenká nit světélkující fialově bílou září. Nekonečná. Jeden její konec mizel v černém štítu slunce, druhý se ztrácel v prostoru před Lhářem. Vlákno se kroutilo jako přislápnutá žížala.

"Vypadá to, že jsme do něčeho narazili," pronesl klidně Nessus, jako kdyby měl celou dobu situaci pevně pod kontrolou. "Musíš to prozkoumat, Mluvicí. Obleč si skafandr,"

"Nacházíme se ve válečném stavu," odsekl kzin. "Nyní tady velím já."

"Výborně. Co hodláš udělat?"

Kzin měl tolik rozumu, aby neodpověděl. Balonový skafandr s těžkou tornou, který mu sloužil jako přetlakový oblek, měl už totiž skoro oblečený. Nepochybně se chystal na procházku už delší dobu.

Vzal si jeden ze skútrů - tryskové vozidlo, tvarem připomínající činku s řidicím křeslem vsazeným mezi koule.

Dívali se, jak manévruje podél svíjejícího se černého vlákna. Za tu dobu se stačilo ochladit, protože světélkující oblak kolem něj přešel z fialově bílé přes čisté bílou až do oranžově bílé barvy. Sledovali, jak se temná silueta kzinova těla oddělila od skútru a sleduje rozžhavené, živé vlákno.

Slyšeli jeho dech. V jednu chvíli zaslechli udivené zaprskání, ale jinak ze sebe nevydal jediného slova. Byl v kosmu celou dlouhou půlhodinu. Rozpálená struna stačila za tu dobu ztmavnout natolik, že skoro nebyla vidět.

Když se konečně vrátil na palubu a vstoupil do centrální kabiny, měl jejich plnou pozornost,

"Není to silnější než struna," oznámil jim. "Tohle zbylo z držáku."

Zdvihl zničený nástroj do výšky, aby si ho mohli prohlédnout. Držák byl v čelisti čistě přeríznutý. Řez byl hladký jako zrcadlo.

"Když jsem byl dost blízko, abych viděl, jak je ta struna tenká, máchl jsem po ní držákem. Projela ocelí jako máslem. Necítil jsem skoro žádný odpor."

"Jako variomeč," podotkl Louis.

"Jenže čepel variomeče tvoří drát obklopený Slaverovým stázovým polem. Nemůže se ohýbat. A tahle struna je v neustálém pohybu, jak vidíte."

"Takže něco nového. Něco, co dokáže sekat jako variomeč, je to lehké, tenké, silné - nic, co by lidé dokázali zhotovit. Něco, co zůstává v pevném stavu při teplotě, kdy se přírodní látky mění v plazmu. Takže něco hodně nového. Ale kde se to tu vzalo?"

"Uvažujme. Letíme mezi obdélníky a najednou do něčeho vrazíme. Vzápětí je před námi zdánlivě nekonečné vlákno, jehož teplota je srovnatelná s teplotou hvězdného jádra. Je zřejmé, že právě do něj jsme narazili. Vlákno pohltilo tepelnou energii nárazu. Můj předpoklad je ten, že bylo natažené mezi obdélníky."

"Asi ano. Ale proč?"

"To se můžeme jen domýšlet. Uvažujme," pokračoval Mluvicí. "Stavitelé Prstence použili obdélníky, aby zajistili noční cyklus. Aby splňovaly tento účel, musí obdélníky zastíňovat slunce, a to zcela, nikoli částečně."

Stavitelé Prstence použili zvláštní vlákno, aby všechny ty obdélníky svázali k sobě. Potom, aby jednotlivá vlákna napnuli, celý kolotoč roztočili rychlostí vyšší, než je orbitální. Vlákna jsou napnutá a obdélníky přivracené rovně k Prstenci."

V Louisově mysli se vynořil zvláštní obrázek. Dvacet černých obdélníků poletujících v kruhu kolem májky slunce, pospojovaných provázky o délce osmi milionů kilometrů... "Tu strunu musíme mít," prohlásil Louis. "Rozsah jejího využití je nepředstavitelný."

"Neměl jsem ji jak přinést. Ani čím ji uříznout, když na to přijde."

"Kolize mohla pozměnit náš kurz," vložil se do rozhovoru loutkař. "Existuje nějaký způsob, jak zjistit, jestli mineme Prstence?"

Nikoho nic nenapadalo.

"Je možné, že ho mineme, ale kolize nás mohla připravit o značnou část hybnosti. Co když uvízneme na eliptické orbitě?" lamentoval loutkař. "Teelo, tvoje štěstí nás zklamalo."

Teela pokrčila rameny. "Nikdy jsem netvrdila, že jsem něčí amulet."

"Za to může Nejzadnější. Mylně mě informoval. Kdyby tady můj nastávající teď byl, řekl bych mu několik ostrých slov."

Toho večera se z jídla stal obřad. Posádka Lháře usedla v centrální kabině k poslední večeři. Teela Brownová, ve splývavém, vlajícím rouše v kombinaci černé a oranžové, které nemohlo vážit ani unci, byla až bolestně krásná. Za jejím ramenem pomalu narůstala stuha Prstence. Teela se čas od času obrátila, aby si ji prohlédla. Stejně jako všichni ostatní. Ale zatímco pocity mimozemšťanů si mohl Louis pouze domýšlet, z Teely na něj číselo jen radostně

očekávání. Cítila totéž, co on - s Prstencem se neminou.

Té noci se s ní miloval s divokostí, která ji nejprve udivila a potom uchvátila. "Tak tohle s tebou dělá strach! To si musím zapamatovat."

Jemu ale do smíchu nebylo. "Stále myslím na to, že to může být naposled." A nejen s tebou, dodal v duchu.

"Ach, Louisi. Vždyť nás chrání trup General Products!"

"A co když se nezapne stázové pole? Trup možná náraz přežije, ale z nás bude rajčatový protlak."

"Proboha, přestaň se pořád strachovat!" Zasunula ruce pod jeho paže a přejela mu nehty po zádech. Přitáhl si ji k sobě, aby mu neviděla do tváře...

Když usnula, vznášející se jako nádherný přelud mezi spacími poli, Louis vstal. Zcela vyčerpaný a ukojen, dal si horkou koupel, na kraji vany baňku chlazeného bourbonu.

Bylo třeba naposledy vychutnat i jiná potěšení.

Azurová s bílými žilkami a jednolitá tmavě modrá - Prstenec zabírající téměř celou oblohu. Zpočátku bylo vidět detaily pouze na vrstvě mračen: bouřková mračna, cáry mlhy, beránci, to vše v miniaturním měřítku - které se stále zvětšovalo. Potom obrysy moří... přibližně polovina Prstence byla pokrytá vodou...

Nessus ležel stočený pod ochrannou sítí ve skořepinovém křesle. Mluvící, Teela a Louis ze svých křesel sledovali postup lodi.

"Měl by ses dívat," nabádal loutkaře Louis. "Znalost topografie nám může být později užitečná."

Nessus poslechl: z klubička se vynořila jedna plochá hadí hlava a sledovala přibližující se krajinu.

Oceány, rozeklané stužky řek, řetězy hor.

Žádná stopa života. Aby bylo možno postřehnout známky civilizace, museli se dostat pod patnáct set kilometrů.

Povrch Prstence ubíhal pod nimi, unášeje s sebou všechny detaily, dříve než je stačili zaznamenat. Stejně na nich nezáleželo. I tak dopadnou do neznámého, cizího teritoria.

Předpokládaná rychlost lodi: tři sta dvacet kilometrů za sekundu. Dost na to, aby je spolehlivě vynesla za hranice soustavy. Nebýt Prstence, který jim stál v cestě.

Země nad nimi, po stranách, zešikma, ubíhající rychlostí 1240 kilometrů ve vteřině. Potom se na ně vyřítilo moře, narostlo do obludných rozměrů, zmizelo a všechny je oslepil další fialový záblesk!

Diskontinuita.

Kapitola 10

POVRCH

Okamžik fialově bílého, oslepujícího záblesku. Stovky kilometrů atmosféry, stlačené v jednom okamžiku do žhavého kužele plazmy o teplotě Slunce, udeřilo Lháře do nosu. Louis mrkl.

Mrkl podruhé a byli dole.

Uslyšel Teelin rozladěný výkřik: "Kruci! Houby jsme viděli!"

A loutkářovu odpověď: "Být svědkem monumentálních událostí je vždycky nebezpečné, obvykle bolestné a mnohdy končí smrtí. Buď ráda, že nás nezklamalo Slaverovo stázové pole, nemluvě o tvém nespolehlivém štěstí."

Louis to všechno slyšel, ale nevnímal. Hrozně se mu točila hlava. Jeho oči se snažily něčeho zachytit...

Jako by nestačil náhlý přechod z děsivého pádu na pevnou zem, který byl sám o sobě dost závažný, Lháři chybělo jen třicet pět stupňů, aby stál "vzhůru nohama" na zemi. Lodní gravitace fungovala nadále bezvadně, takže se zdálo, že krajina přistála lodi na hlavě jako ledabyle nasazený klobouk.

Obloha byla stejná jako polední nebe v pozemském mírném pásmu. Zato krajina byla velmi zvláštní: zářivě hladká a jakoby průsvitná, v dále červenohnědé hřebeny hor. Venku možná uvidí víc.

Louis uvolnil skořepinovou ochrannou pavučinu a postavil se. Velkou jistotu přitom nepocíťoval, jeho oči a střední ucho se totiž neshodovaly na tom, kde je vlastně dole. Nespěchal. Měl dost času. Nebezpečí minulo.

Otočil se. Teeia právě mizela v přechodové komoře. Bez skafandru. Vnitřní dveře se už za ní zavíraly.

"Teelo, ty zanedbněné, hloupé stvoření, okamžitě se vrať!"

Pozdě. Přes hermetický uzávěr ho nemohla slyšet. Louis se vrhl ke skříním.

Testovače ovzduší spolu se všemi ostatními Lhářovými externími senzory vzaly za své současně s křídlem. Bude muset ven a analyzovat atmosféru Prstence náprsními senzory skafandru.

Ledaže by se Teela skácela mrtvá k zemi dříve, než se dostane ven. To by už nic testovat nemusel.

Vnější uzávěr přechodové komory se otevřel.

Automaticky se vypnula vnitřní gravitace komory a Teela Brownová vypadla po hlavě ven. V pádu se křečovitě zachytila sloupku dveří, díky čemuž změnila úhel dopadu a místo na hlavu dopadla na zadek.

Louis se nasoukal do skafandru, zapnul se až ke krku, nasadil si přilbu a zaklapl upínadla. Venku, nad jeho hlavou, stála Teela a třela si postižené partie. Kupodivu dýchala.

Louis vstoupil do přechodové komory. Nemělo smysl ověřovat si, kolik má vzduchu, Bude ve skafandru jen tak dlouho, dokud mu přístroje neřeknou, jestli se bez něj obejde.

V poslední chvíli, než se vnější uzávěr otevřel, si vzpomněl na polohu lodí a pevně sevřel sloupek dveří. Když se vypnula gravitace, chvíli zůstal viset za ruce, potom se rozhoupal a seskočil.

V okamžiku, kdy se jimi dotkl země, jeho nohy náhle vystřelily vpřed. Další tvrdé přistání přímo na gluteus maximí.

Hladký, šedavě průsvitný povrch, na kterém loď spočívala, byl nepředstavitelně kluzký. Louis se ještě jednou pokusil vstát, ale po chvíli to vzdal. Vsedl si prohlédl údaj analyzátoru na své hrudi.

V přílbě se mu ozval hlas Mluvícího. "Louisi?"

"Ano?"

"Je vzduch dýchatelný?"

"Jo. Trochu řídký. Na Zemi bych hádal, že jsme takových patnáct set metrů nad mořem."

"Můžeme ven?"

"Ano, ale napřed vemte nějaký provaz, někam ho přivažte a konec vyhodte ven. Jinak se už nikdy nedostaneme zpátky. A dejte pozor, až budete vystupovat. Není tu skoro žádné tření."

Teela neměla s kluzkým povrchem zřejmě žádné potíže. S rukama zkříženýma na prsou nevzrušeně postávala opodál a čekala, až Louis přestane blbnout a sundá si helmu.

Sundal si ji. "Musím ti něco říct." Slova, která jí řekl, nebyla dvakrát přívětivá.

Mluvil o nespolehlivosti spektroanalýzy atmosféry prováděné ze vzdálenosti dvou světelných let. Mluvil o prchavých jech, sloučeninách kovů, vražedných pylech, organických odpadech a katalyzátorech, které dokážou otrávit i jinak dýchatelnou atmosféru a které lze identifikovat jediné ze vzorku. Mluvil o trestuhodné neopatrnosti a do nebe volajícím idiotství; mluvil o inteligenci osoby, která dobrovolně přijme roli pokusného králíka. Skončil dříve, než se oba mimozemšťané objevili ve dveřích přechodové komory.

Mluvící sručkoval po laně na zem a s kočičí opatrností se přemístil o několik kroků stranou. Nessus se dostal na zem stejným způsobem, s tím rozdílem, že místo rukou použil dvoje čelisti. Přistál na všech třech.

Pokud si někdo z nich všiml Teelina rozčilení, nedal to nijak najevo. Stáli pod nakloněným trupem Lháře a rozhlíželi se kolem sebe.

Nacházeli se v rozlehlé, ale nepříliš hluboké rokli. Její dno mělo šedavě průsvitnou barvu a bylo naprosto rovné a hladké jako obrovská, skleněná deska stolu. Za lodí se ve vzdálenosti asi sta metrů po obou stranách pozvolna zdvihaly k obzoru stěny černé lávy. Louisovi se zdálo, že láva kypí a přetéká. Určitě ještě nestačila po srážce s Lhářem vychladnout, uvažoval.

Její svahy se od dokonalé přímky brázdy vyryté lodí táhly do dál, kam až oko dohlédlo.

Louis se pokusil vstát. Z celé čtveřice měl pouze on jediný problémy s rovnováhou. Narovnal nohy, postavil se vrávoravě a stál, neschopen dalšího pohybu.

Mluvící-Se-Zvířaty tasil laser-svitlu, namířil na bod u svých nohou a stiskl spoušť. Mlčky sledovali tečku zeleného světla, kterou však nenásledoval praskot pevné látky měnící se v páru. Z místa, kam paprsek dopadl, se nezvedl žádný obláček páry ani kouře. Když Mluvící vymáčkl spoušť, světlo okamžitě zmizelo; zasažené místo ani nezhnulo, ani nebylo jinak poznamenáno.

"Nacházíme se v brázdě po našem vlastním přistání," zněl kzinův verdikt. "Náš pád zabrzdil teprve konstrukční materiál, z něhož je Prstenec vyroben. Co o něm víš, Nesse?"

"Je to něco nového," odpověděl loutkař. "Zdá se, že nezadržuje žádné teplo. Ale není to nic na bázi trupu General Products ani Slaverova stázového pole."

"Na ten svah bez patřičné ochrany nevylezeme," řekl Louis. V tu chvíli ho materiál, z něhož byl Prstenec vyroben, nijak zvlášť nezajímal. "Vy zůstaňte raději tady, a já se zkusím vyškrábat nahoru."

Koneckonců byl jediný, kdo měl na sobě tepelně izolovaný přetlakový oblek.

"Půjdu s tebou," řekla Teela. Bez problémů k němu přistoupila a vzala ho pod paží. Těžce se o ni opřel a klopýtavě vyrazil směrem k černému lávovému svahu.

Láva neklouzala, zato byl svah dosti strmý. "Díky," řekl a vydal se vzhůru. Okamžik nato si uvědomil, že Teela jde za ním. Mlčel. Čím dříve se naučí přemýšlet, tím déle bude žít.

Vystoupali asi deset metrů, když vtom Teela zavřetěla a začala poskakovat. Nato se obrátila a jako srna seskákala dolů. Když dopadla na podlahu Prstence, rozjela se po něm jako na bruslích. S rukama v bok se "za jízdy" otočila a vrhla po Louisovi planoucí pohled plný uražené pýchy.

Mohlo to dopadnout hůř, pomyslel si v duchu Louis. Mohla uklouznout, spadnout a spálit si ruce - ale i tak by to stálo za to. Pokračoval ve výstupu a potlačoval přitom v sobě pocity viny.

Lávová hradba byla přibližně čtyřicet metrů vysoká. Na jejím vrcholu objevil vrstvu čistého bílého písku.

Přistáli tedy v poušti. Louis se zadíval do dálky, ale nikde neviděl stopy po vegetaci nebo vodě. Měli štěstí. Lhář mohl stejně dobře zorat město.

Nebo hned několik měst! Brázda, kterou po sobě zanechali, nebyla malá.

Táhla se dlouhé kilometry bílou pustinou, a tam, kde skončila, začínala další. To znamenalo, že loď se od písku odrazila, a to hned několikrát. Přerušovaná rýha po Lhářově přistání se táhla dál a dál, až se z ní stala úzká čerchovaná čára, sotva znatelná stopa... Louisův zrak po ní zabloudil k nekonečnému obzoru.

Nekonečnému proto, že Prstenec žádný obzor neměl. Neexistovala žádná linie, kde by končila země a začínalo nebe.

Země a nebe splývaly v oblasti, kde se z detailů o velikosti kontinentů stávaly tečky, kde všechny barvy postupně přecházely do modré laguny nebe. Úběžný bod měl na něho hypnotický vliv. Mrknutí, kterým se od něj nakonec osvobodil, ho stálo značné úsilí.

Stejně jako mlžná prázdnota na úpatí Mount Lookitthat, vzdálená desítky biologických a stovky světelných let..., jako ničím nerušené hlubiny vesmíru viděné okem horníka v Pásmu asteroidů z jeho člunu..., horizont Prstence dokázal uchvátit oko i mysl člověka dříve, než si stačil uvědomit nebezpečí, které mu hrozí.

Louis se otočil zpátky k rokli a zařval: "Svět je placatý!"

Nechápavě na něj hleděli.

"Vyrýli jsme jim tu pěkné koryto. Vypadá to, že kolem není živé duše, naštěstí. Zůstaly po nás krátery a hromady

druhotných meteoritů."

Otočil se. "Na opačné straně..." nedořekl.

"Louisí?"

"Tohle je největší kopec, jaký jsem v životě viděl."

"Louisí!"

Neslyšeli ho. Řekl to příliš potichu. "Hora!" zakřičel. "Uvidíte sami! Stavitelé Prstence asi chtěli mít jednu horu tak obrovskou, aby se nedala k ničemu využít. Je příliš velká na pěstování kávy nebo čehokoli jiného. Ani lyžovat se na ní nedá. Prostě úžasná!"

Ano, byla úžasná. Jeden osamocený vrchol přibližně kónického tvaru, jenž nebyl součástí žádného masivu. Vypadal jako sopka, kterou však nemohl být, protože Prstenec neměl magma. Její úpatí se ztrácelo v mlze, dobře viditelné byly její hořejší svahy v řídkých vrstvách atmosféry a zářící vrcholek. Ovšem nikoli bělostnou barvou sněhu. Možná věčně zmrzlá půda.

Obrisy vrcholu byly křišťálově ostré. Bylo možné, aby čněl až nad atmosféru? Skutečná hora těchto rozměrů by se zhroutila pod vlastní vahou, ale tohle byla jen tvarovaná slupka konstrukčního materiálu.

"Ti, co tohle postavili, se mi začínají líbit," zabručel si sám pro sebe. Neexistoval totiž žádný logický důvod, proč by ve "světě na zakázku" měla stát takhle nesmyslně gigantická hora.

Čekali na něj pod Lhářem. Jejich otázky se scvrkly na jedinou. "Viděl jsi nějaké známky civilizace?"

"Ne."

Musel jim dopodrobna popsat všechno, co viděl. Dohodli se na světových stranách. Po rotaci bylo směrem zpátky podél brázdy, kterou během přistání vyryli, proti rotaci bylo směrem opačným, tedy k hoře. Pravobok a levobok se rozumělo vpravo a vlevo s čelem ve směru rotace.

"Viděl jsi na pravoboku nebo levoboku obvodovou stěnu?"

"Ne. A nechápu, jak je to možné."

"Smůla," řekl Nessus.

"Kdepak. Tam nahoře je vidět tisíce kilometrů daleko."

"Vždyť říkám, smůla. Za pouští jsi tedy nic neviděl?"

"Ne. Vlevo v dálce jsem viděl něco modrého. Mohl by to být oceán. Nebo jen dálka."

"Žádné stavby?"

"Nic."

"Kondenzační stopy na obloze? Někaké rovné linie, něco, co by mohla být dálnice?"

"Nic."

"A jiné známky civilizace?"

"Kdyby tam byly, tak bych ti to řekl. Myslím, že se minulý měsíc všichni, všech deset bilionů, přestěhovali na opravdovou Dysonovu kouli."

Nessus ale zřejmě neměl na žerty náladu. "Louisí, musíme se dostat do civilizace."

"To vím taky."

Bylo to jasné. Museli se dostat z Prstence, ale vlastními silami s Lhářem nepohnou. Na barbary se také spoléhat nemohli, bez ohledu na jejich počet a ochotu.

"Jednu světlou stránku to ale má," prohlásil Louis, "Nemusíme loď opravovat. Stačí Lháře nějakým způsobem dostat z Prstence a on jej svojí rotací vymrští s námi ven z gravitační studně slunce. Potom stačí zapojit hyperpohon."

"Nejdřív musíme najít pomoc."

"Nebo si ji vynutit," řekl Mluvící.

"Tak proč tady postáváte a žvaníte?" vybuchla Teela, která až do té chvíle mlčky stála v jejich kruhu a čekala, až ostatní členové posádky zhodnotí situaci. "Že odsud musíme vypadnout, je přece nad slunce jasné! Tak proč konečně nevytáhneme skútry? Jdeme! Vykládat si můžete potom!"

"Nevím, jestli je dobré opustit loď," řekl loutkař.

"Ty nevíš! Čekáš snad nějakou pomoc? Myslíš si, že tady někoho zajímáme? Odpověděl snad někdo na naše rádiové vysílání? Louis říká, že jsme uprostřed pouště. Jak dlouho tady chceš trčet?"

Teela si neuvědomovala, že Nessus potřebuje čas, aby posbíral odvahu. A kromě toho, pomyslel si Louis, slovo trpělivost jí nic neříká.

"Samozřejmě že tady nezůstaneme," řekl pomalu loutkař. "Chtěl jsem jen vyjádřit své pochyby. Ale ze všeho nejdříve se musíme rozhodnout, kam se vydáme. Abychom se podle toho mohli vybavit,"

"K nejbližší obvodové stěně přece!"

"Teela má pravdu," řekl Louis. "Jestli někde zůstala civilizace, tak u obvodové stěny. Jenže nevíme, která je blíž."

Nechápu, jak je možné, že jsem žádnou neviděl."

"Ani jsi nemohl," řekl loutkař.

"Byl jsi tam ty, nebo já, krucinál?! Říkám ti, že nahoře je skoro absolutní viditelnost! Vidiš na tisíce kilometrů daleko! Počkat..."

"Prstenec má na šířku skoro milion šest set tisíc kilometrů."

"Zrovna mi to došlo," přiznal Louis. "To ty rozměry. Pořád si na to nemůžu zvyknout. Prostě si něco tak obrovského neumím představit!"

"To přijde časem," uklidňoval ho loutkař.

"Jen aby. Třeba to můj malý mozeček není schopný pochopit. Stále vidím, jak uzoučký z vesmíru vypadal. Jako svázaná

modrá stužka. Modrá stužka," zopakoval a zachvěl se.

Jestliže byly obé obvodové stěny vysoké šestnáct set kilometrů, jak daleko od nich musel být, že je neviděl? Řekněme, že v zaprášeném, vlhkém, pevninském vzduchu by viděl na vzdálenost přibližně patnácti set kilometrů. Kdyby takový vzduch nahradilo vakuum a viditelnost by se zvýšila na čtyřicetinasobek...

Potom musí být nejbližší obvodová stěna nejméně čtyřicet tisíc kilometrů daleko.

Na Zemi by se člověk po překonání takové dálky dostal zpátky na místo, odkud vyšel. Ovšem obvodová stěna mohla být mnohem, mnohem dále.

"Za skútry Lháře táhnout nemůžeme," uvažoval nahlas Mluvící. "Kdyby na nás někdo zaútočil, museli bychom se ho zbavit. Nejlépe bude, když loď necháme tady, blízko významného orientačního bodu."

"O nějakém vlečení nepadlo jediné slovo."

"Dobrý bojovník myslí na všechno. Může se stát, že nám nakonec nic jiného nezbyde, jestli nenajdeme pomoc."

"Najdeme," řekl Nessus.

"Taky bych řekl," přitakal Louis. "Kolem okraje jsou kosmoporty. Jestli se celý Prstenec vrátil do doby kamenné, civilizace se může znovu rozvíjet jedině s návratem kosmických lodí. A kde jinde než kolem kosmoportů?"

"To je čirá spekulace," řekl Mluvící.

"Možná."

"Ale souhlasím s tebou. A navíc, i kdyby Prstenec přišel o všechna velká tajemství, nějaké stroje v kosmoportu musely zůstat. Myslím funkční stroje, nebo takové, které půjdou opravit."

Jenže... který okraj byl asi blíže?

"Teela má pravdu," řekl najednou Louis. "Dejme se do práce. V noci dohlédneme dál."

Následovaly hodiny usilovné práce. Museli vybrat a vyložit z lodí všechna potřebná zařízení. Těžké součástky spouštěli z přechodové komory po laně. Náhlá změna směru přitažlivosti představovala sice menší problém, ale žádný z přístrojů nebyl natolik křehký, aby se tím museli nějak zvlášť zabývat.

Během práce, když byli oba mimozemšťané mimo loď, se Louis obrátil na Teelu s otázkou: "Tváříš se, jako kdyby ti někdo naházel hračky do kanálu. Nechceš si promluvit?"

Zavrtěla hlavou, ale vyhnula se přitom jeho pohledu. Měla nádherně našpulené rty. Byla jednou z toho mála šťastných žen, kterým pláč nehyzdí obličej.

"Tak budu mluvit já. Když jsi bez skafandru vylezla ven, řekl jsem ti hezky od plic, co si o tom myslím. O čtvrt hodiny později ses v lodních přezůvkách pokusila vyšplhat po svahu tuhnoucí lávy."

"Chtěl jsi, abych si spalila nohy!"

"Správně. Co se tváříš tak překvapeně? My tě potřebujeme. Živou. Chci, aby ses naučila opatrnosti. Nenačila ses to dřív, tak se to budeš muset naučit teď. A spálené nohy si budeš pamatovat určitě déle než moje kázání."

"Vy mě potřebujete! To je snad vtip, ne? Víš dobře, proč mě Nessus vzal s sebou. Jsem amulet pro štěstí, který měl poruchu."

"To bych řekl, a pořádnou. Jako amulet máš padáka. No tak, usměj se. Vážně tě potřebujeme. Já tě potřebuju, abys mě v noci zahřívala a já se nemusel plazit po Nessovi. My tě potřebujeme, abys oddřela tu nejtěžší práci, zatímco my se budeme válet na slunci. Nutně potřebujeme, abys nám sdělovala své inteligentní postřehy."

Přinutila se k úsměvu. Nevydržel dlouho. Rozplakala se. Zabořila mu tvář do prsou, usedavě vzlykala a zatínala nehty do jeho nevinných zad. Nebylo to poprvé, co se na Louisově rameni nějaká žena vyplakala, ale Teela k tomu měla pravděpodobně více důvodů než většina ostatních před ní. Přitulil ji k sobě, navyklými konejšivými pohyby jí přejížděl prsty po zádech a čekal, až se vypláče.

"Jak jsem kruci měla vědět, že mě to kamení spálí," tiše si stěžovala látce jeho skafandru.

"Vzpomeň si na Finagleovy zákony - zvrácenost vesmíru inklinuje k maximu. Vesmír je nepřátelský."

"Ale to bolelo!"

"Kamení se spiklo proti tobě. Zaútočilo na tebe. Poslouchej mě," snažil se jí to vysvětlit. "Musíš se naučit myslet jako paranoik. Jako Nessus."

"To neumím! Co já vím, co se mu honí hlavou. Ani trochu ho nechápu." Zdvihla k němu uplakaný obličej. "Tebe taky nechápu."

Přejel jí oběma palci současně podél okraje lopatek, a potom dolů podél páteře. "Hele," řekl po chvíli. "Řekněme, že podle mě je vesmír můj nepřítel. Myslíš si, že jsem blázen?"

Horlivě přikývla.

"Vesmír ale je proti mně," pokračoval Louis Wu. "Vesmír mě nenávidí. Nelíbí se mu, že v sobě musím trpět dvěstěletého člověka. Co utváří jednotlivé druhy? Evoluce, že? Evoluce dala Mluvícímu noční vidění a smysl pro rovnováhu.

Evoluce dala Nessovi reflex stavět se k nebezpečí jako pštros. Evoluce vypíná v člověku v padesáti šedesáti letech sexuální pud. A dál se o něj nezajímá.

Protože jakmile je nějaký organismus příliš starý na to, aby se mohl rozmnožovat, evoluce na něj kašle. Chápeš?"

"Jasně. Jsi příliš starý, aby ses mohl rozmnožovat," řekla jízlivě.

"Správně. Jenže před pár staletími pár bioinženýrů rozkrájelo geny ambrózie a přišli s životabudičem. Přímým následkem čehož je mých dvě stě let a mé zdraví. Nikoli následkem lásky vesmíru k mé osobě.

Vesmír mě nenávidí," opakoval Louis Wu. "Už mnohokrát se mě pokusil zabít. Škoda že ti nemůžu ty jizvy ukázat, A bude v tom pokračovat."

"Protože jsi příliš starý, aby ses mohl rozmnožovat."

"Krucinál, ženská! Ty nemáš ponětí, jak se o sebe postarat! Jsme uprostřed neznámého území; neznáme vůbec zdejší pravidla a nevíme, na co můžeme narazit. Jestli chceš dál chodit po horké lávě, nemusí to skončit jen s pupínky na

nohou. Buď ve střehu. Chápeš?"
"Ne," řekla Teela. "Nechápu."

Když si omyla obličej, odnesli spolu do přechodové komory poslední skútr. Oba mimozemšťané je nechali celou půlhodinu o samotě. Že by došli k závěru, že bude lepší nemíchat se mezi dva pozemšťany a jejich vyložené lidské problémy? Možná. Možná.

Mezi dvěma černými stěnami lávy se táhl nekonečný pruh konstrukčního materiálu, rovný a hladký jako vyleštěná stolní deska. V popředí cosi jako obrovská skleněná elektronka a pod jejím zakřiveným, průhledným válcem chumel mechanismů a čtyři podivné postavičky působící tak trochu ztraceným dojmem.

"A co voda?" zeptal se Louis. "Žádná jezera jsem neviděl. To ji budeme muset vláčet s sebou?"

"Ne." Nessus otevřel zadní sekci svého skútru, aby jim ukázal nádrž s vodou a chladicí extraktor na zkapalňování atmosférické vody.

Skútry představovaly co do kompaktnosti malý technologický zázrak. Vyjma sedadel vypadaly všechny stejně: dvě metrové koule spojené zúženým rámem se sedadlem. Polovinu zadní sekce zabíral zavazadlový prostor s popruhy na uvázání přídavné výstroje. Čtyři ploché přistávací nohy, které se při letu zatahovaly do kouli.

Loutkářův skútr měl šikmé sedadlo, spíš pohodlnou břišní opěrku se třemi žlábkami pro nohy. Nessus poletí vleže na břiše a řídit bude ústy.

Skútry pro Louise a Teelu byly vybavené polstrovanými konturními sedadly s opěrkami hlavy a zabudovaným řízením. Sedadla byla, stejně jako u loutkářova a kzinova skútru, posazená do zúžení mezi koulemi a měla výkroje pro nohy. Sedadlo Mluvicího bylo mnohem větší a širší a nemělo opěrku hlavy. Zato mělo po obou stranách přístrojové konzoly. Na zbraně?

"Musíme s sebou vzít všechno, co by eventuálně šlo použít jako zbraň," prohlásil Mluvicí, probíraje se nevytřídnou zmetčí mechanismů.

"Žádné zbraně nevezeme," řekl Nessus. "Protože jsme chtěli ukázat naše mírové úmysly, všechny zbraně jsme z výstroje vyloučili."

"A co je tohle?" Mluvicí mezitím stačil shromáždit různorodou hromádku nepříliš mírumilovně vyhlížejících předmětů, "Nástroje," odpověděl Nessus. "Laserové svítlny s nastavitelným paprskem," ukázal hlavou. "V noci je lze použít jako dálkové reflektory, tímhle kroužkem lze zužovat paprsek. Samozřejmě je třeba přitom dávat velký pozor, abyste v okolních předmětech či osobách nevypálili díru, protože v krajní poloze je paprsek extrémně silný.

A tyto omračující pistole měly sloužit k urovnávání sporů v našich řadách. Nálož má desetivteřinovou účinnost, nicméně je třeba se mít na pozoru, abyste nezmáčkli tuto bezpečnostní pojistku, protože -"

"Protože potom je účinnost hodinová. To je jinxianský model, že?"

"Ano, Louisi. A tohle je modifikovaný hloubící nástroj. Možná jste slyšeli o hloubícím nástroji nalezeném ve Slaverově stázovém pouzdře -"

Má na mysli Slaverův dezintegrátor, pochopil Louis. Dezintegrátor byl skutečně něco jako malé rypadlo. Kam dopadl jeho paprsek, došlo k dočasné ztrátě náboje elektronů a pevná hmota, zničením zbavená vazebných sil, se během okamžiku rozpadla na monoatomární prach.

"Jako zbraň je ta věc bezcenná," zamručel kzin. "Analyzovali jsme ji. Účinkuje příliš pomalu, aby se dala použít k vojenským účelům."

"Přesně. Neškodná hračka. A tohle -" Věc, kterou loutkař vzal do úst, vypadala jako dvouhlavňová puška, s tím rozdílem, že pažba měla charakteristické loutkařské provedení. Připomínala rtuť, která stále mění tvar.

"Tohle funguje přesně jako Slaverův výkopový dezintegrátor, s tím rozdílem, že jeden paprsek neutralizuje pozitivní náboj protonu. Je třeba dávat pozor, abyste neaktivizovali současně oba paprsky, protože jsou paralelní, ale oddělené."

"Rozumím," řekl kzin. "Takže jestliže dopadnou vedle sebe, dojde k toku proudu."

"Přesně tak."

"Myslíš si, že nám tahle provizoria postačí? Kdoví na co tu můžeme narazit."

"Tak zlé to zase nebude," řekl Louis Wu. "Nezapomeň, že tohle není planeta. Jestli stavitelé Prstence nějaká zvířata neměli rádi, tak je nanejvýš pravděpodobné, že je nechali doma. Tygry tady nepotkáme, bez obav. Ani komáry."

"A co když měli tygry rádi?" opáčila Teela.

Byla to opodstatněná otázka, i přes rozmarňný tón, jakým byla pronesena. Co mohli vědět o fyziologii obyvatel Prstence? Jen to, že pocházeli z vodního světa a potřebovali k životu slunce typu G2 nebo jemu podobné. Takže mohou vypadat jako lidé, loutkáři, kzinové, grogové, delfini, kosatky nebo vorvani; ovšem skutečnost bude pravděpodobně jiná.

"Řekl bych, že obávat bychom se měli spíše místních obyvatel než jejich zvířat," prohlásil Mluvicí. "Musíme si vzít všechny zbraně, které máme k dispozici. Doporučuji, abych byl do doby, než budeme schopni Prstenec opustit, ustanoven velitelem této expedice."

"Mám tasp."

"To mi nemusíš připomínat. Asi ho považuješ za své svrchované právo veta. Nabádám tě však, abys byl v jeho použití nanejvýš zdrženlivý. Myslete!" Kzin se nad nimi tyčil jako obrovská, čtvrt tuny vážící, chlupatá, oranžová stěna. "My všichni jsme údajně inteligentní tvorové. Pomyslete na to, v jaké jsme situaci! Naše loď je napůl zničená. Čeká nás, nevíme jak daleká cesta neznámým územím, jehož obyvatelé měli kdysi nesmírnou moc. Možná ji mají stále, možná ale už neznají nic důmyslnějšího než oštěp z přístřešené kosti."

Mohou ovládat transmutaci, mohou mít paprsky na bázi úplné konverze, cokoli, co bylo zapotřebí, aby vybudovali tuhle -" kzin se rozhlédl kolem sebe, hleděl na sklovitou zem pod svýma nohama a na zčernalé svahy lávy (a možná se přitom zachvěl) "- tuhle neuvěřitelnou věc."

"Mám tasp," zopakoval klidně Nessus. "Tohle je moje expedice."

"A jsi spokojený s jejím průběhem? Bez urážky, jen se ptám. Ty mi musíš předat velení. Já jediný z nás čtyř mám vojenský výcvik."

"Já bych vyčkala," navrhla Teela. "Třeba ani nebude s kým bojovat."

"S tím souhlasím," přidal se Louis. Představa, že by mu měl velet kzin, se mu příliš nezamlouvala. "Jak myslíte. Ale zbraně si vzít musíme." Pustili se do nakládání.

Výstroj netvořily jen zbraně, ale i potřeby pro táboření, soupravy na testování a přetváření potravin, ampulky s dietetickými přísadami, mobilní vzduchové filtry...

Také komunikační disky, které lidé a kzin mohli nosit na ruku a loutkař na krku. Byly poměrně masivní, a tudíž nepříliš pohodlné.

"K čemu nám to bude?" divil se Louis, protože loutkař je už dříve seznámil s interkomunikačním systémem zabudovaným ve skútrech.

"Původně měly sloužit ke komunikaci s autopilotem, abychom mohli v případě potřeby přivolat loď."

"A k čemu je tedy potřebujeme teď?"

"Ke tlumočení. Kdybychom narazili na rozumné bytosti, což se pravděpodobně stane, budeme potřebovat autopilota jako tlumočníka."

"Aha."

Když skončili, pod Lhářovým břichem ležela hromada vybavení, které, jak se rozhodli, nepotřebovali: výstroj do otevřeného vesmíru a některé náhradní součástky na zařízení, která anihiloval obranný systém Prstence. Vzali s sebou dokonce i vzduchové filtry, hlavně proto, že nebyly o nic objemnější než balíček kapesníků, ale také proto, že jim mohly přijít vhod.

Louis už byl utahaný jako kotě. Vyškrábal se na svůj skútr a rozhlížel se, jestli něco nezapomněl. Viděl, že Teela má hlavu zvrácenou k zenitu, a i přes mlžný závoj únavy na očích si všiml, že má ve tváři výraz zděšení.

"Co to má být?" vyhrkla zmateně. "Je stále poledne!"

"Uklidni se. S -"

"Louisi! Dobrých šest hodin už stojíme na nohou, to vím určitě! Jak tedy může být pořád poledne?"

"Jenom klid. Tady slunce nezapadá."

"Nezapadá?" Její hysterie pominula stejně rychle, jako začala. "Aha, vlastně. Nezapadá. Ovšem."

"Budeme si na to muset zvyknout. Koukni se ještě jednou; není tamto už okraj obdélníku?"

Něco temného skutečně ukouslo slunci kousíček zlatého koláče. Začalo slábnout.

"Měli bychom vyrazit," řekl Mluvící. "Abychom, dříve než se setní, raději byli ve vzduchu."

Kapitola 11

NEBESKÁ KLENBA

Čtyři skútry se v kosočtverečné formaci vznesly do sinálního světla pohasínajícího dne. Obnažený povrch konstrukce Prstence zmizel v hlubině.

Nessus jim ukázal, jak se mají napojit na sdružený okruh. Všechny skútry teď poslušně imitovaly veškeré Louisovy manévry. Louis pilotoval za všechny. Seděl v profilovaném křesle, které si v ničem nezařadilo s jeho masážním lehátkem, ovšem bez masážního příslušenství, a řídil skútr pomocí nožních pedálů a řídicí páky.

Nad jeho palubní deskou se jako čtyři malé faty morgány vznášely čtyři průhledné miniatury. Mezi nimi siréna s havraními vlasy, hrozivé tygrovitě individuum s čiperným pohledem a párek směšně vyhlížejících jednookých hadů.

Interkom fungoval skvěle. Vyvolával v něm pocity srovnatelné s deliriem tremens.

Když se skútry vznesly nad sopečné svahy, Louis s napětím sledoval výrazy ostatních.

Jako první zareagovala Teela. Přejela očima blízké i vzdálenější okolí, zdvihla pohled, a ten se namísto s obvyklým horizontem setkal s nekonečnem. Údivem rozšířila oči a obličej se jí rozsvítil jako sluníčko deroucí se mezi mraky. "Ach, Louisi!"

"Ta hora je vážně obrovská," zafuněl Mluvící.

Nessus neřikal nic. Jeho hlavy nervózně poskakovaly a otáčely se kolem dokola.

Tma se snesla rychle. Na gigantický horský štít dopadl černý stín, aby během několika vteřin zmizel docela. Ze slunce zbýval už jen maličký zlatý plátek obklíčený temnotou. Na potměšlé obloze se začínalo cosi rýsovat. Gigantický oblouk.

Jeho obrysy byly stále výraznější. Nádhera Prstence se s ubývajícím světlem ukázala na plátně noci v celé své kráse.

Nad Prstencem se - v azurových pruzích načechraných bílými chomáčky mraků střídajících se s tenčími proužky černého stínu - klenul Prstenec sám. Základna klenby byla velmi široká a směrem vzhůru se postupně zužovala. Blízko zenitu tvořila tenoučkou přerušovanou čáru zářící, modrobílé barvy. V zenitu samotném byla přerušena jinak neviditelným řetězem černých obdélníků.

Skútry tiše a rychle stoupaly k obloze. Sonický kryt fungoval jako spolehlivá izolace. K Louisovým uším nedolehlo

seběmenší zakvílení větru. Tím větší bylo jeho překvapení, když se v soukromí jeho ochranného krytu rozeznělo hlasité řinčení orchestrální hudby.

Bylo to, jako kdyby explodovaly parní varhany.

Zvuk byl tak hlasitý, že Louisovi nezbývalo než si zakrýt uši. V první chvíli si samým ohromením neuvědomil, co se děje. Potom zašmátral po ovladači interkomu a loutkařův obraz se rozplynul jako pára nad hrncem. Řinčení (zaživa upalovaný kostelní sbor?) výrazně ztichlo. Teď k němu doléhalo už jen dvojitou oklikou přes okruhy ostatních.

"Proč to dělá?" zeptala se užasle Teela.

"Z hrůzy. Musí si na to zvyknout."

"Na co?"

"Přebírám velení," zahřměl Mluvící-Se-Zvířaty. "Ten kytkožrout není ve stavu, aby mohl rozhodovat o osudu výpravy. Tato mise je vojenského charakteru, tudíž přebírám velení."

Louis na okamžik uvažoval nad jedinou další alternativou: prohlásit se za velitele výpravy sám. Ale komu by se chtělo bojovat s kzinem? Nakonec, role velitele seděla kzinovi lépe než jemu.

Skútry byly už osm set metrů nad zemí. Země i obloha zčernaly; na povrchu Prstence bylo nicméně možno rozeznat místa, kde byla čern ještě sytější než okolí, dávající prostoru pod nimi, když už ne barvu, tak alespoň charakter mapy. Obloha s velkolepou dominantou klenby byla posetá hvězdami.

Louisovi v tu chvíli přišla překvapivě na mysl Dantova Božská komedie. Dantův svět byl komplikovaný výrobek plný lidských duší a andělů prezentovaných jako přesné obrobky jediné obrovské mašinerie. Prstenec byl taky výrobek, a to výrobek zcela nepřehlédnutelný. Člověk na něj nemohl ani na okamžik zapomenout, máje před očima jeho gigantickou, modře čtverečkovanou připomínku, tyčící se nad ním zpoza propasti nekonečna.

Není divu, že se Nessus tak vyděsil. Byl příliš bojácný a příliš velký realista. Možná postřehl i nádheru toho všeho, možná ne. Bezpochyby si však uvědomoval, že ztroskotali na umělém tělese, jehož plocha byla větší než plocha všech planet někdejšího loutkařského impéria.

"Myslím, že vidím obvodové stěny," řekl Mluvící.

Louis odtrhl oči od klenby na nebi a podíval se nejprve na pravobok a potom na levobok. Srdce mu sevřel strach.

Nalevo (směrem dozadu podél rýhy po Lhářově přistání, nalevo, tedy v daném případě na levoboku), se na černomodrém pozadí nezřetelně rýsovala černomodrá, sotva viditelná linie obvodové stěny. Louis se neodvažoval odhadnout její výšku; neměl ponětí, kde má stěna základnu. Viděl jen její horní okraj; když se na ni zadíval trochu déle, ztrácela se mu před očima. Byla někde v místech, kde měl končit neexistující horizont, takže to stejně dobře mohla být základna nebo horní okraj čehokoli.

Naprostě identický obraz bylo možno spatřit i na pravoboku. Stejná výška, stejná nevýrazná linie, která se při upřenějším pohledu ztrácela z očí.

Všechno ukazovalo na to, že Lhář dopadl těsně vedle středové osy Prstence. Zdálo se, že obě obvodové stěny jsou stejně vzdálené, což znamenalo, že je od nich dělilo skoro osm set tisíc kilometrů.

Louis si odkašlal. "Co si tom myslíš, Mluvící?"

"Podle mne je stěna na levoboku malinko vyšší."

"Okay." Louis stáhl řídící páku doleva. Ostatní skútry, stále napojené na spřažený okruh, ho následovaly.

Louis zapnul interkom, aby se podíval na Nessa. Loutkař všema třema nohama objímal sedadlo, hlavy schované pod sebou. Letěl naslepo.

"Víš to jistě?" uslyšel Teelinu otázku.

"Ovšem," odpověděl kzin. "Stěna na levoboku je zřetelně vyšší."

Louis se v duchu usmál. Nikdy sice neprošel vojenským výcvikem, ale o válce přece jen něco věděl. Kdysi ho na Wunderlandu zastihla revoluce, a než se dostal na loď, musel si tři měsíce hrát na partyzána.

Dobře si pamatoval, že jedna z hlavních věcí, která dělá důstojníka důstojníkem, je schopnost činit rychlá rozhodnutí. Pakliže se ukážou jako správná, tím lépe...

Letěli nad temnou krajinou. Prstenec zářil mnohem jasněji než pozemský Měsíc, který však ani v úplňku nedokázal osvětlit noční krajinu. Nějakou dobu se za nimi táhla stříbrná brázda, kterou Lhář zjizvil tvář Prstence, ale i ta se nakonec rozplynula do noci.

Skútry tiše a stejnoměrně nabíraly rychlost, Sonickým krytem pronikalo slabé šelestění - letěly mírně podzvukovou rychlostí. Když dosáhly rychlosti zvuku, šelestění se změnilo v tiché hvízdání. Sonický kryt změnil tvar a v Louisově "bublině" se rozhostilo ticho.

Krátce nato dosáhly skútry cestovní rychlosti. Louis se pohodlně uvelebil na sedadle. Odhadoval, že na něm stráví celý následující měsíc, takže by si na něj měl pomalu zvykat.

Po chvíli (protože jako jediný řídil a dost dobře si nemohl dovolit usnout) se začal probírat vybavením svého létajícího stroje.

Hygienické zařízení bylo jednoduché, pohodlné, snadno ovladatelné, leč nedůstojné.

Zkusil prostrčit raku sonickým krytem. Kryt tvořilo silové pole, síť silových vektorů, které měly za úkol svádět větrné proudy kolem skútru. Určitě se od něj nečekalo, že se bude chovat jako sklo. Louis měl pocit, jako kdyby se dotkl "pevného" větru, něčeho, co proti jeho ruce tlačilo ze všech sil. Sedel v chráněné bublině pohybujícího se vzduchu. Vypadalo to, že v sonickém krytu se může cítit v bezpečí i úplný blázen.

Aby vyzkoušel, je-li jeho předpoklad správný, vytáhl z podavače hygienický kapesník a zahodil ho. Kapesník spadl pod skútr, kde zůstal ležet na vzduchovém polštáři a divoce vibroval. Skoro by jeden uvěřil, že kdyby se totéž stalo jemu a nějakým nedopatřením se mu podařilo vypadnout ze sedadla, sonický kryt by ho zachytil, a on by se mohl

vyškrábat zpátky do sedadla.

Už to tak bude. To víte, loutkaři...

Z trubičky tekla destilovaná voda. Z jídelního automatu vypadávaly placaté červenohnědé cihličky. Poručil si ji šestkrát za sebou, vždycky z ní jen ukousl a zbytek vhodil zpátky do vstupního koše. Každá cihlička chutnala jinak a všechny chutnaly výborně.

Aspoň že jídlo nebude taková nuda. Přinejmenším ne hned.

Pokud ovšem nebudou mít do vstupního koše co naházet, jinými slovy, jestli nenajdou nějaké rostliny a vodu, proud cihlíček z jídelního automatu nakonec ustane.

Sedmu cihličku snědl celou.

Pomyšlení na vzdálenost, která je dělila od pomoci, bylo skličující. Země dvě stě světelných let daleko, loutkařská flotila jen dva roky, ale vzdalující se téměř světelnou rychlostí, a k tomu zmračený Lhář, který jim zmizel z očí hned po startu. Meteoritická brázda po jejich "přistání" zmizela také. Jak těžké bude ztratit Lháře docela?

Hromsky těžké, vlastně téměř nemožné, uklidňoval se Louis. Proti rotaci ležela největší hora, jakou kdy člověk spatřil. Takových titánů na Prstenci mnoho být nemohlo. Až budou chtít Lháře najít, stačí zamířit k obří hoře a po rotaci najít brázdu rovnou jako přímka a dlouhou několik tisíc kilometrů.

Zářící klenba Prstence nad jeho hlavou ale říkala, že ztratit se na tělese, jehož povrch je třímilionkrát větší než povrch Země, by byla hračka.

Nessus se pohnul. Zpod loutkařova trupu vylezla nejprve jedna, potom druhá hlava. Loutkař jazykem zapojil zvuk a zeptal se:

"Louisi, můžeme si promluvit? Jen my dva."

Louis se podíval na řadu průsvitných miniatur. Teela a Mluvící klímali. Louis je odpojil z okruhu. "Ven s tím."

"Co se stalo?"

"Ty jsi neposlouchal?"

"Uši mám v hlavách. A ty jsem měl schované."

"Jak se cítíš?"

"Je možné, že znovu upadnu do katatonického stavu. Cítím se velmi ztracený, Louisi."

"Já taky. Není divu, za poslední tři hodiny jsme urazili tři a půl tisíce kilometrů. Transferové kabiny by byly lepší, přestupné disky ještě lepší."

"Naši technici je tady nebyli schopni nainstalovat." Loutkařovy hlavy se na sebe podívaly, Byl to jen okamžik, ale Louis si během něj uvědomil, že tohle gesto už jednou viděl.

Loutkařova obdoba smíchu? Mohl se u šíleného loutkaře vyvinout smysl pro humor?

"Letíme k levoboku," pokračoval. "Mluvící rozhodl, že obvodová stěna na levoboku je blíže. Podle mě jsme si mohli hodit stárem a vyšlo by to nastejno, možná lépe. Ale teď tady šéfuje Mluvící. Převzal velení, když jsi upadl do katatonie."

"To není dobré, Jeho skútr je mimo dosah mého taspu. Musím -"

"Počkej, kam ten spěch? Proč mu to velení nenechat?"

"Ale... ale..."

"Popřemýšlej o tom," naléhal Louis. "Tasphem ho můžeš zastavit vždycky. Stejně převezme velení pokaždé, když si dáš pohov. A kromě toho, jemu to fakticky jde."

"Asi tím nic nezkazím," připustil pisklavě loutkař. "Mé velení naše vyhlídky nijak materiálně nezlepší."

"No právě. Zavolej Mluvícího a řekni mu, že Nejzadnější je on."

Louis si zapnul kzinův interkom, aby slyšel, jak bude debata probíhat. Pokud čekal síru a blesky, dožil se zklamání. Kzin a loutkař si totiž vyměnili jen několik syčivých, prskavých frází v jazyce Bohatýrů, načež se kzin vypořel z okruhu.

"Musím se vám omluvit," řekl Nessus. "Díky mně hlouposti jsme se ocitli ve strašném nebezpečí."

"S tím si nelam hlavu," uklidňoval ho Louis. "Jsi prostě v depresivní fázi cyklu."

"Jsem rozumná bytost a dokážu se podívat pravdě do očí. S Teelou Brownovou to byl strašlivý přehmat."

"To je pravda, ale ne tvůj."

"Můj, můj, právě že můj, Louisi. Měl jsem si uvědomit, proč jsem měl takové problémy s kontaktováním ostatních kandidátů."

"He?"

"Měli příliš velké štěstí."

Louis se zmohl jen na jedno tiché a navíc falešné zahvízdnutí. Loutkař vykonstruoval další znamenitou teorii. "Abych byl přesný," pokračoval Nessus, "měli příliš velké štěstí, aby se nechali zatáhnout do tak nebezpečného podniku, jako je ten náš. Ze všech mých pokusů zkontaktovat se s rodinami vyherečů Loterie života vyšla jen Teela Brownová."

"Poslouchej -"

"Ostatní jsem nemohl kontaktovat, protože měli příliš velké štěstí, Teelu Brownovou jsem do téhle osudem pronásledované expedice mohl zatáhnout jen proto, že nezdědila ten správný gen. Musím se ti omluvit, Louisi."

"No jo, raději se vyspi, Nesse."

"Teele se také musím omluvit."

"Ne. Teela je moje vina. Mohl jsem ji zastavit."

"Vážně?"

"Vlastně nevím. Možná. Jdi spát."

"Nemůžu."

"Tak říd' a spát půjdu já."

Tak se i stalo. Ale ještě než Louise přemohl spánek, s údivem si uvědomil, jak hladce se skútry pohybují. Loutkař byl skvělý pilot.

Procítl s úsvitem.

Na spánek při plné gravitaci nebyl zvyklý. V životě také nestrávil jedinou noc v poloze vsedě. Když zív a chtěl se protáhnout, div že mu nepopraskaly ztuhlé svaly. Zahekal, protřel si oči a rozhlédl se.

Světlo i stíny byly nějak zvláštní. Zvrátil hlavu k nebi a uviděl bílý plátek slunce stojícího v zenitu. Blbče, nadával si v duchu, když pak čekal, až mu přestanou slzet oči. Jeho reflexy byly rychlejší než mozek.

Nalevo panovala tma, která s narůstající vzdáleností byla hlubší a hlubší. Neexistující horizont tvořila temnota zrozená z noci a chaosu pod modravou oblohou s nejasnými, pableskujícími obrysy klenby Prstence.

Napravo, po rotaci, panoval bílý den.

Ráno na Prstenci bylo jiné.

Poušť pomalu končila. Napravo i nalevo se vinuly její členité okraje, ostré a jasné ohraničené. Poušť za jejich zády měla zářivě žlutobílou barvu a byla holá. Značnou část oblohy stále ještě zabírala obří hora. Vpředu se leskly řeky a jezera, vodní plochy oddělené úseky zelenohnědé barvy.

Skútry udržovaly původní kosočtverečnou formaci. Na dálku připomínaly velké stříbrné brouky - jeden jako druhý.

Louis, který letěl v čele, si v duchu připomínal: Mluvíci letí na křídle směrem po rotaci, Nessus na křídle proti rotaci a Teela vzadu.

Pod úpatím hory viselo ve vzduchu vlákno prachu připomínající stopu, kterou po sobě v poušti zanechá projíždějící džíp, jen o poznání větší, když na tuhle vzdálenost vypadala jako vlákno...

"Louisí, jsi vzhůru?" zeptal se Nessův hlas.

"Dobré ráno, Nesse. To jsi celou tu dobu řídil?"

"Před několika hodinami jsem předal řízení Mluvícímu. Možná neušlo tvé pozornosti, že jsme urazili více než deset tisíc kilometrů."

"Jo," Bylo to jen číslo, pouhý zlomek vzdálenosti, kterou budou muset překonat. Celoživotní zvyk přemísťovat se pomocí transferových kabin zcela narušil Louisův smysl pro vzdálenosti.

"Podívej se dozadu," řekl. "Vidíš ten zvířený prach? Nenapadá tě, co to může být?"

"Ovšem. Kamení, které se vypařilo při našem přistání a znovu zkapalnělo v atmosféře, co jiného. Při takovém objemu se pára ještě nestačila rozptýlit."

"Jo takhle... a já myslel, že je to písečná bouře. Hrome, to byl teda skluz!" Pokud byl pás prachu stejně daleko jako Lhář, musel být dlouhý několik tisíc kilometrů.

Nebe a země byly dvě nekonečné placky a lidé jen mikrobi mezi nimi...

"Tlak vzduchu se zvýšil."

Louis s přemáháním odtrhl oči od místa, kde měl končit obzor. "Cos říkal?"

"Podívej se na ukazatel tlaku. Museli jsme přistát nejméně o tři kilometry výše, než jsme teď."

Louis si objednal cihličku k snídani. "A je tlak vzduchu důležitý?"

"V neznámém prostředí musíme sledovat všechno. Nikdy nevíš, který detail se později ukáže být rozhodující. Například hora, kterou jsme si zvolili jako orientační bod. Je zcela určitě ještě větší, než jsme předpokládali. Anebo ten stříbrný bod před námi?"

"Kde?"

"Skoro na hranici pomyslného horizontu. Přímě před námi."

Bylo to jako hledat vleže detail na mapě, kterou máte rozprostřenou mezi nohama. Nakonec ho ale našel: jasný, zrcadlový třpyt, dost velký, aby ho netvořil jediný bod.

"Odražené sluneční světlo. Nebo něco jiného? Skleněné město?"

"Nepravděpodobné."

Louis se rozesmál. "Velmi kulantně řečeno. Ale velikost by tomu odpovídala. Anebo pole zrcadel. Anebo obrovský teleskop zrcadlového typu."

"V tom případě je pravděpodobně opuštěný."

"Proč?"

"Víme už, že zdejší civilizace se vrátila do barbarské epochy. Proč by jinak dopustili, aby se tak obrovské plochy proměnily v poušť?"

Ještě nedávno by se Louis takovému argumentu nevzpíral. Ale teď... "Příliš zjednodušuješ. Prstenec je větší, než jsme si uvědomovali. Myslím, že je tady dost místa pro barbarství, pro civilizaci i pro všechno mezi tím."

"Civilizace má tendenci se rozrůstat, Louisi."

"No jo."

Však uvidíme, co je ten jasný bod zač, pomyslel si Louis. Minout ho nemůžeme.

Kohoutek na kávu nikde.

Louis právě polykal poslední sousto své ranní cihličky, když si všiml, že mu na panelu blikají dvě zelená světélka. Po chvilce bádání si uvědomil, že včera večer vypnul Teelu a Mluvícího z okruhu a rychle obnovil spojení.

"Dobré ráno," přivítal ho Mluvíci. "Viděl jsi svítání? Bylo nezvykle umělecky podnětné."

"Viděl. Ahoj, Teelo."

Teela neodpověděla.

Louis se podíval ještě jednou. Teela měla ve tváři uchvácený výraz člověka, který právě dosáhl nirvány.

"Nesse, ty jsi použil na mou družku tarp?"

"Ne, Louisi. Proč bych to dělal?"

"Jak dlouho už je v tomhle stavu?"

"V jakém stavu?" zajímal se Mluvící. "Nějakou dobu už se neozývá, jestli ti jde o to."

"Myslím její výraz, krucinál!"

Teelina tvář na palubní desce zírala skrze Louisovu hlavu do propasti nekonečna. Byla absolutně zticha a absolutně šťastná.

"Vypadá uvolněně," řekl kzin. "Řekl bych, že jí nic nechybí. Ovšem drobné nuance lidského výrazu -"

"To je teď jedno. Posadil bys nás na zem? Je úplně v transu."

"Nechápu."

"Stačí, když přistaneš."

Jeden a půl kilometru padali volným pádem, který v Louisově žaludku nevyvolával zrovna nejlibější pocity. Čekal na nějakou Teelinu reakci, ale nedočkal se. Vypadala stále stejně vyrovnaně a nevzrušeně. Jen koutky úst se jí nepatrně vytočily vzhůru.

Louis během pádu zuřivě uvažoval. O hypnóze něco věděl - útržky informací, jaké se dají nasbírat za dvě stě let sledování holovize. Jen kdyby si vzpomněl, jak...

Zelená a hnědá se rozdělila na les, pole a stříbrnou stužku potoka. Pod nimi ležela bujná, divoká krajina, taková, jakou by člověk z nížin čekal, že najde na kolonizované planete.

"Zkus nás posadit někam mezi kopce," řekl Louis Mluvícímu. "Nesmí vidět horizont."

"Dobře. Vy dva s Nessem se přepněte na ruční řízení a leťte za mnou. Teelu složím sám."

Kosočtverec se rozpadl na tři díly. Mluvící se rozletěl směrem k potoku, kterého si Louis všiml už dříve. Ostatní ho následovali.

Když přeletěli potok, Mluvící zamířil směrem po proudu. To už se doslova vlekl vzduchem. Letěl těsně nad vrcholky stromů a hledal místo na břehu, kde by mohli přistát.

"Ty rostliny mají velmi pozemský vzhled," poznamenal Louis. Oba mimozemšťané souhlasně zamručeli.

Zahnuli za ohyb potoka.

V místě, kde se jeho koryto rozlévalo do šíře, stála skupinka místních obyvatel a roztahovala rybářskou síť. Když se jim letka přiblížila na dohled, zdvihli hlavy a hodnou chvíli jen tak stáli - ústa otevřená, pohled přikovaný k nebi. Síť jim vypadla z rukou.

Louis, Mluvící a Nessus reagovali podobně. Pak vystřelili rovnou do oblak. Z domorodců se staly tečky, z říčky zkroutená modrá nit. Hustý les se proměnil na zelenohnědou masu.

"Přepněte řízení na autopilota," rozkázal Mluvící hlasem, který nepřipouštěl námitek. "Přistaneme jinde."

Tenhle velitelský tón se určitě naučil v rámci přípravy na styk s lidmi. Velvyslancovy povinnosti byly vskutku rozmanité, napadlo Louise.

Teela si, jak se zdálo, vůbec nevšimla, že se něco přihodilo.

"Takže?" zeptal se Louis.

"Byli to lidé," prohlásil Nessus.

"Že ano? Říkal jsem si, jestli se mi to třeba nezdá. Jak se sem ale dostali?"

Odpovědět na jeho otázku se nikdo neodvážil.

Kapitola 12

PĚST BOŽÍ

Přistáli v dolince obklopené nízkými pahorky. Pomyslný horizont ukrytý za kopcem, zář Klenby pohlcená světlem dne - scéna jako vystřižená z některých lidských planet. Tráva sice nebyla tráva, ale byla zelená a pokrývala hustým kobercem místa, na kterých obvykle rostla tráva. Také hlína a kamení vypadaly pozemsky, i zelená stěna keřů pokroucených přesně tak, jak se to od keřů na Zemi očekává.

Vegetace, jak už Louis předtím užasle poznamenal, byla rozhodně pozemského typu. Keře byly tam, kde by je člověk očekával, a stejně tak holá místa bez vegetace. Podle přístrojů ve skútrech byly zdejší rostliny pozemské dokonce i na molekulární úrovni. Stejně jako měli Louis a Mluvící společného vzdáleného předka - neznámého vira, měly i stromy tohoto světa své vzdálené příbuzné na Zemi.

Jedna z rostlin by se skvěle hodila na živý plot. Zdálo se, že je to dřevina. Vyrůstala ze země pod úhlem pětáctýřiceti stupňů, větve obsypané listím, potom pod stejným úhlem klesala zpátky k zemi, kde vypouštěla chomáče kořenů, znovu se pod úhlem pětáctýřiceti stupňů zvedala... Louis něco podobného viděl na Gummidgy; jenže tahle řada trojúhelníků měla sytě zelené listí a hnědou kůru, tedy barvy pozemského života. Louis rostlinu pokřtil na loketník.

Nessus cupital po blízkém lese a sbíral rostliny a hmyz, aby je dal do kompaktní laboratoře ve svém skútru na rozbor. Měl na sobě vakuový oblek, průhledný balon se třemi botami a dvěma rukavicemi-náustky. Kdyby na něj na Prstenci chtělo něco zaútočit - dravec, hmyz, pylové semínko, houbový výtrus, virová molekula - muselo by se to nejprve vypořádat s jeho oblekem.

Teela Brownová seděla obkročmo na svém skútru a její větší-než-drobné ruce lehce spočívaly na ovládání. Koutky úst měla stále mírně vytočené vzhůru. Seděla uvolněně a přitom jakoby ve střehu, linie a křivky jejího těla naaranžované k figurální studii nepřítomného umělce. Její zelené oči hleděly přes Louise, přes bariéru nízkých pahorků k nekonečnosti abstraktního obzoru.

"Nechápu to," řekl Mluvící. "Co jí vlastně je? Nespí a přitom nereaguje na žádné podněty."

"Dálniční hypnóza," odpověděl Louis Wu. "Sama se z toho dostane."

"Takže jí nehrozí nebezpečí?"

"Teď už ne. Báł jsem se, že by mohla spadnout ze skútru, anebo něco provést s řízením. Na pevné zemi je v bezpečí."

"Ale proč nás tak ignoruje?"

Louis se pokusil o vysvětlení.

V Pásmu asteroidů kolem Slunce tráví lidé v jednomístných kosmických plavidlech polovinu života mezi létajícím kamením. Navigují se podle hvězd. Horník z Pásmu se dívá na hvězdy i čtyři hodiny v kuse: ty rychlé, jasné, po oblouku padající tečky jsou plazmové trysky ostatních jednomístných člunů, ty pomalé okolní asteroidy a ty nehybné jsou hvězdy a galaxie.

Člověk může mezi bílými hvězdami přijít o duši. Až mnohem později si, má-li štěstí, uvědomí, že jeho tělo si vystačilo samo, bez velitele rozumu, bloudícího sférami, na něž se později nedokáže upamatovat. Říká se tomu vzdálený pohled. Bývá nebezpečný. Ne vždycky se lidská duše odtud dokáže vrátit.

Na velké náhorní plošině na Mount Lookitthat člověk stojí na okraji prázdnoty a hledí dolů do chřtánu nekonečna.

Hora je jen šedesát kilometrů vysoká, ale lidský zrak opisující její vlnící se svahy vidí z plošiny nekonečno v hustých mlhách, jež halí její úpatí.

Mlha nicoty je bílá, bezvará a jedolitá. Ve své nekonečné neměnnosti se rozlévá od zvlněného úbočí hory až k dalekému obzoru. To velké Nic dokáže lapit lidskou duši a nepustit. Oběť zůstane ochromená a uchvácená stát na pokraji nekonečnosti tak dlouho, dokud ji někdo neodvede pryč. Říká se tomu plato trans. A potom je tu Prstenec a jeho horizont...

"A všechno je to autohypnóza," zakončil Louis Wu. Podíval se dříve do očí. Neklidně se zachvěla.

"Pravděpodobně bych ji z toho dokázal dostat, ale proč to riskovat? Necháme ji spát."

"Smysl hypnózy mi uniká," řekl Mluvící-Se-Zvířaty. "Vím, že existuje, ale nechápu ji."

Louis přikývl. "Není se co divit. Kzinové jsou jako média k ničemu. Loutkaři jakbysmet, když už jsme u toho," dodal,

když postřehl, že Nessus přerušil sběr vzorků neznámých životních forem a tiše se k nim připojil.

"To, co nechápeme, můžeme alespoň prostudovat," řekl loutkař. "Víme, že v člověku je něco, co se brání nutnosti činit rozhodnutí. Jedna jeho část touží po tom, aby mu někdy jiný řekl, co má dělat. Dobrý hypnotický subjekt je důvěřující osoba s dobrou schopností koncentrace. Její hypnóza začíná podvolením se hypnotizérovu vlivu."

"Ale co vlastně je hypnóza?"

"Vně navozený stav monomanie."

"Ale proč by nějaký subjekt dobrovolně upadal do monomanie?"

Na to už Nessus neznal odpověď.

"Protože věří svému hypnotizérovi," řekl Louis.

Mluvící zakroutil velkou hlavou a odvrátil se.

"Taková důvěra v někoho jiného není normální. Přiznávám, že ani já to nechápu," řekl Nessus. "Ty ano, Louisi?"

"Taky moc ne."

"To se mi ulevilo," řekl loutkař a krátce si pohlédl do očí - dva hadi prohlízející se navzájem. "Nemohl bych věřit někomu, kdo chápe něco, co nemá smysl."

"Co jsi zjistil o zdejších rostlinách?"

Velmi se podobají pozemským životním formám, jak už jsi řekl. Ovšem některé zdejší druhy se zdají být více specializované, než by se dalo očekávat."

"Myslíš, že jsou vyvinutější?"

"Snad. Je možné, že specializované formy mají více prostoru k růstu, dokonce i v limitovaném prostředí, jakým Prstenec jako umělý objekt je. Důležité však je to, že rostliny a hmyz jsou těm vašim dost podobné na to, aby na nás útočily."

"A naopak?"

"Ó ano. Některé jsou požitelné pro mě, pár dalších se zase hodí do tvého břicha. Budeš je muset ještě otestovat, nejdřív na jedy a potom na chuť. Ale všechny bez výjimky můžeme s klidem předložit jídelnímu transformátoru v našich skútrech."

"Takže hladý neumřeme."

"Tato samojediná výhoda může stěží vyvážit nebezpečí, jaké podstupujeme. Kdyby naše techniky napadlo vybavit Lháře vábničkou hvězdných semen, mohli jsme si celou tuhle cestu odpustit."

"Vábnička hvězdných semen?"

"Jednoduché zařízení, vynalezené před několika tisíci lety. Místní hvězda jeho působením emituje elektromagnetické signály, které přitahují hvězdná semena. Kdybychom takové zařízení měli s sebou, mohli bychom ke zdejšímu slunci přivábit hvězdná semena a s jejich pomocí sdělit náš problém některé lodi Nezáčastných, které by je sem následovaly."

"Ale hvězdná semena přece letí hluboce podsvětelnou rychlostí. Mohlo by to trvat roky!"

"Ano, ale ať by to trvalo sebedéle, my bychom nemuseli opustit bezpečí naší lodi!"

"A tomu ty říkáš plnohodnotný život?" Louis zafřkal. Podíval se na Mluvícího. Jejich pohledy se zkřížily.

Mluvící-Se-Zvířaty se povaloval opodál po zemi, hleděl na Louise a cenil zuby jako kocour z Alenky v Říši divů.

Hodnou chvíli ze sebe nespouštěli zrak, načež kzin se zdánlivou ležérností vstal ze země a jedním dlouhým skokem zmizel v křovinách.

Louis se obrátil zpátky. Něco mu říkalo, že se právě stalo něco důležitého. Ale co? A proč? Pokrčením ramen myšlenku zaplašil.

Teela stále ještě seděla na sedadle a její držení těla prozrazovalo, že dosud setrvává v oblacích... Louis si připomněl své vlastní pocity, když se párkrát v životě nechal svým terapeutem zhypnotizovat. Připadal si tehdy tak trochu jako v divadle. Obestřený růžovým oparem absence zodpovědnosti po celou dobu věděl, že je to jen hra, kterou s

hypnotizérem v ordinaci hrají. Mohl se v kteroukoli chvíli sebrat a odejít. Ale nikdy to neudělal.

Teeliny oči se najednou vyjasnily. Zatřepala hlavou, obrátila se, a když je spatřila, vykřikla: "Louisi! Jak jsme se dostali dolů?"

"Normálně."

"Pomoz mi." Natáhla ruce jako dítě, které se vyšplhalo na zídku a nemůže dolů. Louis ji uchopil kolem pasu a posadil ji na zem. Když se jí dotkl, po zádech mu přeběhl mráz a krev se mu nahrnula do klína. Nechal ruce tam, kde byly.

"Naposledy si pamatuju, jak jsme kilometr vysoko," řekla.

"Od této chvíle už žádné zírání na horizont!"

"Co se stalo, usnula jsem za volantem?" zasmála se a pohodila hlavou. Její vlasy se proměnily ve vířící hebké černé mračno před Louisovým očima. "A vy jste dostali strach! Promiň. Kde je Mluvící?"

"Honi králíky. Co kdybychom se šli taky trochu protáhnout, když k tomu máme konečně příležitost?"

"Procházka po lese?"

"Dobrý nápad." Jejich oči se střetly a on poznal, že myslí na totéž. Sáhł do kufru svého skútru a vytáhl deku. "Jdeme,"

"Vážně mě udivujete," řekl loutkař. "Žádná jiná rozumná civilizace nekopuluje tak často jako vy. Tak jděte. A dávejte pozor, na co si sedáte. Nezapomínejte, že kolem nás se to hemží neznámými životními formami."

"Věděla jsi," řekl Louis, "že nahý znamenalo kdysi totéž co nechráněný?"

Měl pocit, že spolu s oděvem se vzdává veškeré své ochrany. Prstenec měl fungující biosféru, vyvinutou, o tom nebylo pochyb, oplývající hmyzem, bakteriemi a zubatými stvořeními, která se živila živou protoplazmou.

"Nevěděla." Teela stála nahá na dece a vztahovala ruce k nikdy nezapadajícímu slunci. "To je nádherna. Víš, že jsem tě přes den nikdy neviděla nahého?"

"Nápodobně. A musím uznat, že je to sakramentsky hezká podívaná. Něco ti ukážu. Tady." Zdvihl ruku ke své holé hrudi. "Krucinál -"

"Nic nevidím."

"Je pryč. To je právě ten problém s životabudičem. Nezůstanou ti žádné vzpomínky. Jizva se zacelí a za nějaký čas..."

Přejel prsty po pomyslné čáře na svých prsou, ale neucítil nic.

"Jednou po mne na Gummidgy skočil kráječ. Vyřízl ze mě pruh dlouhý od ramene až k pupku, deset centimetrů široký a centimetr hluboký. Dalším máchnutím by mě určitě rozpůlil. Jenže se rozhodl, že nejdřív ochutná to, co si už ukrojil.

Musel jsem být pro něj sousto natolik jedovaté, že se okamžitě zkroutil v křečích a za hlasitého vráskotu na místě zdechl. A vidíš, nic, ani památka."

"Chudáčku Louisi. Ale já taky nemám ani jizvičku."

"Jenže ty jsi statistická anomálie a navíc je ti dvacet."

"Och."

"Mmm. Jsi tak hladká."

"Nějaké další vymizelé vzpomínky?"

"Jednou mi to nevyšlo s důlním paprskometem..." Navedl jí ruku.

Po chvíli se přetočil na záda a Teela mu obkrožmo usedla na klín. Než se začali pohybovat, jeden předlouhý, zářivý a nesnesitelný okamžik se jeden drahému vpíjeli do očí.

Ženu, viděnou očima zastřenýma plamenem blížícího se orgasmu, jako by halila andělská koróna...

Zpomezi stromů vystřelilo něco o velikosti králíka, přeběhlo to Louisovi po prsou a zmizelo v mlázi. Okamžik nato se vyřítil z křovisek Mluvící-Se-Zvířaty. "Pardon," zachrčel a hnál se po stopě dál.

Když se znovu setkali u skútru, Mluvící měl kolem úst červené skvrny. "Poprvé v životě," prohlásil spokojeně, "jsem přišel k potravě výhradně pomocí toho, čím mě vybavila příroda."

Uposlechl nicméně loutkařovy rady a vzal si širokospektrální antialergikuin.

"Nastal čas, abychom si promluvili o domorodcích," řekl Nessus.

Teela se zatvářila překvapeně. "Domorodcích?"

Louis jí vložil situaci.

"Proč jsme utíkali? Co nám mohli udělat? Byli to vážně lidé?"

Louis odpověděl na poslední otázku, která i jeho iritovala nejvíce. "Nechápu, jak by to bylo možné. Co by lidé dělali tak daleko od svého vesmíru?"

"Není pochyb o tom, že to byli lidé," vložil se do hovoru Mluvící. "Důvěřuj své intuici, Louisi. Možná zjistíme, že se tahle civilizace něčím liší od té vaší, ale lidé to jsou určitě."

"Kde bereš tu jistotu?"

"Cítím je, Louisi. Když jsem vypnul sonický kryt, dorazil ke mně jejich pach, vzdálený a slabý, pach velkého množství lidských bytostí. A mému nosu můžeš věřit."

Louis jeho vysvětlení přijal. Nos kzina byl nosem masožravého lovce. "Paralelní evoluce?" nadhodil.

"Nesmysl," řekl Nessus.

"No jo." Tvar lidského těla byl pro inteligentního výrobce nástrojů sice velmi zdařilý, ovšem o nic více než kterýkoli jiný. Rozum se rodil v těch nejrůznějších podobách.

"Ztrácíme čas," prohlásil Mluvící-Se-Zvířaty. "Nejde o to, jak se sem lidé dostali, ale o to, jak navázat první kontakt. Tím spíše, že takový bude každý."

Má pravdu, uvědomil si Louis. Jejich skútry se pohybovaly rychleji než jakýkoli způsob předávání informací, který tito lidé mohli používat. Ledaže by tu měli semaforey...

Mluvící pokračoval: "Potřebujeme vědět něco o lidském chování v předcivilizační éře, Louisi? Teelo?"

"Trochu se vyznám v antropologii," připustil Louis.

"Tak budeš mluvit ty. Doufejme, že náš autopilot se ukáže jako slušný tlumočník. Budeme kontaktovat první obyvatele, na které narazíme."

Nestačili ani pořádně nabrat výšku, když les najednou skončil a ustoupil šachovnici obdělávané půdy. Pár okamžiků nato Teela zahlédla město.

Připomínalo některá pozemská města minulých století. Spousta několikapatrových budov tísících se v souvislé mase jedna na druhou. Nad nimi několik vysokých, štíhlých věží spojených klikatými estakádami. Ty už do rejstříku pozemského urbanismu nepatřily. Pozemská města této doby se spíše přikláněla k vrtulníkovým plošinám.

"Naše pátrání je možná u konce," podotkl s nadějí v hlase Mluvící.

"Vsadím se, že je opuštěné," řekl Louis.

Byl to jen dohad, ale bohužel správný. Ukázalo se to, když se dostali nad město.

V době svého zlatého věku muselo být až děsivě krásné. Obzvláště jedním svým rysem by bylo příčinou závisti kteréhokoli jiného města ve známém vesmíru. Mnohé budovy totiž nestály na zemi, nýbrž se vznášely ve vzduchu. Se zemí a ostatními budovami je spojovaly visuté mosty a zdvižné vížky. Vzdušné zámky, osvobozené od gravitace, osvobozené od všech vertikálních a horizontálních zábran, musely v době své slávy ohromovat pestroutou paletou rozmanitých tvarů a velikostí.

Ted' však pod čtyřmi letícími skútry ubíhal dokonalý obraz zkázy. Každá létající stavba při svém pádu rozdrtila budovy pod sebou, takže z města se stalo jedno velké rumišťe plné cihel, skla a betonu, zkroucené ocele, rozbitých estakád a zdvižných věží.

Louise to přinutilo znovu se zamyslet nad zdejšími obyvateli. Lidé vzdušné zámky nestavěli, alespoň ne ty hmatatelné, byli na to příliš opatrní.

"Musely spadnout všechny současně," prohlásil Nessus. "Nevidím žádné známky pokusů o opravu. Zřejmě náhlý energetický kolaps. Mluvící, postavili by kzinové něco tak nebezpečného?"

"My si na rozdíl od lidí tak nelibujeme ve výškách. A lidé si zase na něco takového příliš cení svého života."

"Životabudič," vykřikl Louis. "Tím by se to vysvětlilo. Neměli Životabudič."

"Ano, to byl možná důvod jejich neopatrnosti. Žili krátce, a tak si svého života tolik nevážili," spekoval loutkař. "To zní hrozně. Jestliže si neváží vlastního života, našeho si budou vážit tím méně."

"Strašíš se předem."

"To hned uvidíme. Mluvící, vidíš tu poslední budovu? Vysoká, smetanově zbarvená, s rozbitými okny -"

Minuli ji, zatímco loutkař mluvil. Louis, který plnil povinnosti pilota jejich eskadry, po oblouku otočil zpátky k budově, kterou měl loutkař na mysli.

"Měl jsem pravdu. Vidíte? Kouř!"

Zmiňovaná budova byla přibližně dvacet pater vysoký, umělecky modelovaný pilíř s řadami černých oválných oken. Většina oken v přízemí byla něčím zakrytá a z těch několika otevřených stoupal do větru řídký šedivý dým.

Věž stála "po kotníky" zabořená mezi jedno- a dvoupatrovými domy. Celá jedna řada těchto domů byla srovnaná se zemí obrovským válcem, který na ně musel spadnout z nebe. Než se ale stačil dovalit až k věži, sám se proměnil v hromadu betonového rumu.

Věž stála na samém okraji města. Za ní byly už jen obdélníky polí. Skútry ještě ani nestačily přistát a z polí se už sbíhaly k věži drobné postavičky rolníků.

Budovy, které ze vzduchu vypadaly zachovale, se při pohledu zblízka ukázaly být také jen ruinami. Nic nezůstalo nedotčené. Ke kolapsu energetické sítě a průvodním haváriím muselo dojít už před mnoha generacemi. Vandalismus, déšť, biologická i chemická koroze a další činitele potom dílo zkázy dokonaly. Stejně procesy, které umožnily pozemským archeologům hrabat se v pozůstatcích prehistorických osad.

Obyvatelé své město po kolapsu energetické sítě nevybudovali znovu. Ani se nevystěhovali jinam. Žili dál v jeho rozvalinách.

A smetí jejich existence se hromadilo kolem nich.

Smetí. Prázdné krabice, navátý prach, nepoživatelné součásti potravin, kosti, rostlinný odpad typu mrkvové natě a kukuřičných klasů, polámané nářadí. Odpad, který se stále hromadil, protože obyvatelé města byli příliš líní, nebo příliš zaneprázdnění, než aby s tím něco udělali. Hory rozkládajícího se smíšeného odpadu, sedajícího se jednak vlastní vahou, jednak pod těžkými kroky nohou, rok za rokem, generaci za generací.

Původní vchod do věže nebylo vidět. Tak vysoko se zvedla úroveň terénu. Když skútry přistály na udusané špině pokrývající třímetrovou vrstvou někdejší parkovací zónu pro větší pozemní vozidla, oknem v prvním patře důstojně vypochoďovalo pět humanoidních postav.

Bylo to dvojité arkýřové okno, dost velké, aby jim pětičlenné procesí pohodlně prošlo. Parapet a překlad okna byly ozdobené třiceti, možná čtyřiceti, pravděpodobně lidskými lebkami. Jejich utváření Louisovi nic neřikalo.

Pětice zamířila ke skútrům. Přišli blíž a na okamžik zaváhali, v rozpacích, koho oslovit. Vypadali jako lidé, i když zase ne tak docela. Jistě nepatřili k žádné známé lidské rase,

Všichni byli nejméně o patnáct centimetrů menší než Louis. Měli velmi světlou kůži, v porovnání s růžovým odstínem Teeliny či žlutohnědým odstínem Louisovy pleti až mrtvolně bílou. Měli spíše kratší trupy a dlouhé nohy, všichni stejně pokrčené ruce s neobyčejně dlouhými a štíhlými prsty. V dobách, kdy u operací ještě figurovali lidé, by ze všech pěti mohli být znamenití chirurgové.

Ještě podivuhodnější byly jejich uniformní, popelavé plavé vlasy. Vlasy a brady měli pěstěné, ale nestříhané. Z obličejů jim byly vidět jen oči. Netřeba dodávat, že vypadali jeden jako druhý. "To jsou mi chlupáci!" zašeptala Teela.

"Zůstaňte sedět," rozkázal tlučeným hlasem Mluvčí. "Počkejte, až k nám dojdou. Potom sesedněte. Doufám, že máte všichni komunikační disky?"

Louis měl svůj komunikační disk připnutý na vnitřní straně levého předloktí. Disky byly napojené na autopilota jejich lodi. I přes vzdálenost, která je od Lháře dělila, by měly spolehlivě fungovat a poradit si s každým novým jazykem. Ovšem celý ten zatracený aparát se dal vyzkoušet jedině praxí. K tomu všechny ty lebky...

Na bývalé parkoviště proudili další a další domorodci. Většina se jich při pohledu na probíhající konfrontaci zastavila, takže zanedlouho se v uctivé vzdálenosti od středu prostranství utvořil kruh přihlížejících. Obvyčejný dav by šuměl dohady, sázkami a přesvědčováním. Tento byl nepřírozeně mlčenlivý.

Bylo to možná právě obecnost, které přimělo hodnostáře, aby se konečně rozhodli. Vykročili směrem k Louisovi Wu. Zblízka se už jeden druhému tak nepodobali. Každý byl jinak vysoký, ale všichni byli hubení, jeden dokonce vyzáblý na kost, u druhého se skoro dalo mluvit o svalech. Čtyři měli na sobě neforemný, velmi vyruďlý háv se stopami původně hnědého zabarvení, pátý muž byl oblečený do šatů stejného, nic neříkajícího střihu, s tím rozdílem, že barva jeho vybledlého oděvu bývala patrně růžová.

Promluvil kostlivec. Hřbet ruky mu zdobil vytetovaný modrý pták.

Louis odpověděl.

Tetovaný muž pronesl krátkou řeč. Naštěstí. Autopilot bude potřebovat data, aby mohl začít tlumočit.

Louis znovu odpověděl.

Kostlivec mluvil dál, čtveřice jeho společníků zachovávala důstojné ticho. Jejich obecnost kupodivu rovněž.

Disky se plnily slovy a frázemi.

Později si vyčítal, že právě to ticho ho mělo varovat. Ale zmátl ho jejich postoj. Široký kruh okolostojících, čtyři vlasatci v róbách stojící mlčky v řadě vedle sebe a hovořící chlap s tetováním na ruce.

"Nazýváme ji Pěst boží." Ukazoval přímo k pravoboku. "Proč? A proč ne, Staviteli?" Musel mít na mysli obří horu, kterou nechali za sebou spolu s lodí. Na tuhle vzdálenost už ji nebylo vidět.

Louis naslouchal a učil se. Autopilot si znamenitě poradil s překladem. Před Louisovým očima postupně vyvstával obraz zemědělského společenství žijícího v rozvalinách kdysi mocného města...

"Ano, Zignamukliklik už není, co kdysi býval. Ale naše obydlí i tak daleko převyšují to, co bychom si mohli postavit vlastními silami. Za deště je v nižších patrech sucho i tam, kde je střecha otevřená nebi. V domech se dobře udržuje teplo a v čase války se dají snadno ubránit a naopak nesnadno zapálit.

Z toho důvodu se, přestože každé ráno odcházíme pracovat na pole, každého večera vracíme do našich příbytků na okraji Zignamukliklik, Staviteli. Proč bychom se měli namáhat se stavbou nových domů, když nám staré poslouží lépe?"

Dva hrůzostrašní mimozemšťané a dva bezvousí a nepřírozeně vysocí skoro-lidé; všichni čtyři na hřbetech velkých kovových ptáků bez křídel. Z úst jim vypadávají nesmysly a z malých kovových koleček zase smysluplná slova... Není divu, že je domorodci považují za stavitele Prstence. Louis jim nemínil jejich přesvědčení vyvracet. Vysvětlení jejich původu by zabralo celé dny, a oni se sem přišli něco dozvědět, ne poučovat.

"Tato věž, Staviteli, je naše sídlo vlády. Vládeme více než tisíce lidem. Kde chceš najít lepší místo, než je tato věž? Zatarasili jsme horní patra, abychom v části, kterou využíváme, udrželi teplo. Jednou jsme věž bránili tak, že jsme na útočníky házeli z horních pater cihly. Vzpomínám si, že naším největším problémem byl strach z výšek.

Přes to všechno však toužíme po návratu doby zázraků, kdy v našem městě žily tisíce obyvatel a domy se vznášely ve vzduchu. Doufáme, že se rozhodnete ty dny přivolat nazpět. Říká se, že v době zázraků dostal svůj tvar dokonce i tento svět. Smíme vědět, zdali je to pravda?"

"Bylo to tak," řekl Louis.

"A vrátí se ta doba?"

Louis mu dal, jak doufal, neutrální odpověď. Vycítil, nebo spíše vytušil, jejich zklamání.

Pochopit, jaký výraz se zračí v mužově zarostlé tváři, nebylo snadné. Gesta jsou zpravidla jakési kódy, ale gesta mluvčího nepatřila do rejstříku žádné pozemské kultury. Jemně kadeřavé platinové vlasy mu zakrývaly celý obličej, vyjma očí, hnědých a měkkých. V těch však bývá, navzdory obecně panujícímu přesvědčení, výrazovosti pramálo.

Mluvil zpěvným hlasem, jako kdyby recitoval poezii. Autopilot tlumočil Louisova slova do podobně zpěvného jazyka, přestože k Louisovi promlouval zcela běžným, konverzačním tónem. Slyšel švitoření a vrčení loutkářova a kzinova komunikátora. Louis položil další otázku...

"Ne, Staviteli, nejsme krvelačný národ. Bojujeme jen zřídka. Lebky? Zignamukliklik je jich plný, jsou všude, kam šlápneš. Sbíráme je pro dekoraci a pro jejich symbolický význam." Mluvčí ve slavnostním gestu pozdvihl ruku, ukazuje Louisovi své ptačí tetování. "...!" zvolal kolemstojící dav. Autopilot slovo nepřeložil.

Bylo to vůbec poprvé, co promluvil někdo jiný než vyzáblý mluvčí.

Louisovi něco ušlo a on si to velmi dobře uvědomoval. Naneštěstí nebyl čas se nad tím pozastavovat.

"Ukaž nám zázrak," chtěl po něm vyzáblý kostlivec. "Nepochybujeme o vaší moci, ale je možné, že už vás nikdy neuvidíme. A nám zůstane něco, co můžeme předávat svým dětem."

Louis zauvažoval. Jako ptáci se jim už předvedli, takže tenhle trik odpadá. Co takhle mana z kuchyňského robota? Jenže v jídle byly propastné rozdíly i mezi rodilými pozemšťany. Rozdíl mezi jídlem a pomyjemi byl především rozdílem kulturním. Někdo jí rád kobyly s medem, jiný grilované šneky; sýr pro jednoho by mohl být zkaženým mlékem pro druhého. Od toho raději ruce pryč. A co třeba laserová svítilna?

Když sahal do kufru, koróny slunce se dotkl okraj černého obdélníku. Tím lépe, tma jeho malé demonstraci jen dodá na působivosti.

Nastavil široký průměr paprsku a stáhl účinnost. Zamířil svítilnou nejprve na mluvčího, potom na jeho čtyři spoluvladaře, a nakonec na tváře v davu. Pokud je to ohromilo, potom své ohromení výtečně skrývali. Louis, následuje

jejich příkladu, skryl své zklamání a namířil laserem nad jejich hlavy.

Vybral si za cíl figurku vyčnívající přes okraj střechy. Připomínala modernizovaný, surrealistický chrlič. Louis pohnul palcem a chrlič vzplanul jasným, žlutobílým světlem. Jakmile pohnul ukazováčkem, paprsek se zúžil na zelenou nitku a na břiše chrliče vyklíčil do běla rozpálený pupík.

Louis čekal na ovace.

"Bojujete světlem," řekl pochmurně muž s poletovanou rukou, "a to je zakázané."

"...!" zahučel znovu dav a ztichl.

"Nevěděli jsme to," vypadlo ze zmateného Louise. "Omlouváme se."

"Nevěděli? Jak jste to mohli nevědět? Cožpak jste nevztyčili Klenbu na znamení Úmluvy s člověkem?"

"Jakou Klenbu?"

Náčelníkovu tvář sice nebylo vidět, ale jeho úžas byl zcela evidentní. "Klenbu nad Světem, ó Staviteli!"

Louis konečně pochopil, o čem je řeč, a vybuchl smíchy.

Bradatý chlapík ho neobratně praštil do nosu.

Rána to byla slabá, protože vousáčovy ruce byly stejně neduživé jako jeho tělo. Ale bolela.

A Louis Wu nebyl na bolest zvyklý. Většina lidí jeho doby nikdy nezakusila silnější bolest, než jakou člověku způsobí nakopnutý palec. Anestetika byla v jeho století příliš rozšířená, lékařská pomoc příliš dostupná. Lyžařova zlomená noha bolela obvykle pár vteřin, kdepak minut, a vzpomínka na hrůzný zážitek putovala do nejhlubšího podvědomí s visačkou nesnesitelného traumatu. Bojové sporty jako karate, judo, džiu-džitsu nebo box byly zakázané dávno předtím, než se Louis narodil. Louis Wu byl tedy mizerný rváč. Smrti, té se postavit dokázal, ale bolesti ne.

Louis zavřeštěl a laser mu vypadl z ruky.

Obecenstvo se pohnulo. Dvě stovky rozlícených vlasatců se proměnily v tisícovku vtělených démonů; situace už zdaleka nebyla tak zábavná jako před chvílí.

Vychrtlý náčelník ovinul Louisovi ruce kolem těla a hysterickým úsilím se mu snažil zabránit v pohybu. Louis se jedním, stejně hysterickým trhnutím vymanil z jeho sevření, a v následujícím okamžiku už seděl na svém skútru, ruku na startovací páce. V tu chvíli naštěstí přišel ke slovu rozum.

Ostatní skútry byly na něho napojené. Kdyby odstartoval, odstartovaly by také, ať už s řidiči nebo bez nich.

Rozhlédl se.

Teela Brownová už byla ve vzduchu a z výšky sledovala boj, který se pod ní odehrával, obočí soustředěním zachmuřené. Že by se pokusila ostatním pomoci, ji zřejmě ani nenapadlo.

Mluvicí se proměnil ve válečný stroj. Stačil v mezičase skolit půl tuctu nepřatel. Ve chvíli, kdy k němu Louis obrátil zrak, rozbil rukojetí svého laseru hlavu dalšímu. Vousatci kolem něj nerozhodně kroužili. Dlouhé prsty se snažily Louise stáhnout ze sedadla. Začínaly vyhrávat, přestože se Louis držel sedadla zuby nehty. Teprve potom ho napadlo zapnout sonický kryt. Zaslechl vriskot, jak to muže odmrštilo od skútru. Jeden z nich mu zůstal viset na zádech. Setřásl ho, na krátký okamžik vypnul sonický kryt a znovu ho zapojil. Prolétl pohledem bývalé parkoviště, aby našel Nessa. Nessus se snažil dostat ke svému skútru. Zdálo se, že domorodci mají k nezvykle vyhlížejícímu stvoření respekt. Do cesty se mu postavil jen jediný; zato s železnou tyčí v ruce.

Ve chvíli, kdy ho Louis spatřil, se právě napřáhl k ráně. Nessus ucukl, udělal vývrtku na předních nohou, otáčeje se tak zády k hrozícímu nebezpečí, ale také ke spásonosnému skútru.

Jestli mu Mluvicí nebo já rychle nepomůžeme, blesklo Louisovi hlavou, jeho únikový reflex ho bude stát život. Louis otevřel ústa, aby zakřičel... a loutkař dokončil pohyb.

Výkřik mu uvázl v hrdle.

Nessus se otočil zpátky ke skútru. Tentokrát už se ho nepokusil zastavit nikdo. Jeho zadní noha zanechávala po sobě na udusaném smetišti krvavé stopy.

Kruh kolem kžina si udržoval nezměněný odstup. Mluvicí jim netypicky kzinským, leč typicky lidským gestem plivl pod nohy, otočil se a nasedl na skútr. Jeho levá ruka s laserem byla po loket samá krev.

Muž, který se pokusil loutkaře zastavit, ležel bez hnutí v kaluži krve.

Všichni už byli ve vzduchu. Louis se vznesl jako poslední. Už zdálky viděl, k čemu se Mluvicí chystá, a vykřikl:

"Počkej! To není nutné."

Mluvicí držel v ruce modifikovaný Slaverův dezintegrátor. "A musí to být nutné?"

Ruku však zadržel. "Nedělej to," zapřísahal ho Louis. "Byla by to vražda. Co nám můžou udělat? Házet po nás kamení?"

"Můžou proti nám použít tvůj laser."

"Světelné zbraně jsou pro ně tabu."

"To tvrdil on. Ty mu věříš?"

"Ano."

Mluvicí odložil zbraň. Louis si oddychl; bál se, aby kzin nesrovnal celé město se zemí. "Jak takové tabu asi vzniklo?"

"Snad válka energetických zbraní?"

"Anebo bandita vyzbrojený posledním laserovým dělem. Mít se tak koho zeptat."

"Teče ti krev z nosu."

Což Louisovi připomnělo, že ho ukrutně bolí nos. Přepnul řízení na Mluvicího a jal se plenit lékárničku. Hluboko pod nimi, na periferii Zignamukliklik, zmateně vířil pomstychtivý lidský dav.

"Měli klečet," kroutil hlavou Louis. "To mě zmátlo. A autopilot stále opakoval ‚Stavitel‘ namísto ‚Bůh‘."
"Bůh?"

"Udělal si ze stavitelů Prstence bohy. Měl jsem si všimnout toho ticha. Krucinál, kromě toho náčelníka nikdo ani nemukl! Všichni se chovali, jako kdyby naslouchali nějaké staré litanii. A já neznal slova."

"Takže náboženství. Kdo by to byl řekl! Ale smát ses teda neměl," prohlásil vážně Teelin oživlý obrázek na řídicím panelu. "V kostele se nesměje nikdo. Ani turisté." Letěli pod pohasínajícím plátkem slunce. Nad nimi, a sám nad sebou, se v zářivě modrých pruzích klenul vycházející Prstenec.

"V té chvíli mi to připadlo směšné," bránil se Louis. "I teď. Zapomněli, že žijí na umělém tělese. Myslí si, že je to skutečná klenba."

Sonickým krytem pronikl silný, narůstající hluk. V jednom okamžiku z něj byl hurikán, v příštím ticho. Překročili rychlost zvuku.

Zignamukliklik zmizel daleko za nimi. Město už nebude mít příležitost pomstít se létajícím démonům. Nejspíš je už nikdy neuvidí. "Vypadá tak," řekla Teela.

"Máš pravdu. Neměl jsem se smát. Ale i tak máme štěstí, že můžeme své chyby nechat za sebou. Stačí se vznést do vzduchu a nic nás nedohoní."

"Některé chyby musíme nosit s sebou," řekl Mluvicí--Se-Zvířaty.

"Zvláštní, slyšet to od tebe." Louis se bezmyšlenkovitě poškrábal na nose, znecitlivěném jako kus polena. Než anestetikum přestane účinkovat, bude zahojený.

"Nesse?" odhodlal se nakonec.

"Ano, Louisi?"

"Tam dole mi něco došlo. Tvrdíš, že jsi šílený, protože projevuješ odvahu. Je to tak?"

"Opravdu velmi taktní, Louisi. Tvá ohleduplnost ve vyjadřování..."

"Myslím to vážně. Ty a všichni ostatní loutkaři vycházíte ze stejného mylného předpokladu. Že loutkař instinktivně prchá od nebezpečí. Je to tak?"

"Ano."

"Omyl. Loutkař od nebezpečí neprchá, ale staví se k němu zády. Aby si uvolnil zadní nohu. Vaše kopyto je smrtonosná zbraň."

Nessus totiž v jediném pohybu udělal otočku na předních nohou a vystřelil nepárovou zadní nohu. Hlavy měl přitom otočené dozadu a roztažené co nejdále od sebe, aby mohl cíl triangulovat. Tomu muži s tyčí doslova vykopl srdce z těla.

"Nemohl jsem utíkat," vysvětloval nyní. "Znamenalo by to vzdalovat se od mého vozidla. A to by bylo nebezpečné,"

"Ale v té chvíli jsi o tom vůbec neuvažoval," namítl Louis. "Byl to instinkt. Prostě se automaticky stavíte k nepříteli zády. Obrat - a kop ho! Normální loutkař se otáčí ne proto, aby utíkal, ale aby bojoval. Ty nejsi blázen,"

"Mýlíš se, Louisi. Většina loutkařů před nebezpečím utíká."

"Ale..."

"Normální jsou vždycky ti, kterých je víc. To je zákon, Louisi."

Stádní zvířata, pomyslel si rezignovaně Louis. Zdvihl oči k zenitu, k poslednímu paprsku zacházejícího slunce. Některé chyby musíme nosit s sebou... Mluvicí určitě narážel na něco jiného, když tohle řekl. Jenže na co?

V zenitu se rojilo kolo černých obdélníků. Ten, který zakrýval slunce, byl zarámovaný do perleťové koronární záře. Nad tím vším se na pozadí hvězdného nebe klenul v parabole modrý Prstenec.

Vypadalo to, jako když si dítě, které ještě neví, co dělá, postaví skládačku z Malého konstruktéra.

Nessus řídil od chvíle, co opustili Zignamukliklik. Později předal řízení Mluvicímu. Letěli celou noc. Slabá záře podél jedné hrany černého obdélníku pomalu zvěstovala příchod dne.

Louis během posledních tří hodin konečně přišel na způsob, jak si rozměry Prstence přiblížit.

Byla k tomu zapotřebí Mercatorova projekce planety Země - obyčejná, obdélníková nástěnná mapa - ovšem s rovníkem v měřítku jedna ku jedné. Kdyby taková mapa byla navíc plastická, postavit se k rovníku by znamenalo totéž jako stát na skutečné Zemi. Čtyřicet takových map, položených jedna vedle druhé, by člověku vystlalo cestu od jedné obvodové stěny Prstence k druhé.

Tahle mapa by sice měla větší rozlohu než Země, ale kdybyste ji položili někam na Prstenec a na okamžik se otočili, mohlo by se snadno stát, že už ji nikdy nenajdete.

Při takových poměrech si člověk mohl představit ledaco. Například ony dva protivážné oceány na opačných stranách Prstence. Každý měl větší rozlohu než kterákoli planeta lidského vesmíru. Kontinenty by v něm plavaly jako ostrovy a pár temp by si v něm dělala i stažená kůže Země.

"Neměl jsem se smát," napomenul Louis sám sebe. Jak dlouho mi trvalo, než mi došly rozměry téhle... věci. Proč by v tom měli být domorodci lepší?

Nessus to pochopil už dříve. Minulou noc, když viděli vyjít Prstenec poprvé, vykřikl a snažil se ukrýt do vlastního břicha.

"Ale co..." Vždyť na tom vlastně nezáleželo. Ne, když se můžete všem chybám vzdálit rychlostí skoro dvou tisíc kilometrů za hodinu.

Po chvilce se ohlásil Mluvicí, předal Louisovi řízení a uložil se ke spánku.

Úsvit jim přichvátal vstříc rychlostí dvanácti set kilometrů za vteřinu.

Linie dělící den od noci se nazývá terminátor. Na Zemi je terminátor viditelný z Měsíce, také z oběžné dráhy, ovšem ze zemského povrchu nikoli.

Přímočaré linie dělicí na oblouku Prstence světlo od temnoty byly jednotlivými terminátory.

Od strany po rotaci se k eskadře skútrů řítíl jeden z nich. Linie táhnoucí se od země k nebi, od nekonečně vzdáleného levoboku po nekonečně vzdálený pravobok. Bylo to jako nečekaný příchod osudu - pohyblivé stěny příliš velké, aby se dala obejít.

Dorazila k nim, Koróna nad jejich hlavami se rozsvítila, aby vzápětí, ve chvíli, kdy ustupující obdélník noci odhalil okraj slunečního kotouče, vybuchla plným jasem. Louis hleděl do noci po levici, do dne po pravici, na stín terminátoru pádící po nekonečné pláni. Prazvláštní úsvit inscenovaný pro potěchu Louise Wu, turisty.

Daleko na pravoboku, za oparem ohraničujícím viditelný svět, vyvstaly ve světle nového dne ostré obrysy horského vrcholu. "Pěst boží," pronesl nahlas Louis Wu, převaluje na jazyku zvuk těch slov. Skvělé jméno pro horu! Skvělejší pro největší horu vesmíru!

Louis Wu, člověk, byl celý rozbolavělý. Jestli se jeho tělo nezačne rychle přizpůsobovat stávajícím podmínkám, ztuhnou mu klouby a už nikdy ze sedadla svého skútru nesedne. A co hůř, potravinové cihličky začínaly chutnat jako... cihly. Navíc necítil nos. A kohoutek na kávu pořád nikde.

Jenže Louis Wu, turista, se rovněž královsky bavil. Vezměte si třeba loutkařův únikový reflex. Nikomu ani na um nepřišlo, že by to mohl být také obranný reflex. Nikomu, až teprve Louisovi Wu.

Vezměte si vábničku hvězdných semen. Jak nádherně romantické pojmenování! Jednoduché zařízení vynalezené před několika tisíci lety, tvrdil Nessus. A žádného loutkaře až dosud nenapadlo se o něm byť slovíčkem zmínit. Až včera. Jenže loutkaři zcela postrádají smysl pro romantiku. Věděli i to, co loď Nezúčastněných za hvězdnými semeny tak neodolatelně táhlo? Nechávali si to pro sebe úmyslně, anebo tohle tajemství, poté co se ho dozvěděli, odložili jako nepotřebnou součást jejich úsilí o věčnost?

Nessus byl vypojený z okruhu. Asi ještě spí, napadlo Louise. Nechal tlačítko zapnuté, aby loutkaři po probuzení blikající světélko oznámilo, že s ním chce mluvit. Znal ho?

Hvězdná semena: neinteligentní stvoření, kterými se galaktické jádro jen hemžilo. Jejich metabolismem je solární fénix, jejich potravou řídký mezihvězdný vodík. Hybnou silou jim je velké, vysoce reflexní fotonové křídlo řízené podobně jako padák pro volný pád. Jejich svatební let začínal v galaktické ose a končil až na pokraji mezigalaktického prostoru. Tam semena nakladla vajíčka a vracela se zpátky. Vylíhlá mláďata musela cestu domů najít sama, nechávající se unášet na křidlech fotonového větru do teplého, na vodík bohatého galaktického jádra.

A kam letěla hvězdná semena, letěli i Nezúčastnění. Proč? Podivná otázka, romantická. Možná ne tak podivná. Někdy v polovině první války mezi lidmi a kziny jedno semeno namísto domů zamířilo jinam. Loď Nezúčastněných, která ho sledovala, proletěla kolem Procyonu a zdržela se tam dost dlouho, aby Zaslíbené prodala hyperprostorový pohon. Stejně dobře mohli tehdy zabloudit do kzinského prostoru. Nestudovali kziny v tu dobu už loutkaři? "Krucinál! Tak to končí, když člověk povolí uzdu fantazii. Disciplína, to je to, co mi chybí."

A co když ano? Ovšem že ano. Nessus to sám řekl. Takže loutkaři tehdy zkoumali kziny ve snaze najít způsob, jak je bezpečně vyhladit.

Válka to vyřešila za ně. Zatímco se z jedné strany lidského vesmíru hrnula dovnitř kzinská armáda, z opačné strany do něj zabloudila loď Nezúčastněných a prodala guvernérovi Zaslíbené hyperprostorový pohon. S jeho vlastnictvím kzinská hrozba přestala být hrozbou, a to nejen pro lidi, ale i pro loutkaře.

"Toho by se přece neodvážili," zhrzil se Louis. "Kdyby se to Mluvící -"

Tahle představa byla ještě děsivější,

"Experimentální selektivní chov, obyčejný, hnusný selektivní chov. Zneužili nás. Udělali z nás pokusné králíky!"

"Ano," řekl Mluvící-Se-Zvířaty.

Louis si chvíli nebyl jistý, jestli se mu to nezdálo. Potom uviděl na přístrojové desce Mluvícího pohyblivou miniaturu. Nechal zapnutý interkom!

"Hrom a peklo! Tys mě poslouchal!"

"Náhoda. Zapomněl jsem vypnout interkom."

Louisovi se zpětně vybavilo, jak se na něj Mluvící tehdy, když mu Nessus popsal vábničku hvězdných semen, tak divně zašklebil. Louise v tu chvíli ani nenapadlo, že by je kzín mohl na takovou dálku slyšet. Teprve teď, příliš pozdě, si vzpomněl, že kzinské uši jsou citlivé nástroje masožravého lovce. Že kzinský úsměv je reflex obnažující zuby před bojem.

"Zmínil ses o selektivním chovu," řekl Mluvící.

"Jen jsem -" nevěděl co říct.

"Loutkaři poštváli naše civilizace proti sobě, aby zamezili kzinské expanzi. A protože měli vábničku, použili ji, aby navedli loď Nezúčastněných do vašeho vesmíru a zajistili tak lidem vítězství. Experimentální selektivní chov, tak jsi to nazval."

"Hele, je to jen nedomyšlený sled předčasných závěrů. Uklidni se a -"

"Ale napadlo nás to oba."

"Ehm"

"Váhal jsem, jestli se na to mám kytkožrouta zeptat hned, anebo jestli mám počkat, až se dostaneme z Prstence. Ted', když už to víš i ty, nemám na vybranou."

"Ale -" Louis nedořekl. A i kdyby ano, nikdo by ho neslyšel. Mluvící zapnul sirénu.

Byl to děsivý mechanický řev, oscilující přes infra- i ultrazvukové spektrum, zvuk doslova a do písmene k nevydržení. Nessova hlava vyskočila nad palubní desku, "Co...? Co...?"

"Zasáhli jste do naší války v nepřítelův prospěch," to mu odpověděl řevem Mluvící. "Vaše jednání se rovná vyhlášení války Patriarchátu!"

Teela se napojila na interkom právě včas, aby zaslechla kzinovu poslední větu. Louis jí dal gestem najevo: Neplet' se do toho.

Loutkářovy hlavy se užasle napřímily. "O čem to mluvíš?"

"O první válce s lidmi. O vábení hvězdných semen. O hyperpohonu Nezúčastněných."

Jedna trojúhelníková hlava někam zmizela. Jeden stříbrný skútr se oddělil od formace a Louis věděl, že patří Nessovi. Velké starosti si ale nedělal. Oba skútry byly tak daleko od něj i od sebe, že vypadaly jako dvě stříbrné mušky. Kdyby ke střetu došlo na pevné zemi, mohlo by to skončit špatně. Ale tady, nahoře, co se mohlo stát? Loutkářův skútr musel být zákonitě rychlejší než kzinův. O to se Nessus bezpochyby postaral. Potřeboval mít jistotu, že mu v případě nutnosti bude moci uniknout.

Až na to, že loutkař nikam neunikal. Prováděl looping ke skútru Mluvícího.

"Nechci tě zabít," řekl Mluvící-Se-Zvířaty. "Hodláš-li na mě zaútočit ze vzduchu, měl bys pamatovat na to, že dosah tvého taspu může být menší než dosah Slaverova dezintegrátoru. VRRR!"

Při vražedném kzinském řevu tuhla člověku v žilách krev. Louis nebyl na okamžik schopen pohybu, jako kdyby měl tetanus. Matně si všiml malé stříbrné tečky, jak se po oblouku odklání od kzinova skútru. Zato si dobře všiml obdivně rozevřených Teelinih rtů.

"Nemám v úmyslu tě zabít," zopakoval o poznání klidnějším hlasem Mluvící. "Ale chci slyšet odpověď na pár otázek. Víme, že dokážete usměřňovat hvězdná semena,"

"Ano," přisvědčil Nessus. Jeho skútr se nepochopitelnou rychlostí vzdaloval k levoboku. Ledový klid obou mimozemšťanů byl pouhou iluzí. Existovala jen proto, že Louis nemohl číst z výrazu jejich tváří a oni nedokázali v interworldu intonací vyjádřit své pocity.

Nessus prchal, protože mu šlo, jak byl přesvědčen, o život. Kzin však neopouštěl své místo ve formaci, "Chci slyšet odpovědi, Nesse."

"Hádal jsi správně. Náš výzkum, jak bezpečně eliminovat útočné masožravé kziny, ukázal, že vaše civilizace má vysoký potenciál, který bychom mohli případně využít ve svůj prospěch. Učinili jsme kroky, abychom vás dostali na takový stupeň vývoje, abyste dokázali v míru komunikovat s jinými civilizacemi. Naše metody byly nepřímé a velmi bezpečné."

"Zajisté. Ale mně se ani trochu nelíbí."

"Mně taky ne," řekl Louis Wu.

Neušlo jeho pozornosti, že oba mimozemšťané nadále používají interworld, přestože mohli beze svědků rozmlouvat v jazyce Bohatýrů. Zjevně chtěli do sporu zahrnout i lidskou část posádky - a zcela právem, protože Louis měl do toho také co mluvit.

"Zneužili jste nás," řekl. "Zneužili jste nás stejně proradně, jako jste zneužili kziny."

"Ale doplatili jsme na to my," zavrčel Mluvící.

"Mnoho lidí ve válce zemřelo!"

"Nech ho laskavě na pokoji!" vstoupila na bitevní pole Teela Brownová. "Vždyť nebýt loutkařů, byli by z nás dnes otroci kzinů! Zabránili jim zničit naši civilizaci!"

Mluvící se ušklíbl a řekl: "My jsme také měli civilizaci."

Loutkař se neozýval. Jeho jednooká hlava připomínala hada chystajícího se k útoku. Druhá se pravděpodobně věnovala řízení skútru, který byl v tuto chvíli od ostatních na míle daleko.

"Ne, zneužili nás," trval na svém Louis. "Zneužili nás jako nástroj k usměrnění vývoje kzinů."

"Ale podařilo se jim to!"

Ozval se hrůzu nahánějící zvuk, hluboké, zlověstné zavrčení, které tentokrát už nikoho nenechalo na pochybách, co znamená Mluvícího úšklebek.

"Ano, podařilo se jim to!" zopakovala srdnatě. "Žijete v míru. Dokážete vyjít se -"

"Zmlkni, ho/no!"

"Se sobě rovnými," dokončila velkoryse Teela. "Nezaútočili jste na žádnou civilizaci už -"

Kzin zdvihl modifikované Slaverovo rypadlo a podržel ho před objektivem interkomu, aby si ho Teela mohla dobře prohlédnout. Skutečně ji to umlčelo.

"Mohli jsme to být my," řekl zlověstně Louis.

Měl jejich pozornost. "Mohli jsme to být my," zopakoval. "Kdyby se loutkaři rozhodli v lidech vyšlechtit nějaký znak..." Najednou se zarazil. "Teela. No ovšem."

Loutkař nereagoval.

Teela pod Louisovým upřeným pohledem nervózně poposedla. "Louisi, co je? Louisi!"

"Promiň. Právě mě něco napadlo... Nesse, odpověz mi. Jak to bylo s Loterií života?"

"Zbláznil ses?" nechápala Teela.

"Urrr," zamručel Mluvící-Se-Zvířaty. "Časem by mě to taky napadlo. Nesse?"

"Ano?"

Loutkářův skútr byl už jen stříbrným zrníčkem prachu, kterého stále ubývalo. Skoro se ztrácel na pozadí přibližujícího se neznámého lesklého bodu, který byl od nich nicméně vzdálený více, než dva body na Zemi vůbec mohou být. Na loutkařově interkomu byl stále tentýž obrázek nerozluštitelně, přihlouple vyhlížející tváře nalepené na ploché trojúhelníkovité lebce s povislými chápavými rty. Nebezpečný tvor? Kdepak.

"Měli jste prsty v Zákoně o rodičovství?"

"Ano."

"Proč?"

"Protože vás máme rádi. Protože lidem věříme. Udržovali jsme s vámi výhodné obchodní styky. Je pro nás užitečné vám

pomáhat, protože k Malému mračnu dorazíte dříve než my."

"Máte nás rádi, skvělé. Takže co?"

"Takže jsme hledali způsob, jak vás geneticky vylepšit. Ale co jsme měli vylepšovat? Inteligenci ne. To není vaše silná stránka. Stejně tak ani váš pud sebezáchovy, dlouhověkost nebo bojové schopnosti."

"Takže jste se rozhodli nadělat z nás šťastlivce," prohlásil Louis a vybuchl smíchy.

Teprve tehdy to pochopila i Teela. Oči se jí rozšířily zděšením. Pokusila se něco říct, ale z jejího hrdla vyšlo jen nesrozumitelné zaskřehotání.

"Ovšem," přitakal Nessus. "Nesměj se, Louisi. Bylo to uvážené rozhodnutí. Vaše civilizace měla vždycky neuvěřitelné štěstí. Vaše dějiny jsou vlastně sledem nepochopitelných náhod, tolikrát jste jen o vlásek unikli jisté záhubě. Vaše atomová válka, zamoření planety průmyslovým odpadem, narušení ekologické rovnováhy, nebezpečně velké asteroidy, rozmary vašeho mírně nestabilního slunce. Vždyť i o explozi galaktického jádra jste se dozvěděli jen náhodou. Proč se stále směješ, Louisi?"

Louis se smál, protože se celou tu dobu díval na Teelu. Byla rudá jak rak a nevěděla, kam s očima. Nejraději by se zahrabala někam hluboko pod zem. Není to příjemné, dozvědět se, že jsem výsledkem něčího genetického experimentu.

"A tak jsme změnili váš Zákon o rodičovství. Bylo to až překvapivě snadné. Náš odchod ze známého vesmíru způsobil krach na burze. Ekonomické výkyvy zruinovaly také několik členů Rady plodnosti. Některé jsme podplatili, jiným pohrozili vězením pro dlužníky, a vzápětí využili korupce v Radě ke hlasování o důvěře. Celá ta operace stála příšerné peníze, ale byla velmi bezpečná a také částečně úspěšná. Mohli jsme otevřít Loterii života. Doufali jsme, že tak vyprodukujeme lidský poddruh šťastlivců."

"Zrůdo!" zavřeštěla Teela. "Zrůdo!"

Mluvicí schoval Slaverův dezintegrátor a řekl: "Když ses dozvěděla, že loutkaři manipulovali genetickým dědictvím mé civilizace, nijak tě to nepobouřilo, ba naopak. Chtěli mít krotkého kzina. K tomu účelu použili obvyklé šlechtitelské metody, jaké používají biologové - eliminovat nevhodné jedince a zbylé množit. Byla jsi velmi spokojená, že jejich zločin posloužil tvé civilizaci ku prospěchu. Teď už spokojená nejsi. Pročpak?"

Teela se rozplakala bezmocným vztekem a vypnula interkom.

"Krotký kzin," zopakoval Mluvicí. "Chtěli jste vyšlechtit krotkého kzina, Nesse. Jestli si myslíš, že se vám to podařilo, vrať se,"

Loutkař neodpověděl. Stříbrná tečka jeho skútru se rozplynula v dálce.

"Ty se nechceš mezi nás vrátit? Jak tě mám potom chránit před touhle neznámou zemí? Ale já ti rozumím. A děláš dobře," řekl kzin. Natáhl před sebe ruku vyzbrojenou zakřivenými, jako nože ostrými drápy. "Váš pokus vyprodukovat z lidí chronické šťastlivce taky skončil debaklem."

"To ne," zaprotestoval Nessus. "To se nám podařilo. Právě proto jsem je nemohl pro tuhle nešťastnou expedici zkontaktovat. Měli příliš velké štěstí."

"Hráli jste si na boha. Před námi i před lidmi. Nepokoušej se přiblížit."

"Zůstanu s vámi v kontaktu."

Obraz Mluvicího zmizel.

"Louisi, Mluvicí se mnou přerušil spojení. Kdybych mu chtěl něco říct, musím to udělat tvým prostřednictvím."

"Fajn," řekl Louis a přerušil s loutkařem spojení. V místě, kde ještě před chvílí plápolala loutkařova přízračná hlava, se okamžitě rozblikalo zelené světýlko. Loutkař by si rád povídal dál.

Čert aby ho vzal.

Později toho dne proletěli nad mořem velikosti pozemského Středozevního moře. Louis začal klesat, aby se trochu rozhlédl. Ostatní, jak zjistil, ho následovali. Znamenalo to, že pilotem jejich eskadry je stále on, přestože s ním nikdo už hodnou dobu nepromluvil.

Pobřeží tvořilo jedno velké hadovité město - ležící v rozvalinách, samozřejmě. Kromě doků se nijak nelišilo od Zignamukliklik. Louis letěl dál. Přistávat nebylo proč.

Krajina se po chvíli začala pozvolna zvedat stále výš a výš, až Louisovi zalehlo v uších. Zelenou travu vystřídala hnědá kleč, potom pustá, horská tundra, dlouhé kilometry holé skály, aby nakonec...

Na osm set kilometrů dlouhém horském hřebeni nezůstala vinou větru žádná hlína, žádná kleč, ba ani kamení, jen obnažený konstrukční materiál, šedavě průsvitný, ohyzný...

To je mi údržba! Stavitel Prstence, kdyby ještě nějaký žil, by něco takového nedopustil. Což svědčilo o tom, že úpadek civilizace na Prstenci musel začít už velmi, velmi dávno. A tímhle to začalo, odloupanou fasádou v místech, kudy se nechodilo...

Daleko před nimi, směrem kam zmizel Nessus, zářil v krajině oslnivě jasný bod. Odhadem je od něj dělilo něco mezi padesáti až osmdesáti tisíci kilometrů. Ohromný zářící bod, velký jako Austrálie.

Další obnažené místo? Rozlehlé zářící plochy základového materiálu prosvítající kdysi úrodnou půdou, půdou, která vysychá a nemá se čím ubránit větru, protože přestala fungovat říční síť? Pád Zignamukliklik, kolaps energetické sítě, musel být poslední fází tohoto úpadku. Jak dlouho trval? Deset tisíc let? Déle?

"Krucinál! Potřeboval bych to s někým probrat. Může to být důležité." Vrhł zarputilý pohled po krajině.

Se sluncem ve věčném zenitu ubíhá čas jinak. Dopoledne a odpoledne se nijak neliší. Lidská rozhodnutí jako by ztrácela na významu a trvalosti. Realita se zdá být méně reálná. Je to, přemítal Louis, jako žít v čase stráveném mezi dvěma transferovými kabinami.

To je ono. Byli mezi dvěma transferovými kabinami, jednou byl Lhář, druhou obvodová stěna. A jejich let, tři tečky ve vrcholech trojúhelníka vznášejícího se nad šedivou rovinou, byl jen sen. Letěli říší, kde se zastavil čas.

Jak je to dlouho, co někdo s někým promluvil? Kolik hodin už uběhlo od chvíle, kdy se snažil spojit s Teelou a o chvíli později s Mluvicím? Jeho interkom blikal na jejich palubní desce zbytečně. Stejně jako Nessův na jeho.

"To by stačilo," rozhodl se a zapnul interkom. Zasáhla ho mohutná vlna orchestrální hudby. Potom ho loutkař zaregistroval. Šveholení plynule přešlo v: "Musíme se postarat o to, aby se expedice dala nějakým nekrvavým způsobem zase dohromady. Napadá tě něco, Louisi?"

"Ano. Že je nezdvořilé začínat rozhovor od prostředka."

"Omlouvám se, Louisi. Děkuji, že ses ozval. Jak se cítíš?"

"Opuštěně a naštvaně, a to všechno díky tobě. Nikdo se mnou nechce mluvit."

"Mohu nějak pomoci?"

"Možná. Máš něco společného se změnou Zákona o rodičovství?"

"Byl jsem vedoucím projektu."

Louis zafíkal. "Horší odpověď sis nemohl vymyslet. Doufám, že se staneš první obětí retroaktivní kontroly porodnosti! Teela už se rnnou do nejdelsí smrti nepromluví!"

"Neměl ses jí smát."

"To vím taky. Víš, co mě na celé té věci nejvíc děsí? Ani ne ta tvá nebetyčná arogance, ale fakt, že můžeš rozhodovat o věcech tak gigantického dosahu a vzápětí udělat něco tak stupidního jako, jako..."

"Může nás Teela Brownová slyšet?"

"Ne, ovšem že ne. Hergot, Nesse! Uvědomuješ si vůbec, co jsi jí udělal?"

"Když jsi věděl, že to tak zraní její ego, proč jsi o tom začal mluvit?"

Louis zasténal. Prostě vyřešil myšlenkový problém a okamžitě s ním vyšel na světlo. Nenapadlo ho, nikdy by ho nenapadlo, že by bylo lépe nechat si to pro sebe. Takhle přemýšlet nedokázal.

"Přišel jsi na nějaký způsob, jak dát naší expedici zase dohromady?" zeptal se znovu loutkař.

"Jo, přišel," odpověděl Louis a vypnul interkom.

Jen ať se smaží...

Krajina se znovu začala svažovat a dostávat zelenou barvu.

Minuli další moře a velkou trojúhelníkovitou říční deltu. Řeka byla vyschlá. Změny ve větrných proudech musely vysušit pramen.

Když Louis sletěl níž, pochopil, že všechna ta napohled nahodile se klikatící ramena tvořící říční deltu byla ve skutečnosti umělého původu. Umělecky založení stavitelé Prstence nedovolili řece, aby si vymlela vlastní koryto. A právem; vrstva hlíny nebyla na Prstenci dostatečně hluboká a krajinotvůrci se bez umělých řešení neobešli. Prázdná koryta však vypadala velmi odpudivě. Louis jen nesouhlasně našpulil rty a letěl dál.

Kapitola 14

EPIZODA SE SLUNEČNICEMI

V nevelké dálce před Louisem ležely hory.

Letěl už celou noc a. hodnou část dopoledne. Nevěděl přesně, jak dlouho. Nehybné polední slunce, to byla psychologická past; zkracovalo nebo natahovalo čas. Co z toho, Louis nevěděl.

Emocionálně dosáhl stavu, který zažíval během svých ročních dovolených. Na ostatní skútry skoro zapomněl. Osamělý let nad nekončícím, neuvěřitelně proměnlivým terénem se příliš nelišil od potulování po neznámých oblastech vesmíru. Louis Wu byl zase sám s vesmírem, který se mu stal hračkou. Nejdůležitější otázka celého vesmíru zněla: Je Louis Wu spokojený sám se sebou?

Chlupatá oranžová hlava, která se najednou objevila nad palubní deskou, proto způsobila Louisovi menší šok. "Musíš být unavený," řekl kzin. "Mám to vzít za tebe?"

"Raději bych přistál. Začínám tuhnout."

"Je to na tobě."

"Nerad bych někomu vnucoval svoji společnost." Ve chvíli, kdy to řekl, si Louis uvědomil, že vlastně mluví pravdu. Jeho robinsonovské rozpoložení mělo tuhý kořínek.

"Myslíš, že se ti Teela bude vyhybat? Možná máš pravdu, neozvala se ani mně, přestože se mi stalo totéž co jí."

"Moc si to bereš. Ne, počkej! Nevypínej."

"Chci být sám, Louisi. Kytkožrout mě hrozně potupil."

"Ale vždyť se to stalo tak dávno! Ne, nevypínej; měj slitování s osamělým starcem. Sledoval jsi krajinu?"

"Ano."

"Všiml sis těch holých míst?"

"Ano. Eroze se místy prožrala přes podkladovou horninu až k nezničitelné konstrukci. Něco muselo zásadním způsobem narušit systém větrných proudů. Už hodně dávno. K takové erozi nedojde přes noc, ani tady."

"Taky bych řekl."

"Louisi, jak mohla civilizace disponující tak ohromnými prostředky zaniknout?"

"Nevím. Ani to vědět nemůžeme, to si je třeba přiznat. Vždyť ani loutkaři nikdy nedosáhli tak vysokého stupně technologie. Jak bychom my mohli pochopit, co je vrátilo zpátky na začátek cesty?"

"Musíme se o domorodých obyvatelích dozvědět víc," zamručel Mluvicí-Se-Zvířaty. "Prozatím všechno nasvědčuje tomu, že tihle lidé by nám s Lhářem mnoho nepomohli. Musíme najít ty, kteří ano."

Právě na tohle Louis čekal. "Napadlo mě něco, co by nám umožnilo zkontaktovat se s domorodci, kdykoli bychom

chtěli."

"Mluv."

"Raději bych nejdřív přistál."

"Tak přistaň."

Eskadře skútrů stálo v cestě vysoké pásmo mohutných skal. Jejich vrcholky a průsmyky mezi nimi zářily známým perleťovým leskem. Nad a mezi nimi burácející větry jim postupně svlékly jejich kamenný šat a obnažily konstrukci ze základového materiálu.

Louis se svou letkou zamířil k jemně zaobleným úpatím. Jeho cílem bylo ústí stříbrného potoka padajícího z hor a mizejícího v blízkém lese, napohled nekonečném hvozdě pokrývajícím úpatí zeleným kobercem stromů.

"Co to děláš?" ozvala se z interkomu Teela.

"Přistávám. Jsem unavený. Počkej, nevypínej. Chtěl bych se omluvit."

Teela přerušila spojení.

"Co bych ještě chtěl?" uklidňoval se nepřesvědčivě Louis. Když teď ví, že je omluva na cestě, možná mi dá příště víc času.

"Napadlo mě to po naší rozmluvě o 'hraní si na bohy'," řekl Louis. Bohužel měl jen jediného posluchače, Mluvícího. Teela, když sesedla, probodla Louise plamenným pohledem a odpochovala do lesa.

Mluvící kývl huňatou oranžovou hlavou. Jeho uši vibrovaly jako dva čínské vějířky v prstech nervózní dámy. "Dokud zůstáváme ve vzduchu," pokračoval Louis, "jsme na tomhle světě poměrně v bezpečí. Kdyby došlo k nejhoršímu, tak bychom celou cestu až k obvodové stěně nemuseli ani jednou přistát; anebo bychom přistávali jen na obnažené konstrukci Prstence. Na takovém povrchu se žádný život neudrží.

Ale to bychom se toho mnoho nedozvěděli. Potřebujeme se z téhle složité hračky dostat pryč, a bez pomoci zdejších obyvatel to nepůjde. Stále to vypadá tak, že těch sedm set tisíc kilometrů někdo Lháře přece jen bude muset odtáhnout."

"K věci, Louisi. Potřebuju si protáhnout kosti."

"Než dorazíme k obvodové stěně, musíme toho o obyvatelích Prstence vědět mnohem více, než víme teď."

"To bezpochyby."

"Tak proč si nehrát na bohy?"

Mluvící zaváhal. "Mám to chápat doslova?"

"Ano. Budeme si hrát na stavitele Prstence. Nemáme sice jejich možnosti, ale pro domorodé obyvatelstvo jsme božští až dost. Ty bys byl bůh -"

"Vřelé díky."

"- a já s Teelou tví akolyté. Nessus by byl skvělý zajatý démon."

Mluvící vysunul drápy. "Ale Nessus s námi není a nebude."

"V torn je ten háček. Kdyby -"

"Tohle je mimo diskusi, Louisi."

"To je škoda. Protože bez něho to nepůjde."

"Potom na to musíš zapomenout."

Louis nevěděl, co si o drápech Mluvícího myslet. Vysunoval je vzdorně nebo ne? Ale ať tak nebo onak, stále se nechtěly zatáhnout. Kdyby mluvili přes interkom, Mluvící by už dávno zavěsil.

Právě proto trval Louis na přistání.

"Jen si představ intelektuální krásu něčeho takového. Byl by z tebe skvělý bůh. Z lidského hlediska jsi pekelně impozantní - ačkoli uznávám, že v tom se budeš muset spolehnout jen na mé slovo."

"K čemu potřebuješ Nessa?"

"Kvůli taspu, kvůli odměně a trestu. Ty, jako bůh, rozcupuješ pochybovače na cucky, a ještě ho sežereš. Trest. A odměna - loutkářův tasp."

"Bez taspu by to nešlo?"

"Ale vždyť je to ten nejlepší možný způsob odměňování věrných! Vlna čiré, nezředěné rozkoše přímo do mozku. Žádné vedlejší účinky. Žádná kocovina. Tasp je přece lepší než sex!"

"A co etika? Domorodci jsou sice jen lidé, ale i tak bych nechtěl, aby se stali na taspu závislí. To už by bylo milosrdnější je zabít," řekl Mluvící. "A vůbec, loutkářův tasp funguje na kziny, ne na lidi."

"To bych neřekl."

"Louisi, oba víme, že Nessův tasp je zkonstruovaný tak, aby účinkoval na kzinskou mozkovou strukturu. Já to vím nejlépe, zažil jsem to. V jednom máš ale pravdu, je to skutečně něco jako duchovní extáze, ovšem hodná ďábla."

"A jak víš, že nefunguje i na lidi? Já myslím, že ano. Znáš Nessa. Buď ten jeho tasp funguje na nás oba, anebo má dva. Nebyl bych tady, kdyby nějakým způsobem nemohl ovládat i lidskou část své posádky."

"Dohady."

"Zeptáme se ho?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Není důvod."

"Ach, zapomněl jsem. Neznáte zvědavost." Opičí zvědavost byla většině inteligentních civilizací cizí.

"Teď chápu, chtěl jsi to uhrát na rnoji zvědavost. Přimět mě k činu odpovídajícímu tvým představám. Loutkař poletí k

obvodové stěně sám, smíř se s tím."

Než se Louis zmohl na odpověď, kzin se otočil a zmizel mezi křovisky loketníku. Ukončil tím debatu stejně efektivně, jako kdyby vypnul interkom.

Na Teelu Brownovou se zřítíl svět. Trhanými vzlyky se oddávala orgiím zoufalé sebelítosti.

Pro své truchlení si našla výborné místo. Temně zelená coby motiv, bujná vegetace nad hlavou, příliš hustá na to, aby k ní propustila přímé sluneční světlo. Směrem k zemi postupně řídla a skýtala prostor k chůzi. Melancholický ráj pro milovníky přírody.

Hladké, strmé skalní stěny, smáčené tříští vodopádu, obklopující hluboké, průzračné jezírko. V jezírku Teela. Nebýt amfiteatrální akustiky skalních stěn, dopadající voda by její vzlyky snad přehlušila. Bylo to, jako kdyby Příroda plakala s ní. Louise neviděla.

Dokonce ani Teela, ztroskotanec v neznámém světě, by bez lékárníčky daleko nezabloudila. Byla to malá, plochá krabička na jejím opasku, která měla v sobě vestavěný hledáček. Louis sledoval jeho signál až k Teeliným šatům na žulové desce na okraji jezírka.

Tmavě zelené pablesky, dunění vodopádu, ozvěna ženského pláče. Teela bylo skoro přímo pod vodopádem. Musela na něčem sedět, protože paže a ramena jí trčely nad hladinu. Hlavu měla skloněnou, tmavé vlasy jí padaly dolů přes obličej.

Nemělo smysl čekat, až se vrátí. Louis si svlékl šaty a poskládal je na hromádku vedle Teeliných. Když k němu doletěl závan chladného vzduchu, zamračil se, pokrčil rameny a skočil do vody. Okamžitě pochopil svoji chybu. Při svých cestách jen málokdy narazil na planety pozemského typu. A ty, na kterých se rozhodl přistát, byly obvykle stejně civilizované jako Země. Louis nebyl hloupý, jen kdyby ho napadlo zamyslet se nad teplotou vody...

Nenapadlo.

Byla to odtoková voda ze zasněžených vrcholů. Mrazivý chlad vernal Louisovi výkřik do prsou, ale v tu chvíli už měl hlavu pod vodou. Měl ji našťstí natolik chladnou, že se nepokusil nadechnout.

Vynořil se. Prskal a hekal zimou a nedostatkem vzduchu.

Až se mu to začalo líbit.

Začal šlapat vodu - dovednost, kterou si osvojil v mnohem teplejších vodách, než byly tyto! Držel se na hladině, rytmicky kopal nohama a vnímal na kůži jemné dotyky dopadající vody.

V té chvíli už o něm Teela věděla. Seděla pod vodopádem a čekala. Plaval k ní.

Musel by jí hulákat zblízka do tváře, aby něco slyšela. Omluvy nebo slova lásky pozbyly smyslu. Mohl se jí však dotknout.

Neucukla. Sklonila jen hlavu a znovu se ukryla do vlasů. Její odmítnutí bylo až hmatatelné. Louis ho respektoval.

Plaval kolem ní a snažil se protáhnout svaly zkrácené osmnáctihodinovým sezením. Voda byla báječná. Mrazivá znečitlivělost ale po nějakém čase přešla v otupující bolest, kterou si Louis vyložil jako koledování si o zápal plic. Dotkl se Teeliny paže a ukázal prstem ke břehu. Tentokrát přikývla a následovala ho.

Leželi na břehu, třáslí se po celém těle, zachumlaní jeden v druhém, pod sebou místo deky rozepnuté termokombinězy. Jejich prochladlá těla do sebe postupně nasála trochu tepla,

"Odpusť, že jsem se smál," řekl Louis. Přikývla - omluvu registruje, ale neodpouští, "Připadlo mi to hrozně legrační.

Loutkaři, zbabělci vesmíru, a mají tu drzost chovat si kziny a lidi jako nějaká dvě plemena dobytka! Museli přece vědět, jaké riziko tím na sebe berou." Věděl, že moc mluví, ale musel jí to vysvětlit, ospravedlnit se. "A co z toho vzešlo!

Výšlechtit rozumného kzina, to nebyl zas tak špatný nápad. Já toho sice o lidsko-kzinských válkách moc nevím, ale vím jistě, že kzinové bývali pěkní nerváci. Předkové Mluvíciho by Zignamukliklik vypálili do základů. Mluvíci se udržel.

Ovšem chovat si lidi ,pro štěstí'..."

"Myslíš, že mě neměli vyšlechtit?"

"Hergot, snad si nemyslíš, že jsem tě sem přišel urážet? Chci říct, že je to legrační představa. Tím spíše, že s tím přišli zrovna loutkaři. Proto jsem se smál."

"Měla bych taky?"

"To nečekám."

"Díky."

Neznenáviděla ho za to, že se smál. Potřebovala útěchu, ne pomstu. Útěchu nacházenou v teple kombinězy, útěchu nacházenou v teple dvou dotýkajících se těl.

Louis začal Teelu hladit po zádech. Pomalu se uvolnila. "Chtěl bych dát expedici znovu dohromady," řekl po chvíli.

Ucítil, jak ztuhla. "Ale tobě se to asi moc nelíbí."

"Ne."

"Nessus?"

"Nenávidím ho. Nenávidím! Udělal z mých předků... chovná zvířata!" Uklidnila se. "Mluvíci by ho stejně sestřelil, kdyby se k nám pokusil vrátit. Takže jsem klidná."

"A co kdybych Mluvíciho přesvědčil, aby Nessovi dovolil se k nám znovu připojit?"

"Jak bys to chtěl udělat?"

"Řekněme, že bych našel nějaký způsob."

"Ale proč?"

"Protože Nessus vlastní Slepou ránu, jedinou šanci pro lidstvo dostat se k Magellanovým mračnům za dobu kratší než sto let. Jestli z Prstence odletíme bez Nessa, tak na Slepou ránu můžeme zapomenout."

"To je... to je ubohé, Louisi!"

"Hele, řekla jsi sama, že kdyby loutkáři kzinům neprovedli to, co jim provedli, byli by z nás teď jejich otroci. To je pravda. Ale kdyby loutkáři nezmanipulovali naše populační zákony, nebyla bys teď na světě!"

Ucítil, jak celá strnula. Její tvář odrážela, co se v ní odehrávalo. Oči měla pevně zavřené.

Nevzdával se. "To, co loutkáři udělali, se stalo už hrozně dávno. Nemohla bys odpustit a zapomenout?"

"Ne!" Odladila se od něj, zpod hřejících kombinéz, přímo do ledové vody. Louis nejprve zaváhal, ale nakonec ji následoval. Mrazivý, mokrá šok... hladina... Teela zpátky na místě pod vodopádem.

Na rtech vyzývavý úsměv. Je možné, aby byl někdo tak rozmarný?

Plaval k ní.

"Moc hezký způsob, jak chlapovi jednoduše říct, aby zavřel zobák!" zasmál se. Neslyšel vlastního slova, ohlušený duněním dopadající vody. Bylo nemožné, aby ho slyšela. Přesto se němě zasmála a natáhla k němu ruce.

"Stejně to byly hloupé argumenty," zařval.

Voda byla studená, hrozně studená. Jediným zdrojem tepla široko daleko byla Teela. Pevně se objímali, klečíce na drsném mělkém podvodním útesu.

Milování bylo nádhernou směsí tepla a zimy. Poskytovalo útěchu. Nic neřešilo, ale dalo jim šanci se jeho prostřednictvím na okamžik zbavit všech problémů.

Kráčeli nazpět ke skútrům, mírně rozechvělí v obalech svých vyhřívaných zámočků. Louis mlčel. Uvědomil si jednu věc. Teela Brownová neuměla odmítnout. Nedokázala říct ne, a myslet to vážně. Nedokázala kalkulovaně vyčítat, opovržlivě, útočně a jedovatě, jak to uměly jiné ženy. Teela Brownová nikdy nezažila žádný sociální útok, anebo alespoň ne tolikrát, aby si ho osvojila.

Louis jí mohl ubližovat až do skonání věků a ona by ho nedokázala zastavit, Ale dokázala by ho za to nenávidět. A tak raději mlčel. A nejen proto.

Nechtěl jí ubližovat.

Kráčeli mlčky, prsty spletené. "Tak dobře," řekla znenadání. "Jestli přemluvíš Mluvícího, můžeš zavolat Nessa zpátky."

"Díky," řekl Louis, netaje se svým překvapením.

"Dělám to ale jen kvůli Slepé ráně," dodala. "Stejně se ti to nepovede."

Po jídle a tradiční rozcvičce, to znamená sérii kliků a lehů-sedů, následovala další, už ne tak tradiční - šplhání po stromech.

Když se Mluvící vrátil ke skútrům, jeho ústa nebyla od krve. Objednal si nikoli protialergickou pilulku, nýbrž kus vlhkých, teplých jater ve tvaru cihly. Lovce se vrací, pomyslel si potměšile Louis, ale neřekl ani slovo.

Když přistávali, nebe bylo zatažené. Když opět startovali, jednolitá olověná šed' na obloze setrvala dál. Louis pokračoval v započatém rozhovoru přes interkorn.

"Ale stalo se to tak dávno!"

"Je to otázka cti, Louisi, té se čas netýká, ovšem chápu, že ty o tom nemůžeš nic vědět. Navíc, důsledky jejich zásahu trvají. Proč Nessus vybral do výpravy kzinu?"

"To už nám řekl."

"Proč vybral Teelu Brownovou? Nejzadnější musel Nessovi přikázat, aby zjistil, jestli zdědila "šťastné" geny. Taký jestli už kzinové zkrotli. Vybral si mě, protože na jakém kzinovi lépe demonstrovat úspěšnost jejich chovatelských snah než na velvyslanci, který je denně ve styku s tak arogantní civilizací jako jsou lidé."

"Taký mě to napadlo." Louis šel ve svých úvahách ještě dál. Dostal Nessus instrukce, aby se úmyslně zmínil o vábníci hvězdných semen a zhodnotil kzinovu reakci?

"To je jedno. Já tvrdím, že krotký nejsem."

"Mohl bys laskavě přestat to slovo používat? Deformuje tvé úvahy!"

"Proč za loutkaře intervenuješ, Louisi? Proč toužíš po jeho společnosti?"

Dobrá otázka, pomyslel si Louis. Loutkař nesporně zasluhoval trochu podusit. A pokud byly jeho úvahy správné, Nessovi nehrozilo nejmenší nebezpečí.

Či snad to byla jen jeho přílišná náklonnost k mimozemšťanům?

Anebo něco víc? Loutkař byl velmi odlišný. A odlišnost hrála důležitou roli. Člověka Louisova věku by život bez mnohotvárnosti rychle omrzl. Pro Louise Wu byla společnost mimozemšťanů životní nezbytností.

Skútry stoupaly k horám.

"Jde o úhel pohledu," odpověděl kzinovi. "Nacházíme se v neznámém světě, mnohem neznámějším, než je kterákoli z lidských nebo kzinských planet. Budeme potřebovat všechny úhly pohledu, jaké máme k dispozici, abychom zjistili, oč tady vůbec jde."

Teela uznale pokývala hlavou. Hezky řečeno! Louis místo komentáře chápavě zamrkal. Tahle výměna gest mezi lidmi nemohla mít pro Mluvícího zaručeně žádnou informativní hodnotu.

"Nepotřebuji žádného loutkaře, aby mi vysvětloval svět kolem mě. K tomu mi stačí moje oči, uši a nos."

"Možná. Ale Slepou ránu potřebuješ, to nepopřeš. My všichni potřebujeme technologii, kterou ta loď zosobňuje."

"Zisk? Nedostatečný motiv."

"Jak to, hergot? Slepá rána poslouží přece celé lidské i kzinské civilizaci!"

"Slova. Nezáleží na tom, kolika jedincům tvůj zisk poslouží, když za něj padne tvá čest."

"Moje čest je v bezpečí, neměj strach," procedil Louis skrz zuby.

"Neřekl bych," řekl Mluvící a přerušil spojení.

"Moc užitečná věcička, ten vypínač," poznamenala zlomyslně Teela. "Věděla jsem, že to udělá."

"Já taky. Krucci, to je ale mezek."

Za horami se rozprostíralo moře bílých beránek šednoucí směrem k nekonečnému obzoru. Skútry jako by se vznášely mezi bílými mraky a jiskřící modrou oblohou s jemným náznakem oblouku Prstence.

Hory zůstaly za nimi a Louisovi přišlo trochu líto ztraceného lesního jezírka s vodopádem, které už nikdy nespatří.

Za skútry se táhla vlnící se brázda, kterou za sebou tři nadzvuková plavidla zanechávala. Nekonečný horizont před nimi narušoval jen jediný detail, Louis dospěl k názoru, že je to buď hora, anebo bouře, velmi vzdálená a velmi velká. Měla rozměry špendlíkové hlavičky držené na vzdálenost paže.

Ticho přerušil hlas Mluvícího. "Vidíš tu trhlinu v mracích, Louisi? Před námi, směrem po rotaci."

"Ano."

"Je neobvykle jasná. Zdá se, že dole něco odráží světlo."

Bylo to tak. Okraje trhliny zářily ostrým světlem. Hmm... "Že by další erodované místo? Byla by to nejrozsáhlejší narušená plocha, na jakou jsme dosud narazili."

"Podíváme se na to zblízka."

"Dobře," řekl Louis.

Tečka kzinova skútru se prudce stočila směrem po rotaci. Při rychlosti dvojnásobně převyšující rychlost zvuku mohl Mluvící zahlédnout povrch stejně jen na nepatrný zlomek okamžiku...

Louis nevěděl, na co se dívat. Jestli na stříbrnou tečku kzinova skútru, nebo na malý oranžový kočičí obličej na palubní desce. To první bylo reálné, to druhé zprostředkované, ale větší. Obojí bylo zdrojem informací, ovšem každé jiného druhu.

V zásadě nebyla žádná volba plně uspokojující. Louis samozřejmě sledoval to i ono.

Stříbrná tečka se dostala nad průrvu v mracích... V interkomu se ozval kzinův řev. Stříbrná tečka se najednou ještě více rozzářila a obličej Mluvícího vzplanul bílým světlem. Oči měl pevně zavřené, ústa otevřená... a řval.

Světlo zesláblo na dřívější úroveň. Mluvící byl znovu nad mraky. Jednou rukou si zakrýval obličej. Jeho srst byla na uhel.

Vrstvou mraků pod kzinovým skútrelem něco prosvítalo... jako kdyby Mluvícího zespodu sledoval nějaký reflektor.

"Mluvící!" zakřičela Teela. "Vidíš?"

Mluvící dal ruce z obličeje. Srst v širokém pásu kolem očí zůstala nedotčená, Na rozdíl od zbytku kzinova, teď už černého, těla. Mluvící otevřel oči, znovu je pevně zavřel a znovu otevřel. "Oslepl jsem," zachřel.

"Ano, ale jestli vidíš?"

Louis v obavě o Mluvícího nepostřehl na Teelině opakované otázce nic závažného. Strunu jeho pozornosti rozezněl až tón, jakým ji vyřkla: znepokojení, a kdesi hlouběji jakési přesvědčení, že Mluvící by měl po první chybné odpovědi dostat ještě jednu šanci.

Ale na to teď nebyl čas. "Mluvící!" zavolal, "Přesměruj na mě řízení. Musíme najít úkryt."

Mluvící zašmátral po palubní desce. "Hotovo," hekl, hlas zastřený bolestí. "Jaký úkryt máš na mysli?"

"Hory. Musíme zpátky."

"Ne. Ztratili bychom příliš mnoho času. Vírn, co na mě zaútočilo, Louisi, Jestli mám pravdu, tak nad mraky jsme v bezpečí."

"Uh?"

"Průzkum je na tobě."

"Potřebuješ ošetřit."

"To vím. Nejdřív ale musíš najít bezpečné místo pro přistání. Musíš klesat v místě, kde jsou mraky nejhustší..."

V mracích nebyla tma. Ta trocha světla, která jimi procházela, se okamžitě odrazila zpátky. K Louisovi.

Krajina dole byla zvlněná. Nebyl to konstrukční materiál, ale hlína a vegetace.

Louis klesal níž a přivíral oči před oslnivou září.

Jediný rostlinný druh, rovnoměrně pokrývající celou oblast až k pseudohorizontu. Každá rostlina měla jeden květ a každý květ se natácel po dráze Louisova sestupu. Obrovské, němé a pozorné obecenstvo.

Přistál vedle jedné z nich. Sesedl.

Sukovitý, asi třicet centimetrů dlouhý stonek, na něm květ o velikosti lidské hlavy. Zadní část květenství byla tuhá, jako kdyby byla protkaná žilami nebo šlachami; vnitřní povrch tvořilo hladké, konkávní zrcadlo, z jehož středu trčela krátká stopka zakončená tmavozelenou bulvou.

Všechny rostliny v dohledu ho "sledovaly". Louis se koupal v jejich světle a byl si vědom toho, že se ho pokoušejí zabít. Vřhl znepokojený pohled k nebi. Mraky držely pohromadě.

"Měl jsi pravdu," oznámil do interkomu. "Jsou to Slaverovy slunečnice. Kdyby se nezatáhlo, zabily by nás, hned jak jsme přeletěli hory."

"Můžeme se před nimi někde schovat? Nějaká jeskyně nebo něco?"

"Neřekl bych. Terén je příliš rovný. Slunečnice sice nedokážou odražené světlo pořádně soustředit, ale i tak je to tady k nevydržení."

Teela se neudržela. "Co je to s vámi, proboha? Louisi, musíme přistát! Mluvící má bolesti!"

"To je fakt," sykl Mluvící.

"Tak navrhuji, abychom to riskli. Slet'te oba dolů. Nezbyvá nám než doufat, že mraky vydrží."

"No sláva!" Teelin obraz na Louisově řídícím panelu se pohnul.

Louis strávil několik minut procházkou mezi slunečnicemi. Bylo to, jak předpokládal. V království slunečnic nepřežil

žádný jiný život. Mezi jejich lodyhami se nekrčila jediná rostlinka. Ve vzduchu nic nelátalo. V popelavě vyhlížející hlíně nepřebýval jediný živý tvor. Na samotných rostlinách nebyla žádná plíseň ani jediné nemoci zasažené místo. Nemocného jedince ve svých řadách by okamžitě zlikvidovaly.

Zrcadlový květ představoval děsivou zbraň. Jeho hlavním úkolem bylo soustředit sluneční světlo na zelené fotosyntetické kolénko ve středu. Mohl však také zahubit býložravé zvíře či hmyz. Slunečnice hubily všechno živé, protože všechno živé představuje pro rostlinu, která existuje díky fotosyntéze, potenciální nebezpečí. Proto všechno živé končilo jako hnojivo pro Slaverovy slunečnice.

"Ale jak se sem dostaly?" ptal se Louis sám sebe. Méně exotická vegetace totiž nemohla vedle slunečnic existovat. Byly příliš silné. A tudíž nemohly pocházet z domovské planety obyvatel Prstence.

Stavitelé Prstence určitě prozkoumali okolní hvězdy, aby se porozhlédli po různých užitečných nebo ozdobných rostlinách. Možná se dostali až ke Stříbrooké na pokraji lidského vesmíru. Nejspíš dospěli k názoru, že slunečnice jako okrasné rostliny stojí za to.

Ale ohradit je museli. Tolik rozumu by měl i úplný idiot. Poskytli jim menší prostor obehnaný vysokým valem z konstrukčního materiálu. Aby se nedostaly ven.

Jenže slunečnice se ven dostaly. Stačilo jedno semínko. Kdo ví, jak velkou rozlohu teď zabírají, přemýšlel Louis. Přejel mu mráz po zádech. Tohle je tedy ten "jasný bod", kterého si s Nessem prve povšimli. Kam až dohlédl jeho zrak, samé slunečnice.

Časem by mohly ovládnout celý Prstenec.

Ale to by trvalo velmi, velmi dlouho. Na Prstenci byla spousta místa. Pro cokoli.

Kapitola 15

POHÁDKOVÝ ZÁMEK

Louis si v zamyšlení jen matně uvědomoval, že k němu z oblaků klesají dva skútry. Z jeho fantazií ho definitivně vytrhlo, až když na něj Mluvíci vyštěkl: "Louisi! Vezmi z mého skútru Slaverův dezintegrátor a vykopej zákop. Teelo, pojď mě ošetřit."

"Zákop?"

"Ano. Zahrabeme se a počkáme, až se setmí."

"Jasně," Louis se vzpamatoval. Zraněný Mluvíci se musel zabývat něčím, co mělo napadnout jeho. Bylo přece jasné, že si nemohou dovolit riskovat vyjasnění. Slunečnicím stačila k jejich likvidaci jedna malá špehýrka v mracích. Zato v noci...

Když prohrabával kzinův skútr, snažil se na Mluvíciho ne dívat. Jeden pohled mu úplně stačil. Kzin měl většinu těla popálenou, srst spčenou na uhel, lesklý a mokvající. Prasklinami v zuhelnatělé slupce prosvítalo červené maso.

Spálený kožich strašlivě páchl.

Konečně našel dezintegrátor: dvojhlavňovou pušku s rozteklou pažbou. Zbraň, která ležela vedle, vyvolala na Louisově tváři kyselý úšklebek. Kdyby mu kzin v tu chvíli řekl, aby slunečnice vypálil laserem, Louis by to ve své zmatenosti možná skutečně udělal.

Uchopil dezintegrátor a rychle ustoupil stranou, zahanbený vlastní neschopností. Jako by na vlastním těle cítil spáleniny Mluvíciho. Teela, která o bolesti nic nevěděla, mohla Mluvíci pomoci daleko lépe.

Louis namířil zbraň pod úhlem třiceti stupňů k zemi. Na hlavě měl dýchací kuklu skafandru. A protože nebylo, kam spěchat, stiskl pouze jednu ze dvou spouští.

Díra se rychle zvětšovala. Jak rychle, to Louis nevěděl, protože ho od prvního okamžiku zahalovalo mračno prachu. Z místa, kam dopadl paprsek, se zvedla menší vichřice.

V kuželu paprsku se z elektronů stávaly neutrální částice. Půda a kamení, rozervané vzájemnou odpudivostí jader na jednotlivé atomy, se k němu snášely v podobě závoje monoatomárního prachu. Ještě že si navlékl kuklu, blahořečil si v duchu Louis.

Po chvilce vymáčkl spoušť. Zdálo se, že zákop je dost velký jak pro ně, tak pro skútry.

Tak rychle? podivil se v duchu. Napadlo ho, jak dlouho by mu to asi trvalo, kdyby stiskl obě spouště. Jenže to by došlo k toku proudu, když má použít eufemismus Mluvíciho. Po takovém vzrušení ale Louis v dané chvíli netoužil.

Teela s Mluvícím sesedli. Mluvíci přišel o většinu oranžové pokrývky svého těla. Zůstala jen ta, na které seděl, a široký oranžový pruh kolem očí. Všude jinde se z jeho kůže stal temně rudý pletenec žilek s hlubokými, jasně červenými prasklinami. Teela ho sprejovala nějakým roztokem, který na jeho těle vytvářel bílou pěnu.

Zápach spálené srsti a masa bránil Louisovi, aby přistoupil blíže. "Hotovo," oznámil.

Mluvíci k němu zdvihl oči a řekl: "Už zase vidím, Louisi."

"To je dobře!" Louisovi se ulevilo.

"Loutkař nás zásobil vojenským zdravotnickým materiálem, který daleko převyšuje úroveň kzinského civilního lékařství. Nechápu, jak se k němu dostal," procedil rozezleně Mluvíci. Asi narážel na korupci v kzinských vojenských kruzích, a pravděpodobně oprávněně.

"Zavolám Nessoovi," řekl Louis a obloukem obešel kzinu a Teelu. Kzin byl už od hlavy po paty pokrytý bílou pěnou.

Zápach zmizel.

"Vím, kde jsi."

"Výborně. Kde teda jsem, Louisi?"

"Za námi. Jakmile ses ztratil z dohledu, vrátil ses nám obloukem do zad. Teela a Mluvíci nic netuší. Neumí uvažovat jako loutkaři."

"Snad si nemyslí, že jim bude loutkař razit cestu? Asi bude nejlepší je při tom nechat. Jaká je pravděpodobnost, že mi dovolí se k nim znovu připojit?"

"Teď ne. Možná později. Chci ti říct, co se stalo..." A pustil se do vyprávění o slunečnicovém poli. Právě podrobně popisoval rozsah kzinových poranění, když si všiml, že Nessova plochá hlava zmizela pod úroveň záběru kamery interkomu.

Louis chvíli počkal, jestli se loutkař znovu neukáže. Potom vypnul interkom. Byl si jistý, že Nessova katatonie nepotrvá dlouho. Na to si loutkař příliš cenil života.

Do západu slunce zbývalo deset hodin, které strávili v zákopu.

Mluvící celou tu dobu prospal. Pomohli mu sejít do zákopu a dali mu nějaký kzinový prostředek na spaní. Bílá pěna na jeho těle mezitím zatuhla a posloužila mu jako gumový polštář.

"Jediný gumový kzin na světě," řekla Teela.

Louis se pokoušel usnout. Několikrát se mu to už skoro podařilo. V jednu chvíli procitl do plného denního světla. Na tělo mu dopadala ostrá hrana stínu okraje zákopu. Převalil se a spal dál.

Chvilí nato se probudil zalitý studeným potem. Stín! Kdyby se před chvilí býval posadil, byl by z něj teď škvarek!

Mraky ale visely stále na svém místě a spolehlivě bránily slunečnicím dokonat dílo zkázy.

Když obloha konečně potemněla, Louis vstal a probu dil ostatní.

Letěli pod mraky. Neustále sledovali slunečnice, protože kdyby se před svítáním ukázalo, že jsou ještě nad nimi, museli by celý následující den opět přečkat v zákopu. Louis tu a tam slétl níž, aby si prohlédl terén zblízka.

Letěli asi hodinu, když slunečnic začalo pomalu ubývat. Dostali se nad řídkou pokrytou oblast, kde dosahovaly poloviční velikosti. Rostly mezi zčernalými pahýly nedávno vypáleného lesa a o své místo na slunci s nimi bojovala i tráva.

Potom konečně slunečnice zmizely.

A Louis se mohl konečně vyspat.

Nebyl to ale klidný spánek. Když procitl, byla ještě noc. Rozhlédl se a v dálce před sebou spatřil jiskřičku světla.

Jeho malátnou mysl nejprve napadlo, že je to světluška, která uvízla pod sonickým krytem, nebo něco podobně nesmyslného. Protřel si oči, ale světýlko tam bylo stále.

Ohlásil se Mluvícímu.

Světelný bod se přibližoval a získával na intenzitě. Jasná tečka na temném pozadí noční krajiny.

Slunečnice to být nemohla. Ne v noci.

Může to být dům, napadlo ho. Ale kde by domorodci vzali osvětlení? Navíc by si ho stěžl povšiml. Při rychlosti, jakou letěli, by za dvě a půl hodiny přeletěli celý severoamerický kontinent.

Světlo se teď vznášelo napravo od nich a Mluvící stále neodpovídal.

Louis se rozpustil zašklebil do noci a opustil formaci. Zbývající dva stroje jejich eskadry, letící pod Mluvícího velením (kzin si to nedal vymluvit), letěly za ním. Louis se po paměti rozletěl ke kzinovu skútru.

Na pozadí mraky zastřeného oblouku Prstence rozeznal nejasné linie nárazových vln a sonického krytu - síť přímek sbíhajících se v kzinově skútru, uprostřed přízračná silueta Mluvícího lapená v Eukleidovské pavučině.

Když měl kzinův skútr těsně před sebou, zapnul na okamžik světlomet. Zakuklený přízrak najednou ožil. Louis nasměroval své vozidlo mezi kzina a záhadný bod světla.

Znovu zablikal.

Z interkomu se ozval hlas Mluvícího. "Ano, Louisi, už to vidím. Světlo zprava."

"Obhlédnem to?"

"Jistě." Mluvící stočil kormidlo ke světlu.

Létali v kruhu nocí jako zvědavé střevle kolem pivní láhve klesající ke dnu. Jejich pivní láhev měla podobu desetipodlažního zámku vznášejícího se tři sta metrů nad zemí a rozzařeného jako řídicí panel nějaké starodávné rakety. Za obrovským zakřiveným vyhlídkovým oknem, které tvořilo zároveň stěnu i strop horní části paláce, byl vidět prostor o velikosti operního sálu. Kolem vyvýšeného kruhu tam stály stoly a židle. V patnáctimetrovém prostoru nad stoly visel jediný předmět - abstraktní plastika z nosného drátu.

Způsob využití prostoru na Prstenci Louise nikdy nepřestal udivovat. Na Zemi bylo létání bez autopilota těžkým zločinem. Havarovaný skútr jednoduše musel někoho zabít, ať už dopadl kamkoli. A tady? Kolem dokola tisíce kilometrů nevyužitého prostoru, a budovy s místnostmi pro patnáctimetrové hosty si visí přímo nad městem.

Ano, pod zámek skutečně leželo město. Černé, bez jediného světélka. Mluvící se k němu snesl jako jestřáb, aby si ho v modrém světle Prstence lépe prohlédl. Vrátil se s tím, že vypadá jako Zignamukliklik.

"Ráno si ho můžeme prohlédnout," řekl. "Myslím, že tahle pevnost je teď důležitější. Je možné, že od pádu zdejší civilizace zůstala netknutá."

"Musí mít vlastní energetický zdroj," uvažoval nahlas Louis. "Nechápu proč. Žádná z budov v Zignamukliklik ho neměla."

Teela slétla přímo pod zámek. Úžasem rozšířila oči a zakřičela: "Louisi! Mluvící! To musíte vidět!"

Bez rozmyšlení se rozletěli za ní. Teprve vedle Teelina skútru si Louis s hrůzou uvědomil, jaká nepředstavitelná masa mu visí nad hlavou.

Celá spodní strana byla posetá okny vsazenými do budovy pod těmi nejroztodivnějšími úhly. Nikdo očividně nepočítal s tím, že by zámek někdy přistál. Kdo ho postavil, a hlavně jak, když neměl na čem stát? Co proboha mohlo takové množství nepochopitelně tvarovaného betonu a kovu udržet ve vzduchu? Louisovi se zvedal žaludek, ale zaťal zuby a přirazil k Teelinu skútru, nad sebou hmotu odpovídající středně velké dopravní kosmické lodi.

Teela našla něco opravdu velmi zvláštního: zapuštěný, jasné osvětlený bazén ve tvaru vany. Skleněné dno a tři stěny hraničily s nocí, jedna stěna s barem, nebo snad salonem, nebo možná... těžko říct čím, pohled přes dvě skleněné vrstvy lomící světlo byl velmi ošidný.

Bazén byl prázdný. Na jeho dně ležela kostra něčeho, co připomínalo banderafu.

"Asi rádi chovali velká zvířátka," poznamenal Louis.

"Není to náhodou jinxianská banderafa? Můj strýček byl lovec," řekla Teela. "Své trofeje měl vystavené v místnosti uvnitř banderafi kostry."

"Banderafy běhají po spoustě planet. Slaver si je vozil s sebou místo zásob. Ani bych se nedivil, kdyby běžely po celé galaxii. Otázkou je, proč si je obyvatelé Prstence přivezli sem?"

"Dekorace," nadhodila pohotově Teela.

"Děláš si legraci?" Banderafa vypadá jako kříženec Moby Dicka a pásového traktoru.

Vlastně proč ne, přemítal v duchu Louis. Proč by stavitelé Prstence nemohli vyplnit pár desítek nebo i stovek hvězdných systémů a zabydlit lupem svůj umělý svět? Možná muselo být všechno živé na Prstencích odněkud dovezeno. Slunečnice. Banderafy. Co ještě?

Teď je hlavní dostat se co nejrychleji k obvodové stěně, na průzkum zapomeň, napomenul se v duchu. Vzdálenost, kterou doposavad urazili, odpovídala šesti obletům zeměkoule. Kruci, co všechno by tu mohli objevit!

Neznámé životní formy. (Neškodné, prozatím.)

Slunečnice. (Světlem sežehnutý Mluvící, jeho bolestný řev z interkomu.)

Létající města. (S katastrofickým dopadem.)

Banderafy. (Inteligentní a nebezpečné. Tady nebudou jiné. Banderafy nemutují.)

A smrt? Smrt byla všude stejná. Kdekoli.

Ještě jednou obletěli celý zámek, jestli nenajdou nějaký vstup. Okna, jaká si jen dokážete představit, obdélníková, osmiúhelníková, hrubé tabule na spodní straně; všechna zavřená. Našli dok pro vzdušné dopravní prostředky s padacími dveřmi plnicími funkci přistávací rampy; vytažené a zavřené. Objevili desítky metrů točitých eskalátorů, visících jako utržená péra z postele z nejspodnějšího okraje budovy dolů do noci. Jako kdyby jim něco utrhlo podestu. Zbyly jen holé nosníky a zdeformované schody. Nahoře končily zavřenými dveřmi.

"Už toho mám po krk! Rozbiju některé okno," prohlásila Teela.

"Počkej!" zavelel Louis. Určitě by to udělala. "Mluvící, použij dezintegrátor!"

Ve světle linoucím se z velkého vyhlídkového okna sejmul Mluvící z ramen Slaverovo dezintegrační rypadlo.

Louis už věděl, co může od dezintegrátoru očekávat. Předměty nacházející se v jeho paprsku o volitelném průměru získaly kladný náboj takové intenzity, že se okamžitě rozpadly. Loutkaři přidali ještě druhý, paralelní paprsek, aby potlačili náboj na proton a umocnili tak účinnost přístroje. Louis druhý paprsek při hloubení zákopu ve slunečnicovém poli nemusel použít a věděl, že ho nebude zapotřebí ani teď.

Mohlo ho ale napadnout, že Mluvící si takovou příležitost nenechá ujít.

Potenciální rozdíl dvou bodů na velkém osmihranném okně, vzdálených od sebe několik centimetrů, které náhle získaly opačný náboj, byl obrovský.

Následoval oslnivý záblesk. Louis vši silou stiskl víčka, aby ovládl slzy a bolest. Současně se ozvala ohlušující hromová rána, se kterou si neporadil ani sonický kryt. V nastalém tichu Louis ucítil, jak mu na krk, ramena a hřbety obou rukou zhusta dosedají krupičnaté částičky. Oči raději neotvíral.

"Musel jsi to vyzkoušet," poznamenal.

"Funguje, a dobře. Bude se nám hodit."

"Všechno nejlepší k narozeninám. Ale na tatínka s tím nemiř, nebo se tatínek bude zlobit."

"Nevidím důvod k jízlivosti, Louisi."

Louisovi se vrátil zrak. On i jeho skútr byl pokrytý vrstvou jemné skleněné tříště. Létající sklo! Sonický kryt musel skleněné částičky nejprve zastavit a potom propustit dolů, aby usedly na každé horizontální ploše.

Teela bez meškání vplula dovnitř. Vydali se za ní...

Louis pomalu procítil. Cítil se báječně. Ruku měl pod hlavou, pod rukou něco hebkého. Necítil ji.

Přetočil se na druhou stranu a otevřel oči.

Ležel v posteli a hleděl do vysokého bílého stropu. Ukázalo se, že věc, která ho tlačí pod žebry, je Teelina noha.

Aha. Včera večer našli tuhle postel, postel velkou jako miniaturní golfové hřiště a stojící v ložnici, která by v méně neobvyklém zámku musela být v suterénu.

Předtím ale ještě stačili narazit na několik zázraků.

Tohle byl skutečně zámek v pravém smyslu toho slova, žádný nóbl hotel. Už jen patnáct metrů vysoká hodovní síň s vyhlídkovým oknem byla malým zázrakem sama o sobě. Všechny stoly stály okolo velkého ústředního stolu ve tvaru prstence na kulatém pódiu. Ve středu prstence stálo profilované křeslo s vysokým opěradlem velikosti vladařského trůnu. Teela neúnavnými pokusy zjistila, jak se dá s křeslem vystoupat až do poloviny cesty ke stropu a jak aktivovat čidlo pro zesílení hlasu osoby sedící v křesle do intenzity hromovládneho příkazu. Křeslo se mohlo také otáčet, a když se tak dělo, otáčela se i plastika nad jejich hlavami.

Plastika byla vyrobená z taženého, velmi lehkého drátu. Budila dojem abstrakce až do chvíle, kdy s ní Teela začala

otáčet. Tehdy pochopili, že jde o portrét.

Drátěnou bustu holohlavého muže.

Patřil k místní civilizaci, ke komunitě, jejíž členové si holili tváře a lebky? Anebo to byl příslušník civilizace odněkud z opačné strany Prstence? Odpověď se pravděpodobně nikdy nedozvědí. Byla to však nepochybně tvář člověka: celkem pohledná, hranatá tvář muže zvyklého rozkazovat.

Louis hleděl ke stropu a snažil se vrýt si tu tvář do paměti. Tíha vlády jí kolem očí a úst zanechala hluboké vrásky, které se umělci obdivuhodným způsobem podařilo vkomponovat i do drátěné plastiky.

Všechno ukazovalo na to, že toto zde bývalo sídlem vlády: trůn, hodovní síň, unikátní okenní výzdoba, samotný vzdušný zámek se svým nezávislým zdrojem energie. Ovšem pro Louise Wu byl hlavním důkazem právě tento obličej.

Potom se vydali na prohlídku. Všude nacházeli bohatě zdobená, skvostně konstruovaná schodiště. Ovšem nepohyblivá. Nikde žádné eskalátory, žádné výtahy, žádné skluzavky ani padací šachty.

A tak namísto úmorného šplhání vzhůru postupovali směrem dolů. A úplně dole našli tuhle ložnici.

Dlouhé dny strávené na sedadle skútru, uspěchané milování na místech, kde právě přistáli, to všechno způsobilo, že postel na Louise a Teelu zapůsobila téměř hypnotickou silou. Mluvící zůstal na průzkum sám. Kdo ví, co za tu dobu stačit zjistit. Louis se zdvihl na lokti. Zmrtvělá paže se pomalu probouzela k životu. Dával pozor, aby ji nezatížil. Tohle se ve spacím poli nemůže stát, napadlo ho, ale ať si... hlavně že je to postel...

Jedna skleněná stěna ložnice sousedila s prázdným bazénem. Bílá kostra banderáfy zarámovaná mezi skleněnou podlahu a stěny bazénu na něj hleděla prázdnými očima zasazenými ve lžicovité lebce.

Protější, stejně průhledná stěna skýtala výhled na město ležící tři sta metrů pod nimi. Louis se ve spánku třikrát překulil přes okraj postele. Podlaha byla naštěstí měkká, pokrytá kožešinovými houněmi, které svojí strukturou a barvou nepříjemně připomínaly brady domorodců. Louis se houněmi přebrodil k oknu, aby se podíval ven.

(Jeho vidění něco rušilo, něco jako mihotání stereovizní obrazovky, kterého si člověk vědomě ani nevšiml, a přece bylo nepříjemné.)

Pod bělavě bezvýrazným nebem se rozprostíralo město hrající všerni odstíny šedé. Většina budov byla vysoká, ale jen několik z nich tolik, aby vedle nich ostatní vypadaly jako domečky z karet; svými vrcholky přečnívaly spodní část létajícího zámku. Zámek nebyl jedinou létající konstrukcí ve městě. Louis rozeznal jizvy, široké trhliny na panoramatu města, které po sobě zanechaly tisíce tun zřítivšího se zdiva.

Jediný zámek, zdálo se, měl nezávislý zdroj energie a ložnici dost velkou, aby se v ní daly uspořádat slušné orgie. K tomu obrovskou okenní stěnu, ze které mohl sultán pozorovat svoji říši a dívat se na své poddané jako na mravence, kterými ve skutečnosti také byli.

"Tohle místo muselo být kdysi dávno skrz naskrz prosáklé arogancí," zašeptal Louis Wu.

Jeho oči zachytily nějaký pohyb. Venku se cosi mihlo.

Nit. Zachytila se na římse, ale nepřestávala dál padat z nebe. Snášela se z obou stran římsy dolů k městu. Musela padat celou tu dobu, co se díval z okna. Tak to byl ten rušivý element před jeho očima.

Neměl tušení, odkud se vzala. Prostě tu byla. Možná jen další dekorace. Ležel nahý na zádech na chlupatém koberci sahajícím od jedné stěny ke druhé a díval se na vlákno snášející se za oknem. Cítil se odpočinutý a v bezpečí, snad vůbec poprvé od doby, kdy se Lhář ocitl pod laserovou palbou.

Nit se v nekonečných černých smyčkách snášela dolů z šedobílé oblohy. Byla natolik tenká, aby ji jeho zrak chvilkově přestál registrovat. Jak je dlouhá? Kolik ve vánici poletuje vloček?

V tu chvíli věděl, odkud se vzala.

"Vítej zpátky," řekl, ale jeho klid byl tentam.

Vlákno spojující obdélníky noci. Dorazilo za nimi až sem.

Louis vyběhl čtyři poschodí, aby se nasnídal.

Ne že by očekával, že zámecká kuchyně bude fungovat. Mířil původně do hodovní síně, ale cestou narazil na kuchyni.

Potvrdila obrázek, který si už dříve udělal. Autokrata dělá služebnictvo; a služebnictva tady muselo být požehnaně.

Kuchyně byla obrovská. Musela se tady kdysi pohybovat celá armáda kuchařů a pomocníků, kteří odnášeli hotová jídla do hodovní síně, vraceli se se špinavým nádobím, umývali...

Objevil koše s kdysi čerstvou zeleninou a ovocem, nyní plné prachu a vysušených, zčernalých zbytků. Našel chladírnu, kde kdysi viselo maso, prázdnou a teplou. Našel dokonce funkční mrazírnu. Některé potraviny na policích mohly být ještě požitelné, ale nehodlal to riskovat.

Konzervy žádné.

V kohoutcích ani kapka vody.

Vyjma mrazírny nenarazil na jediné zařízení, které by svou složitostí předčilo panty u dveří. Žádné teploměry, žádné hodiny. Nic, co by se byť vzdáleně podobalo topinkovači. Nad sporákem visely nitě s jakýmsi seschlými hrudkami. Že by koření? Kořenky žádné?

Než odešel, ještě se naposledy rozhlédl. Kdyby to byl neudělal, ušlo by mu to hlavní.

Tahle místnost původně nesloužila jako kuchyně.

Jako co tedy? Špižirna? Stereovizní místnost? Pravděpodobně to druhé. Jedna stěna byla nápadně hladká. Zdálo se, že nátěr, který ji pokrývá, je mladšího data než na ostatních stěnách. Všiml si, že na podlaze zůstalo něco, co se dalo odhadnout na pozůstatky úchytů křesel a židlí.

Dobře, takže to mohlo být něco jako promítací síň. Potom se porouchala promítací aparatura a nikdo ji už neuměl opravit. Dejme tomu. Totéž se později stalo s automatickou kuchyní.

Velká stereovizní místnost se proměnila na kuchyni s lidským personálem. Když už nikdo nedokázal opravit kuchyňské

automaty, musela je v kuchyni nahradit spousta personálu. Veškeré suroviny se nahoru dopravovaly pomocí létajících trucků.

A když i ty jeden po druhém vypověděly službu...

Louis vyšel z kuchyně ven.

Konečně našel hodovní síň a s ní i jediný zdroj spolehlivě nezávadné potravy v celém zámku - snědl svoji ranní cihličku z jídelního automatu svého skútru.

Když vešel Mluvicí, právě dojídal snídani.

Kzin musel mít také hlad jako vlk. Zamířil přímo ke svému skútru, poručil si tři temně rudé cihličky a v mžiku je spořádal. Teprve potom se obrátil k Louisovi.

Už nebyl "gumový" ani bílý. Někdy v průběhu noci pěna dokončila své léčebné dílo a oddrolila se. Kůži měl teď hladkou a zdravě růžovou, tedy pokud měla mít kůže zdravého kzina růžovou barvu. Bylo na ní několik šedých strupů a rozsáhlá, fialová žilnatina.

"Pojď se mnou," zavelel. "Našel jsem mapu."

Kapitola 16

MAPA

Komnata s mapou byla až na samém vrcholku, na místě odpovídajícím její důležitosti. Louis po výstupu sípal námahou. Udržet s Mluvicím krok nebylo snadné. Kzin sice neběžel, ale člověk vedle něj musel.

Louis se dopotácel na odpočívadlo ve chvíli, kdy Mluvicí vcházel do dvoukřídlových dveří.

Škvírou mezi dveřmi zahlédl asi metr nad zemí uhlově černý pás, dvacet centimetrů široký. Jeho pohled zalétl dál, jestli za ním neuvidí podobný pás poskládaný ze světle a tmavě modrých čtverců. Byl tam.

Velký objev.

Louis zůstal stát ve dveřích a rozhlížel se. Zmenšenina Prstence byla skoro stejně velká jako samotná místnost, také kruhová, o průměru přibližně třicet pět metrů. V ose kruhové mapy stála na mohutném otočném podstavci obdélníková obrazovka. V tu chvíli na ni ode dveří nebylo vidět.

Ve výšce podél stěn se otáčelo deset glóbů. Lišily se velikostí a rychlostí rotace, ale všechny měly tutéž barvu - sytě modrou s ledově bílou polevou - charakteristickou barvu planety pozemského typu. Pod každým glóblem byla mapa jeho kuželové projekce.

"Strávil jsem tady celou noc," řekl Mluvicí, který už stál za obrazovkou. "Mám pro tebe spoustu novinek. Pojď sem."

Louis už se chystal podlézt pod mapou po čtyřech, když ho najednou něco napadlo. Ten muž s ostře řezanými rysy, který vévodil hodovní síni, by se přece nikdy nesklonil, nemluvě o chůzi po čtyřech, ani kdyby se jednalo o vstup do této svatyně. Louis vykročil a prošel mapou. Byla to holoprojekce.

Postavil se za kzina.

Obrazovka byla obklopená řídicími panely. Všechna tlačítka byla velká a masivní, zhotovená ze stříbra, a na každém byla rytina hlavy nějakého zvířete. Panely samotné byly tvarované do nejrůznějších křivek. Přezdobené, pomyslel si Louis. Dekadentní?

Obrazovka byla zapnutá. Skýtala pohled na Prstenec odněkud z blízkosti černých obdélníků. Louis zakusil dotek děja vu.

"Už jsem si s tím hrál," zamručel kzin. "Jestli si dobře pamatuju..." Dotkl se nějakého tlačítka a obraz se přiblížil takovou rychlostí, že Louisova ruka reflexivně vystřelila po rychlostní páce. "Chci ti ukázat obvodovou stěnu. Rrrr, ještě trochu víc do strany..." Dotkl se další zavlité hlavičky a obraz se přesunul. Hleděli na okraj Prstence.

Někde musely být dosud funkční teleskopy, které jim tento obraz zprostředkovaly. Kde? Na černých obdélnících? V tu chvíli shlíželi z výšky asi patnácti set kilometrů a Mluvicí obraz stále přibližoval. Vysoké horstvo z čista jasna vystřídala ostrá hrana černého vesmíru.

V určité chvíli si Louis povšiml řady stříbrných teček ubíhajících podél horských vrcholků. "Lineární akcelerator, no jasně," pochopil.

"Ano," přisvědčil Mluvicí. "Bez transferových kabin je to jediný rozumný způsob, jak po Prstenci cestovat. Musel to být jejich hlavní dopravní systém."

"Jenže ve výšce patnácti set kilometrů. Výtahy?"

"Ano, Kolem celé obvodové stěny jsou výtahové šachty. Třeba tady." To už se ze stříbrných teček stala malá kolečka s širokými rozestupy, každé ukryté za jedním horským štítem. Od jednoho z nich vedla po úbočí hory dolů do vrstvy mraků a kolem úpatí sotva viditelná, tenounká trubička,

"Okolo výtahové šachty jsou elektromagnetické smyčky podstatně hustější," řekl Mluvicí. "Všude jinde jsou od sebe vzdálené až milion šest set tisíc kilometrů. Domnívám se, že se používají pouze k vypouštění, zastavení a udržování směru. Lodi je udělena rychlost volného pádu, nechá se relativní rychlostí 1240 kilometrů za vteřinu obíhat kolem okraje, až ji zastaví řada smyček u té výtahové šachty, ke které směřuje."

"To by ale trvalo až deset dní, než by se někdo dostal tam, kam potřebuje. A to nepočítám zrychlování."

"A co má být? Vám to na Stříbrookou, nejvzdálenější planetu lidského vesmíru, trvá ze Země šedesát dní. Čtyřikrát tolik, abyste se dostali od jednoho konce známého vesmíru na druhý."

Měl pravdu. Obyvatelná plocha Prstence byla přece větší než obyvatelná plocha celého známého vesmíru. Tahle věc se stavěla kvůli prostoru. "Zaznamenal jsi nějaké stopy aktivity? Používá ten lineární akcelerator dnes ještě někdo?"

"Zbytečná otázka. Podívej se." Obraz se přesunul a pomalu se začal zvětšovat. Byla noc. Nad zemí se kupily temné mraky, až náhle...

"Světla! Město. To znamená..." Louis ztěžka polkl. Přišlo to příliš náhle, "...že ještě něco zůstalo. A my přece jen najdeme pomoc."

"Neřekl bych. Zkusím to najít... tady."

"Co...? K čertu!"

Uviděl zámek. Jejich zámek. Vznášející se majestátně nad mořem světél. Okna, neony, proudy pohybujících se světél, která musela být pozemními vozidly..., podivně tvarované létající domy..., pohled beroucí dech.

"Nahrávka. Kruci! Díváme se na staré pásky. A já myslel, že je to reál." Na jeden opojný okamžik se zdálo, že jejich hledání je u konce. Osvětlená, životem kypící města před jejich očima byly jen letité obrázky z alba dávné civilizace.

"Taky jsem si to myslel. Dokonce několik hodin. Pravdu jsem začal tušit až ve chvíli, kdy se mi nepodařilo lokalizovat tisíce kilometrů dlouhou brázdou po našem přistání."

Louis mlčky položil ruku na kzinové růžovo-levandulové rameno. Výš by ani nedosáhl.

Kzin důvěrné gesto nechal bez povšimnutí. "Když jsem pak lokalizoval zámek, šlo to už ráz na ráz. Sleduj." Rychle přesunul obraz k levoboku. Detaily splynuly v ubíhající zmrznutí povrchu Prstence. Když se obraz ustálil, viseli nad černým oceánem.

Mluvíci ubral zvětšení.

"Vidíš? V cestě k obvodové stěně nám stojí záliv jednoho velkého oceánu. Oceánu, který je několikrát větší než oceány Kzinů nebo Země. Jenom ten záliv je větší než náš největší oceán."

"Další zdržení! Nemůžeme ho přeletět?"

"Možná ano. Ale i tak je před námi další zdržení." Kzin natáhl raku k tlačítku.

"Počkej. Chtěl bych se podívat zblízka na tahle souostroví."

"K čemu? Myslíš na doplnění zásob?"

"Ne... Všimni si, že tvoří shluky oddělené od sebe širokým pásem hlubokého moře. Zvětší tady tyhle." Louisův ukazováček udělal kolečko na obrazovce. "A teď se podívej na tamtu mapu."

"Nechápu."

"Podívej se na tohle seskupení uprostřed toho - jak říkáš - zálivu, a pak na tamtu mapu. Kontinenty jsou sice v kuželové projekci trochu zdeformované..., už chápeš? Deset planet, deset souostroví. Samozřejmě že ne v měřítku jedna ku jedné, vsadím se, že tenhle ostrov je velký jako Austrálie, a původní kontinent nebyl větší než naše Eurasie."

"Dost morbidní žert. Je tohle snad typická ukázka lidského smyslu pro humor, Louisi?"

"Ale kdepak. Žádný humor, sentimentalita! Leda -"

"Leda?"

"Mělo mě to napadnout. První generace se musela vzdát svých domovských světů a chtěla mít nějakou památku na to, co ztratila. Třetí generaci už to bylo jen pro smích. Tak je to vždycky."

Když si byl kzin jistý, že Louis skončil, zeptal se skoro až bázlivým hlasem: "Máte vy lidé pocit, že rozumíte kzinům?"

Louis se usmál a zavrtěl hlavou.

"To je dobře," řekl kzin a změnil téma. "V noci jsem delší dobu pozoroval nejbližší kosmoport."

Stáli v ose miniaturního Prstence a dívali se hranatým oknem do minulosti.

Byla to minulost úžasné civilizace. Mluvíci zaměřil pohled na kosmoport - širokou, vyčnívající římsu na vnější straně obvodové stěny. Obrovský tuponosý válec zářící tisíci světél právě přistával do měkké elektromagnetické kolébky. Její obruče hrály pastelovými barvami, pravděpodobně proto, aby operátoři měli usnadněnou manipulaci.

"Jede to ve smyčce," řekl Mluvíci. "V noci jsem ji viděl celou. Cestující jednoduše vejdou do obvodové stěny, jako kdyby šlo o nějaký osmotický proces."

"Hm," Na Louise padla hluboká deprese. Římsa kosmoportu byla ještě velmi daleko - tak daleko, že vzdálenost, kterou dosud urazili, byla vedle té zbývající směšnou procházkou.

"Sledoval jsem i start jedné lodi. Nepoužili k němu lineární akcelerační. Ty měli jen na přistávání, aby srovnali rychlost lodi s rychlostí kosmoportu. Jednoduše vystrčili loď do vesmíru, přesně jak řekl kytkozrout. Vzpomínáš na to zařízení, co vypadalo jako padací dveře? Prstenec se otáčí dost rychle, aby magnetické pole... Louisi, posloucháš mě?"

Louis procitl ze zamyšlení. "Promiň. Jediné, na co v tuhle chvíli dokážu myslet, je fakt, že se naše cesta prodlouží o dalších nejméně milion kilometrů."

"Třeba budeme moci použít hlavní dopravní systém, ten malý lineární akcelerační na obvodové stěně."

"Ten bude zničený. Když existuje dopravní systém, civilizace se zákonitě rozrůstá. A i kdybychom ho dokázali opravit, nejbližší výtahová šachta je bůhví kde."

"To je pravda," přikývl kzin. "Už jsem ji hledal." Loď na obrazovce přistála. Z přistavních remorkérů se k přechodové komoře lodi vysunulo spojovací hrdlo, které se rychle zaplnilo vystupujícími pasažéry. "Změníme cíl?"

"To nemůžeme. Nic lepšího než kosmoport nenajdeme."

"Víš to jistě?"

"Ovšem! Ať si je Prstenec velký, jak chce, pořád je to jen kolonie. A v koloniích se civilizace vždycky soustřeďuje kolem kosmoportu."

"Protože tam přilétají lodě z domovské planety přivážející všechny technologické novinky. My ale předpokládáme, že obyvatelé Prstence svoji domovskou planetu opustili nadobro, anebo ji použili jako stavební materiál."

"To ale neznamená, že nemají na koho čekat," trval zarputile na svém Louis. "Lodě přilétají stále. I z domovských světů! I z minulosti! Klasické lodě podléhají teorii relativity, dilataci času!"

"Doufáš, že tam najdeš dávné astronauty, jak se pokoušejí zasnít barbary do dávno zapomenutých tajemství. Můžeš mít pravdu," řekl Mluvíci. "Musím si odpočinout. Před námi je daleká cesta, Mám ti ještě něco ukázat?"

"Jakou vzdálenost jsme už urazili?" zeptal se najednou Louis.

"Už jsem ti řekl, že jsem nenašel brázdu po našem přistání. Mohu jen hádat, stejně jako ty. Zato vím, kolik toho ještě máme před sebou. Od zámku k obvodové stěně je to přibližně tři sta tisíc kilometrů."

"Kus cesty... Ale tu horu jsi přece najít musel."

"Ne."

"Tu velkou, myslím. Pěst boží. Dopadli jsme prakticky na její úpatí."

"Ne."

"To není možné. Zas tak moc jsme se odchýlit z kurzu přece nemohli. Mělo by stačit hledat od zámku směrem k pravoboku -"

"Říkám ti, že jsem ji nenašel," uzavřel debatu Mluvící. "Chceš se ještě na něco podívat? Abych nezapomněl, narazil jsem na prázdná místa. Pravděpodobně to je jen ohraný pásek, ale taky mě napadlo, jestli tak nechtěli některá místa utajit."

"Jenže abychom to zjistili, museli bychom se tam vydat."

Mluvící najednou obrátil hlavu ke dveřím, uši našpicované jako dva radary. Tiše se svezl na všechny čtyři, skok, a byl ten tam.

Louis nechápavě zamrkal. Proč to udělal? A potom to také uslyšel...

S ohledem na stáří zámku fungovaly všechny jeho mechanismy obdivuhodně tiše. Zpoza dveří k němu dolehlo hluboké bzučení.

Mluvícího nebylo nikde vidět. Louis vytáhl laser a opatrně se vydal v jeho stopách.

Kzin stál na vrcholu schodiště. Louis schoval zbraň, postavil se vedle něj a společně sledovali Teelin příjezd.

"Jedou jen nahoru," informovala je Teela. "Dolů ne. Mezi šestým a sedmým patrem nejedou vůbec."

"Jak jsi je uvedla do chodu?" položil jí Louis otázku, která musela padnout.

"Stačí se chytit zábradlí a zatlačit dopředu. Když se jen přidružuješ, tak nic. Je to tak bezpečnější. Přišla jsem nato náhodou."

"To mi je jasné. Já vyšlapal deset pater. Kolik ty, než jsi na to přišla?"

"Ani jedno. Šla jsem si pro snídani, zakopla jsem na prvním schodu a zachytila se zábradlí."

"Jak jinak."

Teela se zatvářila dotčeně. "Nemůžu za to, že -"

"Promiň. Už jsi po snídani?"

"Ne. Pozorovala jsem lidi. Věděli jste, že přímo pod námi je náměstí?"

Mluvící nastražil uši. "Náměstí? A říkáš, že není prázdné?"

"Ne. Lidé přicházejí ze všech stran, od samého rána. Už jich tam musí být několik set," Usmála se jako sluníčko. "A zpívají."

Ve všech chodbách zámku byly prostorné výklenky s předločkami, cli vany a stolky. Jejich účel byl zřejmý. Nabízely kolemjdoucím místo k občerstvení. V jednom takovém zákoutíčku poblíž "suterénu" bylo dlouhé okno, které tvořilo z jedné poloviny stěnu, z druhé podlahu výklenku.

Louis byl po desetipatrovém sestupu trochu zadýchaný. Jeho pozornost upoutal jídelní stůl. Deska byla - dá se říci - modelovaná, ovšem do tak prozaických tvarů, jako byly hluboké a mělké talíře, salátové misky, tácky pod sklenice, nebo nádoby na máslo. Dlouhá staletí provozu zanechala na bílém materiálu znatelné stopy.

"Talíře zřejmě nepotřebovali," uvažoval nahlas. "Jednoduše naložili jídlo do těch prohlubní, a potom stůl ostříkali hadicí."

Nevypadalo to příliš hygienicky, ale na druhou stranu... "Mouchy, komáry a vlnky si sem s sebou určité nepřivezli. Proč by měli vozit bakterie?"

"Koloniální bakterie," odpověděl si sám. "Kvůli trávení. Stačilo, aby jedna jediná zmutovala a..." S tak rozmazleným imunitním systémem by neměla těžkou práci. Že by právě takto zanikla zdejší civilizace? Každá civilizace přece potřebuje k přežití jistý minimální počet jedinců.

Teela s Mluvícím mu nevěnovali pozornost. Klečeli v ohybu okna a dívali se dolů. Klekl si vedle nich.

"Stále tam jsou," řekla Teela. Měla pravdu. Louis odhadoval, že k němu v danou chvíli vzhlíží přibližně tisíc hlav. Už nezpívali.

"Nemůžou přece vědět, že jsme tady," řekl. "Třeba se chodí modlit k zámku," nadhodil Mluvící. "Ale určitě ne každý den. Jsme příliš daleko od kraje města. Měli by to daleko do polí."

"Třeba mají dnes nějaký svátek."

"Možná se v noci stalo něco zvláštního, možná si nás někdo všiml. Anebo je to kvůli tomuhle," Ukázala prstem před sebe.

"Taky mě to napadlo," řekl Mluvící. "Jak dlouho už to padá?"

"Co jsem se probudila, přinejmenším. Je to jako déšť, nebo neznámý druh sněhu. Vlákno spojující černé obdélníky, kilometry a kilometry drátu. Proč myslíte, že spadl právě sem?"

Louis myslel na deset milionů kilometrů dělicích od sebe jednotlivé černé obdélníky... na celé, deset milionů kilometrů dlouhé vlákno utržené Lhářem z oblohy... padající spolu s ním, téměř po stejné trajektorii, k povrchu Prstence. Vlastně ani nebylo tak překvapující, že se s částí toho nepředstavitelně dlouhého vlákna setkali.

Nebylo mu příliš do řeči. "Náhoda," odpověděl stručně.

"Visí všude kolem nás. Padá nejspíš už od minulé noci. A zámek tihle lidé uctívají určitě už dávno, protože visí ve vzduchu."

"Co kdyby," začal pomalu kzin, "co kdyby se tu dnes ukázali stavitelé Prstence? Slétli by ze zámku jako ptáci... Logické vyústění nedávných podivných událostí. Že bychom zkusili rozehrát tvůj božský gambit, Louisi? Co říkáš?"

Louis se otočil, aby odpověděl - ale nedokázal to. Jediné, o co se mohl pokusit, bylo zachovat vážnou tvář. Byl by to snad i zvládl, ale Mluvíci se otočil k Teele s vysvětlením:

"Louise napadlo, že bychom s místními obyvateli pořídili lépe, kdybychom si před nimi hráli na stavitele Prstence. Ty s Louisem byste byli akolyté. Nessus měl být zajatý démon; ale snad to zvládneme i bez něj. No a já ani ne tak stavitel jako spíš bůh, takový bůh války, který -"

V tu ránu Teela vybuchla smíchy a Louis se přestal ovládat a přidal se k ní.

Dva metry čtyřicet vysoký kzin, jehož ramena i boky byly pro člověka až nepředstavitelně široké, byl jednoduše příliš velký a příliš zubatý, aby člověku nenaháněl strach. Jedinou slabinou na jeho impozantnosti byl jeho lysý krysí ocas. Teď tak ovšem vypadal i celý zbytek jeho těla: holé, růžovoučké, protkané levandulovými kapilárami. Uši na jeho bezsrsté hlavě vypadaly jako dvě zmoklá růžová paraplička. Oranžový pásek kolem očí připomínal poněkud nevкусnou škrabošku a široký pruh na zadnici zase nadýchaný oranžový polštář k sezení.

Známa to skutečnost, že smát se kzinovi se takřka rovná sebevraždě, činila celou situaci ještě komičtější. Louis, zlomený v pase, se držel za břicho a zalykal se bezhlučným smíchem. Pomalu couval ke spásonosné židli.

Na rameno mu dopadla nelidsky veliká ruka a zdvihla ho do vzduchu. Louis, neschopen zastavit záškuby své bránice, se s kzinem octl ve stejné úrovni očí. "Tohle chování mi budeš muset vysvětlit, Louisi," zaslechl zblízka kzinův hlas.

Louise stálo obrovské úsilí, aby se ovládl. "T-t-takový bůh války....," dokázal ze sebe pracně vydolovat, načež znovu upadl do křečí. Teela v povzdálí vydávala škytavé zvuky.

Mluvíci ho postavil na zem a čekal, až záchvat smíchu pomine.

"Na roli boha nejsi v danou chvíli jednoduše dost impozantní," vypadlo z Louise konečně po několika minutách. "Bez kožichu to nepůjde, vážně."

"Možná bych si u nich zjednal respekt, kdybych jich pár roztrhal."

"Ano, to by z tebe měli respekt, ale z bezpečné vzdálenosti a z úkrytu. A to by nám bylo k ničemu. Ne, prostě budeme muset počkat, až ti dorostou chlupy. Ale i tak to budeme mít bez Nessova taspu moc těžké."

"Loutkař je mimo hru."

"Ale -"

"Říkám, že je mimo hru. Jak se s těmi lidmi teda zkontaktujeme?"

"Budeš muset zůstat tady. Zkus se ještě něco dozvědět z mapy. Já a Teela," začal a najednou se zarazil. "Teelo, vždyť ty jsi neviděla mapu!"

"Jakou mapu?"

"Víš co, zůstaň tu taky a nechej si ji od Mluvíciho ukázat. Sletím dolů sám. Budeme ve spojení přes komdisky; kdyby něco, tak pro mě přileťte. Mluvíci, budu potřebovat tvůj laser."

Kzin něco zabručel, ale svůj laser vydal Louisovi bez námitek. Ještě mu zůstal modifikovaný Slaverův dezintegrátor.

Ze třístametrové výšky nad jejich hlavami uslyšel, jak nábožné ticho přešlo v užaslý šum. Uviděli ho, zářící bod, který se oddělil od jednoho z oken. Padal k nim.

Šum neutichal. Jen znatelně zeslábl.

Potom se ozval zpěv.

"Děsně to natahujou," prohlásila o jejich zpěvu Teela, "a nedrží rytmus. Zní to hrozně monotónně." Proto ho jejich zpěv tak překvapil. Byl mnohem působivější, než čekal.

Zpívali ve dvanáctitónové stupnici. "Oktávová" stupnice používaná na většině lidských planet je vlastně také dvanáctitónová, ale trochu jiná. Nic divného, že jejich zpěv připadal Teele monotónní.

Natahovali to, to ano. Taky proč ne, byla to přece chrámová hudba, s pomalou, vážnou, opakující se rytmikou a bez harmonie. Zato vznešená.

Náměstí bylo obrovské. Po týdnech samoty připadala Louisovi tisícovka lidí jako ohromný dav, ovšem tohle náměstí by pojalo i desetkrát tolik lidí. Kdyby měli ampliony, zpívali by všichni současně, jenže je neměli. Na piedestalu uprostřed náměstí mával rukama nějaký osamoceně stojící člověk. Nikdo se ale na něj nedíval. Všichni totiž se zakloněnými hlavami vzhlíželi vzhůru k Louisovi.

Přes všechny nedostatky to ale byla nádherná hudba.

Teela její krásu nedokázala postřehnout, protože znala hudbu jen z nahrávek a stereovize, kde se to bez zvukové aparatury neobešlo. Hudbu, se kterou lze čarovat - zesílit ji, upravit, přidat vícehlas, zvýraznit jeden hlas, eliminovat všechno nepovedené... Teela Brownová ještě nikdy neslyšela živou hudbu.

Na rozdíl od Louise Wu. Zpomalil, aby poskytl svým nervovým zakončením čas na přizpůsobení se novému rytmu. Vzpomínal na monumentální veřejné zpěvy na útesech nad Městem ztroskotanců, na dav dvojnásobně převyšující počtem tento, na písně, které z toho či onoho důvodu vnímal jinak, také proto, že v nich zněl i jeho hlas. Nechal se neznámou hudbou prostoupit a pozvolna se naladil na mírně disonantní tóny, temný mnohohlas, opakovaný motiv, pomalou majestátnost neznámého hymnu.

Měl hroznou chuť se k nim připojit. To není dobrý nápad, napomenul se v duchu a naletěl na přistání.

Piedestal uprostřed náměstí měl kdysi svoji sochu. Louis si povšiml metrových otisků lidských nohou .označujících místo, kde socha stávala, Teď stálo na podstavci něco, co by se dalo nazvat trojúhelníkovým oltářem. Zády k oltáři stál muž a mával do zpěvu pažemi.

Nad jeho šedým hábitem se zablesklo něco růžového... Vypadalo to, že má tvář zakrytou něčím růžovým, snad hedvábím.

Rozhodl se, že přistane přímo na podstavci. Právě dosedal, když k němu ten sbormistr obrátil obličej. Louis div že

nehavaroval.

Nebylo to hedvábí, ale kůže. V zástupu zarostlých plavých hlav se zapadlými tůněmi očí byla mužova tvář jediná stejně holá jako Louisova. Holá byla i jeho lebka.

S rukou významně vztaženou, dlaní obrácenou směrem k zemi, držel poslední tón písně... Držel jej několik dlouhých vteřin, aby pak zpěv jedním závěrečným strohým gestem definitivně uťal. O zlomek vteřiny později k nim dolehla z konce náměstí jeho opožděná ozvěna. Potom se ten nejspíš velekněz v nastalém tichu obrátil čelem k Louisovi.

Na domorodce byl nezvykle vysoký, stejně vysoký jako Louis. Kůže jeho obličeje a lebky byla tak bílá, že byla skoro průsvitná, jako kůže albinů na Zaslíbené. Našedlý odstín mužovy tváře mělo na svědomí rašící strniště, které Louisovi prozradilo, že od posledního holení, zřejmě nepřiliš ostrou břitvou, muselo uběhnout už několik hodin.

Když promluvil, v jeho hlase zazněla výtka. "Konečně jste tady," tlumočil jeho slova okamžitě Louisův komdisk.

"Nevěděli jsme, že na nás čekáte," odvětil popravdě Louis. Nebyl si sám sebou dostatečně jistý, aby se pokusil o božský gambit postavený na vlastní osobě. Během svého dlouhého života se naučil, že nezamotat se do složitosti lži může být pekelně těžké.

"Necháváš si růst vlasy," řekl kněz. "Někdo by si mohl myslet, že tvá krev není už tak čistá, ó Staviteli."

Tak je to tedy! Stavitelé Prstence museli být zřejmě úplně holohlaví a tenhle kněz se je snaží imitovat a trápí svou citlivou pokožku tupou břitvou. Taky je možné, že Stavitelé používali depilační krém nebo něco podobně jednoduchého, vedeni pouze diktátem módy. Kněz svým zjevem velmi připomínal drátěný portrét v hodovní síni.

"Má krev tě nemusí zajímat," odsunul Louis problém stranou. "Jsme na cestě ke konci světa. Co nám o ní můžeš říct?"

Knězův údiv ani nemohl být větší. "Žádáš informaci ode mě? Ty, Staviteli?"

"Nejsem Stavitel." Louis držel prst na spínači sonického krytu.

Knězův úžas se nějakým zázrakem ještě prohloubil. "Tak proč máš tak málo vlasů? A jak to, že létáš? Ukradl jsi snad tajemství Nebes? Co tady vlastně chceš? Přišel jsi mi vzít moji kongregaci?"

Zdalo se, že právě tato otázka ho trápí nejvíce. "Jsme na cestě k okraji světa. Od vás potřebujeme jen informace, nic víc."

"Proč si je nenajdeš v Nebesích?"

"Takové žerty si odpusť," odsekl stroze Louis.

"Ale vždyť jsi odtud přiletěl! Viděl jsem to na vlastní oči!"

"Ach tak, zámek! Prošli jsme ho odshora dolů, ale moc jsme se toho nedozvěděli. Například, byli Stavitelé skutečně od přírody holohlaví?"

"Také jsem si myslel, že se jen holili jako já. Ale když se dívám na tvoji bradu, zdá se mi, že ty břitvu skutečně nepotřebuješ."

"Používám depilátor." Louis přešel pohledem po moři uctivých plavých hlav. "A oni, čemu věří oni? Nevypadají, že by sdíleli tvé pochybnosti."

"Vidí, že rozmlouváme jako rovný s rovným jazykem Stavitelů. Jestli ti to nevadí, byl bych rád, kdybychom v tom pokračovali." Knězovo chování už nebylo ani tak nepřátelské jako spíše konspirativní.

"Upevní to snad tvou pozici? Zřejmě ano." Kněz se skutečně obával, že přijde o svoje stádečko - jako každý duchovní, jehož bůh sestoupí na zem a on jako prostředník přijde o chleba. "Rozumí nám?"

"Možná každé desáté slovo."

V tu chvíli Louis skoro zalitoval, že translátor funguje tak skvěle. Nemohl totiž zjistit, jestli kněz hovoří jazykem, jakým mluvili obyvatelé Zignamukliklik. Kdyby to věděl, kdyby mohl určit, jak dalece se oba jazyky od zhroucení komunikační sítě od sebe odchýlily, možná by dokázal odhadnout přibližné datum počátku úpadku civilizace na Prstenci.

"Co víš o tom zámku, kterému říkáš Nebesa?" zeptal se.

"Legenda vypráví o Zrillirovi," odpověděl kněz, "který vládl všem zemím pod Nebesy. Na tomto podstavci stávala kdysi Zrillirova socha v životní velikosti. Země zásobovala Nebesa lahodnými pokrmy. Mohl bych ti je vyjmenovat, pokud si. to přeješ. Jejich názvy znají i malé děti, přestože už na ně nikde nenarazíš. Mohu ti je -"

"Ne, díky. Co se vlastně stalo?"

Do mužova hlasu se vkradl zpěvný tón. Musel ten příběh sám slyšet mnohokrát. A stejně často ho i vyprávět...

"Nebesa povstala v době, kdy Stavitelé stvořili svět a Klenbu. Ten, kdo vládl na Nebesích, vládl celé zemi od jednoho okraje k druhému. Zrillir vládl po mnoho lidských životů, vrhaje z Nebes ve chvílích hněvu sluneční oheň. Potom se přeslechlo, že Zrillir už sluneční oheň vrhat nemůže.

Lidé ho přestali poslouchat. Přestali zásobovat Nebesa potravinami a strhli jeho sochu. Když Zrillirovi andělé vrhali z Nebes kameny, lidé jednoduše uskočili a vysmáli se jim.

Jednoho dne se lidé rozhodli zmocnit se Nebes pomocí velkého schodiště. Zrillir však schody k Nebesům zničil a zanedlouho poté jeho andělé opustili Nebesa ve svých létajících strojích.

Později lidé Zrillirova odchodu litovali. Obloha zůstávala stále zatažená, úroda byla čím dále chudší. Modlili jsme se za Zrillirův návrat -"

"Do jaké míry, si myslíš, že to odpovídá pravdě?"

"Do dnešního rána jsem byl přesvědčen, že jsou to všechno báchorky. Když jsi slétl z Nebes, dostal jsem hrozný strach, ó Staviteli. Možná je Zrillir už na cestě a vyslal napřed svého bastarda, aby ho zbavil falešných kněží."

"Můžu si vyholit hlavu, jestli to pomůže."

"Ne. Na tom teď nezáleží. Co chceš vědět?"

"Co mi můžeš říct o úpadku civilizace na Prstenci?"

Kněz ještě více zneklidněl. "Civilizaci čeká úpadek?"

Louis si povzdechl a - vůbec poprvé - pohlédl k oltáři. Oltář stál uprostřed podstavce, na kterém rozmlouvali, Byl

zhotovený z tmavého dřeva. Jeho plochý obdélníkový povrch měl podobu vyřezávané reliéfní mapy s kopečky, řekami a jedním jezerem. Obě delší strany byly mírně vytočené vzhůru. Kratší strany tvořily základnu zlatého paraboloidního oblouku.

Zlato oblouku bylo již zašlé, ale z jeho nejvyššího bodu visela na niti malá zlatá kulička, která byla vyleštěná tak, až z toho přecházel zrak.

"Je snad civilizace v nebezpečí? Tolik se toho najednou přihodilo. Sluneční drát, tvůj příchod - je to kvůli slunečnímu drátu? Padá na nás slunce?"

"O tom silně pochybuji. Mám tomu rozumět tak, že drát padá už od východu slunce?"

"Ano. Naše náboženství nás učí, že slunce visí na Klenbě na velmi pevném vlákně. A že toto vlákno je nesmírně pevné, to už víme," řekl kněz. "Jedno děvče ho chtělo zvednout a rozmotat a přišlo přitom o prsty."

Lotus přikývl. "Nic na vás nepadá," ujistil ho. Dokonce ani černé obdélníky, dodal v duchu. Ani kdyby se zpřetrhaly všechny dráty, obdélníky by se Prstence ani nedotkly. Stavitelé jim nepochybně udělili orbitální afélium skrze Prstenec. Aniž by si dělal nějaké naděje, položil knězi další otázku: "Co víš o dopravním systému na okraji země?" V okamžiku, kdy to vyslovil, poznal, že něco není v pořádku. Zachytil předzvěst blížící se katastrofy.

"Mohl bys to zopakovat?" vybídl ho kněz.

Udělal to.

"Ta věc, která za tebe mluví, řekla poprvé něco jiného. Něco o zakázaném... něčem."

"Zvláštní," zabručel Louis. Tentokrát to uslyšel i on. Překladač promlouval docela jiným hlasem. A dost zešířena.

"Říkala: 'Používáte zakázanou vlnovou délku, čímž porušujete -' Zbytek si nepamatuji," řekl kněz. "Nejlépe bude, když tento rozhovor ukončíme. Probudil jsi k životu něco prastarého, nějakou temnou sílu -" Kněz se znovu zaposlouchal, protože Louisův komdisk ze sebe znovu začal chrlit fráze v jeho rodné řeči. "- čímž porušujete dvanáctý edikt o rašení udržovací techniky. Vypněte prosím zdroj -"

To, co kněz řekl potom, už komdisk nepřeložil.

Rozžhvil se totiž Louisovi v ruce. Louis ho rychle zahodil. Než dopadl na dláždění, byl rozžhavený do běla. Naštěstí nikomu neublížil, jak si ještě stačil všimnout. Teprve potom ucítil nesnesitelnou bolest a oči se mu zalily slzami.

Obestřen slzovou mlhou uviděl, jak kněz důstojně kývl hlavou na rozloučenou.

Udělal totéž, ve tváři stejný kamenný výraz. A protože ani na okamžik nesedl ze svého skútru, stačilo natáhnout ruku a v tu chvíli stoupal k Nebesům.

Když už ho nemohli vidět, obličej se mu zkroutil bolestí a zasyčel slovo, které kdysi zaslechl na Wunderlandu z úst muže, kterému vypadl z ruky Steubenův křišťál starý tisíc let.

Kapitola 17

OKO BOUŘE

Když pod ocelově šedým víkem, které v těchto končinách nahrazovalo oblohu, opouštěli Nebesa, mířili směrem k levoboku. Šedivá obloha jim nad slunečnicovým polem zachránila život. Skýtala depresivní pohled, ale nic víc. Louis se dotkl třech bodů na palubní desce, aby je zaaretoval na stávající výšce. Musel se dívat, co dělá, protože léky, hojivý sprej, jakož i velké bílé puchýře na konečcích prstů ponechaly jeho ruce jen zlomek citu. Při pohledu na postiženou ruku ho napadlo, že to mohlo skončit mnohem hůř. Stačilo, aby...

Nad palubní deskou se objevila hlava Mluvícího. "To chceš zůstat pod mraky, Louisi?"

"Ano. Mohlo by nám zase něco uniknout. Shora není nic vidět."

"Máme mapy."

"Máš na nich slunečnicové pole?"

"Máš pravdu," řekl kzin a odpojis se. Zatímco Louis dole zpovídal vyholeného kněze, Teela s Mluvicím nemámili čas.

Načrtli vrstevnicové mapy jejich trasy k obvodové stěně a vyznačili na nich města, která na zvětšovací obrazovce zářila jako velká žlutá kola.

Potom si někdo, nebo spíše něco všimlo, že jejich komdisky používají zakázanou frekvenci. Zakázanou kým, z jakého důvodu a jak dávno? A proč až teď? Louis se domníval, že jde o automat podobný protimeteoritovému laseru, který sestřelil jejich Lháře. S tím rozdílem, že tenhle fungoval, jen když se mu zachtělo.

Mluvicímu zůstal rozžhavený komdisk na ruce. Potrvá celé dny, než ji bude schopen znovu normálně používat, a to i přes zázračnou "vojenskou" výbavu. Spálené maso musí dostat čas na regeneraci.

Teď když měli mapy, už to nebude tak těžké. Pokud se mohla civilizace vůbec někde obnovit, tak ve velkých městech. Když poletí nad nimi, stačí se dívat po světlech a dýmu.

Na Louisově palubní desce, možná už kdoví jak dlouho, blikalo zelené světélko: Nessus. Louis zapnul interkom. Spatřil loutkařovu rozčuchanou hnědou hřivu a hebkou kůži jeho šíje, zdvihající se a klesající v rytmu jeho dechu. Na okamžik si pomyslel, jestli loutkař neupadl znovu do katatonie. V tu chvíli ale Nessus zdvihl svoji trojúhelníkovitou hlavu a zazpíval: "Ahoj, Louisi, co je nového?"

"Našli jsme létající budovu," řekl Louis. "A v ní komnatu s rnapou." Řekl loutkaři o zámku nazývaném Nebesa, o komnatě s mapou, o přibližovací obrazovce, o mapách a glóbech, o knězi a jeho legendách, i o modelu vesmíru. Nějakou dobu už odpovídal na loutkařovy otázky, když napadla jedna jeho.

"Poslouchej, funguje ti komdisk?"

"Ne. Není to dlouho, co se rozžhvil do běla, hrozně mě to vylekalo. Ale upadnout do katatonie jsem se neodvážil, protože jsem věděl příliš málo."

"Naše skončily stejně. Teelin propálil pouzdro a nechal po sobě stopu na jejím skútru. Já a Mluvící jsme to odnesli spálenými rukama. Takže to vypadá, že se budeme muset naučit místní řeč."

"Já vím."

"Škoda že ten starý kněz nevěděl nic o úpadku dávné civilizace Prstence. Něco mě napadlo..." Převyprávěl loutkáři svoji teorii o zmutovaných koloniálních bakteriích.

"To je možné," řekl Nessus. "Pokud jednou přišli o tajemství transmutace, už se nikdy nezvednou."

"Uh? Proč ne?"

"Rozhlédni se kolem sebe, Louisi. Co vidíš?"

Louis poslechl. V dálce před sebou viděl blížící se bouři; kopce, údolí, vzdálené město, rozeklaný vrcholek hory se zaprášenou perletí obnažené konstrukce Prstence...

"Když přistaneš kdekoli na Prstenci a začneš kopat, na co narazíš?"

"Na hlínu," odpověděl Louis. "No a?"

"A hlouběji?"

"Hlína, kamenné podloží, konstrukce Prstence," řekl Louis. Při těch slovech jako by se krajina před jeho očima proměnila. Bouřková mračna, hory, vzdálené město před ním i město zmenšující se za jeho zády, světlé místo na pseudohorizontu, které mohlo být mořem nebo další invazní armádou slunečnic... Krajina náhle se zjeví v podobě makety, kterou také byla. Rozdíl mezi skutečnou planetou a tímhle byl tentýž jako rozdíl mezi lidskou tváří a prázdnou gumovou maskou.

"Kdybys kopal na jakékoli jiné planetě," dolehl k němu loutkářův hlas, "nakonec zákonitě narazíš na nějakou rudu. Tady narazíš jenom na tucet metrů hlíny a konec, konstrukční materiál. Materiál, který nelze zpracovat a nedá se ani probít, protože za ním by horníka čekalo vakuum - a to by byla za jeho dřinu trochu krutá odměna.

Civilizace, která dokázala postavit takový Prstenec, musela nutně znát nějaký laciný způsob transmutace prvků. Pokud ale o technologii transmutace nějakým, jedno jakým, způsobem přišli, co jim zůstalo? Nejsou tu žádné surové kovy, žádné rudy, všechno kovové bohatství Prstence je ve strojích, náradích a rzi. Nepomohla by jim ani meziplanetární doprava, protože kolem téhle hvězdy není co dolovat. To znamená, že pro civilizaci není záchrany."

"Kdy jsi na to přišel?" zeptal se tiše Louis.

"Už dávno. S ohledem na naše přežití mi to ale nepřípadlo důležité."

"Takže ses o tom nezmínil. No ovšem," řekl Louis. Kolik hodin se nad tím napřemýšlel. A teď to všechno vypadá tak jasně a přímočaře. Taková past, taková hrozná past na myslící bytosti!

Louis pohlédl před sebe (koutkem oka si přitom všiml, že loutkářův obraz zmizel). Bouře se za tu dobu znatelně přiblížila. Vypadala nebezpečně. Sonické kryty by si s ní bezesporu poradily, ale stejně...

Bude rozumnější ji přeletět. Louis zatáhl za výškové kormidlo a troj členná eskadra skútrů vystoupala nad šedivou příkrývkou světa, která nad nimi visela od chvíle, kdy dorazili ke vzdušnému zámku.

Louisovy myšlenky se opět rozeběhly...

Naučit se nový jazyk chce čas. Naučit se nový jazyk pokaždé, kdy přistanou, je zcela nemožné. Skutečně, otázka dorozumění představovala teď jejich hlavní problém. Jak dlouho už obyvatelstvo Prstence žilo jako barbari? Kolik času uběhlo od doby, kdy všichni mluvili stejným jazykem? Jak dalece se místní jazyky odchýlily od toho prapůvodního? Svět najednou celý potemněl. Vletěli do mraků. Kolem bubliny Louisova sonického krytu ubíhaly obláčky páry. Skútry se vynořily nad sluncem ozářenou hladinou mračen.

Přes nekonečné moře mraků na Louise z neurčitého obzoru Prstence hledělo obrovské modré oko.

Kdyby měl nějaký bůh hlavu velkou jako pozemský Měsíc, byla by přibližně stejně velká.

Nějakou chvíli trvalo, než Louis pochopil, na co že se vlastně dívá. Další chvíle uběhla, než tomu uvěřil i jeho mozek. Potom celý obraz pobledl jako špatně nasvětlený hologram.

Do dunění v uších zazněl něčí křik.

To už jsem mrtev? napadlo ho.

A vzápětí: To křičí Nessus? Nessův okruh byl ale vypnutý,

Byla to Teela. Teela, která se ještě nikdy v životě nemusela ničeho bát. Rukama si zakrývala obličej, jako by se chtěla před tím nesmírným modrým okem ukrýt.

Oko spočívalo nehybně nad zemí ve směru k levoboku. Měl pocit, jako kdyby je k sobě přitahovalo.

Zemřel jsem? Přichází mě soudit můj Stvořitel? Ale který Stvořitel?

Nastal čas, aby se Louis Wu konečně rozhodl v jakého Stvořitele vlastně věří. A jestli vůbec.

Oko mělo modrobílou barvu, s bílým obočím a temnou zornicí. Bílé mraky, modré dálkou. Jako kdyby bylo součástí oblohy samotné.

"Louisi!" To křičela Teela. "Udělej něco!"

To nemůže být pravda, pomyslel si Louis. Hrdlo se mu proměnilo v rampouch a jeho myšlenky zmateně pobíhaly hlavou jako vystrašená malá zvířátka. Já vím, že vesmír je velký, ale některé věci jsou jednoduše nemožné.

"Louisi!"

Louisovi se vrátil hlas. "Hej, Mluvíci! Co vidíš?"

Kzin si dal s odpovědí na čas. "Vidím velké lidské oko přímo před námi," řekl podivně bezbarvým hlasem.

"Lidské?"

"Ano. Vidíš ho taky?"

To slovo. To jedno slovo, které by Louis nikdy nepoužil - lidské. Lidské oko. Kdyby to oko mělo být nadpřirozeným zjevením, viděl by kzin kzinské oko, anebo žádné.

"Takže ta věc musí být přirozeného původu," uklidňoval se Louis v duchu.

Teela na něj hleděla s nadějí v očích.

Ale jak to, že je k sobě přitahuje?

"Áách," vydechl Louis. Strhl kormidlo doprava. Oba skútry ho obloukem následovaly.

"Proč jsi uhnul z kurzu?" reagoval okamžitě Mluvící. "Naved' nás zpátky! Anebo mi předej řízení!"

"Doufám, že nemáš v úmyslu tou věcí proletět?"

"Nemůžeme ji obletět. Je příliš velká."

"Vždyť není větší než kráter Plato. Za hodinu ji obletíme, tak proč riskovat?"

"Jestli se bojíš, tak to udělej, Louisi. Oblět' oko a setkáme se na druhé straně. Jestli chceš, tak let' s ním Teelo, já letím přímo."

"Ale proč?" zeptal se nezvykle chraplavým hlasem Louis. "Máš snad dojem, že náhodné uskupení mračen představuje výzvu tvému mužství?"

"Mému co? Louisi, tady přece nejde o moji rozmnožovací schopnost, ale o odvahu."

"Proč?"

Skútry se hnaly oblohou rychlostí dva tisíce kilometrů v hodině.

"Co s tím má společného tvá odvaha? Odpověz mi. Riskuješ naše životy."

"Vaše ne. Vy můžete oko obletět."

"Jak tě potom najdeme?"

"Tak dobrá," řekl po chvilce uvažování kzin. "Slyšel jsi o Kdaptově herezi?"

"Ne."

"V temných časech, které následovaly po Čtvrtém příměří s lidmi, šílený kazatel Kdapt založil nové náboženství.

Nakonec ho popravil samotný Patriarcha, v souboji. Neměl sice ani jméno, ale jeho kacířské náboženství přežilo v ilegality až dodnes. Kdapt věřil, že Bůh stvořil člověka podle svého obrazu."

"Člověka? Ten Kdapt byl přece kzin, ne?"

"Ano. Stále jste vyhrávali, Louisi. Tři staletí a čtyři války a vy jste stále vyhrávali. Kdaptovi následovníci se modlili v maskách z lidské kůže. Doufali, že tak obelstí Stvořitele a my konečně zvítězíme."

"A když jsi zahlédl to oko, jak na nás zírá zpoza horizontu..."

"Ano."

"To mě podrž."

"Musíš uznat, že moje teorie je přece jen pravděpodobnější než tvoje. Náhodné uskupení mračen!" zaprskal posměšně kzin. "Fuj!"

Louisův mozek začal opět fungovat. "Okey, náhodné škrtňi. Možná že Stavitelé tohle uskupení mračen ve tvaru lidského oka vytvořili úmyslně, pro své potěšení, anebo jako poutač, prostě reklamu."

"Ale na co?"

"Kdo ví? Něčeho velkého. Zábavního parku, významné katedrály. Nebo Optometrického centra. S technologií a prostorem, jakým disponovali, to mohlo být cokoli!"

"Basa pro šmíráky," vložila se do rozhovoru znenadání Teela. "Univerzita pro soukromé detektivy! Monoskop největší holovize vesmíru! Taky jsem se předtím hrozně vyděsila, Mluvící," zakončila klidným hlasem svůj výlev. "Myslela jsem si, že je to... vlastně ani nevím, co jsem si myslela. Ale letím s tebou."

"Jak myslíš."

"Jestli mrkne, je po nás."

"Normální jsou ti, kterých je víc," zacitoval Louis. "Zavolám Nessovi."

"No ovšem! Musel tím už proletět, anebo kolem toho!"

Louis se rozesmál o něco hlasitěji, než mívával ve zvyku. Následek okamžiku hrůzy, kterým prošel. "Jestli si myslíš, že nám loutkař razí cestu, jsi blázen."

"Ha?"

"Je to loutkař. Vrátil se nám do zad a potom pravděpodobně přepnul řízení na skútr Mluvícího. Tak ho Mluvící nemůže chytit a všechna případná nebezpečí potkají napřed nás."

"Máš obdivuhodnou schopnost uvažovat jako sketa, Louisi."

"Nemyl se. Nezapomínej, že jsme uprostřed neznámého světa. Potřebujeme všechny úhly pohledu."

"Jak myslíš. Jen mu zavolej, když toho máte tolik společného. Já před žádným Okem rozhodně utíkat nehodlám a dozvím se, co je za ním, nebo v něm."

Louis zavolal Nessovi.

Na obrazovce interkomu se ukázala loutkářova záda. Hnědá hřiva se mírně ježila v rytmu jeho dechu. "Nesse," zavolal Louis, Potom hlasitěji: "Nesse!" Loutkař se pohnul. Ukázala se tázavě zdvižená trojúhelníkovitá hlava.

"Už jsem myslel, že budu muset zapnout sirěnu."

"Děje se něco vážného?" Hlava viditelně zstražitěla a najednou byly dvě.

Louis zjistil, že se do obřího oka nedokáže podívat. Uhýbal před ním očima. "Vážné to je dost, to jo. Moji šílení společníci se chystají k něčemu, co může skončit moc špatně. A já si nemyslím, že si můžeme dovolit je ztratit."

"Vysvětli, prosím."

"Podívej se před sebe a pověz mi, jestli vidíš uskupení mraků ve tvaru lidského oka."

"Ano, vidím," přitakal loutkař.

"Napadá tě, co to může způsobovat?"

"Pravděpodobně bouře. Jistého typu. Určitě sis už domyslel, že na Prstenci nemohou vzniknout žádné ničivé větry spirálního typu."

"Eh?" Nejenže si to nedomýšlel, ale ani ho to nenapadlo.

"Spirální formy hurikánu vznikají vlivem působení Coriolisovy síly a rozdílu rychlostí dvou vzduchových mas v různých výškách. Každá planeta je rotační sféroid. Dvě vzduchové masy pohybující se proti sobě, aby vyplnily částečné vakuum, jedna ze severu, druhá z jihu, se vzájemně nezastaví, ale jejich zbytková rychlost je protáhne kolem sebe. A tím vznikne vzduchový vír."

"Já vím, jak vznikají tornáda."

"Potom jistě chápeš, že na Prstenci všechny styčné vzduchové masy mají prakticky tutéž rychlost. Žádné bouře založené na efektu vzduchového víru tady vznikat nemohou."

Louis pohlédl směrem k bouři ve tvaru lidského oka. "Jaké tedy? Asi žádné, co? Když tu nedochází k žádnému proudění vzduchu."

"Omyl, Louisi. Teplý vzduch stoupá vzhůru, studený klesá dolů. Ovšem taková bouře, jako je ta před námi, tím vzniknout nemůže."

"Taky si myslím."

"Co chce Mluvící vlastně udělat?"

"Proletět středem té pekelné věci s loajální Teelou za zadkem."

Loutkař zahvízdal tak čistě a skvostně, jako když zasvíští paprsek rubínového laseru. "To bude nebezpečné. Sonický kryt je spolehlivou ochranou v běžné bouři, ale tohle běžná bouře zřejmě nebude."

"Napadlo mě, jestli není uměle vytvořená."

"Ano... stavitelé Prstence mohli vybudovat vlastní systém cirkulace vzduchu kolem Prstence. Ovšem ten by zanikl současně s kolapsem energetické sítě. Nechápu... aah. Mám to, Louisi!"

"Tak co je to?"

"Představ si něco jako vývěvu vzduchu, oblast, kde v blízkosti centra bouře mizí vzduch. Zbytek je nasnadě. Vývěva vzduchu vytváří částečné vakuum. Vzduchové masy do ní proudí ze směru po rotaci a proti rotaci -"

"A z levoboku a pravoboku."

"Na tom nezáleží," odbyl Louisovu poznámku loutkař. "Ovšem vzduch přicházející směrem po rotaci bude o nepatrný zlomek lehčí než ostatní vzduch. Takže bude stoupat. Vzduch přicházející z opačného směru, to znamená ze směru proti rotaci, bude naopak o něco těžší -"

Louis se v duchu potýkal se složitou představou. "Proč?"

"Protože přichází ze směru proti rotaci, Louisi. Jeho rotační rychlost je vzhledem k Prstenci o malinko vyšší.

Odstředivou silou tíhne o něco více k povrchu.

Ten tvoří spodní víčko oka. Vrchní víčko vytváří vzduch ze směru po rotaci. Samozřejmě dochází ke vzduchovému víru, jehož osa je ovšem horizontální, nikoli vertikální, jako by byla na každé normální planetě."

"Ale to je jen nedůležitý vedlejší efekt!"

"Ale ne ve zdejších podmínkách, Louisi. Tady ho nemůže nic omezit ani zastavit. Může trvat tisíce let. A narůst až do toho, co vidíš před sebou."

"Možné to je."

Oko Louisovi už nepřipadalo tak děsivé. Jak řekl loutkař, musí to být bouře. Nějaká. Barvy bouře to mělo všechny, černé mraky spolu s bílou horní, sluncem osvětlenou vrstvou mračen, a temné "oko" bouře v roli duhovky.

"Problémem zůstává ovšem ona vývěva. Proč v blízkosti centra bouře mizí vzduch?"

"Možná tam stále pracuje nějaká pumpa."

"Pochybují, Louisi. Kdyby tomu tak bylo, tak by všechny meteorologické poruchy v této oblasti byly cílené."

"Takže?"

"Všiml sis míst, kde je mezi půdou a kamením vidět základový materiál Prstence? Taková eroze jistě není cílená. Jejich výskyt byl tím vyšší, čím více jsme se blížili k tomuto místu. Oko musí nějakým zásadním způsobem narušovat klimatické podmínky v okruhu desítek tisíc kilometrů kolem sebe, na rozloze větší, než je tvoje nebo moje rodná planeta."

Tentokrát to byl Louis, který si hvízdal. "A kruci! No jo, ale... ach ták, už tomu rozumím. Někde ve středu bouře musí být otvor po průniku meteoritu."

"Ano. Jistě chápeš, jak je to důležité. Znamená to, že konstrukce Prstence není absolutně nepropustná."

"Ale pro naše zbraně ano."

"To je pravda. Přesto se musíme dozvědět, jestli je konstrukce skutečně proražená."

Louisova pověřivá hrůza se najednou zdála být dávno zapomenutým snem. Loutkářův analytický klid byl nakažlivý, Louis Wu už beze strachu pohlédl do obřího oka a řekl: "Tak se tam budeme muset podívat. Myslíš, že proletět duhovkou bude bezpečné?"

"Nemělo by tam být nic víc než čistá, nehybná atmosféra částečného vakua."

"Okay. Předám ostatním dobrou zprávu. Okem bouře proletíme všichni."

Čím více se blížili k duhovce, tím byla obloha temnější. Že by se blížila noc? Otázka, na kterou nebylo snadné odpovědět. Hustá černá mračna činila temným i ten nejjasnější den.

Oko bylo od jednoho konce ke druhému dlouhé nejméně sto padesát kilometrů a přibližně šedesát kilometrů široké. S ubývající vzdáleností byly jeho obrysy méně a méně zřetelné. Zato začínali rozeznávat jednotlivé vrstvy a šlahouny páry. Oko bylo ve skutečnosti jakýmsi tunelem napěchovaným poměrně homogenními vzdušnými proudy, který se v příčném průřezu jevil jako lidské oko.

Přes všechno to, co jim velel rozum, měli pocit, jako kdyby padali do božího oka. Na pohled to vypadalo hrůzostrašně, až komicky. Louis nevěděl, jestli se má smát, nebo křičet hrůzou. Anebo obrátit kormidlo. Na to, aby zjistili, jestli je v

povrchu Prstence díra, stačil jeden pozorovatel. Louis tam nemusel... Letěli dovnitř.

Octlí se v černém koridoru osvětlovaném blesky. Sršely bez ustání všude kolem nich, přestože oni sami letěli zónou naprosto klidného vzduchu. Za oblastí tvořící duhovku božího oka vířila kolem nich černá mračna, pohybující se rychlostí převyšující rychlost hurikánu.

"Kytkožrout měl pravdu," zakřičel Mluvicí. "Je to jenom bouře."

"Zvláštní. On jediný z nás čtyř při pohledu na oko nepropadl panice. Loutkaři asi nebudou moc pověřiví," zakřičel Louis.

"Před námi něco je!" vykřikla Teela. Byla to prohlubeň v "podlaze" tunelu. Louis se nervózně ušklíbl a jemně položil ruce na řízení. Nad tou věcí může být zatraceně silný spodní tah.

Nebyl tak ostražitý ani tak nervózní jako ve chvíli, kdy vletěli do Oka. Co se mu může stát na místě, kde se i loutkař cítil v bezpečí?

Blížili se k prohlubni, kolem nich vířil divoký rej mračen a blesků. Když se octlí nad ní, zastavili skútry a nechali motory bojovat s protitahem. Do uší jim doléhal ryk bouře tlumený sonickými kryty.

Bylo to jako dívat se do trychtýře. Bylo zřejmé, že tam dole něco nasává vzduch; ale jestli je to vysokorychlostní pumpa, anebo černá díra hledící ke hvězdám, netušili. Moc toho neviděli...

Chvilu, kdy Teela začala klesat, docela unikla Louisově pozornosti. Byla od něj příliš daleko, mihotavé světlo tunelu bylo příliš ošidné, a navíc celou dobu hleděl dolů. Když zahlédl lesklé zrníčko, padající do ústí trychtýře, vůbec ho nenapadlo si ho blíže všimat.

Potom, tlumený kvílením bouře, zaslechl Teelin křik. Z obrazovky interkomu na něj hleděla Teelina tvář. Dívala se dolů a v očích měla nevýslovný děs. "Co se děje?" zařval.

"...dostalo mě to!" zněla sotva slyšitelná odpověď. Podíval se dolů.

Prostor mezi vířícími kónickými stěnami trychtýře byl prázdný. Panovalo v něm zvláštní, ustálené světlo, které neměly na svědomí blesky, jak by někoho napadlo, ale katodový efekt vznikající díky rozdílu potenciálů v oblasti téměř úplného vakua. Jednu nepatřičnou jiskřičku však přece jen postřehl, něco, co by při troše dobré vůle mohl považovat za skútr, ovšem to by někdo musel být takový idiot, aby sletěl do malströmu jen proto, aby se zblízka podíval na díru do vesmíru.

Louisovi se udělalo špatně. Nedalo se nic dělat, vůbec nic. Násilím odvrátil oči -

- aby pohlédl přímo do Teeliny tváře nad svou řídicí

deskou. Dívala se dolů, do, něčeho hrůzného -

Z nosu jí tekla krev. Viděl její tvář zbledlou hrůzou, kterou zvolna vystřídal ještě bělejší, mrtvolný klid. Věděl, že Teela každou chvíli omdlí. Anoxie? Sonický kryt udrží uvnitř vzduch i ve vakuu, ale nejprve je ho třeba nastavit.

Teela, napůl při vědomí, zdvihla oči k Louisovi. Udělej něco, prosily. Udělej něco.

Teelina hlava dopadla na přístrojovou desku.

Louis ucítil v ústech chuť krve. Ani si neuvědomil, že si div že neukousl spodní ret. Zíral dolů clo rotujícího, neonově zářícího trychtýře, podivnou karikaturu výlevky vany, ze které někdo zrovna vypouští vodu. Našel očima drobnou jiskřičku, která nemohla být nic jiného než Teelin skútr -

- který se řítí přímo do svažující se, rotující stěny

obřího trychtýře.

Pár vteřin nato se před ním, hluboko pod okem horizontálního cyklonu, objevila stužka sražené páry. Bílá stužka s ostrou špičkou. Ani na okamžik nepochyboval o tom, že je to Teelin skútr.

"Co to bylo?" ozval se Mluvicí.

Louis zavrtěl hlavou, neschopen odpovědi. Nedokázal logicky uvažovat, jeho mozek byl zkratovaný, myšlenky uvízlé v nekonečném, bludném kruhu.

Obrazovka interkomu ukazovala Teeliny vlasy rozprostřené po palubní desce. Seděla v bezvědomí na neovladatelném skútru, který se pohyboval více než dvojnásobnou rychlostí zvuku. Někdo by měl něco udělat... "Měla být už po smrti," pokračoval hlas Mluvicího. "Že by Nessus aktivoval na dálku nějaký ovladač, o kterém nevíme?"

"Ne. Nemyslím... ne."

"Já si naopak myslím, že právě tohle se stalo," řekl Mluvicí.

"Viděl jsi dobře, co se stalo! Omdlela, narazila hlavou do řízení a skútr vystřelil pryč, jako kdyby měl v zádech sto čertů!"

Prostě praštila čelem do těch správných knoflíků!"

"Nesmysl!"

"Jo." Louis si přál jedině: spát, nemuset na nic myslet...

"Pravděpodobnost, že by -" V té chvíli to kzinovi došlo. S pusou dokořán usilovně přemýšlel. "Ne. To je absolutně nemožné," zněl jeho konečný verdikt.

"Jo."

"Nebyla by tu teď s námi. Kdyby se na její štěstí dalo třeba jen částečně spolehnout, Nessus by ji nikdy nenašel.

Zůstala by na Zemi."

Následný záblesk osvětlil dlouhý, předlouhý tunel vířící vzdušné masy a rovnou, tenkou čárku táhnoucí se vpřed - sražená pára za Teeliným skútre, který byl už dávno v trapu.

"To bychom přece nikdy nehavarovali, Louisi!"

"To mi právě nejde na rozum."

"Možná by ses měl raději zamyslet nad tím, jak ji zachránit."

Louis přikývl. S pocitem, že není kam spěchat, udělal to, co Mluvicí udělat nemohl - zavolaal Nessovi.

Loutkař odpověděl okamžitě, jako kdyby celou dobu čekal jen na jeho signál. Louis si všiml, že Mluvicí zůstal

kupodivu na příjmu. Ve zkratce Nessovi řekl, co se stalo.

"Zdá se, že jsme se v Teele přece jen zmýlili," komentoval události Nessus.

"Jo."

"Letí na záložní pohon. Jen čelem ho aktivovat nemohla. Nejprve se musí otočit pojistkou uvnitř záložní sekce a následně vyřukat správnou sekvenci příkazů. Nechápu, jak by něco takového mohla udělat náhodou."

"Kde ta sekce je?" Když mu ji loutkař ukázal, Louis prohlásil: "Mohla do ní strčit prsty, jen tak, ze zvědavosti."

"Skutečně?"

"Můžeme teda něco dělat, nebo ne?" zabránil Louisovi v odpovědi Mluvící.

"Až se probere, řekněte jí, ať mi zavolá," odpověděl Nessus. "Ukážu jí, jak se má vrátit na normální cestovní rychlost a najít nás."

"A do té doby?"

"Do té doby můžeme jen čekat. Některé články v pohonném systému by jí mohly vyhořet, ovšem určitě nehavaruje.

Skútr se všem překážkám vyhne i bez pilota. Vzdaluje se od nás rychlostí přibližně čtyř machu. Jediné nebezpečí, které jí může hrozit, je anoxie. Ale osobně si myslím, že se není čeho obávat."

"Proč? Anoxie může přece způsobit poškození mozku."

"Na to má příliš velké štěstí," odvětil Nessus.

Kapitola 18

ÚSKALÍ ŠTĚSTÍ TEELY BROWNHOVÉ

Když se vynořili na druhé straně oka, kolem nich panovala hluboká noc. Hvězdy nebylo vidět, jen trhlínami v mracích občas probleskl modrý svit ozářené klenby Prstence.

"Rozmyslel jsem si to," prohlásil Mluvící. "Jestli chceš, můžeš se k nám znovu připojit, Nesse."

"Chci," odpověděl stručně loutkař.

"Potřebujeme tvůj způsob myšlení. Tvoji inteligenci. Ale musíš si uvědomit, že nikdy nezapomenu na zločin, kterého jste se vy, loutkaři, vůči mé rase dopustili."

"Nemám v nejmenším v úmyslu zahrávat si s tvou pamětí, Mluvící."

Louis Wu si ve víru událostí tohoto triumfu praktičnosti nad hrdostí, inteligence nad xenofobií ani nevšiml. Pátral pohledem v místech, kde se mračná pokrývka stýkala s pomyslným horizontem, jestli nezahledne stopu Teelinyho trysek. Nezahledl.

Teela byla stále v bezvědomí. Její hlava na obrazovce interkomu se maličko pohnula. "Teelo!" vykřikl Louis.

Neodpovídala.

"Mýlili jsme se v ní," řekl Nessus. "Ale nechápu, jak je to možné. Proč bychom havarovali, kdyby její štěstí bylo tak silné?"

"Přesně to jsem říkal Louisovi i já."

"Na druhou stranu," pokračoval loutkař, "kdyby její štěstí nefungovalo, jak by dokázala aktivovat nouzový tah?"

Osobně jsem přesvědčen, že jsem měl od začátku pravdu: Teela Brownová je nadána štěstím coby parapsychologickou vlastností."

"Tak jak to, že se vůbec dostala do expedice? A proč Lhář havaroval? To mi pověz!"

"Přestaňte," řekl Louis.

Nevníмали ho. "Na její štěstí se zjevně nedá spoléhat," pokračoval Nessus.

"Jenže kdyby ji štěstí jen jedinkrát opustilo, byla by teď už mrtvá."

"Kdyby teď byla mrtvá nebo raněná, tak by se nedostala do mého užšího výběru. Musíme počítat s náhodou,"

odpověděl Nessus. "Nesmíš zapomínat, že i náhoda má v zákonu pravděpodobnosti své místo."

"Ale ne čáry. Vyšlechtit štěstí, tomu nikdy neuvěřím."

"Budeš muset," řekl Louis.

Tentokrát ho uslyšeli. Pokračoval: "Mělo mi to dojít už dávno. Ne proto, že se jí všechno zlé vyhýbalo, ale kvůli některým zdánlivým drobnostem v jejím charakteru. Ona je skutečně chodící talisman, Mluvící. Věř tomu."

"Jak můžeš tomu nesmyslu věřit i ty, Louisi?"

"Nikdy nezažila žádnou krivdu. Nikdy."

"Jak to můžeš vědět?"

"Vím to. O radostech života věděla všechno, o bolesti nic. Pamatuješ, jak tě sežehly slunečnice? Zeptala se tě, jestli vidíš. 'Oslepl jsem,' odpověděl jsi jí. A ona na to: 'Ano, ale řekni, jestli vidíš?' Nevěřila ti!

Anebo jak za mnou po havárii začala šplhat do svahu lávy, která ještě nestačila pořádně ztuhnout."

"Teela není příliš inteligentní, Louisi."

"Teela je inteligentní, krucinál! Jenom nikdy nezažila bolest! Spálila si chodidla, seběhla dolů po svahu na něco, co je desetkrát kluzčí než led - a ani jednou neupadla!

Ale k čemu to vykládám. Stačí, když se díváš, jak chodí - hrozně. Jako by každou chvíli měla zakopnout. Ale nezakopne. Nikdy. Nikdy nic nepřevrhne, nikdy nic nevylije, ani neupustí. Protože neví, že to jde, chápeš? Nepotřebuje být obratná a koordinovaná."

"Nejsem člověk, to, co mi vykládáš, nedokážu objektivně posoudit," zamručel váhavě Mluvící. "Takže ti budu muset věřit. Ale stejně..., jak mám věřit v existenci něčeho takového, jako je okultní štěstí?"

"Já věřím. Nic jiného mi nezbývá."

"Kdyby se ale na její štěstí dalo spoléhat," řekl Nessus, "nikdy by ji ani nenapadlo vstoupit na ještě žhavou lávu."

Štěstí Teely Brownové nás však i přesto chrání, i když sporadicky. Uklidňující představa, že? Nebýt mraků, které vás ochránily nad slunečnicovým polem, byli byste už po smrti."

"Tak, tak," řekl Louis. "Jenže mraky se přece jen na chvíli rozestoupily a Mluvíci se připekl." Vzpomněl si na schody v Nebesích, které Teelu Brownovou dopravily o devět pater nahoru, zatímco Louis Wu se musel plahočit pěšky. Podíval se na své ruce a připomněl si, že Mluvíci má ruku spálenou až na kost, zatímco Teelin komdisk se rozpálil někde v kufru.

"Řekl bych, že to její štěstí neochraňuje ani tak nás jako ji," dodal.

"Co je na tom divného? Ale zdá se mi, že tě něco trápí, Louisi."

"Ano, asi ano..." Její přátelé se jí už dávno přestali svěřovat se svými problémy. Teela problémy nechápala. Popisovat Teele Brownové bolest bylo totéž jako vysvětlovat slepému barvy.

Srdeční kolika? Láska jí nikdy nezkřížila cestu. Ten, koho chtěla, za ní přišel sám a zůstal až do chvíle, kdy už ji skoro přestával zajímat, a i potom to byl on, kdo dobrovolně odešel.

Ať už její štěstí bylo nebo nebylo sporadické, tahle zvláštní "schopnost" z ní činila poněkud odlišnou lidskou bytost. Zůstávala ženou, to ano, ovšem nadanou zvláštními schopnostmi a vlohami, také však slabínami... A do této ženy se Louis zamiloval. Zvláštní.

"Ona mě taky milovala," řekl zadumaně. "Zvláštní. Nejsem její typ. Kdyby se do mě nezamilovala, tak..."

"Cože? To mluvíš se mnou Louisi?"

"Ne, Nesse. Mluvím sám se sebou." Byl tohle její skutečný důvod, aby se připojila k Louisovi Wu a jeho strakaté posádce? V tom případě by to bylo ještě složitější. Štěstí přimělo Teelu zamilovat se do nevhodného muže, aby měla motivaci připojit se k expedici, která byla natolik namáhavá a nebezpečná, že už několikrát jen o vlasek unikla ze spárů zákeřné Smrti. Nedávalo to smysl.

Teela zdvihla hlavu. Prázdný pohled... zmatený výraz ve tváři... potom náhlé poznání děsivé skutečnosti. Oči se jí rozšířily a pohlédly dolů. Krásný oválný obličej zkřivila grimasa šílenství.

"Klid," řekl Louis. "Jenom klid. Už je to v pořádku."

"Ale...", zakvílela.

"Už jsme z toho venku. Je to za námi. Podívej se dozadu. Říkám, podívej se dozadu, krucinál!"

Otočila se. Nějakou dobu viděl jen její hebké černé vlasy. Když se obrátila zpátky, byla o poznání klidnější.

"Je tvoje, Nesse."

"Teelo, pohybuješ se rychlostí čtyř machů už více než půl hodiny," řekl loutkař. "Musíš přejít zase na běžnou cestovní rychlost. Zasuň ukazováček do toho zeleného otvoru -"

Teela, ačkoli stále ještě vyděšená, dokázala alespoň sledovat loutkářovy instrukce.

"Teď se musíš dostat zpátky k nám. Vzdálila ses od nás velkým obloukem, a protože se nemáš podle čeho orientovat, musím tě navigovat hlasem. Prozatím postačí, když se natočíš přímo proti rotaci."

"To je kam?"

"Doleva, tak dlouho, dokud nebudeš mířit na základnu Klenby."

"Klenba není vidět. Musím nad mraky." Zdálo se, že Teela se už zcela ovládá.

Hrome, ale byla vyděšená! Louis si nevzpomínal, že by viděl někdy někoho tak vyděšeného. Teelu zcela jistě ne. Viděl ji vůbec někdy vyděšenou?

Louis se ohlédl. Krajina pod mraky byla zahalená tmou, ale Oko v dálce zářilo modrým světlem Klenby. Sledovalo upřeně jejich odchod a nebylo v něm ani stopy po lítosti.

Louis se právě utápěl v chmurných myšlenkách, když uslyšel své jméno. "Ano?"

"Zlobíš se?"

"Jestli se zlobím?" Zauvažoval o tom. Na okamžik ho napadlo, že to, co udělala, byla, měreno podle běžných kritérií, nebetyčná blbost. Hledal v sobě stopu hněvu, tak jako když člověk přejíždí jazykem po zubu, který ho teprve nedávno přestal bolet. Nenašel nic.

Běžná kritéria se na Teelu Brownovou nevztahovala.

Zub byl mrtvý.

"Nemyslím. Cos tam dole viděla?"

"Mohla jsem být mrtvá," zafuněla Teela, v hlase narůstající hněv. "Nekrut' nade mnou hlavou, Louisi Wu! Mohla jsem být mrtvá! Je ti to jedno?"

"A tobě?"

Trhla hlavou, jako kdyby právě dostala facku. Její ruka se pohnula a Teela zmizela.

Za chvíli se objevila znovu. "Byla tam díra," zaprskala. "Díra a taky mlha."

"Jak velká?"

"Jak to mám vědět?" A zase zmizela.

Pravda. Podle čeho měla v tom mihotavém neonovém světle odhadnout její velikost?

Riskuje vlastní život, uvažoval, a potom se zlobí, že se nezlobím. Že by to byl jen způsob, jak na sebe upoutat pozornost? Jak dlouho už to tak praktikuje?

Kdokoli jiný by s takovou filozofií byl už dávno po smrti!

"Ale ne ona," řekl nahlas, "Ne..."

Bojím se o Teelu Brownovou?

"Anebo jsem konečně přišel o zbytek zdravého rozumu?"

Lidem v jeho věku se to občas stávalo. Někdo tak starý jako Louis Wu musel za svůj život vidět spoustu naprosto

nemožných věcí přejít do sféry skutečnosti. Pro takového člověka bývá hranice mezi fantazií a realitou někdy mlhavá. Může se z něj stát ultrakonzervativce, který odmítá nemožné i poté, co se stalo skutečností... Jako Kragen Perel, který neuvěřil v nereakční pohon, protože porušoval druhý pohybový zákon. Anebo naopak věří všemu... jako Zero Hale, který skupoval padělané pozůstatky Slaverovy přítomnosti v našem vesmíru. Dva extrémní vedoucí neodvratně do říše úpadku a šílenství.

"Ne!" Když Teela Brownová unikne jisté smrti tím, že praští hlavou do řídicí desky průzkumného skútru, je to něco víc než pouhá náhoda!

Proč ale potom Lhář havaroval? Mezi Louise a stříbrnou tečku kzinova skútru se vklínila další stříbrná tečka. "Vítej zpátky," přivítal loutkaře Louis.

"Děkuji," odpověděl Nessus. Musel použít nouzový tah, jinak by je tak rychle nedohonil. Od kzinovy nabídky k návratu neuplynulo ani deset minut.

Z průhledného obrázku nad přístrojovou deskou na Louise shlížely obě ploské trojúhelníkovité hlavy. "Teď se cítím v bezpečí. Až k nám za půl hodinu dorazí Teela, budu se cítit ještě bezpečněji."

"Pročpak?"

"Šťěstí Teely Brownové nás ochraňuje, Louisi."

"To bych netvrdil," pravil Louis Wu. Mluvíci nic neřikal, jen se díval a poslouchal. Jediná Teela nebyla na příjmu.

"Tvoje domýšlivost mi dělá starosti," pokračoval Louis. "A chovat si plemeno lidských klikářů je arogance hodná Ďábla. Víš, kdo je to Ďábel?"

"Četl jsem o něm v knihách."

"Snobe. Ale horší než tvoje arogance je tvoje hloupost. Tvoje bláhová představa, že co je dobré pro Teelu Brownovou, je dobré i pro tebe. Proč by mělo?"

"To je snad zřejmé," vylezlo z Nessa po chvíli zmateného funění. "Jestliže se oba nacházíme ve stejné kosmické lodi, bude srážka s meteoritem smůla jak pro ni, tak pro mne."

"Ovšem. Ale předpokládejme, že letíte kolem místa, kde chce Teela přistát, a ty ne. V tom případě bude porucha motoru štěstím pro Teelu, ale ne pro tebe."

"Takový nesmysl, Louisi! Proč by chtěla Teela Brownová na Prstenci přistát? O jeho existenci se dozvěděla teprve ode mne!"

"Protože ji provází štěstí. Kdyby se na Prstenec potřebovala dostat, aniž by o tom věděla, stejně by se na něj nakonec dostala. A to už bys její štěstí nemohl nazvat sporadické, nemyslíš? Bylo by s ní stále. Její štěstí, že jsi našel právě ji. Její štěstí, že jsi nenašel žádného z těch, kteří splňovali tvoje požadavky. Jak ses k nikomu nemohl dovolat, protože ti vždycky přeskočila linka, pamatuješ?"

"Ale -"

"Její štěstí, že jsme havarovali. Pamatuješ, jak jste se s Mluvicím hádali o tom, kdo bude expedici velet? Tak teď to víte."

"Ale proč?"

"Já nevím." Louis si v zoufalém gestu prohrábl rukou ježka, který mu za tu dobu vyrašil kolem copu.

"Trápí tě ta otázka, Louisi? Mě ano. Co může na Prstenci Teelu Brownovou tak přitahovat? Tohle místo je... není bezpečné. Podivné bouře, špatně naprogramované mechanismy, slunečnicová pole, nevyzpytatelní obyvatelé. To všechno nás ohrožuje na životě."

"Ha!" Vykřikl Louis, "Správně. Ale jen částečně. Pro Teelu Brownovou totiž žádné nebezpečí neexistuje. Chápeš konečně? Z toho musí veškerá naše rozhodnutí ohledně Prstence vycházet."

Loutkař několikrát v rychlém sledu otevřel ústa a znovu je zavřel.

"Je to zamotané, že?" zabublal vítězoslavně Louis. Řešení problémů přinášelo Louisovi Wu velké uspokojení. "Ale to je jen polovina odpovědi. Když vezmeme v úvahu, že -"

Loutkař zapištěl.

Louis se polekal. Nečekal, že to loutkař tak špatně přijme. Nessus nejprve chvíli dvojhlasně skučel, a potom, bez většího spěchu, strčil hlavy pod sebe. Louis viděl jen rozčuchanou hřívu kryjící loutkářův mozkový hrbol.

A z palubní desky na něj hleděla tvář Teely Brownové.

"Mluvili jste o mně, že?" konstatovala Teela nevzrušeně. (Nedokázala se dlouho zlobit, uvědomil si Louis. Činilo to snad ze schopnosti zlobit se faktor přežití?) "Snažila jsem se sledovat co říkáte, ale nerozuměla jsem tomu. Co se stalo Nessovi?"

"To moje nevymáchaná huba. Vystrašil jsem ho. Jak tě teď bez něj najdeme?"

"Vy nevíte, kde jsem?"

"Jediný lokátor má Nessus. Nejspíš z téhož důvodu, z jakého dohlédl na to, abychom nevěděli, jak se zapíná nouzový tah."

"Proč by to dělal?"

"Chtěl mít jistotu, že může prchnout před rozrušeným kzinem. Ale na tom teď nezáleží. Kolik z toho, co jsme říkali, jsi pochopila?"

"Moc ne. Pořád jste se jeden druhého ptali, proč jsem tu chtěla přistát. Ale já tu nechtěla přistát, Louisi. Miluji tě, proto jsem šla s tebou."

Louis pokýval hlavou. Samozřejmě, jestli se Teela potřebovala dostat na Prstenec, musela mít k tomu motivaci. Pro něj nic lichotivého.

Milovala ho, protože jí tak velelo její Šťěstí. A on si jednu chvíli myslel, že ho miluje kvůli němu samotnému.

"Letím nad městem," řekla najednou Teela. "Vidím světla. Není jich ale moc. Museli tu mít nějaký obrovský zdroj

energie, když jim tak dlouho vydržela. Řekla bych, že bude i na Mluvicího mapě."

"Stojí za to se tam podívat?"

"Vždyť ti říkám, že se tam svítí." Zvuk i obraz zmizel, bez varování, jako by ho užal.

Louis se chvíli díval na prázdné místo nad palubní deskou. Potom zavolal: "Nesse," Žádná odpověď. Zapnul sirénu. Nessovy hlavy vystřelily zpod řídícího pultu jako vyjevená hadí rodinka prchající z hořící zoo. Za jiných okolností by to byl legrační obrázek: dva krky jako dva otazníky nad přístrojovou deskou. "Louisi! Co se děje?" vykvikl Nessus. Mluvicí se také ozval okamžitě. Seděl napjatě v křesle a čekal na vysvětlení.

"Teele se něco stalo."

"Výborně," řekl Nessus. Hlavy zmizely.

Louis zaskřípal zuby, vypnul sirénu, chvíli počkal a znovu ji zapnul. Nessus reagoval stejně jako prve. Tentokrát promluvil Louis jako první.

"Musíme ji najít a zjistit, co se jí stalo. Jinak tě zabiju."

"Mám tasp," řekl Nessus. "Funguje jak na kzinech, tak na lidech. Viděl jsi, co udělal s Mluvicím."

"Myslíš, že by mi zabránil tě zabít?"

"Ano, Louisi, myslím."

"O-co-se-vsa-díš?" vyslabikoval Louis.

Loutkař se zamyslel. "Zachránit Teelu bude stěžít tak nebezpečné jako riziko takové sázky. Zapomněl jsem, že je to tvoje samice." Jeho pohled slétl na palubní desku. "Zmizela z lokátoru. Nemohu ti říct, kde je."

"Znamená to, že její skútr byl poškozen?"

"Ano, a ne málo. Vysílač byl v blízkosti jedné z tryskových jednotek. Možná že se dostala do dosahu podobného přístroje, který spálil naše komunikační disky."

"Hm. Ale určitě víš, kde byla, když vypadlo spojení."

"Deset stupňů po rotaci od levoboku. Vzdálenost neznám, ale můžeme ji odhadnout z rychlosti jejího skútru."

Rozletěli se udaným směrem, šikmo od směru vyznačeného na Mluvicího ručně nakreslené mapě. Po dvou hodinách letu, kdy nenarazili na žádná světla, Louise napadlo, jestli nezabloudili.

Pět tisíc kilometrů od oka stojícího hurikánu končila Mluvicího mapa linií moře s přístavem. Za přístavem začínal záliv o rozloze Atlantického oceánu. Dál se Teela dostat nemohla. Ten přístav je jejich poslední šance... Za vrcholkem táhlého kopce se najednou objevila světla.

"Stát," vyrazil ze sebe šeptem Louis, aniž by věděl, proč mluví tak potichu. Navíc zbytečně, protože Mluvicí v čele formace už zastavil.

Vznášeli se ve vzduchu a pozorovali světla a terén pod sebou.

Město. Město všude kolem. Dole pod nimi budovy v přízračném, modrém svitu Klenby, připomínající svými kulatými okny úly, oddělené od sebe prostorem příliš úzkým na to, aby se dal nazvat ulicemi. Vpředu více méně totéž, dále postupně vyšší a vyšší budovy, a docela vzadu mrakodrapy a létající věže.

"Tohle je docela jiná architektura," zašeptal Louis, "než v Zignamuklik. Jiný styl..."

"Mrakodrapy," řekl Mluvicí. "Všude tolik prostoru, a oni staví do výšky. Proč?"

"Aby dokázali, že to jde," řekl Louis. "Ne, to je blbost. To by nemělo logiku, když dokázali postavit něco takového, jako je Prstenec."

"Možná ty výškové budovy přišly později, v začátku úpadku civilizace."

Světla - řady rozzařených oken v několika samostatně se vznášejících věžích rozsvícených od základny po špičku. Bylo jich šest. Správné centrum, pojmenoval si je Louis.

A ještě jedna věc: neurčitá plocha na okraji města zářící oranžovobílým světlem.

Seděli kolem kzinovy mapy ve druhém patře jedné z budov připomínajících úly.

Mluvicí trval na tom, aby vzali dovnitř i skútry. "Kvůli bezpečnosti." Svítily si reflektory kzinova skútru nasměrovanými na zakřivenou stěnu. Podivně tvarovaný stůl s prohlubněmi ve tvaru talířů se ve chvíli, kdy se o něj Louis opřel, rozpadl na prach. Na podlaze ležela tři centimetry vysoká vrstva prachu. Podlahovou lištu podél stěny pokrýval bleděmodrý prach z opadaného nátěru.

Louis cítil, jak mu na ramena dosedají věky...

"V době, kdy byla mapa nasnímána, to bylo jedno z největších měst na Prstenci," řekl Mluvicí, přejížděje zahnutým drápem po mapě. "Původní město mělo polokruhový půdorys s rovnou stranou přivrácenou k moři. Ten létající zámek, který jsme minuli, musel být postaven až mnohem později, když se město rozrostlo podél pobřeží."

"Škoda že jsi ho nepřekreslil," poznamenal Louis. Město na kzinové mapě tvořil jen vyšrafovaný půlkruh.

Mluvicí složil mapu. "Opuštěné velkoměsto v sobě nepochybně skrývá mnohá tajemství. Musíme být velmi opatrní. Pokud může na tomhle světě - na téhle umělé konstrukci - znovu povstat civilizace, potom jedině tam, kde se zachovaly pozůstatky zaniklé technologie."

"A co kovy?" namítl Nessus. "Tam, kde není žádná ruda ani fosilní palivo, se žádná civilizace nemůže obrodit. Materiál na výrobu nástrojů se na Prstenci omezuje na dřevo a kosti."

"Viděli jsme přece světla."

"Zcela náhodně seskupená - výsledek postupného vyhasínání různých nezávislých zdrojů energie. Ale můžeš mít pravdu. Jestli na tomto místě žijí ti, kteří pokračují ve výrobě nástrojů civilizace, musíme je kontaktovat. Ale podmínky budeme určovat my."

"Možná už zaměřili náš interkom."

"Ne, interkom vysílá uzavřené paprsky."

Duchem napůl nepřítomný Louis si v tu chvíli pomyslel: Možná je raněná. Může někde ležet, neschopná pohybu, a čeká, až jí přijdeme na pomoc.

Ale nějak se mu nedařilo tomu uvěřit.

Vypadalo to, že Teela narazila na nějaké staré zařízení, možná obranný automat, pokud ovšem dávní obyvatelé Prstence něco takového vůbec potřebovali. Možná to vyřadilo z provozu jen interkom a vysílačku lokalizátoru a hnací systém zůstal neporušený. Neznělo to však příliš pravděpodobně.

Tak proč se nemůže přinutit do pocitu naléhavosti? Louis Wu, nevzrušený jako kus ledu, zatímco jeho družce hrozí nebezpečí.

Jeho družce... ano, ale tady šlo o něco víc, a taky o něco jiného.

Nessus, ten blázen, si myslel, že člověk považující štěstí za samozřejmost bude přemýšlet stejně jako ostatní lidé!

Copak by Štěstím obdařený loutkař přemýšlel stejně jako, dejme tomu, Chiran?

Leda by měli strach zakódovaný v genech.

Člověk se ale strachu musel naučit.

Zaslechl Nessa říkat: "Musíme předpokládat, že došlo k opětovnému výpadku Teelina sporadického štěstí. Z toho plyne, že se jí nic vážného nestalo."

"Cože?" vytrhl se ze zamyšlení Louis. Loutkářův myšlenkový tok se zřejmě ubíral paralelním směrem s tím jeho.

"Havárii skútru by pravděpodobně nepřežila. A pokud nebyla mrtvá na místě, potom byla zachráněna hned, jakmile se jí vrátilo štěstí."

"To je směšné! Přece nemůžeš od okultní síly čekat, že se bude řídit nějakými zákonitostmi!"

"Je to logické, Louisi. Jde o to, že Teela nepotřebuje naši okamžitou pomoc. Pokud je naživu, může počkat. My tady počkáme do rána a rozhlédneme se po okolí."

"A potom co? Jak ji najdeme?"

"Jestli ji neopustilo štěstí, bude v dobrých rukou. Stačí je najít. A pokud ji zítra nenajdeme, nezbyde nám než čekat na její signál. Má spoustu možností, jak na sebe upozornit."

"Já myslím, že jedině světlem," vložil se do debaty Mluvící.

"A to jak?"

"Přemýšlel jsem o tom. Je možné, že její reflektory stále fungují. Pokud ano, nechá je určitě zapnuté. Tvrdíš přece, že je inteligentní."

"Taky že je."

"A nedovede počítat s nebezpečím. Nebude myslet na to, že ji může najít někdo jiný, hlavně že ji najdeme my. A jestli jsou její reflektory zničené, může použít laserovou svítilnu, dávat nám světelná znamení, anebo založit signální oheň."

"Jinými slovy - ve dne ji prostě nikdy nenajdeme. To je pravda," pokýval hlavou Louis.

"Nejprve musíme za denního světla prozkoumat město," ujal se slova znovu Nessus. "Jestli narazíme na nějaké obyvatele, tím lépe. Jestli ne, můžeme se nazítří večer pustit do pátrání po Teele."

"Ty bys ji klidně nechal třicet hodin někde ležet? Ty chladnokrevná... krucinál..., vždyť to oranžové světlo, co jsme viděli, může být klidně ona! Žádné pouliční osvětlení, ale oheň!"

Mluvící se postavil. "To je pravda. Musíme si to ověřit."

"V téhle flotile jsem Nejzadnější já," odporoval Nessus. "A říkám, že užitečnost Teely Brownové nestojí za riziko nočního letu nad neznámým městem."

To už ale Mluvící-Se-Zvířaty seděl na skútru. "Nacházíme se na potenciálně nebezpečném území. Tudíž velím já. Jdeme hledat Teelu Brownovou, člena expedice!"

Kzinův skútr se vznesl do vzduchu a proletěl velkým oválným oknem ven. Za oknem bylo vidět zbytky verandy a předměstí neznámé metropole.

Ostatní skútry stály v suterénu. Louis seběhl po schodech - musel dávat pozor, protože z mechanismu eskalátoru zbyla už jen hromádka rzi a schodiště bylo místy propadlé.

Nessus se naklonil do šachty schodiště. "Já zůstávám, Louisi. Chápu to jako vzpouru."

Louis neodpověděl. Opatrně vymanévroval ven z oválných dveří a vznesl se obloukem vzhůru do noci.

Noc byla chladná. Klenba Prstence halila město do tmavomodrého nočního šatu. Louis našel očima třpytivou kapku kzinova skútru a vydal se za ní do osvětlené části předměstí, po rotaci od oslnivě zářícího Správního centra.

Město, kam až oko dohlédlo - stovky čtverečních kilometrů budov a komunikací. Žádné parky. Proč takové mimořádné šetření prostorem, když je ho tolik? Dokonce i na přelidněné Zemi si lidé vážili životního prostředí daleko více.

Jenže Země měla transferové kabiny. To je ono! Obyvatelé města si času, potřebného k přemísťování se, cenili více než životního prostoru.

"Budeme se držet při zemi," ozval se z interkomu Mluvící. "Pokud je to skutečně jen pouliční osvětlení, vrátíme se k Nessovi. Nesmíme riskovat, protože Teelu mohl někdo sestřelit."

"Dobře," řekl Louis. Ale v duchu si pomyslel: Má před sebou ryze hypotetického nepřítele a hledme, jak je opatrný.

Kzinská odvaha, pokud šlo o záchranu Teely Brownové, se jevila podobně jako loutkařská zbabělost.

Kde jen může být? Je raněná, nebo mrtvá? Po civilizovaných obyvatelech Prstence pátrali ještě dříve, než Lhář havaroval. Že by je konečně našli? Možná že tohle byl důvod, který bránil Nessovi vykašlat se na Teelu docela.

Louisovy obavy o ni se loutkaře jinak vůbec nedotýkaly, toho si byl velmi dobře vědom.

Co kdyby se ukázalo, že tihle civilizovaní domorodci mají nepřátelské úmysly, což by nebylo nijak zvlášť překvapující...

Skútr Mluvícího se stočil mírně doleva. Louis zkorigoval kurz podle něj.

"Louisi." Kzinův hlas zněl, jako kdyby Mluvící s něčím zápasil. "Vypadá to, že mi něco -" Vzápětí zaznělo z interkomu

velitelské: "Zpátky, Louisi, okamžitě!"

Kzinův hlas jako by Louisovi promlouval přímo do mozku. Bez váhání otočil kormidlo.

Skútr letěl dál přímým směrem.

Louis se plnou silou opřel do kormidla. Bez výsledku. Skútr uháněl dál - k ostrůvku Správního centra.

"Něco nás vleče!" vykřikl Louis a v tu chvíli se ho zmocnila hrůza poznání. Poznání, že nejsou ničím jiným než loutkami.

Někde nad nimi stál tajemný vševědoucí Vládce loutek a za ruce a nohy je na provázcích podle předem napsaného scénáře vedl, kam se mu zachtělo. A Louis Wu už znal jeho jméno.

Kapitola 19

VPASTI

Praktičtější Mluvící zapnul sirénu.

Ozval se multifrekvenční jekot, který neměl konce. Louise napadlo, jestli v tom není úmysl, že se Nessus tak dlouho neozývá. Vzpomněl si na bajku o chlapci, který křičel Vlk! déle, než měl. To už ale Nessus volal do interkomu: "Co? Co?" A to hlasitěji, než by od něj člověk čekal. Ovšem, uvědomil si Louis, vždyť musel nejprve seběhnout ze schodů.

"Někdo na nás zaútočil," oznámil mu Mluvící. "Naše plavidla vleče neznámá síla. Co navrhuješ?"

Nedalo se poznat, co se Nessovi v tu chvíli honí hlavou. Jeho masité, chápavé rty, jež mu nahrazovaly prsty, se ani na okamžik nepřestaly pohybovat, ale co to mohlo znamenat, Louis netušil. Bude jim loutkař schopen pomoci? Anebo zase propadne panice?

"Natočte interkomy, ať vidím, kudy letíte. Je některý z vás raněn?"

"Ne," odpověděl Louis, "ale nemůžeme nic dělat. Ani vyskočit - jsme příliš vysoko a letíme příliš rychle. Míříme přímo ke Správnímu centru."

"K čemu?"

"K té skupině vysokých osvětlených budov."

"Ach tak." Zdálo se, že loutkař uvažuje. "Signály vašich přístrojů něco ruší. Mluvící, přečti mi radši sám údaje z palubní desky,"

Zatímco Mluvící odříkával jednotlivá čísla, oba skútry se rychle přibližovaly k osvětlenému centru města. "Právě míjíme předměstí s fungujícím osvětlením," přerušil Mluvícího Louis.

"Je to skutečně pouliční osvětlení?"

"Ano i ne. Oválné dveře všech domů září jasně oranžovou barvou. Vypadá to zvláště. Myslím, že je to skutečně pouliční osvětlení, jenom mu už asi dochází šťáva."

"Souhlasím," řekl Mluvící-Se-Zvířaty.

"Nechci strašit, ale už jsme hrozně blízko. Myslím, že míříme k té velké budově uprostřed."

"Vidím ji. Dvojitý kužel s osvětlenou horní polovinou."

"Souhlasí."

"Zkusíme tu pirátskou sílu obelstít, Louisi. Přepni se na mě."

Louis zapnul sdružený okruh.

Skútr se pod ním zasekl, jako kdyby ho zepředu nakopla neviditelná obří noha. Hned nato motor vypověděl docela.

Louis se octl v objetí záchranných balonů. Nemohl pohnout rukama ani otočit hlavou.

Padal.

"Padám," ohlásil. Jeho ruka, nemilosrdně přitlačená k palubní desce, se stále dotýkala spínače sdruženého okruhu.

Louis ještě krátce vyčkával, jestli se řízení přece jen nepřepne na loutkářův skútr, Obří úly však byly stále blíž. Přepnul zpátky na manuál.

Nic. Padal dál.

"Mluvící, nezkoušej sdružený okruh, je to k ničemu," řekl s bohorovným klidem, který však nebyl nic jiného než póza.

V jeho tváři se přitom muselo zračit totéž, co se ozývalo v jeho hlase - viděli ji přece! S otevřenýma očima tedy čekal na poslední setkání s Prstencem.

Zpomalení přišlo náhle a s nečekanou intenzitou. Skútr se obrátil dnem vzhůru a Louisova hlava se octla pod přetížením pěti g. Ztratil vědomí.

Když ho znovu nabyt, visel stále hlavou dolů, jako sardinka mezi nafukovacími balónky. Hlava mu třeštila. Jeho překrvený mozek mu vykreslil před očima nejasný obraz Vládce loutek, vztekla se snažícího rozmotat provázky, zatímco pimprle Louis Wu klimbá hlavičkou dolů nad jevišťátkem.

Létající budova byla nevysoká, zato široká a bohatě zdobená. Její spodní polovina měla tvar převráceného kužele. Jen se k ní skútry přibližily, ve stěně se otevřel otvor a vtáhl je dovnitř.

Když vklouzli do temných útrob, kzinův skútr se tiše převrátil a kolem Mluvícího se v mžiku, dříve než mohl vypadnout, nafoukly záchranné vaky. Louis se spokojeně ušklíbl. Byl už v téhle nezáviděníhodné poloze dost dlouho, aby uvítal jakýkoli projev solidarity.

"Vaše poloha svědčí o tom, že vás nadnáší nějaký druh elektromagnetického pole," říkal Nessus. "Ale to účinkuje na kovy, nikoli na protoplazmu. Nechápu..."

Louis se zavrtěl, aby si udělal trochu místa. Opatrně, aby se z objetí balonů nevykroutil docela a nevypadl. Otvor za nimi se zavřel rychleji, než si Louisovy oči stačily zvyknout na tmu. Neviděl nic. Neměl tušení, jak daleko od jeho hlavy je podlaha.

"Dosáhneš na něj?" ptal se právě Mluvícího Nessus.

"Jestli se protlačím mezi... Ourrr! Měl jsi pravdu. Krypt je horký."

"To znamená, že máš spálený motor. Vaše skútry jsou zničené, nepojížděné."

"Ještě že sedadlo má tepelnou izolaci."

"Není divu, že obyvatelé Prstence tak mistrně ovládali elektromagnetické síly, když tolik dalších věcí neznali: hyperpohon, umělou gravitaci, stázové pole..."

Louis napínal oči, jestli přece jen něco neuvidí. Podařilo se mu otočit hlavu, pomalu - tváří se přitom třel o poddajný povrch balonu, ale žádné světlo neviděl.

Pomalu protlačil ruku k palubní desce a nahnatal spínač reflektorů. Zmáčkl ho, přestože neměl tušení, proč by měly světlomety fungovat.

Do temnoty vystřelily dva ostře ohraničené bílé kužele světla a odrazily se od vzdálené oblé stěny. Kolem visel asi tucet vozidel, všechna přibližně ve stejné výšce. Některá byla velká jako závodní tryskové batohy, jiná jako jejich skútry. Dokonce tam byla i jedna průhledná věc velká jako nákladník.

Součástí bludiště z létajícího šrotu byl i převrácený skútr Mluvícího-Se-Zvířaty. Zpod tvarovaných záchranných balonů trčela kzinova olýsalá hlava s oranžovou maskou kolem očí a jedna ruka, která se statečně prodrala na svobodu.

"Výborně," ozval se Nessus. "Světlo. Právě jsem to chtěl navrhnout. Uvědomujete si, co to znamená? Všechny elektrické a elektromagnetické okruhy ve vašich strojích jsou spálené, samozřejmě za předpokladu, že byly ve chvíli útoku právě zapojeny. To se podle mého názoru opakovalo znovu ve chvíli, kdy jste se octli uvnitř budovy."

"Ze které se vyklubalo obyčejné vězení," vymáčkl ze sebe Louis. Mel pocit, že má hlavu jako přezrálý meloun, který může každou chvíli prasknout, a mluvením že to jen urychlí. Nemohl ale dovolit, aby za něj všechno "oddřeli" ostatní, byť by ona "dřina" spočívala jen ve spekulacích o neznámé technologii, vyvozovaných v poloze hlavou dolů.

"A jestli to opravdu je vězení," pokračoval proto, "proč tady není nějaká další věcička, která by stejně jako naše motory vyřadila z provozu naše zbraně?"

"Musí tam být," řekl Nessus. "Ale nefunkční, jak dokazují tvé reflektory. Musí to být automat jako ty ostatní, jinak by tam byl nějaký strážný. Myslím, že Mluvící může klidně použít Slaverův dezintegrátor."

"To je sice pěkné," odpověděl Louis, "až na to, že když jsem se rozhlížel -"

Louis s Mluvícím plul hlavou dolů na hladině vzdušného Sargasového moře. Jeden ze tří tryskových batohů měl stále ještě svého původního nositele. Malou, ale nepochybně lidskou kostru. Na bílých kostech nezůstal ani náznak nějaké kůže. Oděv mrtvolky musel být z velmi kvalitního materiálu, protože pár útržků měla dosud na sobě: různé barevné cáry, včetně roztrženého žlutého pláště visícího na letcově čelisti. Popruhy ostatních tryskových batohů byly prázdné.

Kosti se ale ztratit nemohly... Louis s námahou sklonil hlavu.

Spodní částí téhle podivné vězeňské budovy byla široká černá kónická prohlubeň. Stěnu tvořily soustředné řady cel s padacími dveřmi namísto stropu. Ze středu šachty se k celám zdvihalo točité schodiště, jehož pata byla posetá lesknoucími se kostmi. Louis našel, co hledal.

Nebylo divu, že se ten mrtvý neodhodlal k uvolnění popruhů svého létajícího batohu. Ostatní ovšem zřejmě dali před smrtí řízní přednost dlouhému skoku na onen svět.

"Nenašel jsem nic, na co by měl Mluvící dezintegrátor namířit," dokončil Louis.

"Nad tím právě přemýšlím."

"Když udělá díru ve zdi, nijak nám to nepomůže. Stejně tak do stropu, ten je navíc příliš daleko. Když zasáhne generátor pole, které nás tady drží, čeká nás třicetimetrový pád k zemi. A když ne, budeme tu viset tak dlouho, dokud neumřeme hladu, anebo dokud se nevy-kroutime z balonů. A potom třicet metrů k zemi. Prašť jako uhoď."

"Ano."

„Ano? To je všechno, co k tomu řekneš?"

"Potřebuji více údajů. Mohl by mi některý z vás popsat, co vidí? Já vidím jen kus zakřivené zdi."

Střídali se s Mluvícím v popisování kónické sekce s celami, vlastně toho, co z ní bylo v šeru mimo kužel reflektoru vidět. Viditelnost se zlepšila, když se podařilo zapnout reflektory i Mluvícímu.

Potom už Louis neměl co dodat - jejich situace byla stále stejná - bez jídla, bez vody, viseli dál bezmocně hlavou dolů nad propastí.

Cítil, jak se mu dere do hrdla výkřik, prozatím ukrytý hluboko v prsou, ale byl tam. Zanedlouho se vydere na povrch...

Napadlo ho, co jestli je Nessus nechá napospas osudu?

Nedobrá úvaha. Otázka, na kterou nebylo příliš těžké odpovědět. Loutkař měl všechny důvody k tomu, aby to udělal, a ani jediný, aby je zachránil. Leda by stále doufal, že zde najde civilizované obyvatele Prstence.

"Polapené stroje a stáří kostry svědčí o tom, že se o tuhle záchytku už delší dobu nikdo nestará," uvažoval nahlas Mluvící. "Pole, které nás zachytilo, muselo tuhle sbírku nashromáždit chvíli potom, co se město vylihnulo. Potom už zřejmě nemělo co na práci, protože na Prstenci nezbyly žádné funkční létající stroje. Proto ještě funguje."

"To je možné," přitakal Nessus. "Někdo nás odposlouchává."

Louis nastražil uši a koutkem oka zaregistroval, že Mluvící udělal totéž, ovšem v pravém smyslu toho slova.

"Odposlouchávat uzavřený paprsek, to vyžaduje znalost vynikající technologie. Kdoví jestli nemá i translátor?"

"Co o něm víš?"

"Jen to, že zdroj interference se shoduje s vaší současnou polohou. Možná je někde nad vámi."

Louis reflexivně zaklonil hlavu. Samozřejmě bez výsledku. Od stropu ho dělily dva záchranné balony a celý skútr.

"Takže přece jen civilizace," řekl nahlas.

"Možná. Předpokládám, že civilizovaná bytost by tu 'věcičku', jak jsi ono zařízení nazval, měla umět opravit. Ovšem důležitější je... Musím si to promyslet."

Loutkař plynule přešel snad do Beethovena, Beatles, nebo jiné klasicky znějící melodie. Pokud to Louis dokázal posoudit, šlo o Nessovy vlastní variace.

Přítom zřejmě nemluvil do větru. Jeho orchestrální švitoření nebralo konce. Louis začínal mít žízeň. A hlad. A hlava ho brněla.

Stačil zatím několikrát po sobě docela ztratit naději, než se loutkař ozval znovu. "Raději bych použil Slaverův dezintegrátor sám, ale to bohužel nepůjde. Budeš to muset udělat ty, Louisi. Nakonec jste se vyvinuli z primátů a šplhat umíš určitě lépe než Mluvící. Vezmi -"

"Šplhat?"

"Otázky až skončím, Louisi. Vezmi laser a propíchni paprskem balon před sebou. Jakmile začneš padat, musíš se ho chytit a vyšplhat se po něm na skútr. Potom -"

"Tobě přeskočilo."

"Nechej mě domluvit. Účelem toho všeho je zničit tu 'věcičku'. Budou pravděpodobně dvě. Jedna u dveří, kterými jste vletěli dovnitř, možná pod nimi, ale ta druhá může být kdekoliv. Jako pomůcka ti poslouží jediné to, že se bude pravděpodobně podobat té u dveří."

"Nebo taky ne, Ale to nic. Jenom mi vysvětlí, jak mám stačit popadnout látku explodujícího balonu, abych... Ne, to je nesmysl."

"Louisi, jak se k vám mám dostat, když tam na mě může čekat zbraň, která mi zničí skútr?"

"To nevíš."

"Anebo si myslíš, že to za tebe udělá Mluvící?"

"Copak kočky neumí šplhat po stromech?"

"Pocházím z rodu nížinných koček, Louisi," řekl Mluvící. "Moje spálená ruka se hojí pomalu. Neumím šplhat. Ale na tom nezáleží, celý ten plán je šílený. Nechápeš, že kytkožrout prostě jen hledá záminku, aby se na nás mohl vykašlat a odletět?"

Louis to chápal. A měl z toho strach. Možná se mu dokonce zračil i ve tváři, protože loutkař řekl: "Ještě ne. Počkám. Možná vás napadne lepší plán. Možná se ukáže ten, kdo nás poslouchá. Počkám."

Louis Wu, zaklíněný hlavou dolů mezi dvěma tvarovanými balony, začínal ztrácet pojem o čase. Nic se neměnilo. Nic se nehýbalo. Z dálky k němu doléhalo Nessovo hvízdání, ale jinak nic.

Nakonec začal počítat vlastní tep. Sedmdesát dva za minutu. Přibližně.

Přesně o deset minut později se přistihl, jak říká: "Sedmdesát dva. Jedna. Co to dělám?"

"Mluvíš se mnou, Louisi?"

"Krucinál! Mám toho akorát dost. To se raději zabiju, než bych se měl zbláznit." S těmito slovy začal tlačit ruce dolů.

"Tohle je bojová situace, Louisi, a já ti rozkazuji zachovat klid a čekat."

"Je mi líto." Zatlačit, uvolnit, zatlačit, uvolnit. Je tam - na opasku. Jeho ruka se trefila moc dopředu, zatlačil loket zpátky, uvolnil, znovu zatlačil...

"To, co loutkař navrhuje, je sebevražda, Louisi."

"Možná." Konečně - laser. Jedno trhnutí na vytažení z opasku, druhé na namíření před sebe - zasáhne sice přístrojovou desku, ale co na tom záleží.

Zmáčkl spoušť.

Děravý balon pomalu splaskával, zatímco ten v jeho zádech ho tlačil na přístrojovou desku. Louis měl dostatek času zastrčit laser zpátky do opasku a oběma rukama popadnout prázdný balon.

Cítil, jak začíná sklouzávat ze sedadla. Zuřivě zařal prsty do prázdné látky. A v následující chvíli už visel dolů ze skútru, pod sebou třicetimetrou hlubinu.

"Mluvící!" zařval.

"Tady jsem, Louisi, zbraň mám připravenou. Mám ti propíchnout druhý balon?"

"Jo!" Drahý balon mu bránil v cestě vzhůru.

Tentokrát "vypouštění" probíhalo úplně jinak. Jedna půlka balonu se jednoduše proměnila v mračno jemného prachu. Mluvící použil kupodivu jen jeden paprsek.

"Nechápu, jak tou věcí dokážeš zamířit," zasupěl Louis a začal šplhat nahoru.

Šlo to poměrně lehce. Jinými slovy - přes několik hodin strávených hlavou dolů se mu podařilo nespadnout. Látka končila v blízkosti nožního pedálu; to už byl skútr Louisovou vahou naplň převrácený, i když Louis ještě stále visel ve vzduchu.

Přitáhl se ke skútru, nohama i rukama ho objal a začal jím kolébat.

Z kzinova hrdla se ozývaly podivné zvuky.

Skútr se kolébal dopředu a dozadu, s každým zhoupnutím víc a víc. Louis předpokládal, protože mu nic jiného nezbývalo, že valná část kovových součástí se nachází ve spodní části skútru. Kdyby tomu tak nebylo a jeho těžiště bylo výše, Louis by se na něm nikdy neudržel a Nessus by něco takového určitě nenavrhl, Louis měl pocit, že sedí na obrovské houpačce, a musel se ovládat, aby se nepozvracel. Ucpat si v takové chvíli dýchací cesty, je po všem. Skútr se natočil zpátky do polohy dnem vzhůru. Louis se natáhl a popadl druhý konec vyfouklého balonu.

Ležel přitisknutý ke spodní straně stroje, nepřestával jím kolébat a čekal.

Ještě jedno zhoupnutí, jeho vestibulární kanálky se otočily a Louis přišel... o co? Včerejší večeri? Přišel o ni v divokých, křečovitých vlnách zalévajících kovový povrch skútru i jeho rukáv. Nepohnul se však ani o píd.

Skútr se nadále choval jako člun na rozbouraném moři, ale Louis byl už pevně ukotvený. Po chvíli se konečně odvážil pohlédnout vzhůru.

Sledovala ho nějaká žena.

Zdálo se, že je úplně holohlavá. Její tvář připomněla Louisovi drátěnou plastiku v hodovní síni létající věže. Týž výraz,

tytéž rysy. Nevzrušené jako rysy bohyně nebo mrtvol. A on by se v tu chvíli nejraději zakopal pod zem.

Namísto toho řekl: "Mluvíci, máme společnost. Řekni to Nessovi."

"Chvilíčku, musím se uklidnit. Sledoval jsem tě, a to jsem neměl."

"Okay. Je... Vlastně není, není holohlavá. Vzadu na hlavě má proužek vlasů, které jí sahají až pod ramena." To, že byly husté a tmavé a zakrývaly jí jedno rameno, když ho v mírném předklonu sledovala, už Mluvicimu zamlčel. Stejně jako fakt, že měla jemně tvarovanou lebku a oči jako dvě hypnotické olivy ponořené v martini. "Myslím, že patří ke stavitelům Prstence; buď přímo k jejich civilizaci, nebo dodržuje jejich zvyky. Máš to?"

"Mám. Kde ses naučil tak šplhat? Jako kdyby pro tebe neplatil zákon přitažlivosti. Kdo jsi Louisi?"

Louis, křečovitě svírající svůj skútr, se zasmál. Zdálo se, že ho to stálo veškeré jeho síly. "Ty jsi Kdaptista, přiznej se,"

"Snažili se mě tak vychovat, ale nevyšlo to."

"Jistě. Tak co, máš Nessa?"

"Ano, použil jsem sirénu."

"Tak mu vyříd' tohle: Je asi šest metrů ode mě a sleduje mne jako ostříž. Tím nemyslím, že bych ji kdovíjak zajímal, jen to, že na mě soustředí všechnu svoji pozornost. Sem tam sice mrkne, ale ani na okamžik ze mě nespustí oči."

Sedí v takové budce. Dříve bývala asi prosklená, ale teď je otevřená a uvnitř jsou vidět nějaké schůdky a plošina. Sedí na ní a nohy jí visí ve vzduchu. Asi něco jako strážní budka ke sledování vězňů.

Má na sobě... moc se v tom nevyznám, takovou kombinézu s krátkými rukávy i nohavicemi, pěkně vyplněnou -" Tohle je zajímavé nebude. "Je z látky, která je buď nová, anebo samočisticí a velmi odolná. Má -" Louis zmlkl, protože dívka promluvila.

Čekal. Promluvila znovu. Stejný zvuk, stejná věta.

Krátká.

Načež se ladně zvedla a vyšla po schůdkách nahoru. "Odešla," informoval ostatní Louis. "Asi jsem ji přestal bavit."

"Možná se vrátila k odposlechu."

"Možná." Jestli je v budově někdo odposlouchával, potom to podle pravidla Occamovy britvy musela být ona.

"Nessus chce, abys nastavil laser na široký paprsek a slabý výkon, a ve chvíli, kdy se ta žena znovu objeví, ho použij jako svítilnu. Po mne chce, abych před ní schoval dezintegrátor. Je pravděpodobné, že jí k naší likvidaci stačí zmáčkнуть knoflík. Nesmí nás vidět ozbrojené."

"A jak se zbavíme těch automatů?"

Nessova odpověď přišla z úst Mluvicího s několikasekundovým zpožděním. "Nijak. Nessus říká, že vyzkouší něco jiného. Letí sem."

Louisova hlava spočinula na kovovém těle mrtvého skútru. Úleva, kterou pocítil, byla tak velká, že jí až do chvíle, než Mluvicí znovu promluvil, nenarušil jediný stín pochybností.

"A budeme v téhle pasti trčet všichni tři. Jak ho mám od toho odradit, Louisi?"

"Řekni mu to. Anebo ne, nedělej to. Kdyby si nebyl jistý, že je to bezpečné, zůstal by tam, kde je."

"Jak to může být bezpečné?"

"Nevím. Nech mě odpočinout." Loutkař určitě ví, co dělá. Na Nessovu zbabělost byl spoleh. Louis si otřel lice o hladký, chladný kov pod sebou.

Přemohla ho dřímota.

Ani ve spánku však nezapomněl, kde se nachází. Stačilo, aby se skútr jen máličko pohnul, a v ten okamžik byl při vědomí, oči široce rozevřené, kolena pevně svíral chladný kov, v zatáčených prstech látku zničeného balonu. Nebyl to ani tak spánek jako spíš noční můra na pokračování.

Když mu víčky problesklo světlo, okamžitě procítl. Škvírou, která sloužila jako vchod do vězení, proudilo denní světlo. V jeho svitu zahlédl temnou siluetu Nessova skútru. Loutkařovo plavidlo, stejně jako ta jejich, bylo převrácené, s tím rozdílem, že loutkaře nepřidržovaly na sedadle záchranné balony, nýbrž síť. Škvíra se zavřela.

"Vítej v base," procedil mezi zuby Mluvicí. "Přisel jsi mě otočit hlavou nahoru?"

"Ještě ne. Vrátila se už?"

"Ne."

"Však ona přijde. Lidé jsou zvědaví. A příslušníka mé civilizace dosud nemohla vidět."

"A co má být? Já nejsem netopýr!" zasténal Mluvicí. Loutkař se dotkl řídicího pultu a stal se zázrak: jeho skútr se převrátil.

Z Louise vyklouzlo jediné slovo plné úžasu: "Jak...?"

"Když vlečný signál převzal řízení, vypnul jsem všechno, co se vypnout dalo. Kdyby mě jejich pole nezachytilo, stačil bych zase zapnout motory, dříve než bych dopadl na zem." Loutkař se energicky nadechl. "Další krok by měl být snadný. Až se ta dívka objeví, chovejte se přátelsky. Louisi, pokud si myslíš, že bys mohl uspět, snaž se s ní navázat sexuální styk. Mluvicí, Louis je teď náš pán, my jsme jeho sluhové. Může trpět xenofobií, a když uvidí, jak dva neznámí tvorové poslouchají člověka, třeba ji to uklidní."

Louis se ani v takové situaci neubráníl smíchu. Ta chvíle předtím, strávená na hranici snu a bdění, mu přece jen pomohla doplnit trochu energie, zdálo se. "O její vlídnosti, natožpak ochotě nechat se svádět, si dovolím pochybovat. Neviděl jsi ji. Je chladná jako černé jeskyně na Plutu, alespoň co se mne týče, a abych řekl pravdu, ani se jí nedivím." Viděla ho zvrátit jeho poslední večeri - a to nebyla zrovna romantická podívaná.

Loutkař ho vyvedl z omylu. "Kdykoli se na nás přijde podívat, bude štěstím bez sebe. A nešťastná, když se pokusí odejít. A když se k některému z nás přiblíží, její pocit blaženosti ještě vzroste..."

"Hergot, no ovšem!" zaburácel Louis.

"Už chápeš? To je dobře. Taky jsem se trochu učil místnímu dialektu. Myslím, že s výslovností ani s gramatikou nebudu mít problémy. Jen mít větší slovní zásobu..."

Mluvíci si už nestěžoval. Visel hlavou dolů, tělo samou popáleninu, jednu dokonce až na kost, a dlouho zuřil, že mu Louis s Nessem nejsou schopni pomoci. Teď už několik hodin jen mlčel.

Mlčenlivé přítmi Louise znovu ukolébalo k dřímotě.

Ve spánku uslyšel zvonky a ty ho probudily.

Scházela po schůdcích. Činkání vydávaly rolničky na jejich mokasínech. Také její oblečení se změnilo. Měla na sobě šaty upnuté ke krku s pultuctem objemných, naditých kapes. Jen dlouhé černé vlasy jí dál padaly přes rameno.

Chladná důstojnost v její tváři však nedoznala žádné změny.

Usedla na okraj plošiny a nehybně Louise sledovala. Louis se také ani nepohnul. Několik minut si hleděli do očí.

Potom sáhla do jedné z kapes a vytáhla z ní jakousi oranžovou věc velkou asi jako pěst. Hodila ji směrem k Louisovi, ale tak, aby proletěla několik centimetrů mimo dosah jeho rukou.

Poznal ji. Byl to tentýž homolovitý šťavnatý plod, který utrl před dvěma dny z jednoho keře. Vhodil jich tehdy pár do vstupního koše, aniž by je ochutnal.

Ovoce se rozprsklo na střeše jedné z cel. Louisova ústa se v tu chvíli zalila slinami a on pocítil příšernou žízeň.

Hodila mu další. Tentokrát proletěl mnohem blíže. Mohl ho zachytit, ale bezpochyby by přitom převrátil skútr. A ona to věděla.

Třetí plod se otřel o jeho rameno. Sevřel pevněji cary záchranných balonů ve svých dlaních v očekávání dalšího příkoří.

Vtom se na scéně objevil Nessův skútr. A ona se usmála.

Loutkař se vynořil zpoza vraku nákladního aerovozidla, jakoby unášený zbloudilým magnetickým proudem šikmo podél strážné plošiny. "Dokážeš ji svést?" zeptal se Louise, když míjel jeho skútr.

Louis zavrčel, ale vzápětí, když si uvědomil, že si z něj loutkař neutahuje, dodal; "Ani náhodou. Myslím, že mě má za zvíře."

"V tom případě na to musíme jinak."

Louis otřel čelo o chladný kov. Málokdy v životě se cítil tak mizerně. "Zkus to ty," řekl. "Ve mně sobě rovného nevidí, třeba ho uvidí v tobě. S tebou nebude muset v ničem soupeřit; jste příliš odlišní."

Vzápětí loutkářův skútr zmizel za jeho zády a Louis uslyšel, jak Nessus řekl něco, co mu znělo jako slova vyholeného kněze-dirigenta: posvátný jazyk Stavitelů Prstence.

Dívka neodpovídala, ale... přestože se nedalo mluvit o úsměvu, koutky úst jako by se jí mírně vytočily vzhůru a v očích se rozhořely jiskry zájmu.

Nessus zřejmě začal zlehka. Velmi zlehka.

Promluvil znovu, a tentokrát se dočkal odpovědi. Měla chladný, ale zpěvný hlas, a jestliže zněl Louisovým uším panovačně, bylo to proto, že právě to od něj očekával.

Loutkař přizpůsobil hlas dívčině výslovnosti.

To, co se rozvinulo potom, by bylo možno nazvat jazykovou hodinou.

Jazykovou hodinou, která Louisovi Wu, balancujícímu nad betonovou propastí, musela zákonitě připadat nudná. Tu a tam pochytil nějaké slovo. Dívka v jednu chvíli hodila Nessovi jeden z oranžových plodů - thrumb, jak se zcela nepochybně nazýval. Nessus si ho nechal.

Znenadání se zvedla a odešla.

"Takže?" zeptal se Louis.

"Musela se začít nudit," odpověděl Nessus. "Ale žádný takový signál jsem nezachytil."

"Umírám žízní. Dáš mi ten thrumb?"

"Thrumb je jen barva slupky, Louisi." Loutkař opatrně přirazil k Louisově skútru a podal mu oranžový plod.

Louis se odvážil zapojit do jídla jen jednu ruku. V praxi to znamenalo, že musel nejprve hrubou slupku oloupat zuby.

Když se konečně dostal na dužinu a zakousl se do ní, byla to ta nejchutnější věc, jakou měl za posledních dvě stě let v ústech.

"Vrátí se?" zeptal se, když dojedl.

"Doufejme. Použil jsem tasp na velmi malý výkon, aby působil jen na podvědomé úrovni. Bude jí to chybět. Tím více, čím častěji mě uvidí. Neměli bychom fixovat její city raději na tebe, Louisi?"

"Na to zapomeň. Myslí si, že jsem zdejší primitiv. Což nastoluje otázku: kdo je ona?"

"To nevím. Nic neskrývala, ale ani o tom nemluvila. Mé jazykové znalosti jsou ještě slabé. Musíme počkat."

Kapitola 20

MASO

Nessus přistál, aby prozkoumal temnotu pod nimi. Louis, odříznutý od interkomu, napínal oči ve snaze sledovat loutkářův postup. Nakonec to vzdal.

O nějaký čas později zaslechl kroky. Tentokrát žádné rolničky.

Složil dlaně do kornoutu a zavolal: "Nesse!"

Výkřik se několikrát odrazil od stěn a soustředil se do vrcholu převráceného kuzele jejich vězení. Loutkař v mžiku vyskočil na sedadlo a vznesl se vzhůru. Stačilo vypnout motor, který udržoval skútr proti tahu záchytného pole.

Když se kročeje zastavily, vznášel se už mezi kovovým šrotem, jako kdyby se nikdy ani na okamžik nevzdálil.

"Co to ta ženská, krucinál, provádí?" zašeptal Louis.

"Trpělivost. Nemůžeš očekávat, že bude po jednom šlehu taspem, navíc tak slabé intenzity, okamžitě závislá."

"Kdy těm tvým prázdným hlavám konečně dojde, že nemůžu udržet rovnováhu donekonečna!"

"Musíš. Jak ti mám pomoci?"

"Vodou," zachraptěl Louis. Nevěděl už, jestli má v puse jazyk nebo dvoumetrovou roli flanelu.

"Máš žízeň? Ale jak ti mám dát napít? Otočíš hlavu a ztratíš rovnováhu."

"No právě. Zapomeň na to." Louisovým tělem proběhla vlna třesu. Zvláštní, Louis Wu, starý kosmický vlk, a bojí se výšek. "Jak je na tom Mluvící?"

"Mám o něj strach, Louisi, Už je moc dlouho v bezvědomí."

"Krucí, kruci -"

Kroky.

Asi trpí nějakou převlékací mání, pomyslel si Louis. Tentokrát měla na sobě oranžovo-zelené překrývané plisé. Stejně jako její předešlý oděv, ani tento nijak nezvýrazňoval tvary jejího těla.

Klekla si na okraj pozorovací plošiny a chladným pohledem je sledovala. Louis ležel rozplácly na svém kovovém voru a s obavami čekal na další vývoj událostí,

Viděl, jak její rysy pomalu roztávají. Oči se jí zastřely a koutky drobných úst se vytočily vzhůru.

Nessus promluvil.

Zdálo se, že dívka uvažuje. Potom řekla něco, co mohla být odpověď.

Zvedla se.

"Tak co?"

"Uvidíme."

"Tohle slovo už mi leze krkem."

Loutkářův skútr se najednou vznesl ke stropu a vyrazil kupředu. Po chvilce narazil bokem do okraje pozorovací plošiny jako člun přirážející k molu.

Nessus opatrně vystoupil na břeh.

Dívka mu přišla naproti. To, co držela v ruce, musela být zbraň. Druhou rukou se však dotkla loutkářovy hlavy a po chvilce zaváhání přejela prsty po jeho sekundární páteři.

Nessus slastně zamručel.

Otočila se a vykročila po schůdcích nahoru. Ani jedinkrát se neohlédla. Zcela samozřejmě předpokládala, že Nessus ji bude jako poslušný pejsek následovat. Taky že ano.

Výborně, pochválil loutkaře v duchu Louis. Hezky ji poslouchej. Získej její důvěru,

Když podivná směsice kroků odezněla, ve věžešské sekci se rozhostilo hrobové ticho,

Skútr Mluvícího se vznášel dobrých deset metrů od Louise, Zpod zelených záchranných balonů vykukovaly čtyři prsty s černými polštářky a kousek jeho oranžové tváře. Louis se k němu neměl jak dostat. Mluvící už mohl být mrtvý. Mezi kostmi na dně věznice se bělal nejméně tucet lebek. Kostí, tíha věků, koroze a ticha. Louis Wu křečovitě svíral svůj skútr a čekal, kdy i jemu dojdou síly.

O nějakou dobu později, když už byl v polospánku, se něco změnilo. Ucítil pohyb...

Jeho život závisel na rovnováze. A ta byla právě narušena. Byl dezorientovaný, na okamžik propadl panice. Poplašeně se rozhlédl, přeskakuje očima z jedné strany na druhou.

Nehybné vraky ho obklopovaly i nadále. Ale něco se hýbalo...

Ozvala se rána, zaskřípání kovu a jedno ze vzdálených aerovozidel se vzneslo vzhůru.

Ha?

Ne, nevzneslo se. Naopak. Dosedlo do kruhového prostoru mezi plástvemi cel obepínajících kruhovou stěnu budovy. Celá hromada toho kovového smetí klesala k zemi.

Aerovozidla i létající stroje, jedno po druhém, s hlukem přistávaly. Louisův skútr také skřípavě dosedl na beton, zkroutil se v křeči elektromagnetických sil a zcepeněl. Louis uvolnil sevření a odkutálel se stranou.

Pokusil se vstát, ale nešlo to. Nedokázal udržet rovnováhu; nedokázal stát vzpřímeně. Z jeho rukou se staly pařáty zkroutené bolesti, zbytečné. Zůstal ležet na boku, sípál a v duchu se strchoval, že už je stejně pozdě. Kzinův skútr musel přistát na Mluvícího hlavě.

Ležel o dvě řady cel nad ním. Mluvící také..., ale naštěstí ne pod ním, přestože tam předtím, než se skútr převrátil na bok, být musel. Zdálo se, že záchranné balony už podruhé splnily svůj účel.

Doplazil se k němu.

Kzin dýchal, ale byl v bezvědomí. Skútr mu svojí tíhou nezlámal vaz nejspíš proto, že v podstatě žádný neměl. Louis zmrtvělými prsty vysoukal z opasku laser a zbavil Mluvícího záchranných balonů.

Co teď?

Vzpomněl si, že umírá žízni.

Pomalou se mu přestávala točit hlava. Vrávoravě se postavil, aby se poohlédl po jediném fungujícím zdroji vody, o kterém věděl.

Věžešská sekce sestávala ze soustředných kruhových říms, každá římsa tvořící střechu následující římsy s prstencem cel. Mluvící přistál na čtvrtém prstenci od středu.

Další skútr zakrytý roztřepenou balonovinou ležel o řadu níže. Třetí, vybavený sedadlem pro člověka, zůstal ležet pod poslední řadou cel v centrální prohlubni, Nessův skútr přistál jednu řadu pod skútre Mluvícího. Popošel k němu.

Cítil, jak mu při každém kroku dolů po schodech trnou nohy. Jeho svaly byly příliš unavené, aby dokázaly takové otřesy kompenzovat.

Při pohledu na přístrojovou desku zavrtěl nevěřicně hlavou. Jednotlivé ovladače vypadaly tak záhadně, že by se Nessův skútr odvážil ukrást jen úplný šílenec. Kohoutek na vodu se našťestí s ničím zaměnit nedal.

Voda byla teplá, bez chuti, jako je destilovaná voda všdycky, ale jemu připadala výtečná.

Jakmile uhasil žízeň, zkusmo se zakousl do cihličky z útrobu kuchyňského robota. Chutnala prazvláštně a Louis dospěl k závěru, že hlad počká. Co když to obsahuje příměsi, které mohou být pro lidský organismus jedovaté, Nessus to bude vědět.

Nabral do boty, jediné nádoby, jakou měl k dispozici, vodu a odnesl ji Mluvícímu. Když mu ji pomalu kapal do úst, kzin ve spánku poslušně polykal a usmíval se. Cestou pro druhou várku Louisovi došly síly, dřív než se dostal k loutkářově skútru.

Stočil se na hladký povrch stavebního plastiku a zavřel oči.

Byl v bezpečí. Konečně v bezpečí.

A přestože by měl v tu ránu usnout, jedna myšlenka mu nedávala spát. Obolavělé svaly, křeče v rukou a stehnech, strach z pádu, který ho ani teď neopouštěl... a ještě něco.

Posadil se. "Kruci," zablekotal s obtížemi.

Mluvící?

Kzin spal stočený do klubíčka, uši přitisknuté k hlavě, Slaverův dezintegrátor pevně přitisknutý k břichu. Dýchal pravidelně, i když velmi rychle. Je to dobře, nebo špatně?

Nessus to bude vědět. Jen ať se vyspí.

"Kruci," zabručel si znovu sám pro sebe.

Byl sám, ale jeho samota neměla nic společného s radostnou samotou jeho ročních dovolených v kosmu. Byl zodpovědný za životy ostatních. Jeho vlastní život závisel na tom, jak brzy a jak moc si Nessus omotá kolem prstu, vlastně kopyta, tu bláznivou, napůl holohlavou ženskou, která je tu držela v zajetí. Není divu, že se mu nedaří usnout. Ale stejně...

Jeho oči konečně našly, co hledaly.

Jeho skútr se zničeným záchranným systémem, Nessův skútr vedle něj, Mluvícího skútr vedle Mluvícího - a skútr s lidským sedadlem bez záchranných balonů. Čtyři skútry.

V honbě za vodou si to prve neuvedomil. Teelín skútr. Musel být schovaný za jednou z těch velkých mašin. Bez balonů. Bez balonů...

Musela vypadnout, když se skútr převrátil,

Anebo jí při rychlosti dvou machů selhal sonický kryt a ji to smetlo ze sedadla.

Jak to řekl Nessus? Na její štěstí se zjevně nedá spoléhat. A Mluvící: Kdyby ji štěstí jen jedinkrát opustilo, byla by už mrtvá.

Byla mrtvá. Nemohla nebýt.

Miluji tě, proto jsem šla s tebou.

"Smůla," řekl Louis Wu. "Smůla, žeš mě potkala."

Stočil se na betonové podlaze a usnul.

Když mnohem později otevřel oči, s překvapením zjistil, že se dívá Mluvícímu do tváře. Jeho oči ve strašidelně oranžové masce vypadaly dvakrát tak velké, a v nich podivně toužebný výraz. "Můžeš jíst kytkožroutovu potravu?" zeptal se Mluvící.

"Možná jo, ale neodvážuju se," odpověděl Louis. Obrovská, rozlézající se prázdnota v jeho břiše najednou odstavila všechny ostatní problémy na vedlejší kolej.

"Řekl bych, že z nás tři já jediný nebudu mít co vzít do huby," prohlásil kzin.

Ten toužebný výraz v jeho očích... Louisovi se zjezily chlupy na zátylku. "Ale máš," řekl, jak nejkldněji to šlo. "Otázka je, jestli to uděláš."

"Samozřejmě že ne, Louisi. Pokud mi čest káže hladovět přes zásobu masa na dosah, potom hladovět budu."

"To je dobře." Louis se otočil na drahý bok a předstíral, že spí dál.

Když se o několik hodin později probudil, pochopil, že jeho předstírání netrvalo dlouho. Zdá se, přemítal v duchu, že jeho zadní mozek o pravdivosti slov Mluvícího ani v nejmenším nezapochoyboval.

Měl plný měchýř, ve vzduchu něco šeredně páchlo a ve svaích cítil tíživou bolest. Jeden problém vyřešila voda z loutkářova skútru, kterou smyl zaschlé zvrátky z rukávu. Potom se odbelhal po schodech dolů ke svému skútru pro lékárníčku.

Lékárnička nebyla žádná jednoduchá krabička s léky. Sama stanovila diagnózu a sama namíchávala léky. Teď ale byla k ničemu, stejně jako ostatní přístroje.

Světla ubývalo.

Louis si lehl na břicho, aby se podíval do jedné z cel. Postel, podivně vypadající záchod a... denní světlo pronikající sem oknem.

"Mluvící!" zakřičel.

Dezintegrátor jim otevřel cestu dovnitř. Zadní stěnu tvořilo velké obdélníkové okno - na vězeňskou celu neobvyklý přepych. Ze skleněné tabule zůstalo jen několik ostrých zubů kolem rámu.

Okna, jež měla vězně trýznit pohledem na ztracenou svobodu?

Venku se stmívalo. Ze strany po rotaci se blížila černá opona terminátoru. Dívali se na přístav; jakési krychličky, které nemohly být nic jiného než skladiště, rozpadající se doky, jeřáby elegantně jednoduchého tvaru a jedna obří loď v suchém doku. Ale všechno rezavé až hrůza.

Napravo i nalevo kilometry členitého pobřeží. Písčítá pláž, za ní linie doků, za ní další písčítá pláž... Pravidelná struktura,

jakou muselo mít pobřeží od svého vzniku - střídající se úseky mělké pláže typu Waikiki a hluboké vody s příkrým břehem coby dokonalým kotvištěm, a tak stále dokola.

V pozadí oceán. Zdánlivě nekonečný, vytrácející se v neurčitém horizontu. Jako Atlantik.

Zprava se snášela opona soumraku. Několik dosud přežívajících světél Správního centra nabylo na intenzitě, zatímco město a přístav s oceánem zmizely ve tmě. Nalevo nadále zářilo zlaté světlo dne.

Mluvicí spal na oválné věžeňské palandě.

Louis se usmál. Kzin, ten obávaný válečník, vypadal ve spánku jako nevinátko. Léčí si spánkem svá zranění? Všechny ty spáleniny ho musely stát spoustu sil. Anebo se jen snažil zahnat narůstající hlad?

Louis tiše opustil celu.

V houstnoucí temnotě vězení našel Nessův skútr a spolykal čtyři potravinové cihličky určené pro loutkářův žaludek. Zapnul světlomety, našel ostatní skútry a zapnul světlomety i na nich. Když skončil, vězení bylo zalité světlem, v němž všechny stíny byly strašidelné a zvláštní.

Proč to Nessovi tak dlouho trvá?

Ve starobylé létající věznici bylo o zábavu nouze. Svůj příděl té jediné možné - spánku - Louis už vyčerpал, takže mu nezbývalo než dál hloubat nad tím, co tam nahoře, krucinál, loutkař tak dlouho dělá. Až ho napadlo, že je prodává. Koneckonců, Nessus nebyl žádný obyčejný mimozemšťan, ale Piersonův loutkař, kterému byly manipulace s jinými civilizacemi ku vlastnímu prospěchu, historicky vzato, denním chlebem. Při případné dohodě se Staviteli by jakákoli hypotetická lojalita k Louisovi nebo Mluvicímu vzala bezpochyby za své. Pro Piersonova loutkaře neexistoval žádný pádný důvod, proč to neudělat. A přinejmenším dva dobré důvody, proč ano. Bylo téměř jisté, že Mluvicí-Se-Zvířaty učiní poslední zoufalý pokus zmocnit se Slepé rány, a zajistit tak hyperprostorový pohon Kvantum II výhradně pro kziny. Pokus, při kterém by loutkař mohl snadno přijít ke zranění. Bezpečnější by pro něj bylo zanechat Mluvicího osudu. A spolu s ním i Louise, protože tomu by se takové řešení nemuselo zamlouvat.

Navíc toho příliš věděli. Teela byla mrtvá a o loutkařských experimentech na poli řízené evoluce věděli teď už jen Mluvicí a Louis. Vábnička hvězdných semen, pozemské populační zákony - pokud dostal Nessus rozkaz, aby jim tyto informace prozradil, a s jejich pomocí zhodnotil reakce své posádky, existovala tady velká pravděpodobnost, že dostal také rozkaz, aby se jich během výpravy zbavil.

Nebylo to poprvé, co se Louis zabýval takovýmito úvahami. Něco podobného očekával už od chvíle, kdy Nessus přiznal, že to byli loutkaři, kdo s pomocí vábničky hvězdných semen navedl loď Nezúčastněných k Procyonu. Jeho paranoidní obavy byly svým způsobem oprávněné. Ovšem jediné, co teď mohl dělat, bylo sedět a čekat.

Aby se podobných úvah ušetřil, vnikl násilím do další cely. Tenkým paprskem laseru několikrát přejel po místě, kde měl asi být zámek. Po čtvrtém pokusu dveře vyjely nahoru.

Ucítil strašlivý zápach. Zadržel dech a strčil dovnitř hlavu jen na tak dlouho, aby zjistil, odkud pochází. O vyhlídkové okno se opírala skrčená mrtvola s velkým džbánem v ruce. Muž musel zemřít až potom, co ventilace vypověděla službu. Džbán byl rozbítý, okno nedotčené.

Další cela byla prázdná a Louis si ji mohl zabrat pro sebe.

Přešel na druhou stranu vězení, aby se dostal do některé z cel s vyhlídkou na pravobok. Před sebou spatřil převalující, se oko hurikánu. S ohledem na čtyři sta kilometrů, které je od něho dělilo, mělo úctyhodné rozměry. Velké, zamýšlené modré oko.

Po levé straně čněla vysoká, úzká létající budova o velikosti dopravní kosmické lodi. Louis na chvíli popustil uzdu fantazii a představoval si, že je to opravdu kosmická loď, kterou tu někdo umně ukryl pro případ nouze, a že jediné, co musí udělat, aby se dostali z Prstence je...

Tahle zábava mu ale dlouho nevydržela.

Snažil se zapamatovat si topografii města. Mohlo by se to hodit. Tohle bylo první místo, kde narazili na nějakou známku fungující civilizace.

O hodinu později ještě stále seděl na oválné, špinavé palandě a zíral do Oka, když uviděl malý trojúhelníček sytě šedohnědé barvy, vznášející se v dálce za Okem.

"Hmm," zamručel zamýšleně. Trojúhelník byl právě tak velký, aby ho mohl pouhým okem postřehnout. Spočíval v šedobílém chaosu nekončícího horizontu. Což znamenalo, že kolem něj ještě vládl den...

Louis si došel pro dalekohled.

Všechny detaily byly najednou stejně ostré jako krátery na Měsíci. Nepravidelný trojúhelník s rudohnědou základnou a špinavě bílým vrcholem... Pěst boží. Daleko větší, než předpokládali. Skutečnost, že byla viditelná na takovou vzdálenost, znamenala, že z atmosféry nevyčníval pouze její vrcholek, ale větší část celé hory.

Skútry od Lhářova ztroskotání urazily přibližně dvě stě čtyřicet tisíc kilometrů. Pěst boží musela měřit nejméně šestnáct set kilometrů.

Louis hvízdal a ještě jednou přiložil dalekohled k očím.

Shora k němu dolehl nějaký hluk.

Vystrčil hlavu z cely.

"Louisi!" zařval na něj na uvítanou Mluvicí a zamával syrovou, zpola ožranou zdechlinou čehosi o velikosti dobře vypasené kozy. Uhryzl z ní kus velký jako Chateaubriand steak, vzápětí další a ještě jeden. Jeho zuby byly stvořeny k trhání, nikoli ke žvýkání.

Natáhl ruku a zdvihl do vzduchu zkrvavenou zadní nohu s kopytem. "Zbylo i pro tebe! Není zrovna nejčerstvější, ale na tom nesejde. Musíme si pospíšet. Kytkožrout se nechtěl dívat, jak jíme, šel se raději kochat pohledem z mojí cely."

"Počkej, až se podívá z mojí. S tou horou, Pěstí boží, jsme se pořádně spletli. Je vysoká nejméně šestnáct set kilometrů. Její vrcholek nepokrývá sníh, ale -"

"Jez, Louisi, jez!"

Louis cítil, jak se mu v ústech hromadí sliny. "Snad se najde nějaký způsob, jak tu věc upéct..."

Našel. Přiměl Mluvícího, aby mu z kýty stáhl kůži, potom zaklínil kopyto do díry ve schodech a opekl maso laserem nastaveným na široký průměr paprsku a silný výkon.

"Pravda, není nejčerstvější," kroutil nad tím hlavou Mluvící, "ale kremací tomu nepomůžeš."

"Co Nessus? Povýšil už z vězně na dozorce?"

"Podle mě ano. Podívej se nahoru."

Na pozorovací plošině seděla, nohy přehozené přes okraj, drobná postavička a dívala se dolů.

"Vidíš? Nespouští ho z očí."

Louis usoudil, že maso je upečené. Jedl a přitom na sobě cítil kzinův netrpělivý pohled. Mluvící zjevně nechápal, jak se může s každý soustem tak párat. Louis měl naopak pocit, že žere jako hladové zvíře. Hlad je hlad.

Když dojedli, vyhodili kosti rozbitým oknem do ulice. Kvůli Nessovi. Sešli se u loutkařova skútru.

"Je částečně závislá," informoval je Nessus. Zdálo se, že má potíže s dýcháním. Anebo s vůní syrového a spáleného masa? "Hodně jsem se od ní dozvěděl."

"I to, proč nás odchytila?"

"Ano, a nejen to. Měli jsme štěstí. Je to astronautka, patřila k posádce kyvadlové kosmické lodi."

"A máme to v suchu," Louis na to.

Kapitola 21

DÍVKA ZPOZA OKRAJE

Jmenovala se Halrloprillalar Hotrufan a dvě stě let byla členkou posádky kyvadlové kosmické lodi... Pioneer, jak jméno lodi po chvilce zaváhání přetlumočil Nessus.

Pioneer létal po lince, která zahrnovala čtyři sluneční soustavy čítající celkem pět planet s kyslíkovou atmosférou a Prstenec. Oblet trval čtyřicet let. "Rok" byla ovšem tradiční časová jednotka, která neměla s Prstencem nic společného. Pravděpodobně se vztahovala k délce oběhu jedné z opuštěných planet.

Než byl vybudován Prstenec, dvě z pěti planet na Pio-neerovělrasK byly hustě obydlené lidmi. Nyní byly stejně pusté jako zbývající, pokryté jen divokým rostlinstvem a ruinami rozpadajících se měst.

Halrloprillalar absolvovala osm letů. Věděla, že na opuštěných planetách rostou rostliny a žijí zvířata, která se kvůli zdejší absenci cyklu zima-léto nedokázala adaptovat na životní podmínky Prstence. Některé druhy bylin a určitá lovná zvíř. Víc toho Halrloprillalar buď nevěděla, anebo ji to nezajímalo.

Její práce neměla s nákladem co dělat.

"Ani jako pilot, ani jako technik nepracovala. Nedokázal jsem zjistit, jakou na lodi zastávala funkci," řekl Nessus.

"Pioneer měl šestatřicetlennou posádku. Někteří členové museli být zákonitě nadbyteční. Nemohla vykonávat žádnou složitou ani zodpovědnou činnost se stěžejním významem pro osud lodi nebo posádky. Není na to dostatečně inteligentní."

"Napadlo tě zeptat se jí, kolik z těch třiceti šesti lidí bylo žen?"

"To mi řekla. Tři."

"Tak přestaň hloubat o jejím povolání." Dvě stě let cestování, bezpečnostních opatření, dobrodružství. Potom, na konci Halrloprillalariny osmé cesty, přestal Prstenec odpovídat. Elektromagnetický decelerátor nefungoval. Jejich teleskopy neregistrovaly v kosmoportech žádné známky činnosti.

Pět planet na Pioneerově trase nebylo vybaveno přistávacími elektromagnetickými děly, tudíž s sebou museli vozit brzdné palivo - cestou nasbíraný zkapalnělý mezihvězdný vodík. Loď tedy mohla přistát..., ale kde?

Na Prstenci nikoli. Protimeteoritická obrana by je rozstřílela na kusy. A na římse kosmoportu nedostali povolení přistát. Navíc tam něco nehrálo.

Zpátky na některou z opuštěných planet? V podstatě by to znamenalo založit novou kolonii čítající třicet mužů a tři ženy.

"Byli to otroci zaběhané praxe, neschopní činit podobná rozhodnutí. Zpanikařili a vzbouřili se. Pilotovi se podařilo zabarikádovat v pilotní kabině a přistát na římse kosmoportu. Zabili ho. Za to, že riskoval loď a životy posádky, tvrdí Halrloprillalar. Já bych řekl, že ho zabili proto, že porušil tradici a přistál bez povolení." Louis na sobě ucítil něčí pohled. Zdvihl hlavu. Dívka z nich nespouštěla oči. Jedna Nessova hlava, levá, k ní celou tu dobu upírala pohled.

V té nosí tasp. Proto mně Nessus levou hlavu neustále zakloněnou vzhůru, Halrloprillalar chce mít Nessa neustále na očích a Nessus se zase neodvažuje povolit kouzelný háček.

"Teprve když ho zabili a vyšli ven," pokračoval Nessus, "zjistili, do jaké kaše je dostal. Cziltang brone totiž nefungovala. Uvázli na opačné straně obvodové stěny vysoké šestnáct set kilometrů. Nenapadá mě žádný ekvivalent toho slova ani v interworldu, ani v jazyce Bohatýrů. Mohu vám jen vysvětlit, jak funguje. Její funkce má totiž pro nás zásadní význam."

"Povídej," vyzval ho Louis.

"Stavitelé Prstence byli perfekcionalisté. Dokonce by se mohlo zdát, že pád své civilizace předpokládali a připravili se na něj, jako kdyby střídání kulturních období a barbarství neoddělitelně patřilo k lidskému osudu. Tak složitá struktura, jakou byl Prstenec, nemohla zaniknout pouhým nedostatkem údržby. Potomci Stavitelů mohli zapomenout, jak se zachází s přechodovou komorou nebo s elektromagnetickými děly, jak přemísťovat planety a stavět létající stroje.

Konec civilizace byl možný, konec Prstence nikoliv.

Například protimeteoritická obrana. Její spolehlivost byla tak absolutní, že Halrloprillalar -"

"Co kdybys jí říkal Prill?" navrhl Louis.

"- že Prill ani žádného jiného člena posádky ani na okamžik nenapadlo, že by nemusela fungovat.

Ale co takový kosmoport? Stačilo, aby nějaký idiot nechal otevřené oba uzávěry přechodové komory, a co potom? Vyřešili to jednoduše: žádné přechodové komory! Namísto toho cziltang brone. Zařízení, které vytváří pole, ve kterém se konstrukční materiál Prstence, a tudíž i obvodová stěna, stává prostupným. Někáký odpor sice zůstane, ale stačí zapnout cziltang brone a -"

"Osmotický generátor," řekl Louis, "Snad. Mám za to, že brone bude nějaký obscénní přívlastek.

Když je zapnutá, stěnou pomalu prosakuje vzduch a lidé ve skafandrech jí mohou projít, jako kdyby kráčeli proti silnému větru. Stroje a větší objekty přetáhnou vlečná vozidla."

"A co bomby s kyslíkem?" zeptal se Mluvící.

Niečo tu chýba

"Ten se vyráběl venku, pomocí transmutátorů!

Ano, Prstenec disponoval levnou transmutační technologií. Levnou ovšem toliko ve velkém měřítku. A byla tu i jiná omezení. Samotné zařízení bylo obrovské a omezovalo se na přeměnu jednoho prvku v druhý. Dva transmutátory, kterými kosmoport disponoval, měnily olovo na dusík a kyslík; olovo se dalo snadno jak skladovat, tak přemísťovat přes obvodovou stěnu.

Osmotické generátory byly naprosto bezpečné. Při poruše vzduchového uzávěru mohlo dojít k úniku drahocenného kyslíku o síle autentického hurikánu, kdežto při poruše cziltang brone se mohlo stát nanejvýš to, že se astronaute nedostali ven ani dovnitř."

"Jako my," poznamenal Mluvící.

"Ne tak rychle," řekl Louis. "Jak to tak poslouchám, osmotický generátor je přesně to, co potřebujeme, abychom se dostali domů. Nebudeme muset Lháře nikam tahat. Stačí namířit cziltang brone -" počáteční hláška vyšla z Louisových úst jako kýchnutí "- na podlahu Prstence pod Lhářem. Loď jednoduše prosákne na opačnou stranu."

"A uvízne ve vrstvě pěnoplastu," odfrkl kzin. Vzápětí se však opravil: "Vlastně ne, máme přece Slaverův dezintegrátor."

"To je pravda," přitakal Nessus. "Ale má to háček - nemáme fungující cziltang brone."

"A co ta ženská? Musela se sem nějak dostat!"

"Ano..."

V posádce byli specialisté na magnetohydrodynamiku. Než se vůbec mohli pustit do rekonstrukce cziltang brone, museli se přeskolit na jiný obor. Trvalo jim to několik let. K poruše došlo za chodu. Zařízení bylo zčásti zkroucené a zčásti roztavené. Museli vyrobit nové součástky, překalibrovat je a použít k tomu podřadný materiál v naději, že vydrží, dokud neprojdou na druhou stranu.

V průběhu práce došlo k nehodě. Pioneerem prošel špatně kalibrovaný osmotický paprsek. Dva členové posádky zemřeli na kovové podlaze a sedmáct dalších utrpělo vedle jiných zranění trvalé poškození mozku.

Zbývajících šestnáct nepostížených členů posádky se spolu se sedmnácti kretény na druhou stranu přece jen dostalo. Cziltang brone vzali s sebou pro případ, že by se Prstenec ukázal být neobyvatelným.

Na druhé strana je čekal svět barbarů.

O pár let později se někteří bývalí členové posádky rozhodli odletět, cziltang brone ale vypověděla poslušnost a uvěznila čtyři z nich uvnitř obvodové stěny. A to byl konec, protože v té době už věděli, že nové náhradní součástky nikde nenajdou."

"Nechápu ale, jak je možné, že k úpadku došlo tak hrozně rychle?" kroutil hlavou Louis. "Říkal jsi, že Pioneerovi trvala jedna cesta čtyřicet let?"

"Čtyřicet let lodního času, Louisi."

"Pravda, to je trochu rozdílné."

"To je. Pro loď pohybující se se zrychlením, jaké mu udělí Prstenec, jsou hvězdy od sebe vzdáleny přibližně tři až šest let. Ve skutečnosti jde o obrovské vzdálenosti. Prill mluví o prázdné oblasti vesmíru, nacházející se odsud o dvě stě světelných let blíže ke středové rovině galaxie, kde mají být nějaká tři slunce ve vzdálenosti pouhých deseti světelných let od sebe."

"Dvě stě světelných let..., někde v blízkosti lidského vesmíru?"

"Možná přímo v něm. Planety s kyslíkovou atmosférou nebývají obvykle tak blízko sebe, jako je tomu v blízkosti vašeho Slunce. Mluví o dlouhodobém terraformování tamějších planet, které začalo o mnoho staletí předtím, než vznikl Prstenec. Netrpělí lidé je opustili dříve, než bylo dokončeno."

"To by vysvětlovalo mnohé. Jenže... ne, to ne."

"Myslíš na primáty, Louisi? Existuje dostatek důkazů, že vaše civilizace skutečně povstala na Zemi. Země mohla být vhodnou základnou terraformovacího projektu směřovaného na planety v nedalekých hvězdných soustavách, Stavitelé mohli mít s sebou svoje mazlíčky a sluhý."

"Jako lidoopy, opice a neandertálce...?" Louis netrpělivě pohodil rameny. "To jsou jen spekulace, kterými se v téhle chvíli nepotřebujeme zabývat."

"Ovšem." Loutkař při hovoru přežvykoval svoji vegetariánskou cihličku. "Okružní let Pioneera trval tedy přes tři sta světelných let. Během jedné cesty mohlo samozřejmě dojít k rozsáhlým změnám, přestože ty byly v jejich stabilizované společnosti spíše výjimkou."

"Proč si je tak jistá, že úpadek zasáhl celý Prstenec? Jak rozsáhlý průzkum podnikli?"

"Nepřilíš, zato dostačující. Má pravdu. Cziltang brone už nikdo neopraví. Na celém Prstenci vládne barbarství."

"Jak to můžeš vědět?"

"Prill se mi pokusila vysvětlit, co se tady vlastně stalo. Tak jak jí to, samozřejmě zjednodušeně, vysvětlil jeden z členů posádky. Je docela možné, že ten proces začal ještě předtím, než se Pioneer vydal na svůj poslední okružní let... Kdysi žili na deseti planetách. Po dokončení Prstence je všechny opustili a ponechali vlastnímu osudu. Představte si takovou planetu:

Všude města nacházející se v nejvyšších stadiích vývoje. Žádné chudinské čtvrti, a když, tak jako skanzeny. Souš plná vedlejších civilizačních produktů: použité obaly, rozbité stroje, zničené knihy a filmové pásky - všechno to, co se nedá se ziskem recyklovat a znovu použít, a mnoho toho, co se recyklovat dá. Moře, která stovky tisíc let sloužila jako odpadní skládky. Zóny s letitým radioaktivním odpadem.

Je něco divného na tom, že se mořský život přizpůsobil novým podmínkám?

Je něco nepochopitelného na tom, že se vyvinuly nové životní formy žijící ze smetí?"

"Tohle se jednou stalo i na Zemi," poznamenal Louis, "Kvasinka, která se živila polyetylénem. Požírala sáčky přímo z polic supermarketů. Už vyhynula, ale my se kvůli tomu museli naučit žít bez polyetylénu."

"A teď si představte takových světů deset. Vytvírají se bakterie, které se živí sloučeninami zinku, plasty, nátěry, elektrickou izolací, čerstvými odpadky i odpadky starými tisíce let. Nikoho by to nemuselo trápit, nebýt nákladních linek.

Lodě, které se pravidelně vracely na staré světy, aby tam vyhledaly zapomenuté životní formy, anebo naopak vyložily ty, které se nedokázaly přizpůsobit, životním podmínkám panujícím na Prstenci. Odvážely i jiné věci: suvenýry, umělecké předměty, zapomenuté či úmyslně zanechané na místě k pozdějšímu vyzvednutí. Muzejní exponáty nevyčíslitelné hodnoty, které se převážely po jednom kuse, aby se minimalizovalo riziko ztráty celé sbírky, jež svojí hodnotou mnohokrát převyšovala náklady na dopravu.

Jedna z těch lodí přivezla zpátky plíseň schopnou zničit při běžné pokojové teplotě strukturu supravodiče užívaného téměř ve všech složitějších zařízeních.

Působila pomalu. Byla mladá, primitivní a ze začátku se dala snadno zastavit. S dalšími zásilkami se ale dostaly na Prstenec různé její mutace, až se jedna z nich ukázala dostatečně životaschopná.

A protože skutečně působila pomalu, nezničila loď hned, ale až dlouho po přistání. Přístavní cziltang brone vyřadila z provozu teprve potom, co ji posádka a přístavní dělníci přepravili dovnitř. Přijímače energopaprsků až potom, co ji dopravní prostředky využívající elektromagnetického děla na obvodové stěně roznesly po celém Prstenci."

"Přijímače energopaprsků?"

"Energie se vyráběla na černých obdélnících, které slouží zároveň jako termoelektrické generátory, a následně byla vysílána ve formě paprsků k Prstenci. Energopaprsky jsou údajně zcela nezávadné. Ale protože jsme žádné nezaznamenali, znamená to, že s poruchou přijímačů jejich emise ustala."

"Neříkej mi, že nemohli vyrobit jiné supravodiče. Jsou známe dvě základní molekulární struktury, každá s mnoha variantami pro různá teplotní rozmezí!"

"Kdepak dvě, nejméně čtyři," opravil ho Nessus. "A máš pravdu. Jiná, mladší společnost by se s tím jistě nějak vypořádala. Ale uvaž, jakým obtížím museli čelit.

Většina vůdčích osobností našla smrt v budovách, které se zřítily při kolapsu energetické sítě. Bez energie nemohli samozřejmě ani provádět experimenty mající za cíl nalezení nového supravodiče. Zásoby energie byly většinou buď zabaveny mocenskými kruhy, nebo prodlužovaly život malým enklávám civilizace v naději, že se někdo někde zabývá řešením vzniklého stavu. Motory z mezihvězdné kyvadlové dopravy použít nemohli, protože cziltang brone obsahovala vadné supravodiče a nepustila je k nim. Lidé, kteří by společně mohli něco dokázat, se zase nemohli dát dohromady - nefungovaly počítače, které řídily elektromagnetická děla, a děla samotná byla bez přísunu energie."

"Zlomil se hřebík, na kterém viselo království," poznamenal Louis.

"Ten příběh znám, ale není to přesně totéž," řekl Nessus. "Něco udělat přece jen mohli. Mohli zkapalnit helium. Bez dodávky energopaprsků nemělo smysl pokoušet se opravit jejich přijímače, ale mohli použít kovové supravodiče chlazené tekutým heliem a zprovoznit cziltang brone. Potom by stačilo vyslat loď k černým obdélníkům, obnovit emisi energopaprsků a adaptovat jejich přijímače na heliem chlazené supravodiče.

Ovšem zásoby energie k něčemu takovému se proplývaly na osvětlení ulic, udržování zbylých létajících budov, na vaření a zmrazování potravin! A to byl konec."

"Náš taky," podotkl Louis.

"Ano. Štěstí, že jsme narazili na Hahioprillalar a ušetřili si zbytečnou cestu. Už nemáme důvod letět k obvodové stěně." Louis ucítil, jak mu začíná třest hlava.

"Štěstí," zopakoval po loutkáři Mluvící-Se-Zvířaty. "Jestli je tohle štěstí; tak mi vysvětlete, proč mi není do smíchu? Ztratili jsme cíl, poslední naději na záchranu. Nemáme žádný dopravní prostředek a jeden člen naší výpravy je nezvěstný."

"Mrtvý," opravil ho Louis. Kzin s loutkařem na něj nechápavě pohlédli. Ukázal rukou do šera, kde ležel Teelin skútr.

"Od této chvíle se budeme muset spoléhat jen na vlastní štěstí," řekl.

"Ano. Teelino štěstí nebylo trvalého rázu. Nemohlo být. Jinak by se neoctl na palubě Lháře, jinak bychom nehavarovali." Loutkař zmlkl, a až po chvíli dodal: "Je mi to líto, Louisi."

Louis přikývl. Možná by měl pociťovat něco hlubšího, napadlo ho, ale příhoda v Oku se zásadním způsobem podepsala na jeho citech vůči Teele. V té chvíli mu připadala méně lidská než Mluvící s Nessem dohromady. Stala se mýtem. Kdežto oba mimozenšťané byli skuteční.

"Musíme si určit nový cíl," pronesl rozhodným hlasem Mluvící. "Musíme najít jiný způsob, jak dostat Lháře zpátky do

volného vesmíru. Přiznávám, že mě osobně nic nenapadá."

"Mě ano," řekl Louis.

"Tak rychle?" Mluvíci vypadal překvapeně.

"Ale rád bych si to nejprve pořádně promyslel. Vlastně ani nevím, jestli jsem se nezbláznil, ještě méně jsem si jist, jestli je to proveditelné. Tak či onak, nějaké vozidlo potřebovat budeme. Pojdme se nad tím zamyslet."

"Co saně? Něco velkého, dejme tomu stěna budovy, do které bychom zapřáhli Nessův skútr?"

"Můžeme mít něco lepšího. Přesvědčit Hahioprillalar, aby mi ukázala strojovnu, která tuhle budovu drží ve vzduchu, nebude problém. Možná ji budeme moci využít jako dopravní prostředek."

"Za pokus to stojí," přitakal Louis.

"A ty?"

"Já potřebuju čas."

Vnitřek horního kužele budovy tvořila jedna obrovská strojovna, Jedna sekce budovu udržovala ve vzduchu, další obsahovala vzduchotechniku, kondenzátory vody a vodovodní potrubí, další izolovanou sekci tvořily generátory elektromagnetické pasti. Nessus pracoval, zatímco mu Louis s Prill postávali za zadkem a předstírali vzájemnou nevšímavost.

Mluvíci musel zůstat ve vězení.

"Má z tebe strach," vysvětlil Mluvicímu Nessus. "Ale možná by stačilo, kdybych odmítl vrátit se k ní nahoru, dokud tě na skútru nevynesou k plošině."

"A v polovině cesty vypne pole. Ne, díky."

Proti Louisovi nic nenamítala.

Prohlížel si ji, předstíraje nezájem. Měla úzká, doslova bezertá ústa a malý, rovný a úzký nos. Obočí neměla žádné.

Nebylo divu, že ji z tváře nebylo možné nic vyčíst. Vypadala jako tvář panikářovy figuríny.

Po dvou hodinách práce vystřčil Nessus hlavy z přístupního panelu. "Řízený pohyb v horizontálním směru je nemožný, zdvižné pole na to není uzpůsobeno. Ale vypnul jsem regulační mechanismus, který nás má udržovat nad jedním místem. Budova je teď vydaná napospas větrům."

Louis se zazubil. "Takže ji stačí přivázat za tvůj skútr a jedeme."

"Není třeba. Skútr má nereakční pohon. Může klidně zůstat uvnitř."

"Myslel jsi na všechno, co? Jenže to je obrovská síla. Co když se utrhne a -"

"Pravda..." Loutkař se otočil k Prill a delší dobu s ní v jazyce Stavitelů o něčem diskutoval. Potom se obrátil zpátky k Louisovi se slovy: "Je taď zásoba elektricky tvrzeného plastu. Můžeme do něj skútr zasadit."

"Není to trochu drastické řešení?"

"Louis, kdyby se skútr uvolnil, mohl bych přijít kiřrazw."

"No jo... to bys mohl. A dá se s tou věcí přistávat?"

"Ano."

"Takže nepotřebujeme průzkumný člun. Tak se do toho pustme."

Louis nespál, jen odpočíval. Ležel na zádech na velké oválné posteli. Oči měl otevřené a díval se vypouklým oknem ve stropě ven.

Zpoza okraje obdélníku noci vysvítila žlutá záře. Blížilo se jitro, ale zářivě modrá Klenba na černé obloze neztrácela na lesku.

"Musel jsem zešítet," zabručel.

A vzápětí: "Ale co jiného nám zbývá?"

Ložnice, ve které ležel, kdysi pravděpodobně bývala součástí guvernérova apartmá. Teď z ní byl jejich velín. Do jedné z velkých vestavěných skříní umístili loutkářův skútr, zalili ho plastem a pustili do něj proud.

Z postele dýchala vůně věků. Při každém pohybu kovové šustila.

"Pěť boží," zamumlal do tmy. "Já ji viděl. Šestnáct set kilometrů vysoká. Nesmysl, stavět tak vysokou horu, když....," nedořekl.

Znenadání se posadil a zařval: "Sluneční drát!"

Do ložnice vstoupil stín.

Louis znehybněl. Vchod byl sice temný, ale jemné křivky rysující se ve tmě mu s určitostí řekly, že se k němu blíží nahá žena.

Halucinace? Duch Teely Brownové? Byla u něj dříve, než se stačil vzpamatovat. Usedla vedle něj na lůžku naprosto sebejistě, natáhla ruku a dotkla se prsty jeho tváře.

Z jediného dva centimetry širokého proužku na týle jí padaly dolů dlouhé, černé a nepochopitelně husté vlasy. Drobné rysy její tváře se ve tmě docela vytratily. Tělo však měla skvostné. Bylo to poprvé, co měl možnost je spatřit. Byla štíhlá a pevná jako baletka. Prsa měla plná a vysoko zdvižená.

Nebýt té nic neříkající tváře...

"Odejdi," řekl mírně. Vzal ji za zápěstí a přerušil představení, které její prsty rozehrály na jeho tváři. Bylo to něco jako masáž tváře, ovšem aplikovaná geniálním masérern. Postavil se, jemně ji zdvihl na nohy a položil jí ruce na ramena. Co kdyby ji teď jednoduše otočil a plácl po zadku -?

Přejela mu prsty po obou stranách krku. Teď už zapojila obě ruce. Jeden dotyk na hrudi, další sem, další tam, a Louise Wu najednou ovládla nezkrotná touha. Zaťal jí prsty do ramen.

Spustila ruce k tělu a čekala, až ze sebe strhne košili. Ani v nejmenším se mu nesnažila pomoci. S každým odhaleným

centimetrem jeho kůže dostávaly její prsty více prostoru. Pohladila ho tu, dotkla se ho tam, a nebylo to nutně v místě uskupení nervových zakončení. A pokaždé jako kdyby se dotkla samotného centra rozkoše v jeho mozku. Krev mu bublala v žilách. Kdyby ho v tu chvíli odstrčila, použil by násilí; musel ji mít... A přece,, jakási chladnokrevná část jeho vědomí věděla, že stejně rychle, jak ho dokázala vzrušit, by ho dokázala i zkritit. Cítil se jako mladý satyr, ale zároveň si nejasně uvědomoval, že je jen loutkou v jejích rukou. V tu chvíli mu na tom ale houby záleželo. A Prillina tvář stále neodrážela žádné emoce.

Dovedla ho na pokraj orgasmu a držela ho tam, držela a nepouštěla..., a když ta chvíle nakonec nadešla, bylo to jako zásah bleskem. Bleskem, který trvá několik předlouhých vteřin - čistý, několikanásobný výboj spalující extáze. Když bylo po všem, skoro si nevšiml, že odchází. Musela si být velmi dobře vědoma, jak dokonale ho vysála. Usnul dřív, než došla ke dveřím. Probudil se s myšlenkou: Proč to udělala? Nebud' takový analytik, odpověděl si v duchu. Je prostě osamělá. A kdovíjak dlouho už nemela možnost vyzkoušet si své profesní dovednosti. Ne, to nebyla jen dovednost. Anatomii musela ovládat lépe než leckterý profesor. Doktorát z prostituce? Nejstarší profese vůbec nebyla tak prostá, jak by se na první pohled zdálo. Louis Wu dokázal poznat mistra v kterémkoli oboru. A téhle ženě mistrovství upřít nemohl. V tom a tom pořadí se dotkni těch a těch nervových zakončení a subjekt bude reagovat tak a tak. Takové vědomosti dokážou proměnit muže v loutku... ... loutku vedenou rukou Teeliny Štěstěny... V tu chvíli byl už docela blízko. Tak blízko, že když se odpověď konečně dostavila, ani ho příliš nepřekvapila.

Nessus s Halrloprillalar vycouvali z mrazírny. Táhl za sebou oškubané, zmrzlé tělo obřího nelétavce. Kolem jednoho pařátu měl pták omotaný kus látky, aby se Nessova ústa nedotýkala těla mrtvol. Louis ho vystřídal a postavil se Prill po boku. Zjistil, že bude stejně jako ona potřebovat obě ruce, aby ptáka vůbec utáhli. Odpověděl na její pokývnutí hlavou. "Kolik jí je vlastně let?" zeptal se Nessa. "Nevím," odpověděl nezaujatě loutkař. "V noci za mnou přišla." Jednoznačné sdělení, ovšem nikoli pro mimozemšťana. Musel ho rozvinout. "Víš přece, že to, co děláme kvůli reprodukci, děláme taky čistě pro potěšení?" "Ano." "No, tak jsme to dělali. Je v tom dobrá. Je v tom tak dobrá, že musí mít za sebou takových tisíc let praxe." "Možné to je. Její civilizace používala omlazovací prostředek, který byl účinnější než váš životabudič. Ten, kdo ho má, za něj dnes dostane, o cokoli si požádá. Jedna dávka odpovídá padesáti letům mládí." "Nevíš, kolik jich měla?" "Ne. Ale vím, že sem došla pěšky." Dorazili ke schodišti vedoucímu k vězeňskému bloku. Mrtvý pták hopsal za nimi po schodech. "Odkud?" "Od obvodové zdi." "Tři sta tisíc kilometrů?" "O něco víc." "To mi musíš vyprávět. Co s nimi bylo, když se dostali na druhou stranu obvodové zdi?" "Zeptám se jí. Neřekla mi ještě všechno." Loutkař kladl Prill otázky a před Louisovým očima začal pomalu, kousek po kousku, vyvstávat celý její příběh:

První skupina barbarů, na kterou narazili, je měla za bohy, stejně jako všechny další, s jednou výjimkou, která se ukázala jako osudová. Jeden problém vyřešilo jejich božství hned v počátku. Ty členy posádky, jejichž mozky byly trvale poškozeny zbloudilým osmotickým paprskem, zanechali v péči obyvatel jednotlivých osad. Dalo se předpokládat, že se jim, coby rezidentním bohům, dostane od vesničanů náležitá péče, a stejně tak se dalo předpokládat, že coby idioti budou v pozici bohů relativně neškodní. Zbytek posádky se rozdělil. Devět z nich, včetně Prill, se vydalo směrem proti rotaci. Tím směrem leželo Prillino rodné město. Obě skupiny měly v úmyslu putovat podél obvodové stěny a hledat civilizaci. Slíbili si, že v případě úspěchu přijdou druhé skupině na pomoc. Všichni je měli za bohy, všichni, s výjimkou jiných bohů, těch, kteří přežili úpadek měst, několika jedinců, kteří užívali prostředek na prodloužení života. Mezi nimi bylo i pár šílenců. Jeden jako druhý zoufale hledali enklávu civilizace, ale aby založili vlastní, nenapadlo nikoho z nich. Posádka Pioneru se tak cestou rozrostla na úctyhodný panteon. Ve všech městech nacházeli roztržštěné trosky létajících věží. Létající věže vznikly po dostavbě Prstence, tedy tisíce let předtím, než byl omlazovací preparát doveden k dokonalosti. Díky němu u pozdějších generací Stavitelů značně zesílil smysl pro opatrnost a ti, kteří si drogu mohli dovolit, se létajícím věžím jednoduše vyhýbali. S výjimkou volených představitelů, samozřejmě. Ti si aspoň nechávali ve věžích instalovat různá bezpečnostní zařízení a generátory záložní energie. Několik létajících věží stále fungovalo, ale většina se jich zřítíla na města pod sebou ve chvíli, kdy dosloužil poslední

přijímač energopaprsků.

Putující panteon jednou narazil na částečně recivilizované město, kde jim božský gambit nebyl nic platný. Pojízdný autobus s nezávislým pohonem, který tam získali, je stál v omlazovacích pilulkách nevyčísitelné jmění.

Na podobnou enklávu narazili potom už jen jednou. Tou dobou z nich ale již vyprchalo všechno odhodlání. Autobus nakonec vypověděl poslušnost a drtivá část jejich božského panteonu zůstala v jednom polorozbořeném městě.

Ale Prill měla mapu a věděla, že směrem k pravoboku leží její rodné město. Přesvědčila jednoho z mužů, aby šel s ní. Vydali se tedy na cestu.

Pokračovali v již nacvičené roli bohů. Po nějakém čase se rozešli a Prill pokračovala v cestě sama. Tam, kde nestačilo její božství, a když nebylo zbylí, obchodovala se svou zásobou omlazovacích pilulek. Anebo...

Znala ještě jeden způsob, jak ovládat ostatní. "Pokoušela se mi to vysvětlit, ale nechápu to."

"Já ano," uklidnil loutkaře Louis. "Něco jako tvůj taspu."

"Když se konečně dostala dornů, musela už být napůl šílená. Zabydlila se v téhle jakési policejní budově, která měla vlastní zdroj energie, a po Úpadku měst z bezpečnostních důvodů přistála na zemi. Nakonec se jí podařilo dostat objekt znovu do vzduchu. Ale nechybělo mnoho a byla by skončila v jejích troskách.

Tahle policejní stanice měla funkční elektromagnetický systém na zadržování řidičů, kteří spáchali dopravní přestupek," zakončil vyprávění Nessus. "Uvedla ho do chodu v naději, že chytne někoho, jako je ona sama, někoho, kdo přežil Úpadek. Říkala si, že nikdo, kdo umí řídit létající stroj, nemůže být barbar."

"Tak proč nás potom nechala uprostřed toho vrakoviště?"

"Pro jistotu, Louisi. To je známka, že se jí vrací zdravý rozum."

Louis vrhl zamračený pohled do vězeňského bloku. Složili mrtvolu té obři slepice na jeden z vraků a Prill ho spustila Mluvicímu dolů. "Mohli bychom se zbavit skoro poloviny toho, co tahle budova váží. Co nejvíce ji odlehčit."

"Jak?"

"Odříznout celou spodní část. Ale to bychom odtud nejprve museli dostat Mluvicího. Přemluvíš ji?"

"Zkusím to."

Kapitola 22

HLEDAČ

Halrloprillalar měla z Mluvicího hrůzu, a tak ji Nessus přestal stimulovat výboji svého taspu. Zapínal ho teď už jen tehdy, když se octla Mluvicímu na dohled, aby si na jeho společnost nejen zvykla, ale nakonec ji i vítala. Prozatím se však, a to jak Prill, tak Nessus, kzinově společnosti spíše vyhýbali.

Tudíž nebylo nic překvapujícího na tom, že ve chvíli, kdy Louis s Mluvicím leželi na břiše na pozorovací plošině a hleděli do šerosvitu pod sebou, byli Nessus s Prill někde docela jinde.

"Začni," řekl Louis.

Kzin stiskl oba kohoutky dezintegrátoru.

Vězeňským blokem se rozlehla hromová rána a vysoko na zdi, těsně pod stropem, se ukázal zářící bod. Sunul se dál po směru hodinových ručiček a zanechával za sebou rudě žhnoucí stopu.

"Po kusech," řekl Louis. "Jestli to odpadne náraz, setřese nás to jako vztekly pes blechy z kožichu."

Mluvicí beze slova změnil úhel řezu.

Když odpadl první kus kabeláže a stavebního plastu, budova se mírně zhoupla, jako kdyby plavala na vodě, Louis se křečovitě přitiskl k plošině. Ve vzniklém otvoru uviděl slunce, město a lidi.

Přímý pohled dolů se mu naskytl teprve tehdy, když Mluvicí odsekl několik dalších sekcí.

Dole pod nimi stál dřevěný oltář a na něm stříbřitě se lesknoucí plochý kovový obdélník ověšený parabolickou klenbou. Okamžik nato vedle něj dopadl kus vězení a proměnil své okolí v rumišť. Lidé už byli dávno pryč,

"Lidé! Uprostřed rněsta, půl dne cesty od polí! Co tam, krucinál, pohledávali?"

"Přišli se poklonit své bohyni Halrloprillalar. Díky jim má co jíst," řekl Nessus.

"Ach tak, obětiny."

"Samozřejmě. Záleží na tom, Louisi?"

"Mohli jsme je zabít."

"Možná i zabili."

"Na chvíli se mi zezdalo, že mezi nimi vidím Teelu."

"To je nesmysl, Louisi. Vyzkoušíme náš nový pohon?"

Loutkářův skútr vřel v rosolovité polevě z průsvitného plastu. Nessus se postavil k nezalité přístrojové desce.

Obloukové okno jim skýtalo impozantní výhled na celé město: přístaviště, hladké stěny věží Správního centra, rozrůstající se džungle, která byla kdysi parkem. To všechno stovky metrů pod nimi.

Louis se rozkročil: Hrdinný kapitán stojí neochvějně na můstku, na sobě oči celé posádky. Poškozené raketové motory mohou explodovat, ale přesto je musí zapnout, kzinské křižníky se nesmí přiblížit k Zemi!

"To nemůže fungovat," zakroutil hlavou.

"Proč myslíš? Namáhání materiálu by nemělo překročit -"

"Létající zámek! Čerta starého, teprve teď mi došlo, jaká je to šílenost. Asi nám už taky dočista přeskočilo! Loudat se domů v horní púlce mrakodrapu..." Louis se zakymácel. Nessus zapnul motor a budova se dala do pohybu.

Za oknem ubíhalo město. Stále rychleji. Zrychlení nepřesahovalo třicet centimetrů za sekundu na druhou. Když ustalo, letěli rychlostí sto šedesát kilometrů v hodině a necítili seběmenší vibrace.

"Dobře jsme ho usadili," pochvaloval si Nessus. "Podlaha je, jak vidno, rovná a budova nemá tendenci rotovat."

"I tak je to nesmysl."

"To, co funguje, nemůže být nesmysl. Kam letíme?"

Louis neodpovídal.

"Kam teď, Louisi? Já ani Mluvící nemáme žádný plán. Tak kam?"

"Zpátky."

"Výborně. Po stejné trase?"

"Jo. Nejdřív k Oku a potom takových pětadvaceti stupňů směrem proti rotaci."

"Chceš se vrátit do města s věží, kterou jeho obyvatelé nazývají Nebesa?"

"Ano. Trefíš tam?"

"To nebude problém. Sem nám to trvalo tři hodiny, zpátky to bude takových třicet. Kam potom?"

"Přijde na to."

Obráz před jeho vnitřním zrakem byl jasný. Byla to, pravda, čistá směs dedukce a fantazie, ale tak... živá. Louis Wu mívával barevné představy.

Byla však tahle představa reálná?

Bylo až děsivé, jak rychle vyprchala jeho důvěra v létající věž. A přitom letěla.

A Louise k tomu nepotřebovala.

"Zdá se, že kytkožroutovi tvoje velení vyhovuje," řekl Mluvící.

Skútr tiše předl pár metrů od nich, za obloukovým oknem ubíhala krajina a zpozzdáli na ně hledělo gigantické, strašidelné Oko.

"Kytkožrout se pomátl," opáčil Louis. "Doufám, že ty sis zachoval zdravý rozum."

"Doufáš marně. Pokud máš cíl, udělám, co budeš chtít. Ale jestli budeme muset s někým bojovat, měl bych o tom něco vědět."

"Hm."

"Vlastně bych měl o tvých plánech něco vědět tak či tak, protože ty si můžeš myslet, že s nikým bojovat nemusíme, ale přitom to nebude pravda."

"Dobře řečeno."

Mluvící čekal.

"Jdeme si pro drát," řekl nakonec Louis. "Ten, který jsme přetrhli, když nás dostala protimeteoritická obrana. Ten, co později začal padat na město s létajícím zámekem, smyčka za smyčkou, bez konce. Mělo by ho tam být desítky tisíc kilometrů, mnohem víc, než budeme potřebovat k tomu, co se mi honí hlavou."

"A co se ti honí hlavou?"

"Nejdřív musíme dostat od domorodců ten drát. Nejspíš postačí, když je Prill hezky poprosí a Nessus pošmírá taspem."

"A potom?"

"Potom se přesvědčíme, jestli jsem či nejsem blázen já."

Věž se pohybovala k pravoboku jako obrovský nebeský parník. V žádné kosmické lodi nebylo tolik prostoru pro posádku. Srovnání s jejich "lodí" nesneslo ani jedno ze vzdušných plavidel známého vesmíru. Celých šest palub pro pasažéry! Ten luxus!

Ovšem některých vymožeností se zřící museli. Strava na palubě létající policejní stanice sestávala toliko ze zmrazeného masa, rychle se kazícího ovoce a produktů kuchyňského robota v Nessově skútru. A loutkařská strava, jak tvrdil Nessus, postrádala živiny potřebné pro člověka. Louisovy snídaně a večeře tudíž sestávaly z masa pečeného na laserovém ohni a hrbolitého červeného ovoce.

Voda žádná, o kávě nemluvě.

Podářilo se jim přesvědčit Prill, aby přinesla několik lahví jakéhosi alkoholického nápoje, a uspořádali na "můstku" opožděný křest lodi. Mluvící se taktně stáhl do nejvzdálenějšího kouta, zatímco Prill celou oslavu prostála v blízkosti dveří. Louisův návrh, aby novému plavidlu dali jméno Nemyslitelná, nikdo nepodpořil, a tak se konaly celkem čtyřkrtiny, jedny po druhých a ve čtyřech jazycích.

Alkohol byl... trochu kyselý. Mluvící ho nedokázal polknout a Nessus se o to ani nepokoušel. Prill zkonsumovala sama jednu láhev a zbylé pečlivě uzavřela a uschovala na původní místo.

Ze křtu se nakonec vyklubala jazyková hodina, během které si Louis osvojil několik dalších základních frází jazyka Stavitelů. Zjistil, že Mluvící se učí mnohem rychleji než on, na čemž nebylo nic zarážejícího, protože jak Mluvící, tak Nessus prošli dlouhodobou přípravou na styk s lidmi, jejich jazyky a způsob myšlení. A Prill byla koneckonců také člověk.

Potom si udělali přestávku na večeři. Nessus jedl své vegetariánské cihličky, Louis s Prill pečené maso a Mluvící maso syrové, každý někde jinde.

Po jídle lekce pokračovala. Louis už začínal být otrávený. Nessus s Mluvícím byli tak daleko před ním, že si připadal jako imbecil.

"Ale Louisi, my se ten jazyk musíme naučit. Pohybujeme se velmi pomalu a jíst musíme. Bez kontaktů se zdejšími obyvatelstvem si potravu těžko zaopatříme."

"Já vím. Ale nikdy jsem neměl hlavu na jazyky."

Snesl se soumrak. Ač byli od Oka ještě daleko, nad hlavami už měli souvislou vrstvu mračen a Louis si připadal ve tmě jako v dračí tlavně. Omluvil se ostatním. Byl unavený, podrážděný a hlavně - nejistý. Oni pak odešli, aby si mohl odpočinout.

Za deset hodin by měli být u Oka.

Vznášel se zrovna na rozhraní vědomí a spánku, když se Prill vrátila. Ucítil na sobe její smyslné dlaně. Natáhl ruku. Ucouvla. Promluvila svým rodným jazykem, ovšem zjednodušeným natolik, aby jí Louis rozuměl.

"Ty jsi vůdce?"

Louis, oči rozespálostí zaražené, zauvažoval. "Ano," řekl po chvíli, protože vysvětlovat stávající situaci bylo nad jeho jazykové schopnosti.

"Přikáž dvojhlavému, aby mi dal jeho stroj."

"Cože?" nechápal Louis. "Jeho co?"

"Stroj, který mi dělá štěstí. Chci ho. Vezmi mu ho."

Louis se rozesmál. Pochopil, co měla na mysli.

"Chceš mě? Tak mu ho vezmi," zopakovala Prill o poznání netrpělivějším tónem.

Loutkař měl něco, na čem jí záleželo. Jenže loutkař nebyl člověk a ona na něj neměla vliv. Ale Louis Wu člověk byl, navíc muž, a s muži si vždycky mohla dělat, co se jí zachtělo; byla přece bohyně.

Možná ji zmýlily jeho vlasy. Možná ho měla za příslušníka nižší kasty, možná za polovičního Stavitele, ale za nic víc, to by znamenalo, že se musel narodit až po Úpadku. Žádná omlazovací droga. Byl skutečně mladý.

"Máš úplnou pravdu," řekl Louis v interworldu. Prill vztekla zařala pěsti, protože, ač nerozuměla tomu co říká, výsměch v jeho hlase zcela jasně rozpoznala. "S třicetiletým mužem by sis mohla dělat, co by se ti zlíbilo, já vím, Jenže já jsem o něco starší." Znovu se rozesmál.

"Ten stroj. Kde ho má?" Temný, smyslný stín se naklonil nad ním. Jemně se lesknoucí holé temeno, černé vlasy přehozené přes rameno. Louisovi se zastavil dech v hrdle.

Našel slova, aby se vyjádřil. "Kost, pod kůží. Jedna hlava."

Prill zachřela. Určitě pochopila - přístroj byl chirurgicky implantován. Obrátila se a odešla.

Louis si chvíli pohrával s myšlenkou, že půjde za ní. Toužil po ní víc, než si byl ochoten připustit. Ale kdyby to udělal, mohla by ho zcela ovládnout. Navíc byly její motivy zcela odlišné od jeho.

Kvílení větru postupně sililo. Louis spal té noci lehkým spánkem, přeplněným erotickými představami.

Otevřel oči.

Na jeho slabínách seděl obkročmo sukubus s Prillinou tváří. Přejížděla mu prsty po prsou a břiše. Její boky se pohupovaly v pravidelném rytmu. Hrála na něj jako na poslušný hudební nástroj.

"Až skončím, budeš můj," zašeptala. Hlas se jí chvěl rozkoší, ale nebyla to rozkoš ženy milující se s mužem, nýbrž rozkoš neomezeného vládce.

Její dotek byl jako lepkavý, horký sirup rozlévající se mu po těle. Už dávno poznala to děsivé, starobylé tajemství: každá žena se rodí s taspem, jehož moc, pokud se ho naučí používat, nezná hranic. A Prill ho hodlala střídavě aplikovat a odpírat Louisovi tak dlouho, až ji bude na kolenou prosit o dovolení být jí otrokem...

Najednou se něco změnilo. Do tváře jí neviděl, ale zaslechl, jak slastně zamručela, a vzápětí ucítil, že se její pohyby změnily. Byly stále rychlejší a rychlejší, aby nakonec zmrtvěly ve společném vrcholu, který z nich učinil ochablé loutky vlastní slasti.

Zůstala celou noc. Několikrát se probudili, pomilovali a znovu usnuli. Pokud Prill během oněch chvil pociťovala zklamání, buď ho nedávala znát, anebo to Louis nedokázal postřehnout. Věděl jen, že už není on nástrojem a ona virtuosem, stali se duetem.

Něco se jí přihodilo. A on tušil co.

Ráno se rozednilo do šedivého, zamračeného dne. Škvírami v letité fasádě budovy hvízdal vítr. Do obloukového okna můstku-ložnice šlehal déšť. O několik pater výš dokonce smáčel rozbitými okny vnitřek budovy. Nemyslitelná byla už Oku na dosah.

Louis se oblékl a vyšel z ložnice.

Nessus právě mizel v ohybu chodby. "Hej!" zařval na něj.

"Ano, Louisi?" Loutkař se zdráhavě zastavil.

"Co jsi to v noci udělal Prill?"

"Měl bys mi být vděčný, Louisi. Pokusila se tě ovládnout, docílit toho, abys byl na ní závislý. Slyšel jsem všechno."

"Takže tasp!"

"Zatímco jste se oddávali reprodukční činnosti, vystavil jsem ji na tři sekundy výboji o polovičním výkonu. Teď je to ona, kdo je na tobě závislý."

"Ty zrůdo! Ty hnusná, egoistická zrůdo!"

"Nepřibližuj se, Louisi."

"Prill je lidská bytost se svobodnou vůlí!"

"A co tvá svobodná vůle?"

"Tě nic nehrozilo! Nemůže mě ovládnout!"

"A není v tom něco jiného? Louisi, nejste první lidský pár, který jsem měl možnost sledovat při reprodukční činnosti. Potřebovali jsme o vás vědět všechno, to jistě chápeš. Nepřibližuj se."

"Neměl jsi právo!" Louis neměl samozřejmě v nejmenším v úmyslu loutkáři ublížit. Lomcoval jím ale neovladatelný vztek. Zařal pěsti a udělal jeden krok vpřed -

Nepopsatelná extáze.

V záchvatu té nejryzejší rozkoše, jakou kdy poznal, si paradoxně plně uvědomoval, že Nessus na něm právě aplikoval svůj tasp. Aniž by se zabýval následky svého činu, vykopl nohu.

Dal do úderu všechnu sílu, kterou mu jeho extatický stav dovoľoval. Nebylo jí mnoho, ale stačila na to, aby loutkaře zasáhl nohou do hrtanu pod levou čelistí.

Následky jeho činu byly strašlivé. Nessus zakvokál, zavrával a vypnul tasp.

Vypnul tasp!

Na Louisova ramena jako by dopadl smutek celého světa. Otočil se k loutkáři zády a vykročil bez cíle, jen co nejrychleji pryč od něho. Bylo mu do pláče; ale hlavně, hlavně si přál, aby mu loutkař neviděl do tváře.

Chodil a nevěděl kudy, před očima černý flór halící jeho duši. Byla to pouhá náhoda, která ho přivedla k šachtě schodiště,

Až příliš dobře si uvědomoval, co Prill provedli. Jak se sám nemohl dočkat, až na ni Nessus použije svůj tasp a on konečně přestane balancovat nad třicetimetrou hlubinou na vratkém břiše svého skútru. Měl už v životě možnost vidět hlavy omotané elektrodami, i to, co v nich potom zbylo.

Být závislá! Jako pokusné zvíře! A vědět to! To, co se v noci stalo, byl její poslední, hrdinský pokus zbavit se pout loutkářova taspu.

Ted' chápal, proti čemu bojovala.

"Neměl jsem to dělat," řekl nahlas. "Beru to zpátky." Zoufalé, a přesto směšné. Něco takového přece vzít zpátky nelze.

Byla to náhoda, že nešel po schodech nahoru, ale dolů. Anebo si možná jeho zadní mozek vzpomněl na něco, co docela ušlo pozornosti jeho předního bratra.

Došel na plošinu. Kolem něj kvílel vítr a vrhal všemi směry provazce deště, díky čemuž musel alespoň malou část své pozornosti upřít mimo své nitro. Nesmírná bolest nad ztrátou taspu se pomaloučku vytrácela. Louis Wu si kdysi přísahal, že bude žít věčně. Ted', o mnoho let později, pochopil, že takové rozhodnutí se neobejde bez závazků.

"Musím ji vyléčit," řekl. "Ale jak? Žádné tělesné abstinence příznaky..., ale co je to platné, když se rozhodne projít jedním z těch rozbitých oken? A jak vyléčím sebe?" V hloubi duše se totiž stále ještě se ztrátou taspu nesmířil, a co hůř, věděl, že se s ní nesmíří nikdy.

Závislost? Jen podprahová vzpomínka, nic víc. Odvézt ji někam daleko. Při její zásobě omlazovacích pilulek postupně vybledne...

"Jenže my ji potřebujeme, kruci." Nikdo jiný toho o strojovně Nemyslitelné nevěděl tolik co ona. Nemohli ji postrádat. Prostě musí Nessa přimět k tomu, aby na ni přestal tasp používat. Potom ji nějakou dobu nesmí spustit z očí. Ze začátku bude v hrozné depresi...

Louisův mozek najednou zaregistroval to, co jeho oči vnímaly už delší dobu.

Vozidlo visící šest metrů pod pozorovací plošinou. Hnědá střela s úzkými průzory oken, vznášející se bezmocně v burácejícím větru, uvězněná v elektromagnetickém poli, které nikdo nevypnul.

Podíval se znovu, tentokrát pořádně, aby se ujistil, že za čelním sklem skutečně vidí něčí tvář. Vzápětí pádil zpátky do schodů a křičel Prillino jméno.

Nedokázal se vyjádřit, ale popadl ji za loket, dotáhl po schodech na plošinu a ukázal prstem. Přikývla a vrátila se do řídicí kabiny.

Hnědá střela přirazila k okraji plošiny. První pasažér se z ní vyškřábal doslova po čtyřech, protože vítr dul jako zběsilý. Teela Brownová. Louise to ani nějak zvlášť nepřekvapilo.

Druhý pasažér vypadal, jako kdyby právě utekl z kresleného komiksu. Louis se neubránil výbuchu smíchu. Teela k němu zdvihla překvapený, dotčený pohled.

Byli v Oku. Šachtou schodiště vedoucí k pozorovací plošině burácel vítr, proháněl se chodbami spodního patra a spolu s deštěm svištěl rozbitými okny horních pater.

Všichni - Teela, její doprovod i posádka Nemyslitelné - se sešli v Louisově ložnici, která sloužila zároveň jako lodní můstek. V jednom rohu stál Teelin svalnatý společník s Prill a s vážnou tváří s ní o něčem rozmlouval. Prill po celou dobu jedním okem sledovala střídavě Mluvícího a dění za oknem. Ostatní stáli kolem Teely a naslouchali jejimu vyprávění.

Policejní pole vyřadilo tehdy z provozu většinu mechanismů Teelina skútru. Lokátor, interkom, sonický kryt, kychyňský robot, to všechno v jediný okamžik vypovědělo službu.

Teela zůstala naživu, protože sonický kryt měl v sobě zabudovanou charakteristiku stojaté vlny. Jakmile ucítila nepřírozně silný závan větru, okamžitě, dřív než jí stačil vítr utrhnout hlavu, zapnula retropole a během chvílky klesla ze dvou machů pod horní hranici rychlosti povolené pro městskou dopravu. Proto jí policejní pole nespálilo motor, ale naopak ji nechalo být. Ve chvíli, kdy stabilizační účinek sonického krytu pominul, jí už od větru nic nehrozilo.

Potřebovala se uklidnit. Nebylo to tak dávno, co po ní v Oku sáhla smrt; další pokus zmařit její život následoval příliš rychle. Klesla do ulic a hledala místo, kde by mohla přistát.

Našla široké dlážděné korzo s obchody. Bylo osvětlené - oválnými, oranžově zářícími dveřmi. Přistání bylo poněkud tvrdé, ale hlavně že byla na pevné zemi.

Ve chvíli, kdy sesedala, se skútr sám od sebe najednou vznesl do vzduchu. Pohyb ji vyhodil ze sedadla. Udělala přemet ve vzduchu a dopadla na dlažbu. Když se vzpamatovala a ještě na všech čtyřech zdvihla hlavu, ze skútru byly už jen dvě malé tečky na obloze.

Rozplakala se,

"Musela jsi přistát v zákazu parkování," řekl Louis.

"Bylo mi jedno, proč se to stalo. Chtěla jsem -" Došla jí slova, ale přesto se pokusila vyjádřit své tehdejší pocity.

"Chtěla jsem někomu říct, že jsem se ztratila. Ale nikdo tam nebyl. Tak jsem si sedla na jednu kamennou lavičku a brečela jsem.

Břečela jsem dlouho. Bála jsem se odejít, protože jsem si byla jistá, že si pro mě přijdete. Potom se objevil on." Teela ukázala hlavou na svého společníka. "Když mě uviděl, hrozně se divil. Ptal se mě na něco, ale já mu nerozuměla. Snažil se mě utěšit a já jsem byla ráda, že je se mnou, i když mi nemohl nijak pomoci."

Louis přikývl. Teela důvěřovala každému. Hledá pomoc u prvního člověka, na kterého narazí, Nic se jí nemůže stát. Její společník vypadal skutečně velmi zajímavě.

Byl to hrdina. Člověku to bylo jasné na první pohled, ani ho nemusel vidět zápasit s drakem. Jeho svaly, jeho výška i jeho černý kovový meč byly dostatečně výmluvné. Výrazné rysy, pevné a ostré jako rysy drátěné plastiky v Nebesích. K tomu zdvořilost, s jakou rozmlouval s Prill - jako by vůbec nevnímal, že je opačného pohlaví. Bylo to proto, že patří jinému muži?

Měl hladce oholenou tvář. Ne, to bylo příliš nepravděpodobné. Spíše v jeho žilách kolovala krev Stavitelů Prstence. Měl dlouhé, popelavě plavé vlasy, ne příliš čisté, a úzké aristokratické obočí. Kolem pasu měl omotanou jakousi kytlici z kůže neznámého zvířete.

"Dal mi najíst," pokračovala ve vyprávění Teela, "a postaral se o mě. Včera nás přepadli čtyři muži, ale on je zahnal a stačil mu k tomu jen meč! A za těch pár dní už má slušnou slovní zásobu interworldu."

"Vážně?"

"Jazyky, to je jeho. Má s nimi velkou praxi."

"Tohle byla rána pod pás."

"Prosím?"

"Ale nic. Mluv dál."

"Je starý, Louisi. Kdysi dávno si vzal silnou dávku něčeho, jako je náš životabudič. Prý ji získal od jednoho černokněžníka. Je tak starý, že jeho prarodiče pamatují Úpadek měst."

Víš, co vlastně dělá?" Na Teelině tváři se objevil rozpustilý úsměv. "Putuje. Kdysi dávno si přísahal, že dojde k základně Klenby nebes."

"K základně Klenby nebes?"

Teela přikývla. Roztomile se přitom usmívala a zjevně se tuze bavila. V jejích očích bylo však ještě něco.

Louis už v Teeliných očích viděl lásku, ale něhu nikdy.

"A ty jsi na něj za to hrdá! Ty malá idiotko, copak nevíš, že žádná Klenba neexistuje?"

"Vím."

"Tak proč mu to neřekneš?"

"Jestli to uděláš, budu tě navěky nenávidět. Putuje k ní skoro celý svůj život. A koná dobro. Naučil se pár věcí a předává je dál."

"Co může vědět? Zas tak inteligentně nevypadá."

"Žádný génius to není, to je pravda." Z toho, jak to řekla, bylo Louisovi jasné, že jí na tom vůbec nezáleží. "Ale když budu cestovat s ním, budu moct spoustu lidí mnohemu naučit."

"Já věděl, že něco takového přijde," řekl Louis. Ale stejně to bolelo.

Věděla, že to bolí? Se sklopenýma očima pokračovala: "Strávili jsme na tom korzu den nebo dva, než mi došlo, že nebudete sledovat mě, ale můj skútr. Řekl mi o Hal-Hal - o bohyni a o vzdušném zámku, který chytá létající stroje. Tak jsme se tam vydali."

Zdržovali jsme se poblíž oltáře a čekali, jestli neuvidíme vaše skútry. A když se budova začala rozpadat, Hledač -"

"Hledač?"

"Tak si říká. Když se ho lidé ptají proč, řekne jim, že putuje k základně Klenby nebes, a začne jim vyprávět o dobrodružstvích, která cestou zažil, chápeš?"

"Jo."

"Zkoušel nastartovat motory ve starých vozidlech. Říkal, že řidiči měli ve zvyku vypnout motor, když je zachytilo policejní pole. Aby jim neshořel."

Louis, Mluvíci a Nessus se na sebe podívali. Polovina těch vraků mohla ještě fungovat!

"Našli jsme jedno, které fungovalo. Rozjeli jsme se za vámi, ale museli jsme vás v té tmě minout. Naštěstí nás zachytilo policejní pole, protože jsme letěli příliš rychle."

"Naštěstí. V noci se mi zdálo, že něco slyším, ale nebyl jsem si tím jistý," řekl Louis.

Hledač už ukončil rozhovor s Prill a teď se pohodlně opíral o stěnu guvernerské ložnice a s úsměvem na rtech si prohlížel Mluvíciho-Se-Zvířaty. Mluvíci dělal přesně totéž. Louis získal dojem, že v duchu přemítají, jaké by to bylo, kdyby spolu měli změřit síly.

Prill se dívala z okna a ve tváři se jí zračil děs. Vždycky když vítr silněji zakvílel, zachvěla se.

Možná už takové bouřkové formace, jako bylo Oko, v životě viděla. Třeba ve zprávách, v reportážích o náhodném probití pláště Prstence drobným meteoritem, který údržba rychle zlikvidovala. Bouře ve tvaru oka - všudypřítomný důvod k obavám, hrozba ztráty dýchatelné atmosféry vysáté do mezihvězdného prostoru. Horizontální hurikán a pod ním výlevka odnášející život.

Vítr znovu nabral na síle. Teela starostlivě nakrčila obočí. "Doufám, že tahle budova je dostatečně odolná."

Louis nestačil zírat. Jak se změnila! Ovšem, v Oku se o ni skutečně otřela smrt. Něco takového člověk tak rychle nezapomene.

"Potřebuji pomoc, Louisi," řekla. "Chci být s ním. Rozumíš mi, že?"

"Jo."

"A on chce být se mnou. Jenže má takový zvláštní smysl pro čest. Cestou k policejní stanici jsem mu o tobě řekla a on se začal tak divně chovat, a dokonce se mnou přestal spát. Myslí si, že jsem tvůj majetek."

"Otroctví?"

"Jen pro ženy, řekla bych. Vid', že mu řekneš, že ti nepatřím?"

Bolest mu sevřela hrdlo. "Možná by bylo lepší, kdybys mu tě jednoduše prodal. Jestli chceš, samozřejmě."

"Máš pravdu, Ano, chci. Chci s ním putovat kolem Prstence. Miluju ho, Louisi."

"Bodejt'. Byli jste pro sebe stvořeni," řekl Louis Wu. "Osud chtěl, abyste se setkali. Těch pár set miliard dalších dvojic, které si o sobě myslí totéž, ví prd, proto

-

iL_ ti

Nedůvěřivě na něj pohlédla. "To má být jízlivost, Louisi?"

"Ještě před měsícem bys nerozeznala jízlivost od zatmění slunce. Ne, vtip je v tom, že vůbec nejsem jízlivý. Tech pár set miliard dalších dvojic ví prd, protože se nikdy nestaly součástí jednoho zkurveného loutkařského experimentu v selektivním chovu."

Rázem mu patřila veškerá pozornost všech přítomných. Cívil na něj dokonce i Hledač, aby se dozvěděl, proč jsou všichni tak zaražení.

Louis měl ale oči jen pro Teelu Brownovou.

"Ztroskotali jsme na Prstenci," řekl klidně, "protože Prstenec je pro tebe ideální prostředí. Potřebovala ses tady naučit věci, které ses na Zemi ani v celém známém vesmíru naučit nemohla. Možná byly i jiné důvody - lepší omlazovací metody například, ale hlavní důvod, proč jsi tady, je tvá výuka."

"Výuka? Čeho?"

"Bolesti. Strachu. Prohry. Jsi někdo docela jiný, už nejsi ta Teela Brownová, která s námi přiletěla. Předtím jsi byla abstrakce. Podařilo se ti někdy narazit si palec?"

"Nepamatuji se. Myslím, že ne."

„A popálit si šlapky?"

Oči se jí ztížily. Tohle už si pamatovala.

"Lhář ztroskotal, aby ses sem dostala. A těch několik stovek tisíc kilometrů jsme urazili proto, aby ses ty mohla setkat s Hledačem. Tvůj skútr tě donesl až k němu a ve správném okamžiku se nechal zachytit policejním polem, abys mohla spadnout do náruče člověka, kterému od tvého narození patřilo tvé srdce."

Teela se usmála. Louis ne. Pokračoval: "Tvé štěstí chtělo, abys měla čas ho poznat. Pro to a pro nic jiného jsme já a Mluvicí museli dvacet hodin viset -"

"Louis!"

"- hlavou dolů třicet metrů nad zemí. Ale to není to nejhorší."

"Jak pro koho," zavrčel kzin.

Louis si ho nevšímal. "Teelo, zamilovala ses do mě proto, abys měla motivaci přidat se k expedici na Prstenec. Teď už mě nemiluješ, protože nemusíš. Jsi tu. Já tě miloval ze stejného důvodu. Štěstí Teely Brownové ze mě udělalo loutku na provázku -

Ale skutečná loutka jsi ty. Do konce života budeš hopsat podle toho, za který provázek ta tvoje prokletá Štěstěna zatáhne. Moc bych se divil, kdybys někdy získala svobodu. A i kdyby, nevěděla bys, co s ní."

Teela byla bledá jako křída, ramena toporně přimknutá k tělu. Musela se ovládat, aby se nerozplakala - něco, co by dříve nikdy nesvedla.

Pokud jde o Hledače, ten klečel u stěny, jen mlčky přihlížel a přejížděl palcem po ostří svého meče. Stěží si mohl nevšimnout, že Teele se děje nějaká krivda. Myslel si, že patří Louisovi.

Louis se otočil k loutkáři. Nepřekvapilo ho, že ho vidí stočeného do klubíčka, hlavy zastrčené do břicha, co nejdál od "škaredého" světa.

Uchopil ho za kotník zadní nohy a zjistil, že ho bez větší námahy může překulit na záda. Nevážil o nic víc než on sám. Nelíbilo se mu to. Kotník se chvěl Louisovi v ruce.

"A to všechno jsi způsobil ty, ty a tvůj obludný egoismus," zahřměl Louis, "který mě děsí skoro stejně jako obludnost chyby, které ses dopustil. Nechápu, jak může být někdo tak silný, tak odhodlaný a zároveň tak hloupý. Pochopil jsi konečně, že všechno, co nás tady potkalo, bylo jen a jen v zájmu Teelina štěstí?"

Živá koule Nessova těla se stálila ještě pevněji. Hledač všechno fascinovaně sledoval.

"Můžeš se vrátit domů a s klidným svědomím všem říct, že s lidskými rozmnožovacími návyky si není radno zahrávat.

Víc takových, jako je Teela, a ze zákona pravděpodobnosti máte hromádku smeti. Vždyť ani elementární fyzika není v zásadě nic víc než pravděpodobnost na atomární úrovni. Řekni jim, že vesmír je příliš komplikovaná hračka, než aby si s ní rozumně a opatrně bytosti, za jaké se považujete, tak idiotsky zahrávaly.

Řekneš jim to, až tě dostanu domů. A teď se rozbal, okamžitě! Potřebuju sluneční drát a ty mi ho musíš najít. Už jsme skoro za Okem. Vylez."

Loutkař se skutečně rozbalil a postavil se na své tři nohy. "Zostudil jsi mě, Louisi." začal.

"To se odvažuješ říct ty mně?"

Loutkař zmlkl. Po chvilce se obrátil k oknu a hleděl do bouře.

Kapitola 23

BOŽSKÝ GAMBIT

Uctívači Nebes měli najednou dvě létající modly.

Náměstí s oltářem, stejně jako prve, se hemžilo lidmi. "Zdá se, že jsme se znovu trefili do nějakého svátku," řekl Louis.

Pokoušel se mezi pampeliškami lidských hlav najít vyholeného sbormistra, ale nikde ho neviděl. Nessus si zvědavě prohlížel Nebesa. Mústek Nemyslitelné se nacházel ve stejné výšce jako komnata s mapami. "Poprvé jsem neměl možnost toto místo prozkoumat, a teď nemám jak," postěžoval si. "Můžeme shora udělat dezintegrátorem díru a spustit tě na laně dovnitř," navrhl Mluvící. "Děkuji, raději ne." "Dělal jsi už mnohem nebezpečnější věci." "Ano, kvůli informacím. Teď mám o Prstenci ale tolik informací, kolik potřebuji. Pokud mám v této chvíli riskovat svůj život, pak jen proto, abych se s těmi informacemi mohl vrátit domů. Tamhle máš svůj drát, Louisi." Louis mlčky přikývl. Nad částí města ležel černý mrak, tak těžce, že o jeho hmotné povaze nemohlo být pochyb. Kromě jednoho obelisku s okny přibližně uprostřed chumlu byly všechny budovy pohřbeny pod temnou masou. Vlákno poutající černé obdélníky. Nesmírné množství. "Jak to vezmeme?" "Nemám tušení," byla jediná odpověď, na kterou se Louis zmohl. "Musíme blíž, třeba nás něco napadne." Nemyslitelná přistála porotačně od shromaždiště s oltářem. Nessus nechal zdvižné motory běžet. Nemyslitelná zlehka spočinula nad zemí a pozorovací plošina věžeňského bloku se proměnila na přistávací rampu. "Musíme něco vymyslet," řekl Louis. "Možná rukavice ze stejného materiálu, jako je vlákno. Nebo ho navinout na cívku z konstrukčního materiálu." "Nic takového nemáme. Musíme se zeptat těch dole," řekl Mluvící. "Třeba jim kromě legend zůstaly i nějaké staré nástroje, posvátné relikvie. A hlavně, mají před námi trojdenní náskok. Za tu dobu se o vlákne mohli leccos dozvědět." "V tom případě budu muset s vámi," prohlásil loutkař a zachvěl se. Bylo zřejmé, že je mu ta představa proti mysli. "Mluvící neovládá zdejší řeč na dostatečné úrovni. A Halrloprillalar bude muset zůstat tady, aby v případě potřeby zapnula zdvih. Leda... Louisi, mohl by za nás vyjednávat Teelin domorodý milenec?" Loutkářova volba slov nebyla Louisovi dvakrát po chuti. "Já bych náš osud do jeho rukou nesvěřoval. Dokonce ani Teela ho nemá za žádného génia," odpověděl. "Máš pravdu. Skutečně budeme to vlákno potřebovat?" "Nevím. Jestli mi docela nepřeskočilo, tak ano." "V pořádku, Louisi. Půjdu s vámi." "Nemusíš, Můžu se mýlit." "Jdu s vámi," Loutkař se znovu zachvěl. Nejzvláštnější na Nessově hlase bylo to, že mohl být tak čistý, tak výrazný, a přitom neodrážet sebemenší náznak emocí. "Vím, že to vlákno potřebujeme. Byla to náhoda, která způsobila, že dopadlo tak blízko nás, a všechny náhody vedou k Teele Brownové. Kdybychom to vlákno nepotřebovali, nebylo by tady." Louis si oddychl. Ne proto, že to dávalo smysl (protože opak byl pravdou), ale proto, že loutkářova slova jen posílila jeho vlastní závěry, na kterých vystavěl svůj chatrný plán. A tak je Louis s povděkem přijal za své a taktně pomlčel o tom, jaké nesmysly loutkař vykládal. Jeden po druhém sešli z improvizované přistávací rampy. Louis držel v ruce laser, Mluvící-Se-Zvířaty dezintegrátor. Křinovy svaly, zřetelně se rýsující pod centimetrovou vrstvičkou nově, oranžové srsti, se při chůzi jen vlnily. Nessus kráčel zdánlivě neozbrojen, spoléhaje se na svůj tasp a "nejzadnější" instinkt. Hledač nakračoval po bosých, mozolnatých nohou a v ruce držel obnažený černý meč. Kromě bederní zástěrky ze žluté kůže byl nahý. Svaly mu hrály na těle stejně jako Mluvícímu. Teela kráčela beze zbraně. Nebýt obchodní transakce, k níž toho rána došlo, poslední dva jmenovaní by zůstali na "palubě" Nemyslitelné. Všechno kvůli Nessovi, kterého si Louis vzal coby tlumočnicka, když nabídl Hledači koupit Teely Brownové. Hledač se srčovanou vážností pokýval hlavou a nabídl jednu kapsli místního elixíru odpovídající padesáti letům života. "Beru," řekl Louis. Byla to štědrá nabídka, přestože Louis neměl v nejmenším v úmyslu tobolku pozřít. Účinky, jaké by mohla mít na někom, kdo sto sedmdesát let užívá životabudič, by se mohly podstatně lišit od záměru těch, kteří ji vyvinuli. "Nechtěl jsem ho urazit, Louisi," vysvětlil mu později Nessus, "ani ho nechat v domněnku, že si Teely tak málo ceníš, a tak jsem zvýšil cenu. On má Teelu a ty kapsli navíc, kterou můžeš nechat po návratu na Zemi, pokud k němu dojde, analyzovat. Navíc nás bude až do chvíle, kdy získáme sluneční drát, chránit." "A čím? Tím žabikuchem?" "Udělal jsem to jen proto, abych mu polichotil, Louisi." Teela samozřejmě trvala na tom, že půjde s ním. Byl to koneckonců její druh, a ona nemohla dopustit, aby se vydal do nebezpečí bez ní, Louise napadlo, jestli právě s tímto loutkař počítal. Teela byla přece jeho starostlivě vyšlechtěný talisman... Vyšli do zamračeného dne, který se v blízkosti Oka nikdy neměnil, a vydali se k černé hoře slunečního drátu. "Nesahat," řekl varovně Louis, který si připomenul, co mu při poslední návštěvě vyprávěl zdejší kaplan. Děvčátko, které chtělo drát zvednout, přišlo přitom o prsty. Když přišli blíž, na iluzi černého dýmu se nic nezměnilo. Viděli přes něj zchátralé město, zakulacené přízemní domky na předměstí i několik skleněných věží, které by v lidském vesmíru plnily funkci obchodních domů. To všechno zahalené v dýmu, jako kdyby někde uvnitř zuřil neviditelný požár. Samotné vlákno šlo postřehnout, teprve až se k němu člověk přiblížil na vzdálenost několika centimetrů - v tu chvíli se

však oči samým soustředěním zalily slzami a vlákno se opět stalo neviditelným. Připomínalo nesmírně nebezpečný Sinclairův monofilament.

"Vyzkoušíme, jestli se dá uříznout dezintegrátorem," řekl Louis a vybídl Mluvícího, aby použil svoji zbraň. Pozemské mračno se rozjiskřilo. Což bylo zřejmě rouhačství. Bojujete světlem? Pravděpodobnější ovšem bylo, že místní obyvatelé se rozhodli zatočit se samozvanými bohy už dříve. Když se v oblaku černého vlákna rozjiskřily vánoční prskavky, ze všech stran se ozvaly divoké výkřiky a z okolních budov se vyřítily postavy v pestrobarevných plédech, hulákající a ohánějící se... Čím? Meči a kyji?

Chudáci, pomyslel si Louis. Přepnul laser na silný a tenký paprsek. Světelné meče a laserové zbraně se používaly na všech známých světech. Od Louisova bojového výcviku uběhlo už sto let a k válce, na kterou byl tehdy připravován, nakonec ani nedošlo, ale zásady boje s laserovými zbraněmi byly příliš jednoduché, aby je mohl zapomenout.

Čím pomalejší švih, tím hlubší rána. Louis švihal laserem rychle a v širokých kruzích kolem sebe. Útočníci se zastavili a chytli se za břicho. Jejich zarostlé, zlaté tváře byly nečitelné. Je-li nepřítel mnoho, sekej rychle. Stačí centimetr hluboký řez, hlavně jich zasáhnout co nejvíce. Jde o to, zpomalit hromadný útok!

Louis se neubráníl pocitům lítosti. Ti ubozí fanatikové měli jen palice a meče. Neměli žádnou šanci...

Jednomu z nich se však podařilo praštit mečem Mluvícího do ruky s dezintegrátorem. Mluvící upustil zbraň, další chlap ji popadl a hodil dalšímu. V následujícím okamžiku už nežil, protože Mluvící mu rozmachem zdravé paže doslova vytrhl páteř z těla. Třetí muž zbraň zachytil, otočil se, a aniž by se ji pokusil použít, dal se do běhu. Louis ho zastavit nemohl. Neměl kdy. Došlo mu, že mu jde o život. Sekej středem těla.

Až do této chvíle nikoho nezabil. Když nepřítel na okamžik zaváhal, zpomalil pohyb ruky a zlikvidoval nejbližší dva útočníky. Nesmíš dopustit, aby se k tobě přiblížili. Co ostatní?

Mluvící-Se-Zvířaty zabíjel holýma rukama, zdravou páral, obvázanou tloukl. Nějakým zázrakem se mu prozatím dařilo vyhýbat se ostří meče v rukou těch, po kterých se ohnal. Byl obklíčený nepřáteli, ale ti se nemohli odhodlat k hromadnému útoku; v jejich očích představoval obrovskou oranžovou smrt s vyceněnými tesáky.

Opodál stál Hledač, v ruce vztyčený černý meč, na zemi před ním tři mrtvoly. Z meče kapala krev. Meč byla zbraň, o které domorodci věděli své, a Hledač byl nepochybně výborný šermíř. Teela stála za ním, ve tváři starostlivý výraz komiksové hrdinky v nesnázích.

Nessus utíkal k Nemyslitelné, jednu hlavu nízko, druhou vysoko. Spodní se rozhlížela do boku, horní měla za úkol sledovat celkovou situaci.

Doposud nezraněnému Louisovi se dařilo udržovat kolem sebe volný prostor a v rámci možností pomáhat ostatním. Kouzelný proutek zelené smrti v jeho ruce švihal ze strany na stranu.

Nikdy nemíř na zrcadla. Lesklá zbroj může laserovému bojovníkovi připravit nepříjemné překvapení. Zdá se, že tenhle trik tady upadl v zapomnění.

Na Louise se vyřítil chlap v zeleném plédu. Vřeštěl a oháněl se těžkým kladivem, ve snaze působit co nejohroživějším dojmem. Rozčepýřená pampeliška se dvěma očima uprostřed... Louis ho sekl přes břicho. Nic. Chlap se hnál dál.

Zděšený Louis stál, ani se nepohnul, a soustředil paprsek do jednoho místa. Chlap se napřahal, aby Louise bacil do hlavy, když se na jeho oděvu konečně ukázala doutnající černá tečka, která se vzápětí rozhořela zeleným plamenem. Útočník se s provrtaným srdcem sesul k zemi.

Stejně nebezpečný jako lesklá zbroj může být oděv stejné barvy jako tvůj světelný meč.

Tohle už se nesmí opakovat, kruci, napomenul se v duchu Louis, a přesunul zelenou tečku na krk ležícího muže...

Jeden z útočníků zastoupil Nessovi cestu. Musel to být odvážný muž, že se odhodlal napadnout takovou příšeru, Louis nemohl střílet, ale loutkářova zadní noha vykonala smrtelné dílo za něj. Nessus dokončil obrat a utíkal dál. Vtom... se to stalo. Nessus, jedna hlava nahoře, druhá dole, vběhl do křižovatky a jeho horní hlava se vzápětí kutálela po cestě. Nessus se zastavil, otočil se a znehybněl.

Z čistě dekapitovaného krku se valila krev, která se barvou nijak nelišila od lidské.

Ze zbylého Nessova hrdla se ozval žalostný, vysoký zvuk.

Domorodci ho vehnali do pastí ze slunečního drátu.

Louis byl na světě dvě stě let a za tu dobu ztratil mnoho přátel. Bojoval dál, očima reflexivně sledoval pohyby svého laserového meče. Chudák Nessus. Ale příště to můžu být já!

Útočníci ustupovali. Z jejich pohledu museli utrpět strašlivé ztráty.

Teela vyjeveně zírala na umírajícího loutkaře a hryzala se do zaťaté pěsti. Mluvící a Hledač pomalu couvali k Nemyslitelné.

Moment! Vždyť má ještě jednu.

Louis se rozběhl k Nessovi. Proběhl kolem Mluvícího, vtiskl mu do ruky laser a potom v podřepu prolezl drátěnou pastí k loutkaři. Báł se, aby se loutkař v panice nedal do běhu, a tak ho ramenem srazil k zemi a sedl si na něj. Sáhl rukou po opasku,

Nebyl tam,

To není možné!

Teela mu podávala šátek!

Louis ho popadl, udělal na něm smyčku a utáhl ji loutkaři kolem krku. Nessus zděšeně zíral na krev tryskající z jediné arterie uprostřed krvavého pahýlu. Potom zdvihl oko k Louisovi, zavřel ho a omdlel.

Louis utáhl uzel. Teelin šátek zaškrtil tepnu, dvě hlavní žíly, hrtan, hltan, prostě všechno.

Říkáte, že jste mu dal škrtidlo kolem krku, doktore? Krvácení ale ustalo.

Louis se sklonil, přehodil si loutkaře přes rameno, otočil se a rozběhl se k torzu policejní stanice. Hledač běžel před ním a kryl ho, opisuje špičkou svého černého meče kolem sebe výstražné kruhy. Ozbrojení domorodci zůstávali na místě.

Za Louisem šla Teela a jako poslední Mluvící-Se-Zvířaty, přejíždějící laserem po místech, kde mohl číhat nepřítel. U plošiny se zastavil, počkal, až bude Teela v bezpečí a - vyrazil zpátky do ulice.

Proč?

Nebyl čas po tom pátrat. Louis vykročil do schodů. Než došel k můstku, měl pocit, že loutkař váží tunu. Složil ho vedle skútru zatopeného v plastiku, sáhl po loutkařově lékárnice a přilepil Nessovi na krk, kousek pod škrtidlo, diagnostickou náplast. Loutkařova lékárnice byla, jak Louis správně předpokládal, mnohem složitější než jeho.

Za okamžik se na displeji kuchyňského robota ukázaly nějaké údaje, zpod přístrojové desky se vysunula hadička a po chvíli tápání se vnořila do hledaného místa na loutkařově krku.

Louis se otřásl... nitrožilní výživa. To znamená, že Nessus žije.

Nemyslitelná se vznesla do vzduchu, aniž by si toho její navráťivší se posádka všimla. Mluvící seděl na posledním schodu nad plošinou a díval se na zámek pod nimi. V rukou svíral nějakou věc.

"Co loutkař? Je mrtvý?" zeptal se.

"Ne, Ale ztratil hodně krve." Louis ztěžka usedl vedle kzina. Cítil se k smrti unavený a sklíčený stejně tak. "Můžou loutkaři utrpět šok?"

"Co já vím. Šok je zvláštní mechanismus. Trvalo nám celá staletí, než jsme vyzkoumali, proč lidé na mučidlech tak rychle umírají." Kzin zjevně myslel na něco jiného. "Myslíš, že v tom rná prsty Teelino štěstí?"

"Řekl bych, že jo," pokýval hlavou Louis.

"Ale proč? Jak by jí mohlo loutkařovo zranění prospět?"

"Musel by ses na ni podívat mýma očima. Když jsem ji poznal, byla... taková jednostranná, abych tak řekl. Jako -" Přirovnání, které chtěl použít, v něm probudilo vzpomínky. "Jako ta dívka z dávného příběhu, kterou se hrdina, mimochodem žádný mladík a velký cynik, vydal hledat kvůli pověsti, která ji předcházela.

Když ji našel, stále si nebyl jistý, jestli je ten mýtus pravdivý. Až do chvíle, kdy se k němu otočila zády a on spatřil, že je prázdná; byla to jen maska, celá přední polovina jejího těla, velká pohyblivá maska, nic víc. Nemohl jí ublížit. Přesně to, po čem toužil. Všechny ženy, na které v životě narazil, měly dříve nebo později pocit, že se jim děje krivda, a on si stále myslel, že je to jeho vina. Nakonec to už nevydržel."

"Nerozumím ničemu z toho, co říkáš, Louisi."

"Když jsme sem přiletěli, Teela byla jako ta maska. Nikdy se jí nestalo nic zlého. Její osobnost nebyla osobností člověka."

"A to je zlé?"

"Ano, protože původně, dříve než z ní Nessus udělal něco jiného, měla být člověkem. Kruci! Chápeš, co stvořil? Stvořil boha podle obrazu svého, zidealizovaného obrazu svého, a vyšla z toho Teela Brownová. Teela je tím, za co by každý loutkař dal duši. Je nezra-nitelná. Jak tělesně, tak psychicky. Vždyť nezná ani neklid, leda když je to v jejím zájmu.

Proto je tady. Prstenec je její šťastné místo, protože tady najde potřebný sortiment prožitků, které jí umožní stát se opravdovým člověkem. Pochybuji, že Loterie života vyprodukovaly více takových, jako je ona. Kdyby tomu tak bylo, jejich štěstí by bylo stejně absolutní jako její a byli by na palubě spolu s ní. Ne, Teelino štěstí bylo prostě o něco málo větší než jejich.

Ale i tak... když si uvědomím, že na Zemi zůstaly takových jako Teela desítky! Až poznají, jakou mají moc, začnou se dít moc divné věci. A my ostatní se ve vlastním zájmu budeme muset naučit klidit se jim z cesty."

"Co uděláme s kytkožroutovou hlavou?" zeptal se Mluvící.

"Nedokázala se vcítit do cizího utrpení," řekl Louis. "Možná jen potřebovala vidět, jak blízký přítel utrpí těžké zranění. Co to bude stát Nessa, už Teelino štěstí nezajímalo.

Víš, kde jsem vzal to škrtidlo? Teela pochopila, co hledám, a dala mi věc, která splňovala daný účel. Je to pravděpodobně poprvé, co se v krizové situaci zachovala správně."

"Proč by to dělala? Štěstí by ji před každou krizí mělo ochránit."

"Nikdy netušila, že něco takového vůbec dokáže. Nikdy se nemusela spoléhat jen na sebe,"

"Nechápu, vážně,"

"Uvědomit si a smířit se s hranicí svých možností je součástí dospívání. Teela nikdy dospět nemohla. Kdyby nestanula tváří v tvář skutečným, fyzickým nebezpečím, nikdy by se z ní nemohl stát dospělý jedinec."

"Asi to je výhradně lidská záležitost."

Louis si kzinovu poznámku vyložil jako přiznání absolutní neschopnosti porozumět.

"Napadlo mě, jestli na nás nezaútočili proto, že jsme Nemyslitelnou zaparkovali nad těmi jejich Nebesy. Možná to považovali za rouhání. Ovšem pokud události řídí Teelino štěstí, podobné úvahy jsou zcela zbytečné."

Louis stále nevěděl, co to Mluvící tak opatrně drží v rukou. "Jestli ses vrátil pro hlavu, tak jsi jen zbytečně ztrácel čas. Na jakékoli pokusy o její uchování je už pozdě."

"Ne, pro hlavu ne." Mluvící mu ukázal věc velkou jako pěst ve tvaru slzy. "Nedotýkat se. Mohl bys přijít o prsty."

"O prsty? Ááá." Ostrý konec předmětu přecházel do bodce zakončeného černým vláknem.

"Bylo jasné, že něčím to oko nastražit museli," vysvětloval Mluvící. "Vrátil jsem se, abych se podíval, jak to udělali. Museli najít tuhle koncovku. Podle mě se vytrhla z úchyty na některém z obdélníků, když jsme do vlákna narazili a přetrhli ho. Druhá koncovka musela zůstat na svém místě. Měli jsme štěstí."

"Svatá pravda. Teď ho stačí táhnout za námi. Všim projede, takže se o nic nezachytí."

"Kam teď, Louisi?"

"Zpátky k Lháři."

"Ovšem. Musíme dopravit Nessa na lodní ošetřovnu. A potom?"

"Potom uvidíme."

Nechal Mluvícího na plošině samotného a šel se podívat, kolik plastiku jim zbylo. Dost. Dvě hrsti stačily na to, aby do něj vtláčili koncovku a připláclí ji na zed'. Problém nastal, když zjistili, že plastik nemají čím vytvrdit. Dezintegrátor by byl jako zdroj elektrické energie více než dostatečný, ale o ten přišli. Co teď? Nakonec si Louis vzpomněl, že má elektrický zapalovač, a s jeho pomocí plastik vytvrdili.

Hrot koncovky se slunečním drátem zůstal obnažený a směřoval k levoboku.

"Doufám, že můstek je stále obrácený k pravoboku," řekl Mluvící. "Jinak bychom museli koncovku zasadit na opačnou stranu, abychom mohli drát táhnout za sebou."

"Jo, to půjde," řekl Louis, i když si tím vůbec nebyl tak jistý. Jediné, co věděl jistě, bylo to, že se drát nedal naložit.

Museli ho táhnout za sebou. Bylo nepravděpodobné, aby se někde zasekl.

Teelu a Hledače našli ve strojovně spolu s Prill, která dohlížela na chod zdvižných motorů.

"Naše cesty se dělí," sdělila mu bez obalu Teela. "Tahle žena tvrdí, že může přirazit až k tomu létajícímu zámku. Potom stačí jen projít oknem přímo do hodovní síně."

"To vážně chcete? Vlézt dobrovolně do pasti, ze které není úniku? Leda byste věděli, jak na zdvižné motory."

"Hledač říká, že ovládá některá kouzla. Nepochybuji o tom, že si poradí."

Louise ani nenapadlo pokoušet se jí to rozmluvit. Odporovat Teele Brownové by bylo totéž jako se pokoušet holým rukama zastavit rozběhnutou banderafu. Řekl jen: "Kdyby vám ovládání nic neříkalo, plácni rukou po prvním knoflíku, který tě napadne."

"Budu si to pamatovat," usmála se, načež vážnějším tónem dodala: "Postarej se o Nessa."

Když o dvacet minut později Hledač s Teelou opustili palubu Nemyslitelné, obešlo se to bez loučení. Louis by jí možná i něco řekl, ale neudělal to. Měl jí připomínat, jakou moc má v rukou? Metodou pokusů a omylů na to přijde sama, zatímco její štěstí se postará o to, aby přitom nepřišla o život.

Během několika následujících hodin loutkařovo tělo postupně chladlo, až bylo studené jako mrtvola. Nesrozumitelná světýlka na lékárnice ale svítila dál. Zdálo se, že loutkař se nachází ve stavu dočasné hybernace.

Nemyslitelná se vydala na cestu k pravoboku a sluneční vlákno, které táhla za sebou, se střídavě napínalo a povolovalo. Starobylé budovy města se bortily, několikanásobně podřezané elastickým skalpelem zamotaného vlákna. Úchyt na stěně se ani nepohnul.

Město s létajícím zámkem nemohlo zmizet za obzorem, protože Prstenec žádný obzor neměl. Mohl se jen zmenšit a nakonec rozplynout v dále,

Prill vysedávala u boku nehybného Nessova těla, neschopna mu pomoci a neochotna vzdát se jeho blízkosti. Viditelně trpěla.

"Musíme jí nějak pomoci," řekl Louis. "Má návyk na taps a ten je teď pryč. Prodělává šokovou terapii. Jestli nezabije sebe, tak zabije Nessa nebo mě!"

"V tomhle ti já neporadím, to je ti snad jasné."

"Hm."

Ten, kdo chce pomoci Upíci lidské bytosti, na sebe bere roli trpělivého posluchače. Louis se o ni pokusil, ale neměl k ní patřičné jazykové schopnosti a Prill zase nechtěla mluvit. Když byl sám, bezmocně skřípal zuby; když byl s Prill, zkoušel to znova.

Měl ji neustále před očima, možná kdyby s ní nebyl stále, jeho svědomí by mu dalo pokoj, ale Prill ani na okamžik neopouštěla můstek.

Jeho jazykové schopnosti se pomalu zlepšovaly a Prill pomalu začínala mluvit. Snažil se jí říct o Teele, o Nessovi, o hraní si na boha...

"I já jsem si myslela, že jsem bůh," řekla. "Vážně. Proč? Já Prstenec nepostavila. Je mnohem starší než já."

Prill se také učila. Mluvila zjednodušenou verzí své mateřštiny: dva časy, v podstatě žádné přívlastky, přehnaná výslovnost.

"To si mysleli?"

"Ale já věděla, že to tak není."

"Každý chce být bohem." Každý touží po moci bez břemena zodpovědnosti; taková slova však Louis neznal.

"Potom přišel on. Dvouhlavý. Měl stroj?"

"Tasp. Stroj tasp."

"Tasp," vyslovila pečlivě. "Musela jsem to uhádnout. Tasp z něho dělal boha. Ted' žádný tasp, žádný bůh. Je Dvouhlavý mrtev?"

Těžko říct. "Být mrtev by považoval za hloupost," řekl.

"Hloupost nechat si uřezat hlavu," opáčila Prill. Žert. Pokusila se o žert.

Prill se pomalu začínala zajímat o další věci: o sex, o jazykové lekce, o krajinu kolem nich. Narazili na políčko zakrslych slunečnic. Prill ještě žádnou neviděla. Vyhýbajíce se jejich zuřivé snaze "uslunit" je k smrti, vykopali jednu asi třiceticentimetrovou rostlinu a vysadili ji na střeše policejní stanice, načež v širokém oblouku obletěli oblast, kde se slunečnicím dařilo lépe.

Než jim došly zásoby, Prill se o loutkaře přestala zajímat docela a Louis ji mohl prohlásit za vyléčenou.

Mluvící s Prill se v nejbližší vsi pokusili o božský gambit. Louis se mezitím utápěl v obavách, doufal, že Mluvící udrží nervy na uzdě, a nadával si, že si nevyholil hlavu a nepřidal se k nim. Jeho hodnota coby akolyty však byla nulová.

Dlouhé hodiny jazykové výuky přinášely v jeho případě dosud kyselé ovoce. Vrátili se s úlitbami. S jídlem.

Týdny ubíhaly a jejich zásobovací taktika byla čím dál propracovanější. Mluvicímu dorostla srst, takže se znovu proměnil na oranžového pantera v roli boha války. Na Louisovu radu měl uši při božských produkcích sklopené k hlavě.

Role boha měla na Mluvicího zvláštní vliv. Jednoho večera se o tom rozhovořil.

"Nevadí mi hrát si na boha," řekl, "vadí mi hrát ho špatně."

"Jak to myslíš?"

"Dávají nám otázky, Louisi. Ženy se Prill na něco zeptají, ona jim odpoví, a já obvykle nechápu ani daný problém, ani Prillino řešení. Muži ale chtějí radu po mně, ne po Prill, přestože ona je Člověk a já ne. Já ne! Proč si myslí, že já, bytost z jiné planety, dokážu vyřešit jejich problémy?"

"Protože jsi rodu mužského. Bůh je vlastně symbol," odpověděl Louis, "i když je skutečný. A ty jsi symbol mužství."

"To je absurdní. Vždyť ani nemám zevní pohlavní orgány, jako máš ty, předpokládám."

"Jsi velký, impozantní a vypadáš hrozivě. Což z tebe automaticky dělá symbol mužství. A ten je s tvým božstvím neodlučně spjatý."

"Potřebuji prostě zvukový snímač, abys za mě mohl odpovídat na otázky, kterým nerozumím a které mě uvádějí do rozpaků."

Prill je překvapila. Nemyslitelná byla kdysi policejní stanice a Prill v jednom ze skladů našla interkomunikační sadu s bateriemi, které se dobíjely přímo z generátoru budovy. Když skončili, dva interkomy ze šesti byly znovu funkční.

"Jsi chytřejší, než jsem si myslel," řekl Louis té noci Prill. Na okamžik zaváhal; jeho jazykové znalosti mu bránily v taktosti. "Chytřejší, než by člověk od lodní děvky čekal."

Prill se rozesmála. "Ty hlupáčku! Sám jsi mi říkal, že naše lodě jsou ve srovnání s vašimi velmi pomalé."

"Taky že jsou," řekl Louis. "Pohybují se rychleji než světlo."

"To přeháníš," rozesmála se znovu. "Naše teorie říkají, že něco takového je nemožné."

"Asi máme každý jiné teorie."

Přestala se smát. Louis se musel naučit číst mimovolné pohyby jejích svalů, protože její nevýrazný obličej byl prázdný a nečitelný. "Když cesta od jedné planety k druhé trvá mnoho let, nuda nůž být velmi nebezpečná," řekla. "Způsoby zábavy musí být rozmanité. Lodní děvka musí znát medicínu ducha i těla, umět milovat různé muže, ovládat umění konverzace. Musí vědět, jak funguje loď, aby nezpůsobila havárii. Musí být zdravá. Musí umět hrát na hudební nástroj."

Louis na ni zíral, puslu otevřenou. Prill se melodicky zasmála a dotkla se ho tady a tady...

Interkomy fungovaly skvěle, navzdory skutečnosti, že naslouchátka nebyla určena pro kzinské, nýbrž pro lidské uši.

Louis se v roli našeptávače boha války naučil myslet v poklusu, Když se dopustil nějaké chyby, uklidňoval se vědomím, že Nemyslitelná je stále rychlejší než nejrychlejší zvěst. Každý kontakt byl první.

Měsíce ubíhaly.

Krajina se pomalu začala zvedat a pustnout.

Prst boží byla s každým dnem o něco blíž. Louis si ani nevšiml, jak každodenní rutina převzala vládu nad jeho myšlením. Došlo mu to až později,

Jednoho dne vyhledal Prill. "Chtěl bych ti něco říct," začal. "Víš něco o indukovaném proudu?" Vysvětlil jí to.

"Velmi slabý elektrický proud lze pustit i do mozku, přímo do centra rozkoše nebo bolesti například," pokračoval.

Docela nakonec řekl: "Takhle funguje tasťák." Jeho přednáška trvala celkem asi dvacet minut.

"Věděla jsem, že má u sebe nějaký přístroj," reagovala Prill. "Ale proč mi ho popisuješ?"

"Opouštíme civilizaci. Na žádné další osady už nenarazíme. Jediný zdroj potravy na nás čeká až v lodi. Chtěl jsem ti to říct, dřív než se k něčemu rozhodneš."

"K čemu?"

"Jestli tě máme v nejbližší vesnici vysadit, anebo jestli s námi pojeděš až ke Lháři a necháš si Nemyslitelnou. V tom případě bychom ti dali i jídlo."

"Na Lháři se pro mě určitě najde trochu místa," řekla tónem nepřipouštějícím námitek.

"To jistě, ale -"

"Barbarů už mám po krk. Chci zpátky do civilizace."

"Možná bude pro tebe příliš těžké se nám přizpůsobit. Třeba vlasy, ty mají všichni, takové jako já." Louisovi na hlavě během času stráveného na Prstenci stačila vyrůst hustá kštice. Copánek si ustříhl. "Budeš potřebovat paruku."

Prill se ušklíbala. "Nějak si poradím." Najednou se rozesmála. "A ty bys letěl domů sám, beze mě? Ten velký oranžový ti ženu nenahradí."

"Tenhle argument na mě vždycky zabere."

"Můžu vám pomoci, Louisi. Vy lidé toho víte o sexu hrozně málo."

Kteroužto poznámku nechal Louis prozíravě bez komentáře.

Kapitola 24

PĚST BOŽÍ

Krajina byla stále sušší a vzduch řidší. Pěst boží jako by se jim úmyslně vzdalovala. Zásoby ovoce a masa se tenčily. Letěli nad holým, nekonečným svahem vzpínajícím se k vrcholu Pěsti boží, pouští, která byla, jak kdysi Louis odhadl, větší než celá Země.

Kolem stěn a rohů Nemyslitelné svištěl vítr. Před nimi se vzpínala nestvůrná hora, nad nimi zářila modrá Klenba Prstence obklopená hvězdami.

Mluvící vyhlédl obloukovým oknem ven. "Louisi, uměl bys najít galaktické jádro?"

"K čemu? Přece víme, kde jsme."

"Zkus to."

Louis vyhledal očima několik hvězd a souhvězdí, které se během dlouhé doby strávené pod touto oblohou naučil bezpečně rozeznávat. "Támhle, řekl bych. Za Klenbou."

"Takže galaktické jádro leží v rovině Prstence."

"A co má být?"

"Konstrukční materiál Prstence zastavuje neutrína, to víme. Dá se tedy předpokládat, že zastaví také subatomové částice." Kzin zcela zjevně někam mířil.

"...to je pravda. To znamená, že Prstenec je vůči explozi galaktického jádra imunní! Kdy jsi na to přišel?"

"Teď. Nebyl jsem si jistý, kde přesně leží."

"K nějakému rozptylu ale dojde. Kolem obvodových stěn bude silná radiace."

"Buď si jistý, že až to sem dorazí, Teela Brownová bude od obvodové zdi na hony daleko."

"Dvacet tisíc let..." Louis nevěřícně zakroutil hlavou. "Jak si můžeš sakra myslet, že až sem za -"

"Nemoc a smrt jsou vždycky dílem nešťastné náhody, Louisi. Vycházíme-li ze správných předpokladů, tak by Teela Brownová měla žít věčně."

"Ale...no jo. Její štěstí se o to postará. Visí nad námi jako vládce loutek..."

Bylo to už dva měsíce, co se z Nessa stala mrtvola. Mrtvola, která se ne a ne rozpadnout. Světýlka na loutkářově lékárnice nezhasínala, ba dokonce tu a tam změnila barvu. Jiné známky života nejevil.

Louis ho právě sledoval, když se mu v hlavě dvě myšlenky otřely o sebe. "Loutkař," zašeptal.

"Říkáš něco?"

"Zrovna mě napadlo, jestli loutkaři nedostali jméno podle toho, že manipulují civilizacemi kolem sebe. Není pochyb o tom, že si z lidí a kzinů nadělali své loutky."

"A Teelino štěstí udělalo loutku z Nessa."

"My všichni jsme si, každý do jisté míry, hráli na bohy." Louis kývl hlavou k Prill, která pochytila každé třetí slovo.

"Prill, ty i já. Jaký to byl pocit? Byl jsi dobrý bůh, nebo špatný?"

"Jak to mám vědět? Dělal jsem boha cizí civilizací, i když je pravda, že jsem toho o vás lidech hodně studoval. Před třemi týdny jsem zabránil válce, jestli si vzpomínáš!"

"Jo. Až na to, že to byl můj nápad."

"Já vím."

"Budeš si muset zahrát na boha ještě jednou, tentokrát před kziny," řekl Louis.

"Jak to myslíš?"

"Nessus a ostatní loutkaři si na lidech a kzinech zkoušeli svoje šlechtitelské vloh. Záměrně navodili situaci, z níž musel přirozenou selekcí vyjít vítězně mírumilovný kzin. Je to tak?"

"Ano."

"Co by následovalo, kdyby se o tom dozvěděl Patriarchát?"

"Válka," odpověděl kzin. "Těžce vyzbrojená flotila by po dvou rocích letu zaútočila na planety loutkařů. Možná by se k nám připojili i lidé. Ponižili vás stejně jako nás."

"To jistě. A potom?"

"Potom by nás kytkožrouti vyhledali do posledního kotěte. Louisi, já o vábnice hvězdných semen ani o loutkařských šlechtitelských záměrech nemám v úmyslu nikomu vykládat. Mohu se spolehnout na to, že uděláš totéž?"

"Jasně."

"Tohle jsi měl na mysli, když jsi řekl, že si budu mu set před kziny, zahrát na boha?"

"To, a ještě něco," řekl Louis. "Co Slepá rána? Stále ji chceš ukrást?"

"Možná."

"To se ti nemůže podařit. Ale řekněme, že opak je pravdou. Co potom?"

"Potom budeme mít druhé kvantum jen my."

"A?"

Zdálo se, že Prill si je vědoma toho, že je svědkem něčeho závažného. Vypadala jako rozhodčí připravený každou chvíli zasáhnout.

"Zanedlouho bychom měli válečné lodě schopné překonat vzdálenost jednoho světelného roku za minutu a čtvrt.

Ovládli bychom celý známý vesmír a podrobili si všechny civilizace v našem dosahu."

"A potom?"

"Potom nic. Tím by to skončilo, protože na tom by naše ambice skončily."

"Kdepak. Nezapomeň, že s jídlem roste chuť. S takovým pohonem byste se rozletěli do všech stran a zabrali každou planetu, na kterou byste narazili. Dobyli byste více planet, než byste byli schopni udržet... a v celém tom obrovském prostoru byste nakonec narazili na něco skutečně nebezpečného. Třeba na loutkařskou flotilu, nebo na další Prstenec ovšem na vrcholu slávy. Nebo na jinou rozpínající se otrokářskou civilizaci. Na banderafy s rukama, grogy s nohama, kdatlyny se zbraněmi."

"Nestraš."

"Viděl jsi Prstenec. Viděl jsi planety loutkařů. Myslíš si snad, že ve vesmíru dosažitelném loutkařským hyperpohonem takových věcí nebude víc?"

Kzin mlčel.

"Nespěchej," řekl Louis. "Promysli si to. Slepou ránu stejně ukrást nemůžeš. Kdyby ses o to pokusil, přišli bychom o život, všichni."

Příštího dne Nemyslitelná proletěla dlouhou, rovnou, do nekonečna se táhnoucí brázdou. Obrátili stanici proti rotaci a namířili podél brázdy přímo k Pěsti boží.

Zdálo se, že hora narůstá a oni jsou od ní stále stejně daleko. Větší než kterýkoli asteroid a přibližně kuželovitého tvaru měla podobu zasněženého horského vrcholu, který narostl do obludných rozměrů. Obluda se zvětšovala.

"Nechápu to," řekla Prill a v jejím hlase zaznívaly rozpaky a obavy. "Tenhle útvar jsem nikdy neviděla ani o něm nikdy neslyšela. Proč ho postavili? Podél okraje jsou také vysoké hory, ale ty jsou malebné, a hlavně účelné. Zadržují atmosféru."

"Myslel jsem si to," pokýval hlavou Louis a nic víc neřekl.

Toho dne spatřili v dálce na konci brázdy, podél níž pluli, malou skleněnou láhev.

Lhář ležel tak, jako když ho opouštěli: přídí zaražený v hladkém, téměř třeníprostém materiálu. Louis v sobě násilím potlačil pocity vítězství - ještě nebyli doma.

Prill Nemyslitelnou přirazila těsně k Lháři a Louis bez problémů otevřel oba uzávěry přechodové komory. Když přenášeli Nessovo tělo, všude kolem nich unikal vzduch. Jediný, kdo uměl snížit tlak v kabině, byl Nessus, a ten byl, jak se zdálo, mrtev.

Přesto ho uložili do autoošetřovny. Byla to taková masivní urna, tvarovaná přímo na loutkářovo tělo. Loutkařští lékaři a technici ji nepochybně zkonstruovali tak, aby si dokázala poradit s jakýmkoliv zraněním. Ovšem zdali počítali i s dekapitací, byla otázka.

Počítali. Uvnitř byly čtyři hlavy, z toho dvě i s krkem, a dostatek dalších orgánů a částí těla, aby se z nich dalo poskládat několik kompletních loutkařů. Všechny ty "náhradní díly" byly pravděpodobně naklonované přímo z Nessových buněk - hlavy vypadaly povědomě.

Prill vešla na palubu a, jak jinak, spadla na hlavu. Málokdy v životě viděl Louis někoho tak překvapeného. Vůbec ho nenapadlo upozornit ji na umělou gravitaci. Když se postavila, výraz v její tváři byl stejně neproniknutelný jako dřív, ale držení jejího těla napovídalo, že oněměla bázní.

Přízračné ticho návratu náhle přerušil Louisův hurónský řev.

"Káva!" zavřeštěl. A hned nato: "Horká voda!" Vřítel se do kabiny, kterou kdysi obýval spolu s Teelou. Okamžik nato vystrčil hlavu a do třetice zavřeštěl: "Prill!"

A Prill šla.

Káva se jí hnusila. Člověk, který do sebe dobrovolně vlije něco tak horkého a hořkého, to nemůže mít v hlavě v pořádku. Samozřejmě mu to nezapomněla říct.

Když jí Louis vysvětlil, jak se pouští sprcha, v její paměti vytanula vzpomínka na dávno ztracený a tolik postrádaný luxus.

Nad spacím polem byla u vytržení.

Mluvíci oslavil návrat domů po svém. Louis samozřejmě nemohl znát všechna tajemství kzinovy kabiny. Co však věděl jistě, bylo to, že kzin si v ní teď nácívá břicho.

"Maso!" ryčel nadšeně mezi sousty kzin. "Konečně čerstvé maso."

"To, co teď jíš, je jen pře -"

"Ale chutná jako čerstvé!"

Tu noc Prill strávila na lehátku v centrální kabině. Spací pole se jí moc líbilo, ale spát v něm nemusela. Louis si ovšem po třech měsících luxus spánku v beztížném stavu odepřít nedokázal.

Spal deset hodin a probudil se hladový jako vlk. Pod jeho nohama hořel půlkruh slunce.

Když se vrátil na palubu Nemyslitelné, laserem uvolnil slzovitou koncovku slunečního drátu. Zůstalo na ní trochu plastiku.

Odnést ji na Lháře se samozřejmě neodvažoval. Černé vlákno bylo příliš nebezpečné a podlaha Prstence příliš klzká. Krátký úsek, který obě plavidla dělil od sebe, překonal raději po čtyřech. Slzu přitom táhl za sebou.

Mluvíci stál v přechodové komoře a mlčky ho sledoval. Louis vešel do komory po Prillině provazovém žebříku, protlačil se vedle kzina a pokračoval směrem k zádi. Mluvíci z něj nespouštěl oči.

Nejvzdálenější bod na Lhářově zádi tvořil otvor o velikosti lidského stehna. Procházela jím kabeláž spojující pilotní kabinu se zařízeními na křídle. A protože Lhář žádné neměl, otvor byl zapečetěný kovovým uzávěrem. Louis ho otevřel a vyhodil slzu ven.

Potom se vydal zpátky k přídí a v pravidelných intervalech kontroloval polohu vlákna tak, že na něm krájel jinxianský párek z Lhářovy kuchyně. Každý takto nalezený bod označil žlutou barvou. Když skončil, napříč Lhářem se táhla žlutými skvrnami šrafovaná čára vyznačující polohu prakticky neviditelného vlákna.

Až se vlákno natáhne, zcela jistě prořízne některé vnitřní sekce. Žlutá barva umožňovala Louisovi odhadnout, kde přibližně k tomu dojde, a ujistit se o tom, že vlákno nepoškodí některou součást životních systémů. Její hlavní účel však spočíval v tom, aby měla posádka optickou kontrolu o poloze vlákna a nepřišla vlastní nepozorností o prsty nebo o jiné důležité části těla.

Louis vyšel ven. Jakmile Mluvíci udělal totéž, Louis zavřel vnější uzávěr přechodové komory.

"Kvůli tomuhle jsme tady?" zeptal se kzin.

"To ti řeknu za chvíli." S těmi slovy Louis obešel trup lodi až k zádi, oběma rukama zdvihl ze země koncovku se slunečním drátem a jemně zatáhl. Držel.

Zatáhl silněji a posléze celou silou. Drát se ani nepohnul. Uzávěr ho svíral pevně.

"Lepší způsob, jak to vyzkoušet, nemáme. Nebyl jsem si jistý, jestli bude uzávěr přechodové komory dostatečně těsný. Vlastně jsem si nebyl jistý ani tím, jestli se drát do trupu nezařízne. Ani teď si tím nejsem jistý. Ale abych ti odpověděl, ano, kvůli tomuhle jsme tady."

"Co dál?"

"Otevřeme uzávěr," odpověděl Louis, a jak řekl, tak udělal. "Vlákno musí být volné, abychom mohli slzu zanést zpátky na Nemyslitelnou a zatmelit ji zpátky."

Zbytek neviditelného slunečního vlákna se z Nemyslitelné táhl k obzoru. Neexistoval způsob, jak ho do létající budovy naložit. Možná se táhlo až k Městu pod Nebesy, k chuchvalci černého dýmu, jehož útroby mohly skrývat miliony kilometrů slunečního drátu.

Nyní vlákno vedlo přes dvojité uzávěr přechodové komory, trup a kabelážní otvor na zádi zpátky do hroudy plastiku na spodní straně létající policejní stanice.

"Zatím to jde dobře," zabručel Louis. "Teď budu potřebovat Prill. Vlastně... sakra! Zapomněl jsem, že nemá skafandr."

"Skafandr?"

"Letíme s Nemyslitelnou na vrchol Pěsti. Jenže budova není vzduchotěsná. Budeme potřebovat skafandry a Prill žádný nemá. Budeme muset zůstat tady."

"Na vrchol Pěsti," zopakoval po něm Mluvicí. "Louisi, jeden skútr nemůže Lháře do takového kopce vytáhnout. A ty chceš, aby tahal ještě další zátěž?"

"Ne, ne, ne. Vůbec nemám v úmyslu Lháře táhnout. Jediné, co chci táhnout, je sluneční drát, přes Lháře, tak dlouho, dokud neřeknu Prill, aby zavřela vzduchový uzávěr."

Mluvicí se zamyslel. "To by mohlo fungovat. Když to loutkářův skútr nebude zvládat, můžeme budovu odlehčit. Ale k čemu to všechno? Co si myslíš, že na vrcholu najdeme?"

"Mohl bych ti odpovědět jediným slovem, a ty by ses mi vysmál do obličeje. Ne, jestli se pletu, nikdy se to nedozvíš."

A v duchu si pomyslel: Musím Prill vysvětlit, co po ní budu chtít. A zaplácnout Lhářův propojovací otvor plastikem.

Vlákno bude volně klouzat, ale jinak bude Lhář téměř dokonale vzduchotěsný.

Nemyslitelná nebylo kosmické plavidlo. Její motory fungovaly na elektromagnetickém principu a potřebovaly ke svému chodu Prstenec a jeho "podlahu." Podlahu, která tvořila také svahy velehory. Nemyslitelná se tudíž přirozeně nakláněla a klouzala zpátky, proti směru tahu loutkářova skútru - problém, který Mluvicí vyřešil dříve, než se stal aktuálním.

Skafandry se staly neoddělitelnou součástí jejich života od samotného začátku cesty. Louis cucal přes trubičku kaši a teskně vzpomínal na bifteky na laseru. Mluvicí nasával umělou krev a zabýval se vlastními myšlenkami.

Aby vyrovnali náklon budovy, sekci s nepotřebnou kuchyní odsekli jako první. Následoval klimatizační systém a policejní aparatura. Generátorů, které zničily jejich skútry, se zbavili teprve tehdy, když s jistotou určili hranici, která je dělila od mechanismu zdvižných motorů. Nakonec odsekli stěny a nechali jen ty, které je měly chránit před sluncem.

Den po dni se pomalu blížili ke kráteru, do kterého by se vešla většina asteroidů sluneční soustavy. Jeho okraje se nepodobaly ničemu, co Louis v životě spatřil. Byly zubaté jako obsidiánové hroty pravěkých oštěpů. Hroty o velikosti skaliska. Mezi dvěma takovými zuby zela poměrně široká průrva... tudy by se mohli dostat dovnitř...

"Předpokládám, že chceš vletět do kráteru," ozval se Mluvicí.

"Správně."

"Dobře že sis všiml té soutěsky. Přes ty strmé okraje bychom se nedostali. Za chvíli tam budeme."

Mluvicí řídil Nemyslitelnou regulací tahu loutkářova skútru. Potom co se ve finále zbavili stabilizačního mechanismu, aby skútru co nejvíce ulehčili práci, jim ani nic jiného nezbyvalo. Na kzina ve skafandru byl kuriózní pohled: kolem těla pět soustředných balonů a na hlavě kulaté akvárium s bludištěm jazykových ovládačů zakrývajícím Oranžový obličej, k tomu obrovitý batoh na zádech.

"Volám Prill," řekl Louis do interkomu. "Halrloprilla-lar, slyšíš mě?"

"Slyším."

"Zůstaň, kde jsi. Za dvacet minut budeme nahoře."

"To je dobře. Trvalo vám to."

Klenba nebes nad jejich hlavami zářila jako slavobrána. Byli patnáct set kilometrů vysoko nad povrchem Prstence a viděli, jak obvodové stěny splývají s krajinou mezi nimi. Louis cítil totéž, co před tisíci lety první člověk ve vesmíru, když se díval dolů na Zemi a viděl, že je skutečně kulatá.

"Nemohli jsme to vědět," řekl tiše. Na upoutání kzinovy pozornosti to však stačilo.

Louis si kzinova tázavého pohledu nevšímal. "Těch starostí, co bychom si ušetřili. Stačilo, abychom se hned potom, co jsme našli sluneční drát, vrátili zpátky, zapřáhli všechny skútry a Lháře sem vytáhli! Jenže to by Teela nepotkala Hledače."

"Zase to prokláté Štěstí Teely Brownové?"

"Ovšem." Louis se probral ze zamyšlení. "Mluvil jsem nahlas?"

"A já poslouchal."

"Měli jsme si to domyslet hned," řekl Louis. Mezera mezi ostrými štíty byla už velmi blízko a on cítil, že se musí vypovídat. "Stavitelé by tady takhle vysokou horu nikdy nepostavili. K čemu, když měli přes jeden a půl miliardy kilometrů dlouhé horské pásmo, když počítám obě obvodové stěny, dosahující výšky šestnáct set kilometrů?"

"Ale ta věc pod námi není přelud, Louisi, je skutečná."

"Kdepak. Je to jen slupka. Podívej se dolů. Co vidíš?"

"Konstrukční materiál."

"A my si mysleli, že je to špinavý led. Špinavý led! Ve vakuu! Ale o to nejde. Vzpomínáš si, jak jsi v létajícím zámku nemohl najít na mapě Pěst boží? Víš proč?"

Kzin neodpovídal.

"Protože tam nebyla. V době, kdy mapu zakreslovali, Pěst boží jednoduše neexistovala. Prill, jsi tam?"

"Kam bych chodila?"

"Dobře. Zavři přechodovou komoru. Opakuji: zavři přechodovou komoru, A pozor, ať se neporežeš."

"To vlákno jsme vynalezli my, Louisi." Prillin hlas byl zkomolený šumem. Asi minutu se neozývala.

"Obojí dveře jsou zavřené," ohlásila po chvíli.

Nemyslitelná proplouvala mezi dvěma zubatými útesy. Louis byl napjatý jako struna a podvědomě očekával, že mezi útesy bude něco jako kaňon nebo průsmyk.

"Louisi, co vlastně chceš v tom kráteru najít?"

"Hvězdy."

"Tak dost! Jestli si myslíš -"

Najednou byli uvnitř. Žádný průsmyk se nekonal. Jen prasklá skořápka konstrukčního materiálu stlačená nepředstavitelnou silou na tloušťku několika stop; a za ní kráter na vrcholu Pěsti boží.

Padali. Do kráteru plného hvězd.

Louis Wu měl vynikající představivost. Události odehrávající se před jeho vnitřním zrakem byly dokonale ostré.

Viděl sluneční soustavu Prstence, sterilní, čistou a prázdnou. Jen jedno slunce typu G2 s řetězem černých obdélníků, Prstenec a nic víc.

Viděl, jak se blíží kosmické těleso, sledoval jeho hyperbolický pád z mezihvězdného prostoru a viděl i to, že jeho dráha protíná stužku Prstence.

Neznámé těleso bylo velké asi jako pozemský Měsíc.

Během okamžiku z něj byla ionizovaná plazma. Meteorit může ablaci vychladnout, tím, že vyvaří vlastní slupku. Ovšem tady se vypařený plyn neměl kde rozpínat, a tak si probil cestu zdeformovanou kapsou v těle Prstence, Teprve potom, co se krajina zvedla a celá pečlivě plánovaná ekologie a všechna srážková schémata na území větším než povrch Země šly k čertu, teprve potom neuvěřitelně pevná konstrukční hmota povolila a propustila ohnivou kouli ze svého objetí.

Pěst boží? No ovšem! Toto všechno se Louisovi odehrálo před očima, když se díval z okna věžeňské cely, Muselo to být vidět od jedné obvodové stěny k druhé: pekelná koule o velikosti pozemského Měsíce, která jako ohnivá boží pěst bez námahy proráží chatrnou lepenku světa.

Obyvatelé Prstence mohli děkovat bohu, že se materiál, z něhož byl jejich svět zhotoven, vzedmul tak vysoko. Vzniklý otvor byl tak velký, že by jím bez problémů unikla všechna atmosféra; ale to by musel být o patnáct set kilometrů níž...

Kráter byl plný hvězd.

Přestala působit gravitace a zdvižné motory se neměly do čeho opřít. Na to už Louis nepomyslel.

"Chytni se něčeho!" zařval. "A pořádně se drž! Jestli vypadneš, je s tebou amen."

"Přirozeně," zaprskal Mluvicí, omotaný kolem kovového nosníku. Louis ho rychle napodobil.

"Tak co, měl jsem pravdu, hvězdy!"

"Vypadá to tak. Jak jsi to věděl?"

Přitažlivost se vrátila - Nemyslitelná se převrátila na bok, vyhlídkovým oknem vzhůru.

"Drží!" vykřikl triumfálně Louis. A přetočil se na správnou stranu nosníku. "Chvála bohu. Doufám, že se Prill zapásala, nebude to pro ni hladká jízda. Teď bude chvíli poskakovat na konci patnáct tisíc kilometrů dlouhého drátu ženoucího se vzhůru do svahu největší hory vesmíru. Nahoru a přes okraj, a potom -"

Pohlédli vzhůru na spodní stranu Prstence - uprostřed nekonečné, zbrázděné plastiky obrovský trychtýř s lesknoucím se ústím. Když Nemyslitelná prolétla jako kyvadlo pod břichem Prstence, na dně kráteru se na okamžik mihlo Slunce.

"Potom s Lhářem vypadne rychlostí 1240 kilometrů za vteřinu do volného vesmíru a nás vezme s sebou. Budeme mít dost času, aby nás vlákno přitáhlo k sobě; ale kdyby to nefungovalo, máme stále loutkářův skútr.

Jak jsem to věděl? Vždyť jsem o tom celou dobu mluvil. Nezmiňoval jsem se o terénu?"

"Ne."

"A vidíš, právě ten byl rozhodující. Všechny ty oblasti, kde zůstala jen holá konstrukce, úpadek civilizace, která měla za sebou jen patnáct století! To všechno kvůli dvěma otvorům, které narušily strukturu větrných proudů. Uvědomuješ si, že celé naše putování probíhalo mezi těmito dvěma otvory?"

"To není moc přesvědčivá dedukce."

"Zato správná."

"Ano. A já přece jen uvidím zapadat slunce," řekl tiše Mluvicí.

Louisovi přeběhl po zádech mráz. "Ty taky?"

"Ano, jednou za čas si sednu a sleduju západ slunce. A teď si promluvíme o Slepé ráně."

"He?"

"Kdybych se jí zmocnil, má civilizace by ovládla celý známý vesmír a rozpínala by se tak dlouho, dokud by nenarazila na ještě silnější civilizaci. Zapomněli bychom všechno, co jsme se tak těžce naučili. Mám na mysli soužití s cizími civilizacemi."

"To máš pravdu," řekl Louis do tmy. Tah slunečního drátu se mezitím vyrovnal - Lhář se vzpínal po desetistupňovém svahu Pěsti boží.

"Možná že bychom se tak daleko ani nedostali, když nad Zemí bdí štěstí desítek takových, jako je Teela Brownová. Ale čest mi velí se o to alespoň pokusit. Nemohu přece své bratry svádět ze slavné válečné stezky? Bohové by mě prokleli."

"Hrát si na boha bolí, Mluvící. O tom už jsme mluvili."

"Naštěstí si tím nemusím lámat hlavu. Řekl jsi, že kdybych se o to pokusil, zničil bych Slepou ránu i nás. A to je příliš velké riziko, Loutkařský hyperpohon budeme potřebovat k útěku před explozí galaktického jádra."

"To je pravda," přitakal Louis. Kdyby se kzin pokusil Slepé rány zmocnit, skončil by v nejbližší gravitační studni. S tímto vědomím opáčil: "A co když jsem lhal?"

"Jak bych si mohl namlouvat, že přelstím bytost tvé inteligence, Louisi?"

Nahore v kráteru se znovu zablesklo slunce.

"Pomysli, jak krátkou cestu jsme urazili," ozval se po chvíli Louis. "Dvě stě padesát tisíc kilometrů za pět dní tam a stejnou vzdálenost za dva měsíce zpátky. Jednu sedminu šířky Prstence. A Teela s Hledačem ho chtějí obejít kolem dokola."

"Blázní."

"Neviděli jsme ani obvodovou zed'. Oni ji uvidí. Říkám si: Co všechno jsme asi neviděli? Jestli se jejich okružní loď dostaly až k Zemi, možná nabraly pár plejtváků obrovských, dříve než jsme je stačili vyhubit. Ani jsme se nedostali na moře.

Těch národností, na které cestou narazí. Ta rozmanitost kultur. A ten prostor... Prstenec je tak obrovský..."

"Zpátky nemůžeme, Louisi."

"Ne, ovšem že ne."

"Aspoň dokud se nevrátíme domů. A nedostaneme zapláceno."

- 2 -